

பருவங்களில் மருத நிலம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர்(பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சு.இராமமூர்த்தி

பதிவு எண்-1504

நெறியாளர்

முனைவர். கரு.முருகன்,

தமிழ் உயராய்வு மையம், தமிழ்த்துறை,

ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி.

தேவகோட்டை.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

தேசிய தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்றுத் தர
மதிப்பீட்டில் A+(CGPA:3.64) தகுதி பெற்றது.

காரைக்குடி - 630 003

செப்டம்பர் - 2021.

பருவங்களில் மருத நிலம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர்(பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சு.இராமமூர்த்தி

பதிவு எண்-1504

நெறியாளர்

முனைவர். கரு.முருகன்,

தமிழ் உயராய்வு மையம், தமிழ்த்துறை,

ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி.

தேவகோட்டை.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

தேசிய தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்றுத் தர
மதிப்பீட்டில் A+(CGPA:3.64) தகுதி பெற்றது.

காரைக்குடி - 630 003

செப்டம்பர் - 2021.

முனைவர். கரு. முருகன்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
தமிழ்த்துறை,
ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி,
தேவகோட்டை – 630 303.

நாள் :

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“பருவங்களில் மருத நிலம் ” என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்திற்கு உட்பட்ட ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி தமிழ்த் துறையில் பகுதி நேர முனைவர் பட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக சு.இராமமூர்த்தி தன் ஆய்வுக் காலத்தில் ஆய்வு நிகழ்த்தி வழங்கியதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை எனவும் இவ்வாய்வேடு அவர் தம் சொந்த முயற்சியில் உருவானது எனவும் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்:

(முனைவர். கரு. முருகன்)

நாள்:

நெறியாளர்.

துறைத்தலைவர்

முதல்வர்

சு.இராமமூர்த்தி,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி,
தேவகோட்டை – 630 303.

நாள் :

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“பருவங்களில் மருத நிலம் ” என்னும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்திற்கு உட்பட்ட ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி தமிழ்த் துறையில் பகுதி நேர முனைவர் பட்டத் தேர்வின் ஒரு பகுதியாக அளிக்கப் பெறும் இவ்வாய்வு என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் எந்தப் பட்டத்திற்கும் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை என உறுதியளிக்கிறேன்.

(சு.இராமமூர்த்தி)

ஆய்வாளர்.

உறுதிக் கையொப்பம்
முனைவர். கரு. முருகன்,
தமிழ் உயராய்வு மையம், தமிழ்த்துறை,
ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி,
தேவகோட்டை – 630 303.

நன்றியுரை

அழகப்பா பல்கலைக் கழகத்திற்கு உட்பட்ட ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வினை நிகழ்த்த வாய்ப்பளித்த முதல்வர் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர். அ.மாரிமுத்து அவர்களுக்கும் முதற்கண் என் நன்றியினை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

என்னை ஆய்வு மாணவராக ஏற்றுத் தலைப்புத் தெரிவு செய்து, தெளிவான விளக்கம் கொடுத்து, ஆய்வு ரீதியிலும், ஆசிரியர் என்கிற முறையிலும் ஆய்வுப் பணியில் ஊக்கம் தந்து நெறிப்படுத்திய பேராசிரியர் முனைவர். கரு. முருகன் அவர்களுக்கும் என்னுடைய மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முனைவர்ப் பட்ட ஆய்வில் உதவிய தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றியினை சமர்ப்பிக்கின்றேன். எனது ஆய்வேடு சீரும் சிறப்புமாய் அமைய உதவி புரிந்த நூலகத்தாருக்கும் நன்றியினை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

வளர்த்து ஆளாக்கி கல்வியால் மட்டுமே தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளமுடியும் என என்னை மேம்படுத்திய தந்தை ஆ.சுந்தர்ராஜ் அவர்களுக்கும், தாயார் சு.காளிமுத்து அவர்களுக்கும், என்னோடு பிறந்து நல்வழிப்படுத்திய என் சகோதரர் சு.செல்வம், என் அக்கா திருமதி சத்தீஸ்வரி ஆரலிங்கம், என் வாழ்க்கையின் இணையர் என் செயல்களின் முதல் பாராட்டுரையாளர் ஆ.இரஞ்சிதா அவர்களுக்கும், என் ஆய்வு தொடர்பான தரவுகள் திரட்ட உதவி அனைவருக்கும், மற்றும் இராமநாதபுரம் சேதுபதி அரசு கலைக்கல்லூரி அனைத்துப் பேராசிரியர்களுக்கும், ஆய்வேட்டினை உருவாக்கித்தந்த “மாணவர் உலகம்” கணிணி தட்டச்சகத்திற்கும், எனது உளமார்ந்த நன்றிகள்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்.	-	அகத்திணை இயல்
அகம்.	-	அகநானூறு
உ.ஆ.	-	உரை ஆசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
ஐங். கள.	-	ஐங்குறுநூறு களவன் பத்து
ஐங். புலவி.	-	ஐங்குறுநூறு புலவிப்பத்து
ஐங். வேட்.	-	ஐங்குறுநூறு வேட்கைப்பத்து
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
கலி.	-	கலித்தொகை
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
நம்பி.	-	நம்பி அகப்பொருள்
நற்.	-	நற்றிணை
நூ.	-	நூற்பா
தொல். பொருள்	-	தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்

பட்டி.	-	பட்டினப்பாலை
பதி.	-	பதிற்றுப்பத்து
பதி.பதி.	-	பதிற்றுப்பத்து பதிகம்
புறம்.	-	புறநானூறு
பொரு.	-	பொருநராற்றுப்படை
மது.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மேலது.	-	மேலே கூறிய நூல்

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் தமிழரின் வாழ்வின் பகுப்புக்களை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். மேலும் சங்க இலக்கியத்தினை முதலில் அடையாளப்படுத்துவது நிலமும் பருவமாகும். ஆனால் நிலத்தினை முதலில் வெளிக்காட்டுவது பொழுதேயாகும். ஏனென்றால் மண்ணில் நிலவும் வெப்பநிலை கால நிலைக்கு ஏற்ப அதனைப் பாகுபடுத்த முடியும். அந்த வகையில் மனித வாழ்வின் எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும் காலமும் பருவமும் இன்றியமையாதவையாக இருக்கின்றது. ஐவகைநிலங்களில் கட்டமைக்கப்பட்ட தொகுதியினையும், நிலத்தன்மையினையும், அதில் மருதம் அமைந்த இடத்தினையும் வெளிக்காட்டுவதே குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு அறிமுகம்

சங்க இலக்கியம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து திணைகளாக வகைப் படுத்தப்பட்டவை ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் 'திணை' என்பதற்கு ஒழுக்கம் என்ற பொருண்மையில் பொருள் ஆக்கம் பெறுகிறது. மருத நிலங்களின் பண்புகளை அறிதலின் பொருட்டு செய்யப்படும் இவ்வாய்வின் தலைப்பு 'பருவங்களில் மருத நிலம்' என்பது ஆகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்களில் புறநூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பாடாண்திணைப் பாடல்களைக் களமாகக்கொண்டு இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. பாடாண்திணைப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள மூவேந்தர்கள், வள்ளல்கள், குறுநில மன்னர்களின் ஆளுமைப் பண்புகளைக் கண்டறிவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு எல்லை

மருத நிலம் மக்களால் பண்பட்ட வயலும், வயல் சார்ந்த இயற்கைப் பெருவளம் நிறைந்தது ஆகும். மருதத்திணை மக்களிடம் திணை சார் ஒழுக்கமாக அமையப் பெறுகிறது. சங்க இலக்கிய நூல்களில்

இடம்பெற்றுள்ள மருதத்திணைப் பாடல்கள் மட்டும் ஆய்வின் எல்லையாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வுக் கருதுகோள்

சங்க இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் பழந்தமிழரின் வாழ்வியல், நாகரிகம், பண்பாடு முதலானவற்றை ஆய்வாளர்கள் பல்வேறு ஆய்வுகளின் வழியாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். சங்க இலக்கிய நூல்களில் அமைந்துள்ள மருதத் திணைப் பாடல்களின் வாயிலாக அக்கால மருதநில மக்களின் வாழ்வியல், நாகரிகம், பண்பாடு, சமுதாய அமைப்பு, வேளாண் தொழில்கள், பண்பு, நட்புணர்வு, குடியோம்பல், விருந்தோம்பல், தலைமைத்துவம் பேணுதல் ஆகிய கூறுகளை வெளிக்கொணர்வதைக் கருதுகோளாக முன்வைத்து “பருவங்களில் மருதநிலம்” என்னும் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள்

இவ்வாய்வின் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாகச் சங்க இலக்கிய நூல்களில் அமைந்துள்ள மருதத்திணைப் பாடல்கள் அமைகின்றன. உ.வே.சா., ச.வே.சுப்பிரமணியன், பொ.வே.சோமசுந்தரனார், ஓளவை.சு.துரைசாமிபிள்ளை போன்ற உரையாசிரியர்களின் உரைகள், ஆய்வுச் செய்திகள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், புறச்செய்திகள் பற்றி வெளிவந்துள்ள மருதநில மக்கள் வரலாறு, வேளாண்மைக்குடி வரலாறு போன்ற பிற நூல்கள் துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வில் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள மருதத்திணைப் பாடல்களை விளக்க விளக்கமுறை அணுகுமுறையும், உரிய இடங்களில் ஒப்பீடு செய்ய ஒப்பீட்டுமுறை அணுகுமுறையும், சமூகவியல் அணுகுமுறையும், மருதநில மக்களின் ஆளுமைப் பண்புகளைக்கூற

உளவியல் அணுகுமுறையும் கொண்டு இவ்வாய்வானது ஆராயப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப்பகுப்பு

சங்க இலக்கியங்களில் மருதத்திணை பருவங்களில் மருத நிலம் என்னும் இவ்வாய்வுப் பொருள் முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை

முன்னுரை

1. பருவங்களும் நிலமும்
2. பண்பாட்டு மரபுகள்
3. மருத நிலமும் சமுதாயமும்
4. மருதக்குடிகளும் வேளாண்மையும்

முடிவுரை என்பன.

முன்னுரைப்பகுதி ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுச் சான்றாதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வுப் பகுப்பு போன்றவற்றை உள்ளடக்கியதாக அமைகின்றது.

“பருவங்களும் நிலமும்” என்ற முதல் இயலில் சங்க காலம் தொடங்கி இன்றுவரை பருவங்கள் அடிப்படையில் மருத நிலங்கள் உருவாக்கம் செய்து வருகிறது. ஐரோப்பியர் வருகையின் பின்னரும் நவீன யுக தோற்றத்தின் பின்னரும் தொல்பொருளியல், கல்வெட்டியல், நாணயவியல், நீரடித் தொல்பொருளியல், சமூகவியல், மானுடவியல், பொருளியல், அரசறிவியல், இன மரபியல், போன்ற சமூக அறிவியல் துறைகளும் தமிழருக்கு அறிமுகம் ஆகி உள்ளன. மருதத் திணையின் அமைப்பியல் புதிய புதிய சிந்தனை ஆக்கங்கள் பெற்று சங்க இலக்கியத்தில் முதன்மைக் கூறுகளாக மருதத் திணையில் அமைப்பியல் இடம்பெறுகிறது.

சங்ககாலம் என்பது கடைச்சங்க காலம். அதாவது கிபி 250 க்கு முற்பட்ட காலம். இக்காலத்து தமிழர் வாழ்க்கைக்கும் அக்காலத்து தமிழர்

வாழ்க்கைக்கும் அதிக வேறுபாடு உண்டு. அக்காலத்தில் எல்லா நாடுகளிலும் மனித வாழ்க்கையும் நாகரீக வாழ்க்கை இடங்களும் சூழ்நிலைகளும் ஒரே மாதிரி இல்லாமல் வெவ்வேறு விதமாக இருந்தபடியால் அவருடைய வாழ்க்கை வெவ்வேறு விதமாகத் துன்பம் அல்லது எளிதாக இருந்தது. சங்ககாலம் ஒழுக்கவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு இருந்தது.

தமிழில் முதன்மை இலக்கியங்களாக வெளிப்படுவதைச் சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆகும். முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றின் கீழ் பகுத்து குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற வகையில் பதினெட்டு நூல்களும் கொண்டுள்ளன. எட்டுத்தொகை நூலில் அகம் பற்றி பேசக்கூடிய நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு அதனைப் பாடல் வாரியாக பாடல் எண்ணிக்கைப் பார்க்கின்ற போது கூடுதலான பாடல்கள் பாலைத்திணை, குறிஞ்சித் திணைக்குக் கிடைக்கின்றன. பாடல் எண்ணிக்கை தவிர்த்து வளர்ச்சி அடிப்படையில் பார்த்தால் மற்ற திணைகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு மருதத்திணை பருவ அடிப்படையில் முதன்மை பெறுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் மருதத் திணைக்கு மொத்தம் பாடல்கள் 254 உள்ளன. வளமிக்க மருதத் திணையை நாடியே புலவர்கள் பரிசில் பெற வந்திருக்க வேண்டும். மருதம் தவிர்த்த ஏனைய நிலங்கள் முல்லை, குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை ஆகியவை பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கி இருப்பதற்கான வாய்ப்புகளும் உள்ளன. இதனால் புலவர்கள் பிற நிலங்களை நாடி இருப்பதற்கு வாய்ப்பு குறைவுதான். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் மருதத்திணைப் பாடல்கள் குறைவாக உள்ளன. பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய பாலை, குறிஞ்சி அதிகமான பாடல்களும்; பொருளாதாரத்தில் உயர்வு பெற்று இருந்தால் மருதத் துறையில் குறைந்த பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்கருத்தைச் சான்றாகக் கொண்டு அகநானூற்றுப் பாடலை திணை வாரியாகப் பகுத்துப் பார்த்தால் பாலைத்திணை அதிகப்படியான பாடல்கள் உள்ளன. பாலைத் திணைக்கு 200 பாடல்களும், குறிஞ்சித் திணைக்கு 82 பாடல்களும், மருதத் திணைக்கு 42 பாடல்களும்,

நெய்தல் திணைக்கு 39 பாடல்களும், முல்லைத் திணைக்கு 38 பாடல்களும் உள்ளன. அதில் மருதம் அமைந்த இடத்தினையும் வெளிக்காட்டுவதே இவ்வியலாகும்.

“பண்பாட்டு மரபுகள்” என்ற இரண்டாவது இயலில் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் மிகச்சிறந்த பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் உள்ளடக்கியவர்கள் என்பதை இலக்கியங்களில் வழியே அறியமுடிகிறது. உலக வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்தியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு வழங்கியுள்ள கொடை தமிழர் பண்பாடு என வரையறை செய்கின்றனர். பண்படுத்தல் செம்மைப்படுத்தல், திருந்துதல் என விளக்கம் கொண்ட பலர் பண்பாடானது மனிதர்களின் நிலைகளைக் கொண்டே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பண்பாடானது பழங்காலத்தில் மனிதர்களின் வாழ்க்கை அடையாளத்தைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. இலக்கியங்கள் சொன்ன அடிப்படையில் பண்பாடானது ஒரு குறிப்பிட்ட மண்ணிற்கு என பொதுவான தன்மையும், வேறுபட்டும் காணப்படுகின்றன. ஏனென்றால் இலக்கியங்கள் கிட்டத்தட்ட ஐவகை நிலங்களில் வாழும் மக்கள் தனி நிலை ஆதாரங்கள் கொண்டு வாழ்க்கை நிலையைக் கொண்டுள்ளதால் அவர்களது பண்பாடானது பாகுபடுத்தப்பட்டது. அந்த வகையில் வேளாண்மைத் தொழிலைக் கொண்டுள்ள மருத நிலத்தவர்களுக்கென தனி பண்பாடானது இருந்து வருகிறது. இந்தப் பண்பாடானது மண்ணிற்கு ஏற்பவும் பருவ நிலைக்கு ஏற்பவும் அமைந்துள்ளது.

உலக மொழிகளில் இலக்கணச் செறிவு, இலக்கியச் செழுமையும் வாய்ந்த மொழி நம் தாய் மொழி ஆகும் தாய்மொழியில் பண்பட்ட சிந்தனைகளும் செம்மார்ந்த பண்புகளையும் கொண்டு தமிழ் மொழியில் தமிழரின் பண்பாட்டுக் கூறுகள் மிகவும் பொதிந்துள்ளன. மனிதனை விலங்கிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது பண்பாடு ஆகும். இப்பண்பாடு தனது காலத்திற்குக் காலம் நாட்டுக்கு நாடு, இனத்துக்கு இனம் வேறுபட்டு நிற்கிறது. ஒரு நாட்டினது பெருமையை உணர்த்துகின்ற வகையில் மூல காரணியாக இருப்பது அங்கு வாழும் மக்களின் பண்பாடு ஆகும். இதனை, “அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே.” (புறநானூறு. 187.) என்று ஒளவையார் புறநானூற்றுப் பாடல் வாயிலாக புலப்படுத்துகிறார். பண்பாடுகளின் சொல் அந்த காலத்தில் புழக்கத்தில் உள்ளது என கூறுவதும் உண்டு. ஆனால்

அச்சொற்கள் குறிக்கும் பொருள்கள் பல பாடல்களில் பெருகி வந்துள்ளன. அவை 'முறைமை' என்னும் பொருளில் வெளிப்படுத்துவது உண்டு. "பாடறிந்து ஒழுகும் பண்பினோரே" (புறம்.197:14) எனவும், 'செவி' என்னும் பொருளில் 'கார்ப் பெயல் பெரும் பாட்டிரத்து' (புறம்.102:2) எனவும், உலக ஒழுக்கம் என்னும் பொருளில் வருகின்றது. கலித்தொகை பாடலில் "பண்பெனப்படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்" என சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு இலக்கியங்களில் பண்பாடு என்ற சொல் பல பொருள்களில் இடம்பெற்றுள்ள விதம் பற்றியும் ஆராய்ந்து வெளிக்கொண்டுவருவதே பண்பாட்டு மரபுகள் எனும் இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

“மருத நிலமும் சமுதாயமும்” என்ற மூன்றாம் இயலில் சமூகம் என்பது ஒரு வாழ்நெறியையும் பண்பாட்டையும் வளர்ப்பதில் பங்கு பெறும். தனிமனிதர் பலரின் கூட்டமைப்பாகும். சமூகம் என்பது பண்பாட்டை வளர்க்கும் பாலம் என்பர். சமூகம் என்பது உயிர் வாழ்வதற்காக போராடும் மக்களினத்தின் தனித்தன்மையுள்ள ஒரு குழுவாகும். மனிதன், சமுதாயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் வாழ்வதால் கலை இலக்கியங்களிலும் சமுதாய பிரதிபலிப்பு, இடம்பெற்று விடுகின்றது. மனிதனின் அகநிலை உண்மைகளையே இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன.

மருத நிலப்பகுதியில் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பல்வேறு பண்பாட்டுக் கூறுகளுடன் வாழ்ந்த இம்மக்கள், இந்திரனை வழிபடுவோராக விளங்கினர். இவ்வாறு பல்வேறு நிலைகளில் சிறப்புப் பெற்றிருந்த மருத நிலப்பகுதியை, “மிகவும் நுணுக்கமாக நோக்கினால், மருதமானது மிக முக்கியமான நிலைத்த குடியிருப்பாக மாறியதைக் கொள்ள முடியும். அங்கு வேளாண்மை வளர்ச்சி பெற்றது. இவ்வேளாண்மை நிலப்பகுதியானது அதனுடைய உபரி உற்பத்தியான அரிசியினால், பிற நிலப்பகுதிகளின் மீது தன்னுடைய பெருளாதார செல்வாக்கினைச் செலுத்தமுடிந்தது. இவ்வாறு குறிஞ்சி, நெய்தல், போன்றவை தேக்க நிலையில் இருக்கும்போது, மருதம் விரிவடைந்தது என கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவார்.

வேளாளர்கள் வீடுகளைப் பெரிதாகக் கட்டி இருந்தனர். பலருக்கும் விருது அளிப்பதற்காக பெருகச் சமைத்து வைத்துள்ளனர். அவர்களின் வீட்டில் இரண்டு கதவுகள் போடப்பட்டிருந்தன. அதனடியில் நின்று தன் மகனைத் தெருவிற்கு விளையாட அழைத்துச் சென்ற செவிலி காணாது வருந்திப் புலம்புகின்றார்." (மருதக்கலி. 18 (1-2) ப. 187.) என்று மருதக்கலி கூறுவதிலிருந்து இவர்கள் செல்வச் செழிப்பில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதையும் செவிலியர் வைத்து வேலை பார்க்கும் அளவிற்கு செல்வம் மிக்கவர்கள் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. இக்கூறுகள் பற்றி இவ்வியலில் ஆராயப்பெற்றுள்ளன.

“மருதக்குடிகளும் வேளாண்மையும்” என்ற நான்காம் இயலில் வேளாண்மைத் தொழில் செய்யும் மக்கள், இயற்கையை நம்பி வாழ்வதால், இயற்கைச் சீற்றம் இல்லாமல் இருப்பதற்காக, முதன் முதலில் விளையும் தானியங்களை இறைவனுக்குச் செலுத்துவது வேளாண் மக்களின் பழக்கமாக உள்ளது. மனித இனம் தோன்றியது முதல் இயற்கை தம்மைக் காக்கும் என்ற எண்ணம் எழுந்ததுவரை நம்பிக்கைகள் வளர்ந்து சமுதாயத்தில் பரவின. இயற்கைக்காகச் செய்து வந்த சடங்குகள் கால மாற்றத்தில் தெய்வ வழிபாடாகவும், உருவ வழிபாடாகவும் மாற்றம் பெற்றன.

பண்டைய காலம் தொட்டு இன்றைய காலம் வரையில் தமிழர்கள் வாழ்வில் வேளாண்மை தொடர்பான சடங்குகளும் அடங்கும். நெல்லினை அறுவடை செய்வதற்கு முன்பு சனி மூலையில் கதிர் அறுத்து அதனைச் சூரியனுக்குப் படைத்த பின்புதான் அறுவடையினைத் தொடங்குகின்றனர். நெல் விளைச்சலுக்குத் தேவையானது பச்சையம் ஆகும். அறுவடைக்கு முன் ‘நாட்கதிரறுத்தல்’ எனும் பெயரில் கதிர்களை அறுத்து இறைவனுக்குப் படையலிட்டு வழிபடுகின்றனர். மருத நில மக்கள் மழைக்காகச் செய்யும் சடங்கைப் பரிபாடல் புலப்படுத்துகிறது.

வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய கூறுகளை எல்லாம் நில அமைப்பு கொண்டிருந்ததால் திணை ஒவ்வொன்றையும் தனி உலகம் என்று வரையறை செய்யலாம். சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் நிலங்கள் ஐவகையும் ஐந்து திணைகளாகப் பகுக்கப்பட்டன. உலக வாழ்க்கைக்கு பொருள்களை எல்லாம் நிலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு திணை

மனப்பான்மையோடு பழந்தமிழர் நோக்கினர். சங்கர் மக்கள் வாழ்ந்த நிலங்கள் இயற்கையின் அடிப்படையிலேயே புலவர்கள் படைத்த இலக்கியங்களிலும் அவை இடம்பெற்றன. ஆதி உழவர்களான சுமார் அறுபது வகையான நெல்லைக் கண்டுபிடித்து விவசாயம் செய்திருக்கின்றனர். மருதக்குடிகளும் வேளாண்மையும் குறித்த செயற்பாடுகள் பற்றி ஆராயப்பெற்றுள்ளன.

ஆய்வு முடிவுரையில் பருவங்களில் மருத நிலம் குறித்த இவ்வாய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுச் செய்திகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆய்வு முடிவுரையில் பருவங்களில் மருத நிலம் குறித்த இவ்வாய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுச் செய்திகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாய்வேட்டின் பக்க மிகுதியைக் கருத்தில் கொண்டு, குறைக்கும் நோக்கில், கருத்துகள் சில இடங்களில் சுருக்கிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வு முடிவுரையில் நான்கு இயல்கள் வழியாகப் பெறப்பட்ட முடிவுகள் தொகுத்து உரைக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட முதன்மை ஆதாரங்களும் துணை ஆதாரங்களும் துணைநூற்பட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பொருளடக்கம்

வ.எண்	தலைப்பு	பக்கம்
1.	முன்னுரை	
2.	இயல் -1 பருவங்களும் நிலமும்	
3.	இயல் - 2 பண்பாட்டு மரபுகள்	
4.	இயல் - 3 மருத நிலமும் சமுதாயமும்	
5.	இயல் - 4 மருதக்குடிகளும் வேளாண்மையும்	
6.	முடிவுரை	
7.	துணை நூற்பட்டியல்	

இயல் -1

பருவங்களும் நிலமும்

இயல் -1

பருவங்களும் நிலமும்

சங்க இலக்கியம் தமிழரின் வாழ்வின் பகுப்புக்களை எடுத்துக் காட்டுவதாகும். மேலும் சங்க இலக்கியத்தினை முதலில் அடையாளப் படுத்துவது நிலமும் பருவமாகும். ஆனால் நிலத்தினை முதலில் வெளிக்காட்டுவது பொழுதேயாகும். ஏனென்றால் மண்ணில் நிலவும் வெப்பநிலை கால நிலைக்கு ஏற்ப அதனைப் பாகுபடுத்த முடியும். அந்த வகையில் மனித வாழ்வின் எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும் காலமும் பருவமும் இன்றியமையாதவையாக இருக்கின்றது. ஐந்நிலங்களில் கட்டமைக்கப்பட்ட தொகுதியினையும், நிலத்தன்மையினையும், அதில் மருதம் அமைந்த இடத்தினையும் வெளிக்காட்டுவதே இவ்வியலாகும்.

நிலம் தோன்றிய வரலாறு

சங்க இலக்கியம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து திணைகளாக வகைப் படுத்தப்பட்டவை ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் 'திணை' என்பதற்கு ஒழுக்கம் என்ற பொருண்மையில் பொருள் ஆக்கம் பெறுகிறது. "குறிஞ்சி நில மக்கள் பாடிய பாடல்களில் கருப்பொருள்கள் இடம் பெற்றன. அந்நில மக்களின் வேட்டையாடலும் திணைப்புனம் காத்தலுமாகிய பழக்கவழக்கங்கள் பாடுபொருளாக்கம் பெற்றன. அந்நில மக்களின் களவு வாழ்க்கை மலைவாழ் மக்களிடம் மேலோங்கி காணப்பட்டதால் குறிஞ்சித்திணை பெரிதும் களவுத்திணை ஆயிற்று."¹ இக்கூற்றின் அடிப்படையில் முல்லைத் திணைக்கு இருத்தலும், மருதத் திணைக்கு ஊடலும், நெய்தல் திணைக்கு இரங்கலும் என ஒழுக்கங்களாக திணையின் அடிப்படையில் அமைகின்றன.

மருத நிலம் மக்களால் பண்பட்ட வயலும், வயல் சார்ந்த இயற்கை பெருவளம் நிறைந்தது ஆகும். "மருதநில மக்கள் பயிர் செய்து பண்டமாற்றில் தலைமை பெற்றுச் செல்வக் குடியினராய் வாழ்ந்ததால் அங்கு கலை, ஆடல்,

¹ . வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி - பத்து, ப.253.

பாடல்கள், பரவ பரத்தமையும் வாழ்வின் ஒரு பகுதி ஆயிற்று.”² இதன் அடிப்படையில் மருதத்திணை மக்களிடம் திணை சார் ஒழுக்கமாக அமையப் பெறுகிறது. பயிரிடல், களையெடுத்தல், நீர் பாய்ச்சுதல், அறுவடை செய்தல் என வேளாண்மையை முதன்மையாகக் கொண்டு இடம்பெறும் நில அமைப்பியல் மருதம் ஆகும்.

வரலாறு வாழ்வதற்கு நிலம் இன்றியமையாதது. “வரலாற்றைத் தோற்றுவித்து வளர்ப்பதே நிலமாகும். உலகமே வரலாற்றுக்கு அடிப்படையாகும். இந்நிலம் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதனை யாரும் திட்டமாக வரையறுக்கவில்லை. இவ்வுலகம் சூரியனிலிருந்து சிதறிய பாதி என்றும் அதற்கு உருண்டை என்றும் கூறுவர். வான்வெளியில் உலவிவரும் பல்வேறு உருண்டைகளில் உலகமும் உள்ளடக்கியதாகும். இதன் ஒளி இருநூறுகோடி ஆண்டுகள் என்றும், என்பது கோடி ஆண்டுகள் என்றும் கணக்கிடுவர். இன்றும் சிலர் அவ்வெல்லை உயிர்த்தோற்றத்தின் எல்லை என்றும், நிலம் அதற்கும் நடுவில் காலத்திற்கு முன்னரே தோன்றியது என்றும் வரையறுக்கப்படுகிறது.”³ மனிதனது நினைவு ஆற்றலைக் கடந்த காலக் கணக்கிடுவதன் வழியாக இவ்நிலங்களுள் ஆயுள் அமைகிறது.

உலகிற்கு ஞாலம் என்பது ஒரு பெயராகும். “விண்வெளியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த நில உருண்டை என்பது ஒன்பது கோள்களாகும். ஒன்று ஞாலம் நில வெடிப்புகள், நிலத் துளைகள் போன்றவைகளால் இந்த அழுத்தம் விடுபடும் போது பாரையின் உருக்கு வெப்ப நிலை குறைக்கப்பட்டு கொப்புளத்தில் ஒழுகும் கற்குழம்பாக அவை மாறி எரிமலைகள் வாயிலாக வெளியே வழிந்தோடி நிலத்தின் மேற்புறத்தில் புடைத்தெழும் மலைகளால் இருக்கின்றன.”⁴ ஆறுகளும் மலைக்க வைக்கும் கடல்களும் தோன்றிய தன்மையினையும் நிலவியலார் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளனர். “தணல் பிழம்பு குளிர்ந்து இறுகிப் பாறைப்படலமாகும் போது நீராவிப்படலம் தோன்றி உலகைச் சூழ்ந்து நின்றது. நீராவிப் படலம்

² . வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி - பத்து, ப.253.

³ . தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப. 1.

⁴ . தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப. 3.

பாறைப்படலமாக மாறியவுடன், நீராவிப் படலம் குளிர்ந்து இடை விடாத மழையாகிப் பொழிந்தது. இப்பொழிவு நீர், ஊழிப் பெருக்கெடுத்து ஓடிப் பள்ளங்களில் தங்கியது. இவ்வாறு தங்கிய அகன்ற ஆழமான பள்ளங்களே கடல்கள் பெருக்கோடிய வழிகளே ஆறுகள் ஆகும்.”⁵ இவ்வாறு மலைகள், கடல்கள், ஆறுகள் கொண்ட நிலவுலகம் உருவானது. “ஏதோ ஒரு காரணத்தால் சற்று விரிந்து சுற்றிக் கொண்டிருந்த பெருந்துண்டம் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மிக உயர்ந்த மலைப் பகுதிகளைத் தோற்றுவித்துப் பின்னர் நீர்ப் பகுதியும் நிலப்பகுதியும் அமையப்பெற்றும். பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் மீண்டும் கடந்த பின்னர் இன்றையளவும் நிலவுலகின் தன்மையினைப் பெற்றிருக்க இயலும் என்பதனை உணர முடிகிறது.”⁶ இதனை சங்க இலக்கிய பாடலடிகள்,

“மண்டிணிந்த நிலனும்

நிலனேந்திய விசும்பும்

விசம்பு தைவரு வளியும்

வளித்தலைஇய தீயும்

தீமுரணிய நீரு மென்றாங்

கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்”⁷ புறம். பா.2:1-6

எனும் புறநானூற்றுப் பாடல் சேரமான் பெருஞ் சோற்று உதியஞ் சேரலாதனை முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் பாடியது மூலம் கருத முடிகிறது. அப்பாடலில் நிலம், விசம்பு, காற்று, தீ, நீர் எனும் ஐம்பெரும் பூதங்களால் ஆனது இவ்வுலகம். இங்கு அணுச் செறிந்த நிலமும், அதனைச் சூழ்ந்து ஓங்கி உயர்ந்த வானமும், வானம் சூழ்ந்த நிலத்தில் நிறைந்திருக்கும் காற்றும், காற்றின் கண் தலைப்பட்ட தீயும், அத்தியோடு மாறுபட்ட நீரும் என்று இவ்வைந்து அங்கங்களைக் கொண்டதாக உலகம் இயங்குகிறது என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

⁵. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப. 4.

⁶. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப. 4.

⁷. புறநானூறு, பாடல். 2:1-6 ப. 03.

“நிலம் என்பதற்கு இடம், தலம், நானிலம், தேசம், பூமி”⁸ என்னும் பல பொருள்களாகத் தருகிறது மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி. இங்கு நிலம் என்பதற்கு தமிழ் நிலம் என்று கொண்டு அதன் அடிப்படையில் அமைந்த செய்திகள் ஆராயப்படுகின்றது. நிலத்தில் எவ்வாறு பயிர்கள் உண்டாயின என்பதனை அறிதல் வாயிலாக நிலவுலகியல் மக்களின் வாழ்வியல் புலப்படுகிறது. இன்றைய உலகில் காணும் சிறந்த நாகரிகங்கள் அனைத்தும் நிலப் பிரிவு வகையில் ஆற்றங்கரை நாகரிகங்களேயாகும். “காவிரிக் கரையின் திராவிட நாகரிகமும், சிந்து நதிக்கரையின் பண்டைத் திராவிட நாகரிகமும், கங்கைச் சமவெளியின் இடைக்கால நாகரிகமும் இந்திய வரலாற்றில் நிலைத்த இடம் பெற்றுள்ளன. மெசிபட்டோமிய நாகரிகமும், நைல்நதி நாகரிகமும், சீன நாகரிகமும் எனப் பழம்பெரும் நாகரிகங்களும் ஆற்றங்கரை நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். இவ்நிலப் பகுப்பாகிய ஆறு நாகரிகத்தை வளர்த்தது. ஆற்றங்கரை நாகரிகத்தை அழித்தும் ஆறுகளும், காவிரிப் பூம்பட்டினமும், மொகஞ்சதாரோவும், ஹரப்பா முதலியனவும் அவ்வாற்றுக்கடல் வெள்ளப் பெருக்கால் அழிந்தன.”⁹ வரலாற்றை ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல திறன் ஆற்று வெள்ளத்திற்கு அமைந்த ஒரு பெருஞ்சிறப்பாகும்.

நிலப்பரப்புகள்

நில உலகில் மனிதன் எங்குத் தோன்றினான் என்பதில் மக்கள் ஆராய்ச்சி இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை. மக்கள் பிறப்பிடம் மறைந்த லெமூரியா கண்டம் என்பதாகும். அந்த லெமூரியாக் கண்டமே தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் இழந்த குமரிக் கண்டமாகும். மக்கள் தோற்றத்தின் முதலிடம் தமிழக மறைந்த தமிழகம் என்பது பொருத்தமாகும். இவ்வாறாகச் சொல்லப்பட்ட நிலவியலில் மலையோடு தொடர்புடைய குறிஞ்சி நிலமே மனித வாழ்விற்கேற்றவாறு அமைந்த முதல் நிலம் எனலாம். “தமிழ் நாட்டு நாகரிகம் மற்ற சிறந்த நாகரிகங்களைப் போலக் குறிஞ்சி நிலத்தில் தோன்றியது. நீரும் நிழலும் தற்காப்பியங்களும் உணவுப் பொருள்களும்

⁸ . மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி, ப-20.

⁹ . தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப-98.

ஒருங்கே கிடைக்கப் பெரும் நிலம் குறிஞ்சி நிலமேயாகும்.”¹⁰ என்பார் கலைப்பொருள் கலையியல் வல்லுநரான புகழ்மிக்க பேராசிரியர் கொலாந்து. ஐரோப்பாவில் இரும்புத் தொழில் தொடங்குவதற்கு முன்பே தென்னிந்தியாவில் இரும்புத் தொழில் செய்யப்பட்டு வந்ததாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அங்கு இரும்பை உருக்கி காய்ச்சுவதைத் தற்செயலாகவே ஆதி காலத்திய மக்கள் கண்டறிந்திருக்க வேண்டும். கற்கால மக்கள் பெரிதும் குன்றுகளும் மலையுச்சியிலும் வலிமிக்க செறிந்த காடுகளின் ஓரங்களிலும் வாழ்கின்றனர். இரும்பினைக் கண்டறிந்த பிறகே, ஆதிமனிதர் காட்டினைத் தம்முடைய வாழ்விடமாகக் கொண்டிருக்கலாம் என்று கருதுவது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள மலைகள் பனிமலைகள் அல்ல வானளாவிய மரங்களும் மண்ணியல் புதர்களும் கொண்டவை. வற்றாத நீரோடைகள் பாய்பவை காயும் கனியும் கிழங்கும் கணக்கின்றி தருபவை. வேளாண்மை செய்வதற்கேற்ற நிலப்பரப்பினை உச்சிப் பகுதியிலும் கொண்டவை. இவ்வாறு நீர்வளம் நிலவளமும் மிகுந்து மக்கள் வாழ்வதற்கேற்ற வாய்ப்புகளைப் பெற்றிருந்தமையால் தான் தமிழ்நாட்டில் நாகரிகம் மலைப்பகுதியில் தோன்றியது என்னும் கருத்து உண்மையோடு உறவுடையதாக விளங்குகிறது.

மண்ணின் இன்றியமையாத தேவையான உணவுப்பொருள் இயற்கையாக மிகுதியும் கிடைக்கின்ற இடம் மலைப்பகுதி. முதன் முதல் மனிதன் இயற்கையில் கிடைக்கின்ற காய், கனி, கிழங்கு முதலியவற்றைத் தான் உண்டு வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். அதனால் மலை நிலமே முதல் நிலம் என்பது பொருத்தமுடையது. குறிஞ்சியில் தோன்றி வளர்ந்த மனிதன் காலத்திற்கேற்ற வளர்ச்சியும் வசதிகளும் ஏற்றதினால் அங்கிருந்து பிரிந்து, பரந்து வாழ முற்பட்டன. அந்நிலை மலையை அடுத்திருக்கின்ற காடுகளில் அவன் உறைந்திருக்க வேண்டும். மலையிற் கிடைத்தது போலத்தான் தேவைக்கேற்ற அவ்வளவு பொருள்களும் காடுகளில் மனிதனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனவே தானாக் சிலவற்றைப் பயிராக்கக் கற்றும், கற்றுக் கொண்டுதான் மனித சமுதாயம் வளர அறிவு பெருகியது. இவ்வாறு மலையைப் போற்றி வளர்த்த மனித இனம் கடற்கரைப் பகுதி வரை வைத்து வாழக் கற்றுக் கொள்வதற்குப் பல நூறாயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்திருக்கலாம்.

¹⁰ . தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப-40.

தமிழக நிலப் பகுப்பு

பண்டைத் தமிழகம் மிகப்பெரிய பரப்பை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. நிலப்பரப்பின் எல்லையினைத் தொல்காப்பியம் வரையறை செய்கின்றது.

"வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ் கூறும் நல் உலகத்து"¹¹ தொல். சி.பாயிரம்.1-3.

என்கிறது.

"வடக்கே வேங்கட மலை (திருப்பதி) முதல் தெற்கே குமரி முனை (கன்னியாகுமரி) வரையில்"¹² தமிழகத்தின் எல்லையாக விரிந்து இருந்தது. மலைசார்ந்த நிலப்பகுதி, மேய்ச்சல் நிலப்பகுதி, விவசாய நிலப்பகுதி, மீன்பிடி நிலப்பகுதி, வறண்ட நிலப் பகுதி என வகுக்கப் பெற்றன. தமிழகத்தின் மலைகளும், ஆறுகளும், காடுகளும் தமிழ் நிலத்தைப் பல துண்டுகளாகப் பிரித்தன. இதனால் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளும் பல அரசுகள் தோன்ற இடம் ஏற்பட்டது. இவற்றால் சேர, சோழ, பாண்டிய, தொண்டை, கொங்கு என நாட்டைக் கொண்ட அரசர்கள் இருந்தனர். "தமிழகம் ஒரு மன்னனுடைய ஆளுகைக்கு உட்படாமைக்கு இதன் நில அமைப்பே காரணம் ஆயிற்று"¹³ என்பார் சேவியர் தனிநாயகம்.

"தமிழில் காணப்படும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து திணைகளுக்கும் தமிழகத்தில் நிலவியவைக்கும் உள்ள உறவு மிகவும் உண்மையானது நெருக்கமானது ஆகும். தமிழகத்தின் நிலப்பரப்பில் மலையும், காடும், கடலும், வளநிலப்பகுதி, ஐந்திணை அமைப்பிற்கு அடிப்படை ஆகும்."¹⁴ என்ற கூற்றின் அடிப்படையில் பருவங்களும் அமைகின்றன.

¹¹ . தொல்காப்பியம், சிறப்புப்பாயிரம், நூற்பா. 01.

¹² . கே.கே.பிள்ளை, தமிழக மக்களும் பண்பாடும், ப24.

¹³ . xavire Thani ayagam Nature in Ancient Tamil poetry, pp. 4-5.

¹⁴ . கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, திணைக்கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள், ப.29.

மருத நிலம் என்பது வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமும் ஆகும். இந்நிலத்தில் உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர் ஆகியோர் மக்களாக வாழ்ந்தனர். அம்மக்கள் செந்நெல், வெண்ணெல் போன்றவற்றை உற்பத்தி செய்து வந்தனர். நீர் வளமாக, ஆற்று நீர், கிணற்று நீர், குளத்து நீர் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி வேளாண்மையை மேம்படுத்தினர். இவர்கள் விழாச் செய்தல், வயர்களைக் கட்டுதல், நெல் அரிதல், கடா விடுதல், குளம் குடைதல், புது நீராடல் ஆகியவற்றை அடிப்படைத் தொழிலாக கொண்டிருந்தனர்.

ஐந்து நில அமைப்பு

தமிழகத்தில் காணப்பட்ட ஐவகை நிலங்களில் ஒரு பகுதி முழுவதும் குறிஞ்சி நிலமாகவும் மருத நிலமாகும் அதற்கடுத்தப் பகுதியில் நெய்தல் நிலமாகவும் பாலைநிலமாக இருந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை. இவற்றில் நெய்தல் நிலம் மட்டுமே கடல் ஒரு பகுதியாக காணப்பட்டது. ஏனைய நிலங்கள் ஏதேனும் ஒரு பகுதி முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டதாகவும் சான்றுகள் இல்லை. குறிஞ்சி நிலம் மலை சார்ந்த பகுதி ஆகும். தமிழகத்தில் மலைப்பகுதி ஆங்காங்கே பரவலாக உள்ளது. அதேபோல் விவசாய நிலங்கள் மேய்ச்சல் நிலங்களும் வரண்ட நிலங்களும் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் விளை நிலங்கள் மிகுதியாக உள்ளன. சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பாடல்களும் இதனை உணர்த்துகின்றன.

"தீம்பொழி வெள் உப்புச் சிதைதலின் சினைஇ

கழனி உழவரொடு மாறு எதிர்ந்து மயங்கி

இருசேற்று அள்ளல் எறி செருக் கண்டு

நரைமூ தாளர் கைபிணி விடுத்து

நனை முதிர் தேறல் நுழையர்க்கு ஈயும்"¹⁵ அகம். பா.366.

என்ற பாடல் மருத நிலமும், நெய்தல் நிலமும் அருகில் அருகில் அமர்ந்திருப்பதை அமைந்திருப்பதைக் வெளிப்படுத்துகிறது. மருத நிலம்

¹⁵ . அகநானூறு, பாடல் : 366, ப.158.

மக்கள் நெல்லை அறுவடை செய்து களத்தில் சேர்கின்றனர். அக்காலத்தில் நெல் மணிகளையும் பிரித்தெடுக்கின்றனர். பின்னர் எருதுகளின் துணையோடு கடாவிடுகின்றனர். வைக்கோலைப் பிரித்து எடுத்துவிட்டு அதில் இருக்கும் நெல்மணிகளை எடுத்து தூற்றுகின்றனர். அவ்வாறு தூக்கிச் சென்ற பொழுது அருகில் இருக்கக்கூடிய உப்பு வயலில் தூசி விழுகின்றன. இதனால் அவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் இடையே சண்டை மூள்கின்றது. அப்பொழுது வயது முதிர்ந்த உழவர்குடி பெரியவர்களும், பரதவர் குடி பெரியவர்களும் சேர்ந்து அவர்களை சமரசம் செய்து வைக்கின்றனர். இதிலிருந்து நெய்தல் நிலத்தை ஒட்டிய பகுதிகள் மருத நிலமாக இருக்கின்றது. முல்லை நிலமும், மருத நிலமும் அருகருகில் இருந்ததை,

"பகன்றைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலா

கரும்பு குணிலா மாங்கனி உதிர்க்கும்"¹⁶ ஐங். புலவி. பா.7.

என்று சங்கப்பாடல் வெளிப்படுத்தியது. பல ஆநிறைக்குச் சொந்தக்காரனாகிய இடையன் மருத நிலத்தில் வளர்ந்துள்ள மரங்களிலிருந்து பழுத்த மாங்கனியைக் கரும்பைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு உதிரச் செய்கிறான் என்ற பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. முல்லை நிலத்தில் வாழ்பவன் இடையன். அந்நிலத்தின் பிரதான தொழில் கால்நடை வளர்த்தல் ஆகும். முல்லை நிலத்தில் கால்நடை வளர்க்கக்கூடிய இடையன் மருத நிலத்திற்கு வந்து இருக்கிறான் என்கிற வெளிப்பாட்டின் வாயிலாக மருத நிலத்திற்கு அருகாமையில் முல்லைநிலம் இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

நிலங்களின் வளர்ச்சி நிலை

நிலத்தின் வளர்ச்சி என்பது வாழ்வதற்கான வாழ்வியல் முறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், தொழில்கள், இயற்கைச்சூழல் போன்றவற்றை உறுதிப்படுத்துவதற்கும். பொருளாதார வளர்ச்சியை கட்டமைப்பதில் பருவங்கள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. நிலங்களில் வாழும் மக்கள் அவர்களது

¹⁶ . ஐங்குறுநாறு புலவிவிராயப் பத்து, பாடல்: 7. ப.148.

உணவு முறை, அவருடைய தொழில், அவருடைய உற்பத்தி இவை எல்லாம் பருவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது ஆகும். ஐவகை நில மக்களின் மருத நிலத்தவர்கள் பொருளாதாரத்தில் மிகவும் உச்சம் பெற்று இருந்தனர். காரணம் பருவ அமைப்புக்கு ஏற்றார்போல நிலம் பொழுது இவற்றின் அடிப்படையில் அவர்களுடைய வேளாண் முறைகள் கட்டமைக்க பெற்றன. இதனை, "வளர்ந்த செழிப்பான நிலம் நோக்கி பிற மதத்தினரும், பிற நாட்டினரும், கைவினைஞர்களும் வருதல் இயல்பு ஆகும். அவர்களின் வருகை மருத நிலத்தை மேலும் வளரச் செய்தது. இதனால் ஏனைய நிலங்கள் இன்னும் தாழ்ந்தன .இவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் தொகுக்கப்பட்ட காலத்தில் தமிழ் நாட்டு மக்களிடையே ஒரு சமாந்தர வளர்ச்சியின்மைக் (Uneven Development) காண்கிறோம்."¹⁷ என்று குறிப்பிடுகிறார் மௌனகுரு என்பார்.

மருத நில மக்கள் சங்ககாலம் முதற்கொண்டு தங்களுடைய தேவைகளை பூர்த்தி செய்து கொண்டனர். மீதமுள்ளவற்றை அருகில் வாழும் பிற நிலமக்களுக்குப் பண்டமாற்றாகவும், தானமாகவும் கொடுத்தார்கள். மருத நில மக்களின் இச்செயலால் பிற நிலத்து மக்களுக்களின் மதிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். மருத நில மக்கள் பருவத்தின் காரணமாக நெல் மட்டும் அல்லாது வேறு பயிர்களையும் வேளாண்மை செய்திருக்கிறார்கள். "கிழங்கு அகன்று சாப்பிட்ட குறிஞ்சி மக்களை விட, வரகு சாமை சாப்பிட்ட முல்லை மக்களை விட இவர்கள் வயிறாரச் சாப்பிடும் வளர்ச்சியடைந்த மக்களாக உள்ளனர். இவர்கள் வாழ்ந்த இடம் 'ஊர்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. நிலை பகுதியாக மக்கள் வாழும் இடமே ஊர் ஆகும். வேளாண்மை செய்ய ஆரம்பித்ததும் மந்தை மேய்த்துக் கொண்டே நாடோடியாக தெரிந்த மக்கள் ஓரிடத்தில் இருந்து விடுதல் இயல்பு. மருதநில வளர்ச்சியுடன் தமிழர் நிலைத்து வாழ நமக்கு அடையாளம் இது"¹⁸ என்கிறார். தமிழ் சமூகம் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நாகரீகம்

¹⁷ . சி.மௌனகு, பண்டைய தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும், ப. 57.

¹⁸ . சி.மௌனகு, பண்டைய தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும், ப.50.

வளர்ந்ததற்கு மருதநில பருவத்தின் அடிப்படையிலான வளர்ச்சியே சான்றாக இருக்கின்றது.

தமிழ் நாட்டில் நிலத்தைப் பாகுபடுத்தியுள்ள முறையே வரலாற்றில் முதல் இடம் பெறுவதாகும். நிலத்தை நாணிலம் என்று வழங்கி, இயற்கைச் சூழலுக்கு ஏற்ப அதை நால்வகையாகப் பகுத்தனர். பழந்தமிழ் மக்கள். முல்லை குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற நால்வகைப் பகுதியே நாட்டு மக்கள் வாழ்க்கையை நன்கு விளக்கிக் காட்டுகின்றது. கலைக் களஞ்சியம், "நாணிலம் என்பது முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்னும் நால்வகை நிலங்களைக் குறிக்கும். இவ்வாறு தமழகத்தை முன்னோர் பிரித்திருந்தனர்."¹⁹ என்று கூறுகிறது. தமிழகம் மேற்சொன்னவாரு நான்கு பாகுபாட்டினைக் கொண்டு இருந்தமையால் நாணிலம் என்று வழங்கப்பட்டது. இந்நான்கு வகை நிலங்களும் இவற்றின் சிதைவால் தோன்றும் பாலையுமே தமிழ் இலக்கியத்தில் ஐந்திணையாக காட்சியளிக்கின்றன. எனவே நில அமைப்பும் நிலப்பிரிவுகளும் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்கு இன்றியமையாதானவாகின்றன.

காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லையானது. இங்கு வேட்டையாடுதல் முதன்மை தொழிலானது. மக்கள் வேடர், வேட்டுவர், குறவர் எனப்பட்டனர். மலையும் மலை சார்ந்த இடமும், குறிஞ்சி எனப்பட்டது. கால்நடைகள் மேய்த்தும், பால் பொருட்கள் தயாரித்தலும், முதன்மை தொழில்கள், மருதம் வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் ஆகும். விவசாயம், பிற தானியங்கள் விளைவித்தல் முதன்மை தொழிலானது. கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தல் எனப்பட்டது. மீன் பிடித்தல் சங்கு அறுத்தல் முத்துக் குளித்தல் முதன்மை தொழிலாகும். கோடை காலத்தில் குறிஞ்சியும், முல்லையும் தம்முள் மாறி வெப்பத்தின் காரணமாக உருவானதே பாலை நிலம் எனப்பட்டது. களவுத்தொழில் இங்கிருந்ததாக கருதப்பட்டது. "பாலை என்றொரு நிலப்பகுதி தனியே ஏதுமில்லை. என்றும். ஒரு கற்பனையாக

¹⁹ . கலைக் களஞ்சியம், தொகுதி-6, ப.64.

கவிஞர்கள் குறிப்பிடுவதே என்றும் கருதுவதுண்டு”²⁰ என்கிறார் எஸ்.கலியபெருமாள்.

மலை, காடு, வயல், கடல், பொட்டல் என்ற அடிப்படையில் பகுக்கப்பட்டிருந்த நிலம், அந்நிலத்தில் மிகுதியும் கிடைக்கின்ற அந்நிலத்திற்கே உரிமை பெற்றிருந்த மலர்களின் பெயர்களில் குறிக்கப் பெற்றன என்பது அறியப்படுகிறது. காதல் மணத்தின் அடையாளமாகக் குறிஞ்சிப்பூ அலைகளும், ஒழுக்கத்துடன் இருந்திருக்கலாம் காலை முல்லை அணிதலும், உடலின் குறிப்பைத் தலைவனுக்கு உணர்த்த மருதப்பூ அணிதலும், தலைவனும் வரத்தாலில் வருத்தம் கொண்டிருப்பதை உணர்த்த நெய்தல்பூ அணிதலும், கணவனைப் பிரிந்த நிலையினை உணர்த்தப் பாலைப்பூ அணிதலும், பண்டைத் தமிழ் பெண்களின் பழக்கம் ஆகும். அவ்வொழுக்கத்திற்கு நிலங்களின் பெயர் குறிப்பதற்குச் சிறப்பாக அமைந்த மலர்களையே அடையாளமாக மலர்களாக சூட்டியதை கொண்டு அறியலாம்.

நிலமாவது

நிலம் என்னும் சொல்லுக்குப் பல பொருட்களைக் களஞ்சியம் தருகின்றது. அவற்றுள் ஒன்று பூவுலகு என்பது இப்பூவுலகானது ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கை ஆகும். இதனை, நிலம், நீர், தீ, வளி, விசம்போடு ஐந்தும் கலந்த மயக்கம் உள்ளன என்பது தொல்காப்பியரின் கருத்தாகும். இவ்வந்திய முலரவதாக இருப்பது நிலமாகும். ஆகையால் இதனை முதற்பொருளாக கட்டமைத்தது பண்டைய மரபு. இயற்கைச் சூழலையும், மண்ணின் தன்மையையும் நோக்கு நிலத்தை நான்காகிப் பிரித்தனர் தமிழர் என்ற கூற்று உணர்த்துகின்றது. “இவ்வுலகம் நான்கு நிலங்களையும் சம அளவில் கொண்ட நாடு உலகில் மிகவும் அரிதாகும். என்ற கூற்றின் வழி தமிழ் கூறும் நிலவுலகத்தின் சிறப்பான உணரமுடிகின்றது. பண்டைய மரபான இந்த நான்கு நிலமே நான்கு திணைகளாயின. அன்பின் ஐந்திணைகளாயின. திணை என்றால் நிலம் என்ற பொருளில் வெறும் குளம், கல், மரம் என்று மட்டும் விளக்கு அமையாது. உள்ளத்தால் உணரவல்ல ஒழுக்கம் என்றும் பொருள் திறத்தினர். எனவே நிலம் என்பது

²⁰ . கலியபெருமாள், தமிழ்ப் பண்பாடு படும்பாடு, பக்.17-18.

வெறும் மண் அல்ல. மக்களின் வாழ்க்கை நெறியுடன் தொடர்புடைய பின்பற்ற வேண்டிய ஒன்றென்பது உரைப் பெறுகின்றது. இத்திணைச் சூழல்கள் மக்கள் ஒழுக்கத்தோடு உறவு கொண்டதை சங்க கால மக்கள் பகுபாடும் வாழ்க்கையும் ஒழுக்கமும் நில இயற்கைக்கு ஏற்பவே அமைந்திருந்தன.”²¹ என்ற கூற்றினால் உணரமுடிகின்றது.

நிலத்தை வன்புலம், மென்புலம் என்று கட்டமைத்தனர். முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை ஆகியவற்றை வன்புலம் என்றும், மருதம், நெய்தல் ஆகியவற்றை மென்புலம் என்றும் அழைத்தனர். இந்நிலங்கள் பரந்துபட்ட உலகிப் பகுதியாகும். உணர்வுகளும் வன இயல்புகளும் நிலத்தை ஒட்டியே அமைவதை உணர்வுக்கும் பின்புலச் சூழலுக்கும் பரம இயைபு அமைவதால் உணர்வை நிலப் பெயரால் சுட்டும் மரபு இணைகின்றது. இது மட்டுமல்லாமல் இந்நிலத்தைச் சூழ்ந்துள்ள காற்று மண்டலம் பெருங்கடல் போன்றது. இதனைக் கொண்டு மலையேறுதல், வானவூர்த்தி இயக்குதல், விண்வெளி ஆராய்ச்சிகள் முதலிய அறிவியல் சாதனைகள் நடைபெறுகின்றன. இவ்வாறு பல செயல்பாடுகளின் களமாக இருப்பதால் நிலமானது முதல் பொருளில் முதலாவதாக இருக்கின்றது.

ஐந்நில வரிசையும் வகுப்பும்

ஐந்து நிலங்கள் தனித்தினயே வகுக்கப்பட்டதற்குக் காரணம் இருந்திருக்க வேண்டும். நிலத்தின் தாதுக் கூறுகளாக மலை, காடு, வயல், கடலைக் கூறுவர். இந்நான்கு இயற்கைப் பிரிவிலும் மக்கள் இயல்பாக வாழ்ந்தனர். ஒவ்வொரு நிலப்பரப்புகளையும் மலை காடு என தனித்தனியாகக் கூறாமல் மலையும் மலை சார்ந்த, நிலமும் காடும் காடு சார்ந்த நிலமும் எனக் கூறியுள்ளதை அறிய முடிகின்றது. ஐந்து நிலத்தில் முதலாவதாக தொல்காப்பியர் முல்லையினைக் கூறுகின்றார். தனியான பெரும்பொழுது வரையறுக்கப்படும் நிலங்களுள் (குறிஞ்சி- முல்லை) இதுவும் மூன்று காடு வளம் பெருகிய புலமாகிய முல்லை, பிரிவும் காதலும் நிரம்பிய நல்லதொடு இல்லறப் பின்னணியும், கற்பின் நெறிநின்ற நல்லறமும், பெண்மையின் நிறைவும் விளங்கும் பங்குடைய நிலம், மருதநிலம் நிலை பெறுவதற்கான மழை பெய்யும் புலம் மாயோராகிய ஊழிக் கடவுள்

²¹ . சோமசுந்தர பாரதியார். ச. நாவலர், தொல். பொருட்படலம், பக்-4-5.

நிலையற்ற நிலமாதலாய் தலைமையான முல்லைக்குத் தரப்பட்டது. இதற்கு அடுத்தற்போல குறிஞ்சி அமைகின்றது. நாட்டின் வளத்தினைக் காடும் மலையும் நிறுவும் என்பர். எனவே காட்டுப் பகுதியான முல்லையை முதலில் கூறி பின் மரம், மலர், கிளி, தாது, நீர், நிலவளம் முதலியன வற்றாது பெருகும் வளமுடைய குறிஞ்சியை அடுத்து அமைக்கின்றனர்.

வளச் சிறப்பும் அதனால் ஓட்டுச் சிறப்பும் முல்லை குறிஞ்சியில் சிறந்து இருந்தாலும், அடுத்த நிலையில் வேண்டப்பெறும் நாகரிகச் சிறப்பு மக்கள் குலத்தார்க்கு வேண்டப்படுதலின் நாகரிகம் பெருகும் வளமான மருதம் அடுத்த நிலையில் வைக்கப் பெறுகின்றது. காடுகளிலும், மலைகளிலும் அரும்பிய சாதாரணக் குடியரசுகள் பேரரசுகளாய் மலர்ந்தமை மருத நிலத்தில் தான். ஆற்றங்கரைகள், ஊர்ப்பகுதிகள், சமவெளிகள் முதலியன நாகரிகத் தொட்டிலாக அமைந்தலால் மருதம் மூன்றாவதாக இடம் பெறுகின்றது. ஆற்றங்கரையின் முகத்துவாரத்தில் அமைந்துள்ள துறைமுகங்கள் நெய்தல்லோர ஊர்கள் ஏனைய நில நாகரிக வளர்ச்சிப் பண்பாடு பரவுவதிலுக்குக் காரணமாயினமையால் நெய்தல் மருதத்தின் பின் வைக்கப்படுகின்றது. வளம் படைத்த இந்த நான்கு நிலங்களுக்குப் பின் இறுதியாக வளம் வறண்ட திரிநிலமாகும். இது தலைப்பட்டகு அமையப்பெறாததால் இறுதியாக இடம் பெறுகின்றது.

ஐந்நிலப் பெயர்கள்

ஐந்து நிலப்பரப்பும் ஐந்தின் பெயரினைப் பெரும் விதம் குறித்து பல கருத்துக்களும் உள்ளன. ஐந்நிலத்துக்கேற்ப காதல் வளர்ச்சியும், கருப்பொருள்களும் ஐந்தாக வகுக்கப்பட்டு அந்நில இயற்கைககு ஐந்நிலப் பெயர் என்றழைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் சிறப்பாக உரிய தாவரத்தின் பெயர் அவ்வந்நிலத்தில் பெயராகி, அந்நிலத்துக்குச் சிறந்த காதலொழுக்கத்துக்கும் பெயராகின்றன. அக்கால வாழ்க்கையைச் இயற்கைபெற்ற முக்கியத்துவம் ஒரு சான்று என்றும் கருத்து கூறப்படுகிறது. எனவே இயற்கைப் பொருட்கள் இயற்கை இயைபு முதலியன அக்கால மக்களின் பெயர் சூட்டலுக்குக் காரணமாக இருந்திருக்கின்றன.

வேறு சிலர் நிலங்களுக்குப் பெயர் தோன்றியவை குறித்து கொல்லுங்கால் அவரவர் நிலத்துப்பூவில் பெயர் பெற்றன என்பர். பல்வேறு

வகைப்பட்ட மலர்கள் ஒரு நிலத்தில் காணப்படுமெனினும், அந்நிலத்திற்கே உரியதும், மிகுதியான அளவில் மலர்வதும், எம்மலரோ, அதனால் பெயரிட்டு அழைப்பது பெரியோரின் கொள்கையாக இருந்தது. ஒழுக்கங்களும் நிலங்களும் பூக்களால் பெயர்பெற்றன. என்பது ஒரு தலை என்ற கூற்றினையும் முன் வைக்கின்றனர். இந்த முல்லை முதலிய பெயர்கள் அந்தந்த நிலப்பகுதியில் காணப்பெறும் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற மலர்களின் பெயர்களால் வழங்கப்படுவன என்றும், நாளடைவில் அவற்றில் வழங்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் அப்பெயர்கள் வழங்களாயின என்றும் கருதுவர், இளம்பூரணார். ஆனால் நச்சினார்கினியர் முதலில் ஒழுக்கத்திற்கே அப்பெயர்கள் அமைந்தன என்று கூறுவர் எனும் கருத்தும் உள்ளது.

மலை நிலத்தில் பூக்கின்ற குறிஞ்சிப்பூ பன்னிரு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மலர்வது. அந்தமலர் முல்லையோ, மருத்திலோ, நெய்தலையிலோ பயிராவதில்லை. குறிஞ்சியிலேயே மலரும் அப்பூக்கொண்டு அப்பெயர் சூட்டினர். அவ்வாறே முல்லை நிலத்தில் உள்ள முல்லைப் பூவைச் குறிஞ்சி நிலத்து மலை நாட்டுக் குளிர் சூழலில் வளர்க்க முடியாது. அவ்வாறே நிலத்தில் நீர் நிலைகளில் தாமரை முதலிய பூக்கள் நிர்நிலையில் இல்லாது அருவியாக விழும் குறிஞ்சி நில ஆற்றில் மலர வாய்ப்பில்லை. நெய்தல் நிலத்து உப்பங்கழிபில் கானலில் மலர்ந்து வரும் அரும்பு, புன்னை முதலியன குறிஞ்சியில் வளர வாய்ப்பில்லை. அதனால் உரியனவாகவும் வளர்ந்து செழிப்பனவாகவும் உரிய மரப்பூக்களின் செடி, கொடி, பூக்களையும் கொண்டு நிலத்திற்குப் பெயர் வைத்துள்ளனர் என்பது உண்மையாகின்றது.

குறிஞ்சி

குறிஞ்சி நிலமே நிலவரிசையில் முதற்கண் இடம் பெற்றுள்ளது. கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலம் என்றதன்வழி கல் எனும் பாறைக்கற்கள் பரவிய இம்மலையிடத்தை வைகறை உலகு என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. இந்நிலப்பகுதியில் இடம் பெற்ற நிலக்கூறுகள் பல உள்ளன. அவற்றில் இயற்கை இடங்களாக மலையும், மலைநாடு என்று குறிக்கப்பட்ட இடங்களும் இருக்கின்றன. குறிஞ்சியே தலைமை நிலம் மலை சார்ந்த இடத்தில் அதற்குக்கீழ் நிலமாகிய முல்லைச் சார்புடைய கானப்பகுதிகளும், பிற சார்பு இடங்களான விடர், சாரலிடங்கள்,

வழியிடங்கள் நீரிடங்கள் முதலிய இடங்களும் அமைகின்றன. செயற்கை இடங்களாக ஊரிடங்கள், இதணம், வெறியாட்டுக்களம் செருக்காலம் முதலியன அமைகின்றன. செருக்களம் மட்டும் புறத்திணை நிலமுமாதலால் ஏனைய அகத்திணை நிகழுமிடங்களாக இருக்கின்றனர்.

இயற்கையிடங்களில் கோடு, குவடுகல், தூறல்கள், பிறங்கள், அறை பொருப்பு, அடுக்கம், கவாஅன், சிலம்பு, குன்றம், வெற்பு வரை மலை முதலானவை. இயற்கை இடங்களாகும். மலைசார்ந்த இடங்களாக கானம், விடம், காரல், புனம், ஏரல் காணப்படுகின்றது.

நீரிடங்களில் புதுநீர், வெள்ளம், புனல், நீத்தம், கன்யாறு, குட்டம், அருவி, அயம், ஆழ்குழி, அணை துறைகள் காணப்படுகின்றன. வழியிடங்களில் இயவு, சிறுநெறி, கவலை, அதா, ஆறு, ஆரிடை, தெரு, ஆவணம் மரமும் இருக்கின்றன. செயற்கை இடங்களில் இவ்விடங்களும் ஊரிடங்களும் அமையப் பெற்றுள்ளன. அவை குரம்பை, மன்றல், மன்று, பிக்கம் புறக்குடி, சிறுகுடி, சீறுர், மூதூர், தோன்றியாயின.

சார்புடைய பாலையாக அமைந்து, மிளி, அலில் அரண், புறவு, கடம், பாலை, கானம், புரண், பெதும்பா படப்பை நெல்லியங்கோலையுடைய மணல் சார்ந்த இடங்களில் கொண்டு உள்ளது. குறிஞ்சி சார்புடைய பாலையில் கல்லிடங்கள், அறை, ஆறுகல், பெருங்கல், ஏகில், குறும் பாறை, கல்லனை, பதுக்கை, நடுகல், முரம்பு, இறும்பு, குறம்பு, பயம்புமுடுக்கு, விடர், கோடு, கவா அன். சாரல், அடுக்கம், வரை, சிலம்பு மலை, குன்றம் முதலான வீடு, இது மட்டும் அல்லாமல் வெடிப்பு, களிர், முதுபால், நனந்தலை, முரணியம் பெருநிலம், இப்பாலைப்பகுதியில் உள்ளன. இத்தன்மைகள் கொண்ட பாலையில் நெறி, ஆறு, கயம்பு, புல்பாய், இடை, கவலை, அழுவம், அத்தம், அதர் முதலிய வழித்தடங்களைக் கொண்டுள்ளது. பாலைப்பகுதியில் இவ்விடங்களும், ஊரிடங்களும் உள்ளன. அவை,

குரம்பை, நகர், வீழ்தடை, மாடம், புலம், மன்றம், போதியில், இருக்கை, வைப்பு, குறும்பேரி, பாக்கம், சிறுகுடி, ஊர்கள் காணப்படுகின்றன.

முல்லை

திணை வரிசையில் இரண்டாவதாக அமைந்தது முல்லையாகும். இயற்கைபாடல்களான புதினம், புலம், காடு, கானம், காலம், அறிவும் காணப்படுகின்றது. இம்முல்லையில் சுனை, சிற்றாறு, கான்யாறு, அடை இறை முதலியவை நீர்நிலைகளாக உள்ளது. பெருவழி நீரிடை செந்நிலமருங்கு தெரு முதலாவை வழியிடமாகும். இம் மாடம், பாக்கம், புறவினை, சிறுகுடி, சீறுள் வைப்பநாடு போன்றவை வசிக்கும் இடங்களாகவும் ஊர் இடங்களாகவும் இருக்கின்றது.

நெய்தல்

கடலும் கடல் சார்ந்த இடமுமாகிய நெய்தல் நிலமாகும். இந்த நெய்தல் பகுதியில் குட்டம், மென்புலம், அருவம், பரவை, சேதம், புணரி, நீர் முந்நீர், திரை, பெளரம், மெல்லம் புலம்பு, பரப்பு, கடல், சேர்ப்பு முதலான இடம் சார்ந்த இயற்கை இடங்கள் அமையப்பெற்றது. மருததிற்கு அடுத்தாற்போல் இருப்பதால் கடலினைச் சார்ந்து தொழில், பொதும்பர், படப்பை, கடல் பகுதிகளும் உள்ளன. மேலும் கடல் சார்ந்த நீரிடங்களான அலையும் அலைகளையும் துறை இடமான கழியும் உள்ளது. நெய்தல் பகுதியில் நெறி, தெரு, மதகு, இயற்கை இடங்களாகவும், புடம்பை, சேறு, பக்கம், பட்டினம், குடி, சிறுகுடி, சீறும் முதலான இல்லிடங்களும் ஊரிடங்களும் காணப்படுகின்றன. மேலும் கழி நாவாய்த்துறை பண்டகசாலை, சுங்கச்சாவடி வெறியர்களும் உள்ளது.

பாலை

நில வரிசையில் இறுதியாக பாலைநிலம் உள்ளது. இப்பாலைப் பகுதியில் மணல், வேளி, ஏக்கர், மேத்தேர் முதலான மணல் பகுதியினைக் கொண்டது. இயற்கையான பிற நிலங்களின் கலப்பு ஆகும். ஆதலால் முல்லை உடைய அரும்புகள் தோன்றவும், தோற்றா மரத்தின் அடியினை

உடைய கொன்றை மரத்தின் முகைகள் மெல்லயக் கற்று நெகிழ்ந்து அரியவும், இரும்பை முறுக்கிவிட்டாற் போன்று சிறிய பெரிய கொம்பினை உடைய ஆண்மான்கள் பறல்களை உடைய பள்ளங்களில் வருத்தம் விட்டொழியவும், மீன் எல்லாம் குதிக்கவும் அகன்ற காடுகளை உலகில் நீரில்லாத குதியை விரைந்து விழும் துளிகளைச் சிதறி உடைய மேகம் அழகிய அக்காட்டினை மாற்றியது. கார்பருவம் கூதிர்காலம் எங்கனம் துன்பம் மிகுந்த காலமாக இருக்கிறது என்பதையும், பல்வேறு உயிர்களும் அக்கூதிர் குளிரினால் நடுங்கி வருந்துவதையும் நக்கீரர் தம் நெடுநல்வாடையில் அழகாகப் பதிவு செய்துள்ளார். விலங்குகள் மேயய்த்தல் தொழிலை விட்டொழியவும் குரங்குகள் மிக்க குளிர் கொண்டு வருந்தவும் மரத்தில் உறையும் பறவைகள் காற்று மிகுதியால் நிலத்தே நிலவும், பசுக்கள் கடிய வாய் உதைத்துக் கன்றுகளைப் பாலுண்ணாதபடி தவிர்க்கவும் செய்தது அக்கூதிர் காலக் குளிர் ஆகும். இவற்றிற்கும் மேலாக 'குன்று குளிர்ப்பன்ன கூதிர்ப்பாணான்' என்று குறிப்பிட்டிருப்பது அக்கூதிர் குளிரின் மிகுதியை நுண்ணியதின் உரை வைப்பதாக அமைகிறது.

மருதம்

குறிஞ்சியானது குத்துச்செடி, முல்லையானது படர்கொடி, மருதம் பெரிய மரம், குறிஞ்சியில் பூவும் தேனும், குறிஞ்சிகுத்துச் செடியாய் நின்று வழங்கியது. முல்லையயில் புல்லும், மலரும் பற்றிப் படர்ந்து விரிந்து சிறந்தது முல்லைப் படர்கொடி மருதமரம். விரிந்து படர்ந்து தந்து மரமும் பலகையுமாய் பல வகையில் உதவின. மருதமேனும் மரம் இந்நிலத்தில் பெருக வளர்வதால் இதனை மருதம் என்றனர். "ஆலும் நடையும் வயல்வெளியும் மண்மறைத்து மரம்தொடர்ந்து பூச்சிறந்து மகரந்தம் மிகுந்ததால் மருதம் என்று பெயர் அமைந்திருக்கலாம். மருத மரம் ஓங்கியுர்ந்த மணம் கமழும் பூக்களில் செல்வச்செழிப்பின் எடுத்துக்காட்டாக போல விளங்குகிறது. சங்கபாக்களால் கூறப்படும் மருதமரம் தற்போது மிக அரிதாக சிலரால் பூமருது என அழைக்கப்படும் மரமேயாகும். பழத்திற்காக அல்லாமல் பூவிற்காக வளர்க்கப்படும் தாது மாசுகளைச் செழிமை பூ என்பதை மாதுளை என்றழைக்கப்படுவது போல பூவாகியய மருதத்தை பூமருது எனக் கூறினர். பிற மருதுகளைக் கனு மருது என்றும், வெள்ளை

மருது என்றும் அதன் அடிப்பாக்த்தையொட்டியே அழைத்தனர். பூ மருது பூக்களில் சிறந்தது. ஊதா நிறம் சிறிது கலந்து இளஞ்சிவப்பான பெரிய இதழ்கள் மருதப் பூவிற்கு உண்டு. இதன் பூ தொலைவிலேயே மிகத் தெளிவாகத் தெரியும் கண்ணைக் கவரும் பூக்களவை இம்மரம் நிர்நிலை பொய்கை ஆறு அருகிலேயே செழித்து வளரும் இயல்புடையது திரு என்று அடைமொழி பெற்ற மரமே."²² இதுவாகும்.

ஆற்றுப் பாய்ச்சல் ஏரிப்பாய்ச்சல் உள்ள நிலப்பகுயே மருத நிலமாகும். இந்நிலத்தில் மருது மரங்கள் மிகுதியாதலின் இது மருதம் எனப் பெயர் பெற்றது. இந்த நிலம் நீர் வளத்தால் சிறந்தது. நெல், கரும்பு, புகையிலை முதலிய உயரிய பயிர்கள் நன்கு பயிராகும் நிலம் உணவுக் குறைபாடு இல்லாத நிலம். ஆதலின் ஐவகை நிலங்களும் மருதமே உயர்வாக கருதப்படுகிறது. உலகத்தில் புகழ்பெற்ற பழைய நாகரீகங்கள் அனைத்தும் ஆற்றுப்பாய்ச்சல் நிறைந்த மருத நிலத்தில் தான் தோன்றின. உழவினால் உணவுக்கும் உறவினர்களுக்கும் வேண்டியவற்றை உருவாக்கிய இடமே மருதநிலமாகும். காடு திருத்திய மனித வயப்பட்டதே வயலானது. உழவு செய்வதும் பயிர் பண்ணுவதுமே செய்பண்ணை என்றும் பெயர் பெற்றது. குறிஞ்சி முல்லையில் ஏற்பட்ட உணவுத் தட்டுப்பாடு தமக்காக மட்டுமல்லாமல் தம்மை நம்பியிருந்த கால்நடைக்கும் இல்லாமல் செய்ய ஏற்ற இடமாக அமைந்தது மருதம் ஆகும். ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு நிலத்திலே விளையும் நெல் பயிருக்கும் பல் காலத்திற்குப் போதுமானது என்பதனைப் புறநானூறு ஒரு பிடி படியும் சீறிடம் ஏறு களிறு புரக்கும் நாடு எனப் புகழ்கிறது. பெண்யானை ஒன்று படுக்கும் இடமளவு கொண்ட கொடை நிலத்தில் விளையும் நெல் ஏரு களிறுகளுக்குப் போதிய உணவாகும். மாடு கட்டிப் போரடித்தால் மாளாது செந்நெல் யானை கட்டிப் போரடிக்கும் வளமான நிலம் மருத நிலமாகும். அரிதாள் அடுத்து வர மறுதாள் செழித்து வளர்ந்து சிறப்பான விளைச்சலை தரும் செழிப்பின் பூமி மருதமாகும்.

ஐவகை நிலங்களில் மருதம்

சங்க காலம் தொடங்கி இன்றுவரை பருவங்கள் அடிப்படையில் மருத நிலங்கள் உருவாக்கம் செய்து வருகிறது. "ஐரோப்பியர் வருகையின் பின்னரும் நவீன யுக தோற்றத்தின் பின்னரும் தொல்பொருளியல்,

²² . பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடி விளக்கம், பக். 34-37.

கல்வெட்டியல், நாணயவியல், நீரடித் தொல்பொருளியல், சமூகவியல், மானுடவியல், பொருளியல், அரசறிவியல், இன மரபியல், போன்ற சமூக அறிவியல் துறைகளும் தமிழருக்கு அறிமுகம் ஆகி உள்ளன."²³ இவ்வாறு இயல் அமைப்புகள் தொடர்ந்து பெருக்கம் ஏற்பட்டாலும் மருதத் திணையின் அமைப்பியல் புதிய புதிய சிந்தனை ஆக்கங்கள்பெற்று சங்க இலக்கியத்தில் முதன்மைக் கூறுகளாக மருதத் திணையில் அமைப்பியல் இடம்பெறுகிறது. "சங்ககாலம் என்பது கடைச்சங்க காலம். அதாவது கிபி 250 க்கு முற்பட்ட காலம். இக்காலத்து தமிழர் வாழ்க்கைக்கும் அக்காலத்துத் தமிழர் வாழ்க்கைக்கும் அதிக வேறுபாடு உண்டு. இப்போதுள்ள நாகரிகம் அக்காலத்தில் இல்லை. அக்காலத்தில் எல்லா நாடுகளிலும் மனித வாழ்க்கையும் நாகரீக வாழ்க்கை இடங்களும் சூழ்நிலைகளும் ஒரே மாதிரி இல்லாமல் வெவ்வேறு விதமாக இருந்தபடியால் அவருடைய வாழ்க்கை வெவ்வேறு விதமாக துன்பம் அல்லது எளிதாக இருந்தது."²⁴ சங்ககாலம் ஒழுக்கவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு இருந்தது.

திணைக்கோட்பாடு

இலக்கியங்கள் என்று சுத்தப்படும் சங்கப் பாக்கள் நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடப்பட்டவை. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து நிலைகளும் தனித்தனியான ஒழுக்கம் வரையறை செய்யப்பட்டன. உணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் என்னும் ஐந்து அடிப்படையில் பிற பொருள்கள் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தன.

மருதத்திணை இலக்கணம்

மருதத்திணைக்காண வரையறையைத் தொல்காப்பியம், நம்பி அகப்பொருள், மாறன் அகப்பொருள், தொன்னூல் விளக்கம், பிரபந்த தீபிகை, முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போன்ற இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன. இலக்கண நூல்களும் மருதத்திணையின் முழுக்

²³ . சி. மௌனகுரு, பண்டைய தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும் பக்.23-24.

²⁴ . மு.வரதராஜன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.28.

கட்டமைப்பைக் கூறுகின்றன. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் முதல், கரு, உரி என்ற பொருள்களையும் பல்வேறு கூறுகளையும் கொண்டு அமைந்து இருக்கின்றன. மருதத் திணையில் முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருளும் அப்பொருளுக்கு உள்ளடக்கிய பல கூறுகளைக் கொண்டுள்ளவை ஆகும்.

முதற்பொருள்

முதற்பொருள் என்பது நிலம், பொழுது ஆகிய இரண்டையும் குறிக்கும். நிலம் என்பது நிலத்தினுடைய தன்மையையும் பொழுது என்பது நிலத்திற்குரிய காலங்களையும் குறித்து நிற்கும்.

நிலம்

மருதத்திணை வயலும் வயல் சார்ந்த நிலப்பகுதியாக காணப்பெறும். நெல் சாகுபடிக்கு ஏற்ற சமவெளிப் பகுதி ஆகும். மருத நிலத்திற்குரிய இயல்புகளைத் தொல்காப்பியம்,

"வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்"²⁵ தொல்.பொருள். நூ. 951.

என்ற அடிகள் மூலம் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. தீம்புனல் உலகம் வயல் பகுதியை பற்றி பேசுவது ஆகும். வயல் பகுதி என்பது நெல் சாகுபடி செய்யப்படும் இடமாகும்.

கருப்பொருள்

கருப்பொருள் என்பது ஒரு நிலத்தில் உடைய எல்லாக் கூறுகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்பது ஆகும். ஐந்து நிலத்திற்கும் தனித்தனியாக கருப்பொருட்கள் உள்ளன.

"தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப"²⁶ தொல்.பொருள். நூ.20.

²⁵ . தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், நூற்பா. 951. ப.08.

²⁶ . தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், நூற்பா.20. ப.55.

என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரத்தின் வாயிலாக கருப்பொருளின் அமைப்பினை அறியமுடிகிறது. முப்பொருளில் உரிப்பொருள் தவிர்த்த முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் மற்றும் நிலத்தில் மயங்கி வரலாம். இதனை,

"உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே"²⁷

தொல்.பொருள். நூ.15.

என்கிறது தொல்காப்பியம். கருப்பொருள் குறித்த மருதத்திணைக் கூறுகளை,

"இந்திரன், ஊரன், பைந்தார், மகிழ்நன்
கெழுதகு கற்பின் கிழத்தி மனைவி
உழவர் உழத்தியர் கடையர் கடைசியர்
மழலை வண்டானம் மகன்றில் நாரை
அன்னம் போதா நன்னிறக் கம்புள்
குருகு தாரா எருமை நீர்நாய்
பெருகிய சிறப்பின் பேரூர் மூதூர்
ஆறு மனை கிணறு இலஞ்சி தாமரை
நாறிதழ்க் கழுநீர் நறுமலர்க் குவளை
காஞ்சி வஞ்சி பூஞ்சினை மருதம்
செந்நெல் வெண்ணெல் அந்நெல் அரிகிணை
மன்றன் முழுவம் மருதயாழ் மருதம்
மன்றணி விழாக் கோள் வயற்களை கட்டல்
அரிதல் கடா விடுதல் அகன்குளம் குடைதல்
வருபுனல் ஆடல் மருதக் கருப்பொருளே"²⁸

நம்பி.அ.பொருள். நூ.23.

என நம்பியகப்பொருள் எடுத்துரைக்கின்றது. தொல்காப்பியம் தமிழில் கிடைக்கின்ற முதல் இலக்கண நூலாக இருப்பினும் அவற்றில் மருதத் திணைக்கு உரிய கருப்பொருள் விரிவாக கூறப் படவில்லை.

²⁷ . தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், நூற்பா. 15. ப.26.

²⁸ . நம்பி அகப்பொருள், அகத்திணையியல், நூற்பா. 23. ப.29.

உரிப்பொருள்

உரிப்பொருள் என்பது மக்கள் கொண்டுள்ள ஒழுக்கத்தை கூறுவது ஆகும். பண்டைத் தமிழர்கள் ஐந்து வகையான ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தனர்.

"புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் ஊடலும்
இரங்கலும் இவற்றின் நிமித்தமும் எனவாங்கு
எய்திய உரிப்பொருள் ஆயிரு வகைத்தே"²⁹

நம்பி.அ.பொருள். நூ.25.

என்று நம்பியகப்பொருளும்,

"புணர்தல் பிரித்தல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங்கால் திணைக்குரிய பொருளே"³⁰ தொல்.பொருள். நூ.16.

தொல்காப்பியம் ஒரு பொருளைப்பற்றி வெளிப்படுத்துகிறது. மருத நிலத்தில் வாழ்கின்ற தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று வருவதால் தலைவனும் தலைவியும் இடையில் சண்டை ஏற்படுகின்றது. இதன் பொருட்டு உடல் என்ற அக ஒழுக்கம் மருதத் திணைக்கு உரியதாயிற்று.

மருதத்திணைக்கான இலக்கண வரையறையில் இலக்கண நூல்கள் இடையே சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம் மருதத் திணைக்கு உரிய சிறுபொழுது, பெரும்பொழுது, நிலத்தின் இயல்பு முதலியவற்றை நூற்பா விரிவாகப் பேசுகின்றது. ஆனால் கருப்பொருள் குறித்து விரிவாகப் பேசவில்லை. தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னர் எழுந்த ஆக இலக்கண நூல்களான நம்பியகப்பொருள், மாறன் அகப்பொருள், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், பிரபந்த தீபிகை, சுவாமிநாதம் ஆகிய இலக்கண நூல்களும் மருதத் திணையை விரிவாகப் பேசுகின்றன. ஐந்து நிலத்திற்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றை

²⁹ . நம்பி அகப்பொருள், அகத்திணையியல், நூற்பா. 25. ப.32.

³⁰ . தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், நூற்பா.16. ப.27.

தனித்தனியே நூற்பாவில் கூறியது போல் மருதத் திணைக்கு உரிய முதல், கரு, உரி ஆகிய மூன்றையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

மருதத்தின் உள் கட்டமைப்பு

வயலும் வயல் சார்ந்தவை மருதமாகும். இவ்வயல் பகுதி நாட்டின் நலவாழ்வைக் நிலவும் பகுதியாகும். இங்கும் பல பொருள்களைக் கொண்ட நிலக்கூறுகள் இடம் பெறுகின்றன. இம்மருதத்தின் வயல் எனச் சொல்லப்படாமல் இவ்வயற்பகுதிக்குரிய மருத்திற்கு மேல் நிலமாக விளங்கப்பெற்ற முல்லைச்சார்பும், கீழ் நிலமாக விளங்கப்பெற்ற நெய்தல் சார்பும் சார்பிடங்களாக அமைந்து மூவிடக் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. இவை இயற்கையாக அமைந்து இடக் கூறுகளாகவும் கணிக்கப் பெறுகின்றன. செயற்கை இடங்களைக் வழியிடங்களும் ஊரிடங்களும் பரண், கூடு, தொடு, களம் முதலியனவும் குறிக்கப்பெறுகின்றன.

இயற்கை இடங்களான வயல், வரம்பனை பனை, வயல், பழனம், களம், கழனி, செறு, செய் முதலிய வெளிகள் உள்ளன. வயல் என்னும் இடத்தைக் குறிக்க பல பெயர்கள் சங்க இலக்கியம் வழங்கி இருப்பினும், நெல் விளையும் வயலை நெல்கழன் என்னும் கரும்பு விளையும் வயலைக் கரும்புக்கழனி என்றும் பொதுவாகப் பிரித்து வழங்குகின்றனர். செந்நல் விளையும் கழனியைக் குறிஞ்சிக்கால் வரம்பு கட்டில் செய் அழகிய செய், நீர்நிறை செய், உழுதுதேறிய வயல், விளைவயல் தாமரையும் பிற மலர்களும் செறிவயில், கதிர் செறிவியல் அறுவடையாகிய வயல் நெல் குவிக்கும் வயல் என்ற பல நிலைகளில் குறிக்கப்பெறுகின்றன.

வரம்பனைந்த வயல் பகுதி, பாசவலிழந்த கருங்கால் உலக்கை நெல் கதிர் நெல்லின் வரம்பனை எனவும் அழகிய வயல்பகுதி எனவும், குளிர்ந்த செந்தநல் கழனி தண்பனை எனவும், மீன்கள் துள்ளும் நிர்வயல் நீர் கதிர் பழமை எனவும் மீன்கள் துள்ளும் மருதம் சூழ்ந்த நீர் வயல் தாழ்கினை மருதம் தகைபெக் கவினிய நீர்சூழ் வியன்களம் எனவும், புனல் பரந்த கழரி, தீம்புனல் ஈர்ங்கண் பரக்கும் கழனி எனவும் தாமரை வளமான கழனியில் செந்நெற்கதிர் விளைந்து செழித்தமை, முரசுடைச்செல்வர் பரவிச்சுட்டு

மூட்டுறு கவரி தூக்கியன செழுமையான நெல்லின் என்று குறிக்கப்பெறுகின்றது. பெரிய கதிர்களுடைய வயல்களின் அளவு என்று குறிக்கப்பெறுகின்றது. பெரிய கதிர்களையுடைய வயல்களின் அழகு தலைவியின் ஓரழகுடன் தீர்க்கும் தன்மையை கருங்கதிர் கழனி பெரும்பவின் அன்ன நிலம் என்று குறிக்கப்பெற்று விளைவயல் குறித்த செய்தி இடம் பெறுகின்றது. கரும்புக்கழனி குறித்த செய்திகளும் இலக்கியத்தில் உள்ளன. இதனை வேளம் என்றும் குறித்தனர். வேழப்பெண்பூ வெள்ளுறை சீக்கும் எனவும் குறிக்கப்பெறுகின்றது.

வயல்சார்ந்த இடம் : முல்லை சார்புடைய மருதம்

மருதத்தை அடுத்து இதற்கு மேல் நிலமான முல்லைத் தன்மை பெற்று காணப்படுகின்றது. மிளை என்ற பெயர் கொண்ட இக்காட்டிடையே இயற்றப்பெற்ற காவலரன்கள் குறிக்கப்பெறுகின்றன. இக்காட்டகத்தே தூறிவர் தூரகல் எனப்பட்ட பகுதி இருந்ததும் அறியமுடிகின்றன.

நெய்தல் தன்மை கொண்ட மருதம்

மருதமும் நெய்தலும் பெரும்பான்மையாக அடுத்தடுத்து அமையும் இடக்கூறுகளாகும். மலையில் பறந்த ஆறு கடலில் சென்று இருந்தது ஆற்றுக்குரிய நல்லிணக்கமாகக் கருதப்பெறுகின்றது. பட்டினப்பாலையில் ஆறு கடலில் சென்று சேருகின்ற பகுதியாகக் குறிக்கும்போது நெய்தலும் அடுத்துடுத்து அமைந்த தன்மை விரிவாகக் கூறப்பெறுகின்றது. இதனை வான் பொய்ப்பிதும் தான் பொய்யா மலைத்தலை கிடற்காவேரி என்று மலையில் பறந்து ஆறு மருதத்தில் தவழ்ந்து நெய்தலில் முடிகின்ற தன்மை காட்டப்பெறுகின்றது. மருத நிலத்தில் நெய்தல் நிலத்திற்குரிய நெய்தல் மலர்கள் கற்களாகிய பாண்டிய தன்மையினால், மருதத்தை சார்ந்து நெய்தல் தன்மை அமைவது, நீர்செறுவினி நெய்தல், பூச்சாம்பும் புலம் என்று குறிக்கப்படுகின்றது.

வயல்சார்ந்த பிற இடங்கள்

வயல் சார்ந்த பொழிலானது சோலை, பந்தர், படப்பை, தண்டலை, தா, என வழங்கப்படுகின்றது. மருத நிலத்தின் புனல் பரக்கும் தன்மையில் அங்குள்ள சோலை இடங்கள் ஏராளமாக இருந்ததை கமழ் பொழி எனவும், படப்பை எனவும் கா என்ற பெயரிலும் சோலையிடம் இருந்தது.

தவப்பள்ளித் தாழ்கா எனவும், தண்டலை என்ற பெயரிலும் சோலை இடம் இருந்தது பொழிற் புறவிற் பூந்தண்டலை எனவும் பலபடக் குறிக்கப் பெறுகின்றது.

நீரிடங்கள்

இந்த நீரிடங்கள் புதுவெள்ளம், புனல், ஆறு, ஏரி, அடைகரை, பண்ணை, பொய்கை, வரவி, குண்டுநீர், கபடம், இலந்தி, துறை போன்ற மருதப் பகுதியில் இருக்கின்றது. வயல் வளத்திற்கும், பொழில் வளத்திற்கும் பெருகி வரும் நீர்த்தடங்களை அடிப்படைக் காரணங்கள் ஆகும். கருபுனல், எனவும் கூந்தலாம் குருகுநறிப்படைச்சிப் பெரும்புரை எனவும், பெருந்துறை புரை என்றும் விளக்கப் பெறுகின்றது. மிக்கு கூடிய பெரும்புனல் திரண்டு ஆறுக்கன்மை, தாதூர், காந்தித் திண்பொழில் அகல்யாறு என்றழைக்கப்பெற்று இவ்வாற்றைத் தழுவி அடைக்கறைகள் இருந்தமை வரு புனல் வையை வர்டனலடைகறை என்று உணர்த்தப்பெறுகின்றன.

மருத இடங்களில் இருகாழித்தினையோ என ஏரிகள் அமைந்து இருந்தது. மகளிர் நீராடுவதற்குரிய நீரிடம் பண்ணை என்று குறிக்கப்பட்டு பண்ணை பாய்வேகா என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

வையையில் புது வெள்ளம் புகுவதினால் பெண்களும் ஆண்களும் விருப்பத்துடன் சென்று நீராடி மகிழ்தலை விரிவாக பேசப்படுகின்றது. கடபமானது தெரு நீர்த் தணகியம் என்றும் புலையானது இலந்தி என்று பொருளில் மீன் முதிர் இலந்தி என்றும் செறிவும் வாவிடும் என்ற பெயரில் பொய்கை என்ற பெயரே அழகாக காணப்படுகின்றன. நற்றோர்ப் பொய்கை பழமைப் பொய்கை பரந்த பொய்கை என காட்டப்படுகின்றது.

வழியிடங்கள்

மருதத்தில் தெரு, மருகு ஆவணம் முதலான வழியிடங்கள் காணப்படுகின்றன. ஏனைய நிலங்கள் போல் இல்லாமல், மருத நிலத்தில் திருந்திய செயற்கை வழிகளே நிறைந்துள்ளன. மருத நிலத் தெருக்கள் பரந்து கிடந்தன அகில் நெடுந் தெரு அருவிலை நறும்பூந்தா உய்த்தெரு இருஞ்சேற்றுத் தெரு வாலினர் மடற்றாழை வேலாழிவயன் தெரு நெடு நிமிர் தெரு என்று குறிக்கப்பெறுகின்றன. மணல் கொட்டிக் கிடந்த மறுகுகள்

மணல் மலி மறுடு என்று குறிக்கப்பட்டு, இம்மறுகைக் இடைத் தெருவாகவும் கொண்டது.

இல்லிடங்கள்

இல்லிடங்கள் வாயில் முற்றம் அடிபூல்சாரை, எடுத்துச் சாலை, குரம்பை, இல், மாடம், மனை, மீயைப் (அரண்மனை) எயில், தவப்பள்ளியாக இருக்கின்றது. மருத நிலம் பகுதியைப் நாகரிகம் சிறந்திருந்த தன்மையினால் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் நாகரிகம் சிறந்திருந்த தன்மையினால் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் தங்கள் வாழ்விடங்களையும் திருத்தி அமைத்துக் கொண்டனர். அழகிய இல்லறங்களில் வாயில்கள் திருத்தமுற அமையப் பெற்றிருந்தமை, 'மையறு சிறப்பின் தெய்வத்வேர்த்திய மலரணி வாயில் கொடுங்கால் சூழ்ந்து நெடுங்கடை அன்று குயின்றன்ன ஓங்கு நிலை வாயில் ஏற்றை அன்னமேடுகள் முன் கடை' என்ற குறிப்புகள் வழி அறிய முடிகின்றது. மன்னவன் மாளிகையாய் இருப்பினும், மக்கள் விழா மாடங்களாய் இருப்பினும் வாயில்கள் மருத நிலங்களில் அழகுற அமைக்கப்பட்ட தன்மையினை அறிய முடிகின்றது. வாயில்கள் அடுத்து முற்றங்கள் நிலவியத் தன்மை நிலவுப் பயன் கொள்ளும் தெரு வெண் முற்றம், திருமணல் நெடிய திருநகல் முற்றம், தண்கொலைத்தகை முற்றம், என விளக்கப்படுகின்றது. மருத நிலத்தை ஒட்டிய கீழ்நிலமாகிய தெய்தலங் கடற்கரைப் பரப்பில் தவிர் தம் இல்லங்களில் அமைந்த முன்றல், வரைதர் முன்றில் எனவும் குறிக்கப்பெறுகின்றது. பண்டகசாலை முற்றம் பற்றிய குறிப்பும் குறிக்கப்படுகின்றது. இல்லங்களின் பின் எடுத்துச் சாலைகள் இருந்தலை பகட்டெழுத்தின் பல்சாரை என்பதால் அறிய முடிகின்றது.

மருதநிலக் குரம்பை, விலைஞர் குரம்பை என்றும் மருத நில இல்லங்கள் எம்மில் என்றும், கண்கவர் நிலம்பில் என்றும் மருத நிலங்களில் இடம் பெற்ற இடங்கள் நெடுங்கால மாடம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. மருத நிலங்களில் மனைகளும், கள் விற்கும் மனை இடங்களும் இருந்துள்ளது. வேறுபட்ட விளையோவத்து வெண் கோயில் என மனையும், மனைக்குவை இமலர் சிதறிப்பலர் புகுமனை இடங்களும், மன்னவனுக்குரிய

அரண்மனைகள் இருந்த மருதநிலம் பற்றிய பெரும்பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்பமனையாக இருந்துள்ளது.

ஊரிடங்கள்

மருதநில வெளிகளில் ஊரிடங்கள் இருந்துள்ளது. மன்றம், பொதியில், சேது, குடி, வைப்பு, வரைப்பு, பாக்கம், நகர், நாடு, பட்டினம், ஊர், முதலான இடங்கள் உள்ளது. மருத நிலப்பகுதிகளின் சிறப்புறக் கூறப்படுபவை ஊர்ப்பகுதிகளே ஆகும். இவ்வூர்ப் பகுதிக்குள் மருத நிலத்தின் நாகரிகம் வெளிப்படும் இடக்கூறுகள். மன்றம் எனும் பொது இடங்கள் இருந்தமை மலர்த்தலை மன்றம் எனவும் பொதியில் எனப் பெறும் ஊர் அம்பலங்கள் இருந்தமையும், மருத நிலத்தில் சேரிகள் இடம் பெற்றம் எம்சேரி பறழ்ப்பன்றிப் பல்சோழி உறைக்கிணற்றுப் புறச்சேரி முதலிய குறிப்புகளால் அறியப்பெறுகின்றன.

மக்கள் கூடி வாழ்ந்த இடங்கள் குழ என்றும், வைப்பு என்றும், வரைப்பு என்றும் எல்லைக் கோலப்பட்ட நிலப்பகுதி குறிக்கப்பெற்றன. காழ்சேர்த்திய குறுங்கரைகளும், அருங்கடி வரைப்பு முதலிய உணர்த்துகின்றன. பாக்கங்கள் நிறைந்த மருத நிலம் உள்ளன. நகர்ப்பகுதிகள் செறிந்த மருதநிலம் பூதங்காக்கும் புகலருங் கடிநகர், கடியுடை வியனகர், என்று உணர்த்தப் பெறுகின்றது. நாடுகள் இருந்ததை குறும்பலூர் நெடுங்சோலைட்டு எனவும் பட்டினம் என்ற பெயரிலும் மருத நிலம் ஊர்ப்பகுதி இருந்தது. ஊர் என்ற பெயரில் வழங்கப்பெறும் மருத நிலக் கூறுகள் இருந்தன. மருத நிலத் தலைவனும், ஊரின் பெயராலேயே 'ஊரன்' என்றழைக்கப்பெறுமளவிற்கு ஊர்ப்பகுதி சிறந்த இடக் கூற்றாகக் கருதப்படுகின்றது. அழகும், தன்மையும், வளமும், சேர்ந்த மருத நில ஊர்கள் பூச்சேரூர், தீம்புனலூர், நெடுநீர்யாணன் ஊர், மறுவில்யாணர் மலிகேழூர், முதலிய குறிப்புகள் அறியப்பெறுகின்றன. நீர்வளம் செறிந்த மருதநில ஊர்கள் பரிசை சூழ்புனலூர் புலைணி நல்லூர், புலைணயூர், அழைக்கப்படுகின்றன. நீரை அடுத்த துறைகள் மணத்துறை ஊர், எனவும் நீரடைக்கரையில் வாழும் வாரல் மீனைத் தூண்டில் போட்டு, விலிந்து இழுத்து வஞ்சி விறகால் சுட்டு, நாவினால் மயங்கிக் கிடக்கும் தந்தைக்கு

மகள் வலிந்து ஊட்டுதற்கிடமான தண்டுறையூர் என்ற வழி உணர்த்தல் பெறுகின்றன. மீன்வளம் செறிந்த ஊர் இருஞ்சுவர் வாளை பிறகும் ஊர் எனவும் தலைவன் எனக் கூறப்பெறும் நண்டுகள் செறிந்த மருதநில ஊர்கள், மரங்களும் செடிகளும் செறித்த வளமுடை மருதநில ஊர்கள் கழனியம்பைச் சாந்தனூர் என்றும், மலர் வளத்தால் வண்புனங்கள் செறித்த மருதநில ஊர்கள் வண்டு ஊர்த்தாமரைப் பனிமலர், ஊர் கூறப்பெறுகின்றன.

நெல், கம்பு, பயறு முதலிய பயிர்வளங்கள் செறித்த மருதநில ஊர்களான நெல்லினிரும்பு உறைக்கும் ஊர், வெண்ணெலிறைக்கு மூர், தூம்படை வேழத்துறை நனிணூர், பெரும்பயிறு நிலைக்குமூர் எனப் பலவாறாகக் குறிக்கப்பெறுகின்றன. பறவை இலைகள் ஆராவரிக்கும் மருதநில ஊரான நரை போர்விற்சேக்குற் தண்டுறை ஊர், நீர்நிலப் வாளை நாரை பெறுஊர் உள்ளது. நூலகச் சிறப்புடைய ஊர்ப்பகுதிகளில் அறிவுடையார் செறித்த மருதநில ஊர்களும் உள்ளன.

மருதநிலத்தில் அழகிய பரண்கள் இருந்தமையினை நான்மீன் வாய் சூழ்ந்த மதிமேல் மிடைமிசை யானது முன் வைக்கின்றது. உழவர்கள் நிறைந்த மருத்தில் நெற்கூறுகளும் இருந்துள்ளது. உணவில் வரங்குறு, பழனப்பிகல் முயிறு முகக்கும்பை வெர்நெல் வைப்பு கொண்டு அறிய முடிகின்றது. மேலும் ஆநிரைகளைப் நட்பு வைக்கும் மருத நிலத்தில் தொழுக்களும் மன்றங்களும் இருக்கின்றன. நெடிய அரண்கள் மருத நில ஊர்களைச் சுற்றியும் இருந்துள்ளது. மருதநிலத்தைச் சார்ந்த நெய்தலில் சுங்கச்சாடியும், நாவாய்கள், இருக்கையும் இருந்துள்ளது. மருதநிலங்களில் மக்களால் உருவாக்கப்பட்ட அளவிற்கு செயற்கை இடக்கூறுகள் அவர்தம் நாகரீகத்தை உணர்த்தும் வகையில் செறிந்திருந்தன.

சங்க இலக்கியத்தில் மருதத்திணைப் பாடல்கள்

தமிழில் முதன்மை இலக்கியங்களாக வெளிப்படுவதை சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆகும். முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றின் கீழ் பகுத்து குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற வகையில் பதினெட்டு நூல்களும் கொண்டுள்ளன. எட்டுத்தொகை நூலில் அகம் பற்றி பேசக்கூடிய

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு அதனைப் பாடல் வாரியாக பாடல் எண்ணிக்கைப் பார்க்கின்ற போது கூடுதலான பாடல்கள் பாலைத்திணை, குறிஞ்சித்திணைக்குக் கிடைக்கின்றன. பாடல் எண்ணிக்கை தவிர்த்து வளர்ச்சி அடிப்படையில் பார்த்தால் மற்ற திணைகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு மருதத்திணை பருவ அடிப்படையில் முதன்மை பெறுகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் மருதத் திணைக்கு மொத்தம் 254 பாடல்கள் உள்ளன. வளமிக்க மருதத் திணையை நாடியே புலவர்கள் பரிசில் பெற வந்திருக்க வேண்டும். மருதம் தவிர்த்த ஏனைய நிலங்கள் முல்லை, குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை ஆகியவை பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கி இருப்பதற்கான வாய்ப்புகளும் உள்ளன. இதனால் புலவர்கள் பிற நிலங்களை நாடி இருப்பதற்கு வாய்ப்பு குறைவுதான். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் மருதத்திணைப் பாடல்கள் குறைவாக உள்ளன. பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய பாலை, குறிஞ்சி அதிகமான பாடல்களும்; பொருளாதாரத்தில் உயர்வு பெற்று இருந்தால் மருதத்துறையில் குறைந்த பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்கருத்தைச் சான்றாகக் கொண்டு அகநானூற்றுப் பாடலை திணை வாரியாகப் பகுத்துப் பார்த்தால் பாலைத்திணை அதிகப்படியான பாடல்கள் உள்ளன. பாலைத் திணைக்கு 200 பாடல்களும், குறிஞ்சித் திணைக்கு 82 பாடல்களும், மருதத் திணைக்கு 42 பாடல்களும், நெய்தல் திணைக்கு 39 பாடல்களும், முல்லைத் திணைக்கு 38 பாடல்களும் உள்ளன.

நற்றிணையில் மருதத்திணை

நற்றிணை ஒன்பது அடி முதல் பன்னிரெண்டு அடி வரையிலான பாடல் வரிகளைக் கொண்டவை ஆகும். தொகுத்தவர் யார் எனக் குறிப்பிடப் பெறவில்லை. தொகுப்பித்தவர் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி ஆவார். நற்றிணைப் பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கை 275 ஆகும். இவர்களுள் மருதத்திணைப் பாடியவர்கள் ஓரம்போகியார், கொற்றனார்,

கோண்மா நெடுங்கோட்டனார். மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ, தூங்கலோரியார், வெள்ளிவீதியார், பூதன்தேவனார், அஞ்சில் அஞ்சியார், மாங்குடி கிழார், கடுவன் இளமள்ளனார், கூடலூர்ப் பல் கண்ணனார், மிளைகிழான் நல்வேட்டனார், மதுரை மருதனிலநாகனார், ஆலங்குடி வங்கனார், மதுரை ஓலைக் கடையத்தார் நல்வெள்ளையார், பரணர், கபிலர், நக்கீரர், உறையூர்க் கதுவாய்ச் சாத்தனார், ஒளவையார் ஆகியோர் மருதத்திணைப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர்.

குறுந்தொகையில் மருதத்திணை

குறுந்தொகை நான்கு முதல் எட்டு அடி வரையிலான பாடல்வரிகளைக் கொண்டவை ஆகும். "எட்டுத் தொகை நூல்களிலேயே முதல் முதலாகத் தொகுக்கப்பட்ட நூலாகக் கருதப்படும் நூல் ஆகும்."³¹ பூரிக்கோ என்பவர் இதனைத் தொகுத்து உள்ளார். 400 பாடல்களைக் கொண்ட குறுந்தொகையில் 48 மருதத்திணைப் பாடல்கள் உள்ளன. ஆலங்குடி வங்கனார், ஓரம்போகியார், பரணர், ஆதி மந்தி, படுமரத்து மோசிகீரன், கொல்லிக் கண்ணன், கழார்க் கீரன் எயிற்றி, மாமிலாடன், குன்றியனார், கோப்பெருஞ்சோழன், தும்பிசேர் கீரன், அவ்வையார், வடம வண்ணக்கன் தாமோதரன், அள்ளூர் நன்முல்லையார், மதுரை கண்ணார், மா தீர்த்தன், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், மாங்குடி மருதன், வெள்ளிவீதியார், பூங்கணுத்திரையார், நெடும்பல்லியத்தையர், கிள்ளி மங்கலங்கிழார், மிளைக்காத்தன், பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, அழிசி நச் சாத்தனார், கள்ளில் ஆத்திரையனார், தூங்கலோரி, குப்பைக் கோழியார் , உறையூர் சல்லியன்குமாரன், கயத்தூர் கிழார், பேயன், மதுரை மருதன் இளநாகன், நக்கீரர் ஆகியோர் ஆவர்.

³¹. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி 5, ப.57.

அகநானூற்றில் மருதத்திணை

அகநானூறு 13 அடி சிற்றெல்லையும் 31 அடி பேரெல்லைக் கொண்ட பாடல் ஆகும். கிழார் மகனார் உருத்திர சன்மனாரால் தொகுக்கப்பட்டு பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி என்பவரால் தொகுக்கப்பட்டன. முதல் 120 பாடல்களைக் கொண்ட களிற்றியானை நிறையும், 180 பாடல்களைக் கொண்ட பகுதி மணிமிடைபவளம் என்றும், நூறு பாடல்களைக் கொண்ட பகுதி நித்திலக்கோவை என்றும் பகுக்கப் பட்டுள்ளன. அகநானூற்றுப் பாடல் தொகுப்பில் 1, 3, 5, 7, 9 முதலான ஒற்றை எண் பாடல்கள் பாலைத்திணை ஆகும். 2,8,12 என வருகின்ற பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணை ஆகும். 4,14 என கொண்ட பாடல்கள் முல்லைத் திணை ஆகும். 6,16 என்ற எண்ணை ஒட்டிய பாடல்கள் மருதத் திணை ஆகும். 10, 20 எனப் பத்துக்களாகிய எண்களைக் கொண்டவை நெய்தல் திணை ஆகும். இவற்றில் மருதத்திணைப் பாடல்கள் 40 உள்ளன. பரணர், சாகலாசனார், பாண்டியன் கானப்பேரெயில் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி, மதுரை நக்கீரர், அள்ளூர் நன்முல்லையார், மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார், செல்லூர் கோசிகன் கண்ணனார், நல்லாபூர் கிழார், மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ, ஆலங்குடி வங்கனார், நக்கீரர், விற்றூற்று மூதெயினனார், மதுரை மருதன் இளநாகனார், ஐயூர் முடவனார், மதுரைத் தமிழக் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார், ஓரம்போகியார், மதுரைப்பேராலவாயார், மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார், பாவைக் கொட்டிவார், குடவாயிற் கீரத்தனார் புலவர்களால் மருதத்திணை பாடப் பெற்றுள்ளன.

ஐங்குறுநூற்றில் மருதத் திணை

ஐங்குறுநூறு மூன்று அடி சிற்றெல்லை ஆறடி பேரெல்லைக் கொண்டவை ஆகும். திணைக்கு 100 பாடல்கள் என ஐந்து திணைகளுக்கும் கொண்டவை ஆகும். புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் தொகுத்தார். ஐங்குறுநூற்றில் 100 மருதத்திணைப் பாடல்கள் உள்ளன. அப்பாடல்கள் அனைத்தையும் ஓரம்போகியார் என்கிற ஒரே புலவர் பாடி இருக்கிறார்.

அதை வேட்கைப்பத்து, வேழப்பத்து, களவன் பத்து, தோழிக்கு உரைத்த பத்து, புலவிப்பத்து, தோழி கூற்றுப் பத்து, கிழத்தி கூற்றுப் பத்து, புனலாட்டுப் பத்து, புலவி விராயப் பத்து, எருமைப்பத்து என்பன ஆகும்.

கலித்தொகையில் மருதத் திணைப் பாடல்கள்

கலித்தொகையில் முப்பத்தைந்து மருதத்திணைப் பாடல்கள் உள்ளன. இப்பாடல்கள் அனைத்தும் மருதன் இளநாகனார் பாடப்பட்டது ஆகும்.

மருதத்திணை பாடுபொருள்

மருதத் திணைப் பாடல்களில் முக்கிய பாடுபொருள் உழவுத் தொழிலும் ஒழுக்கமும் ஆகும். பண்டைய தமிழ் மக்களின் உணவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதில் மருத நில மக்களுக்கு பெரும் பங்கு உண்டு. மருத நிலத்தில் காணப்படும் வளங்கள் உழவர்களின் வாழ்வியல், உழவுத்தொழில், உழவுத் தொழிலில் மேற்கொண்டு நுட்பங்கள், உழவர்கள் விளைவிக்கப்பட்ட பயிர்கள் போன்றவை மருதத் திணைப் பாடல்களில் பாடுபொருளின் வழியாகப் பருவங்களை உணர்த்தும் செய்தியை அறிய முடிகிறது.

வெள்ளிய பூக்களுடைய கரும்புகளுடனே செல்நெல்லும் வளர்ந்து குவளையுடன் பெருமையுடைய இதழ்களையுடைய மயக்கப்பட்டு முதலையின் செருக்கித் திரிந்து இடமகன்ற பொய்களையுடைய மருத நிலம் என்று பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது.

"தலைதவச் சென்று தண்பனை எடுப்பி

வெண்பூக் கரும்பொடு செந்நெல் நீடி

மா இதழ்க் குவளையடு நெய்தலும் மயங்கி

கராஅங் கலித்த கண்ணகன் பொய்கைக்."³² பட். 239-242.

என்று மருத நிலப் பரப்பை கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் கூறியுள்ளார். இந்நிலத்து தலைமகன் மகிழ்நன், ஊரன் எனப்பட்டான். தலைமகள் மனைவி எனப்பட்டாள். குடிமக்கள் உழவர், கழமர் கடையர்

³² . கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார், பட்டினப்பாலை - 239-242.

எனப்பட்டனர். அவர்கள் பெண்டிர். உழுத்தியர், கடைசியர் எனப்பட்டனர். இந்நிலக் கடவுள் இந்திரன், அவர்கள் நிலத்தை உழுதல், விதைத்தல் களை எடுத்தல், நீர் பாய்ச்சல், அறுவடை செய்தல், கடாவியல், ஆறுகளும் பொய்கைகளும் நீராடல் முதலிய தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். இந்நிலத்திற்குரியது மருத யாழ். இங்குச் சிறந்திருந்த மலர்கள் தாமரையும் கழு நீருமாகும். இத்தகைய சிறப்புடையது மருத நிலம். இப்படியான மருத நிலத்தினை பத்துப்பாட்டு நான்கு விதமாக கட்டமைக்கின்றது.

வட வெள்ளாற்றுக்கும் தென் வெள்ளாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பகுதி சோழ நாடு. இந்நாட்டைக் காவிரி தின நன்னீரால் பல நூற்றாண்டுகளாகக் காத்து வருகின்றது. கற்சிறுகுல்லை தீயவும், மரக் கொம்புகளை நெருப்புத்தின்னவும், மேகம் கடல் நீரை முகத்தலை மடிப்பவும் நேரும் பொழுது நாட்டில் பெரிய பஞ்சம் தோன்றும். அக்கொடிய காலத்திலும் காவிரியில் நீர் பெருகி வரும். அந்நீர் நாட்டை செழிப்பாக்கும் இதனை,

"மன்னர் நடுங்கத் தீதான்றி, பலமாண்

எல்லை தகுநன் பல்கதிர் பரப்பி,

குல்லை கரியவும் கோடு எரி நைப்பவும்

அருவி மாமலை நிகழ்த்தவும் மற்று அக்

கருவி வானம் கடற்கொள் மடிப்பவும்

ஒரு வறன் ஆகிய பண்பு இல் காலையும்

நரையும் நரந்தமும் அகிலும் ஆரமும்

துறைதோறும் லாறை உயர்த்து கருதி."³³ பொரு. 32-39.

என சோழ நாட்டு மருத நிலத்தினை பொருநராற்றுப்படை எடுத்துக் காட்டுகிறது. சோழ நாடு மருத நிலத்தின் அடுத்து நெய்புடைட்டு மருத நிலம் சுட்டப்படுகிறது. ஒப்பாடைழல் பெயர் பெற்ற யாரைகள் இல்லை. நாடு மலையை நம்பியிருந்தது. இங்காங்கும் அரிய நீர் நிலைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஏரிபாய்ச்சலையுடைய நிலப்பகுதியை மருத வளத்துடன் காணப்பட்டது.

³³ . பொருநராற்றுப்படை, பாடல். 32-39.

பெரும்பாணன் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை நிலப்பகுதிகளில் பற்றிப் பேசிய பின்பு மருத நிலம் பற்றிச் சில குறிப்புகள் முன் வைக்கின்றனர். அந்நிலப்பகுதி இன்றுள்ள மாமல்லபுரத்திற்கும் பாலாற்றின் வடகரைக்கும் இடைப்பட்டதாகும். அங்கு ஏரிகள் அமைந்துள்ளன. மாமல்லபுரத்திலிருந்து கச்சிக்குச் சென்ற வழிய தோப்புகள் இருந்தனையப் பெரும்பாணன் குறித்துள்ளனர். சங்ககாலத் தொன்று நடப்புகளும் ஏர்ப்பாய்ச்சல் லற்றிருந்த நிலப்பகுதியை மருத நிலமாய்க் காட்சியளித்தது எனலாம். மேலும் பாண்டி நாட்டு ஆறுகளுக்குள்ளே பெயர் பெற்றவை வையை, பெருகை என்பனவாகும்.

இந்த மருத நிலத்தின் வளமையின் புறநானூறு 42வது பாடல் யதார்த்தமான நிலையில் எடுத்துரைக்கின்றது. அதாவது நெல்லரிசியுடன் வினைஓர் கொண்ட வாளிமின், உழவர் கொண்ட ஆமை, கரும்பு வெட்டுவோர் எடுத்த தேன், லரிய துறைகளிலிருந்து நீர் எடுத்து வரும் லண்டிர், பகுத்தெடுத்த செங்கழுநீர் எனும் இவற்றை வன்புலத்திலிருந்து வந்த வருந்தினர்களுக்கு கொடுக்கும் தன்மை கொண்டது மருத நிலமாகும்.

புறநானூற்றில் வரும் தண்ணடையானது மருதநிலம். மலைப்பிச்சை எனும் பொருளில் வழங்கிப்படுகிறது. வேந்தர்கள் தண்ணடை கொடுத்ததற்கும் சீறார் சமுதாயத்தின் அதைப லற்றகைக்கும் பெறவினழந்தமைக்கும் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் சான்றுகளாய் உள்ளன. சோழன் நலங்கிள்ளி பற்றியப் பாடல் அவனது படைத்தலைவர் நாடு அற்றதைக் காட்டுகிறது.

"இளநீருதிர்க்கும் வளமிகு நன்னாடு
அற்றன ருவக்குநின் படை கொண்மிக்கிள்
பற்றா மாக்களிற் பந்தர்ச்
சிறுமனை வாழ்க்கையினொரீஇ வருநர்க்
ஊழிற் றாக்கின் செய்கை."³⁴ புறம். 29. 16-22.

எனும் பாடலில் இவை இலையில் வேயப்பட்ட பந்திலை உடைய சிறிய இல்லறங்களில் விழும் நிலையிலிருந்து நீறுகி இளநீர்கிளத்தரும் வளம் மிக்கது மருத நிலம். வேந்தர்களின் வளர்ச்சியில் உருவாக்கிச் சூழலில்

³⁴ . புறநானூறு, பாடல். 29 16-22.

புன்செய் நிலவேளாண்மையும் புன்சேய் விளைபொருள்களும்
மதிப்பிழக்கின்றன. புன்செய் பகுதிகள் தன்சோரு தங்கள் மதிப்புகள்
இழக்கின்றனர். இந்தப் புறநானூற்றுப் பாடலில் மருதநிலம் மேன்பட்ட
நிலையில் காட்டப்படுகிறது.

"வட்ட வரிய சொம்லாறிச் சேவல்
ஏனல் காப்போருணர்த்திய கூவும்
கானத் தோர்நின்றெவ்வர் நீயே
புறஞ்சிறை மாக்கட் நறங்குறுத் தகத்தோர்
புய்த்தெறி கரும்பின் வருகழை தாமரைப்
பூம்போது சிதைய வீழ்ந்தகை உத்தர்
ஆடுங்கிளால் கடுக்குமகிநாட்டையே."³⁵ புறம். 28. 8-14.

எனப் பகைவரின் திணைவலியும் புன்செய் நிலமும் சோழன்
நிலக்கிள்ளியுடன் மருதநிலமும் முரண்பட்டு சொல்லப்படுகின்ற நிலையில்
மருதநிலம் மேன்மையுடையதாய் புகழப்படுகிறது.

செம்லான் மலையைப் போன்று குவிந்து கிடக்கும் செந்நெல்லாகிய
புது உருவாயினை உடைய மருத வயல் சூழ்ந்த இடங்களில் ஏணிகள்
எட்டாத அளவிற்கு உயர்ந்துள்ள முக்குழைத் தொரும்பழ அடுக்கியுள்ள
பழைய உணவுப் பண்டலகளுடன் நெற்குக்கள் உயர்ந்து விளங்கும் நல்ல
இல்லங்கள் மருத நிலமாகும். இதில் படை வேளாண் இல்லச் செழிப்பை
மருத நிலத்தின் பெருமையானது பேசப்பட்டுள்ளது.

"ஏணி எய்தா நீள் தெரு மார்பின்
முகடு துமித்து அடுக்கிய பழம் பல் உணவின்
குமரி முத்த கூடு ஓங்கு நல் இல்." பெரும். 240 – 242.

என்ற அடிகளில் மருத மண்ணின் தன்மையும் அங்குள்ளோரின் சிறப்பையும்
அறிய இயலுகிறது. நீர் வளம் மிகுந்த மருத நிலத்தினை மதுரைக் காஞ்சி
அழகாக வருணிக்கின்றது.

"..... வான் ஞெமிர்ந்து,
சிதரல் பெரும் பெயல் சிறத்தலின், தாங்காது,

³⁵ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 240 – 242.

குண கடற்கு இவர்தரும் குருஉப் புனல், உந்தி

நிவந்து செல் நீத்தம் குளம் கொளச் சாற்றி,

களிறு மாய்க்கும் கதிர்க் கழனி ³⁶ மதுரைக் காஞ்சி.243-247.

எனும் அடிகளில் ஆறுகள் தம்மிடத்தில் பெருகிவரும் நீரினிக்கொள்ள முடியாமல் கரைகள் உடைகின்றது. பின்னர் அவை கீழ்த்திசை கடலை நோக்கி காட்டாற்று வெள்ளமாகி விரைகின்றது. இப்படியாக விரைந்த வெள்ளமானது குளங்கள் நிறைந்து, பாறைகள் நின்றால் அவற்றை மறைக்கும்படி பிளிந்த கதிர்களைக் கொண்ட வயல்களிலும், அழகான மடுக்கிலும் தேங்கியது பின்னர்,

"ஒலரிலு இலஞ்சி அடை நிறுந்த

முள் தாள சுடர்த் தாமரை

கலர் கமழும் நறு நெய்தல்,

வளர் இதழ் அவிழ் நிலம்

கல் இலை அது ஒம்பலோடு

வண்டு இறை கொண்ட கமழ்பூம் தூய்கை" ³⁷ பெரும். 248-253.

இலைக்கு மேல் சங்கு நிற்கும் தாமரைப் பூவையும், தேன் மணக்கும் நெய்தல் பூவினையும் வண்டுகள் ஓங்கும் மணமிக்க பிற பூக்களையும் உடைய பொய்கைகளிடத்தும் பாய்ந்து செல்கின்றது. இப்படியான மருத நிலத்தினை மதுரைக்காஞ்சி பரிவு செய்கிறது. இதனைப் போன்றே மலைபடுகடாம் 449-453 பெரும்பாணாற்றுப்படை 206-239 எடுத்துரைக்கின்றது. மருதமானது சங்க இலக்கியத்தில் பல்வேறாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

பருவத்தின் நிலைப்பாடு

இந்நிலமானாது ஆழ்கடலால் சூழப்பட்டுள்ளதை,

"நடுவண் ஐந்திணை நடுவணது ஒழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே" ³⁸ தொல்.அகம். 2.

³⁶ . மதுரைக் காஞ்சி, பாடல் வரிகள்.243-347.

³⁷ . பெரும்பாணாற்றுப்படை. பாடல் வரிகள். 248-253.

இவ்வாறு கடலால் சூழப்பட்ட இந்நிலலுவகிற்குத் தொடர்ந்து பல மாற்றங்கள் உண்டாக்கிக் கொண்டே இருப்பதற்குக் கீடனூர் காற்று இணைத்தலே காரணமாக அமைகிறது. கடலில் எழுகின்ற பேரலைகள் காற்றின் ஆற்றலினைப் பொறுத்தாகவே இருக்கின்றன. இதனால் கடற்கரைப் பகுதிகளில் நில அரிப்பு ஏற்பட்டு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. அதே போன்று காற்றின் வேகத்தில் கடற்கரை மணல் ஒன்று திரண்டு திட்டாக அமைவதிலும் உண்டு. அதனைச் சங்க இலக்கியம்,

"கரு வெளி தொகுப்ப வீண்டிய

வருவா வழக்கப் மணல்"³⁹ புறம். 55:20-21.

என்று குறிக்கப்படுகின்றது. குறிப்பிட்ட பருவங்களில் கடலிலிருந்து நிலத்திற்கும் நிலத்திலிருந்து கடலுக்கும் வீசும் காற்றுக்கும் பருவக் காற்று என்று பெயர். ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் வெப்பம், காற்றின் ஈரநிலை, அழுத்தம் முதலியவற்றில் நாள்தோறும் ஏற்படும். மருதநிலப் பருவநிலை என்கிறோம். இதனை திரவநிலை கூறுவதுண்டு. மழை ஆலங்கட்டி, வெண்பனி, உறைபனி ஆகியவையும் குளிர்காற்று, அலைக்காற்று, தென்றல் காற்று, புயல் சூறாவளி, மேகமூட்டம் முதுலியனவும் பருவநிலையாக உண்டாகின்றன. பருவநிலை இடத்திற்கு இடம் வேறுபடுவதால் மக்கள் வாழ்க்கை, உணவு, உடை, உறைவிடம் பழக்க வழக்கங்கள் முதலியனவும் வேறுபடுகின்றன. இவ்வாறான தட்பவெப்ப நிலைப்பாட்டினையும், பருவத்தினையும் அதன் பாகுபாட்டினையும் சங்க இலக்கியம் உள்ளடக்கி கூறியிருக்கின்றன. கார், கூதிர், முன்பனி பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்று ஆண்டிணை பெரும் ஆறுபரும் பருவமாகவும், வைகறை, விடியல், நண்பகல், மாலை, ஏற்பாடு, யாமம், என்று ஒரு நாளில் ஆறு பருவ தன்மைக்கேற்று பகுத்து சங்ககால மாந்தர்கள் இயற்கையின் வாழ்க்கைத்தன்மை உணர முடிகின்றது.

³⁸ . தொல்காப்பியம்.அகம். நூற்பா. 2.

³⁹ . புறநானூறு, பாடல் வரிகள். 55:20-21.

"ஆவணியும் புரட்டாசியும் கார்காலம். ஐப்பசியும், கார்த்திகையும் கூதிர்காலம், மார்கழியும் தையும் முன்பணிக்காலம், மாசியும், பங்குனியும் பின்பணிக்காலம், இளவேனில் சித்திரையும், வைகாசியும் ஆகும். முதுவேனில் ஆணியும், ஆடியும் ஆகும். இக்கூற்றின் படி ஆவணி மாதமே ஆண்டின் முதல்மாதம் என்பது தெரிகிறது. இதனை, இம்முறை யானே அறுவகைப் படுத்தி இரண்டு திங்கள்"⁴⁰ என ஒரு காலமாக்கினவர் சாமி சிதம்பரனார் ஆவணியே முதல்மாதமாக இருந்தது.

இயற்கையில் அமைந்த பருவங்களின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப பண்டைத்தமிழர் தங்கள் வாழ்க்கையினை அமைத்து முறைப்படுத்தி வாழ்ந்தனர். "பருவகாலங்களில் தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. ஆதலின் மிக கூதிர் பருவத்திலும் முன்பணிப் பருவத்திலும் பழந்தமிழ் நாட்டில் போர்கள் தொடங்கிப் பெறுவதில்லை. முன்பே தொடங்கிப்பெற்ற போர், அப்பருவங்களிலும் நீடிப்பதுண்டு. இக்காலங்களில் ஆண்கள் பெண்கள் விட்டுச் செல்வதில்லை. இருவரும் இல்லத்தில் இணைந்து இருக்கின்ற காலமாக இது கொள்ளப்பட்டது."⁴¹ பொருள் தேடுதல் போன்ற காரணங்களால் முந்திய பருவங்களில் பிரிந்து சென்றவர் கார் காலத்தில் தம் இல்லம் வந்தடைவர். முல்லையினது துரிய நுனியை கொண்டே அமைந்துள்ளது.

பருவம்

சங்ககால மாந்தர் நேரத்தை அறிவதற்கு இயற்கையினை பயன்படுத்தி இருக்கிறார்கள். "முத்துப் போன்ற பற்களும் குளிர்ச்சியை உடைய கண்களும் கொண்ட மடப்பத்தையுடைய மகளிர் மாலை நேரம் எது என்று தெரியாத மயக்கம் ஏற்பட்டுப் பின்னர் பூந்தட்டிலே இட்டு வைத்த அலரும் பருவம் அமைந்த அரும்பாகிய பகலிரவினையுடைய பிச்சியின் அழகிய இதழ்கள் விரிய செவ்வி சற்று மலர்வதாலே மாலைப்பொழுது என்று அறிந்திருப்பார். தகழியிலே நெய் தொய்த்த திரியை கொழுத்தி, நெல்லையும் மலரையும் தூவி இல்லற தெய்வத்தை வணங்கினார் என்று நக்கீரர் குறிப்பிடுவார். இதனால்

⁴⁰ . சாமி சிதம்பரனார், தொல்காப்பியத் தமிழர், ப.24.

⁴¹ . சாமி சிதம்பரனார், பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும், ப.31.

பொழுதறிய இயலாதவாறு வானம் நீர் மேகத்தால் சூழ்ந்திருக்கும் காலம் கூதிர் காலம் என்பது விளங்கும். கொன்றை, முல்லை, காயா முதலிய மலர்கள் கர் காலத்தை அறிவுறுத்துமாறு மலர்கின்றன.”⁴² என்பதை மக்கள் அறிந்திருந்தனர். வானிலை கோள்களின் தன்மையினை கொண்டு பருவம் அறிந்தனர்.

"மலைக்கால் நீங்கிய மாசு விளிம்பில்

குறுமுயல் மனுநிறங் கரை மதி நிறைந்து

அறுமின் சேரும் அகிலருங் நடுநாள்”⁴³ அகம். 141: 6-8.

எனும் அகப்பாட்டில் வரிகள் கோவலன் தன்னைக் கொண்டு அறிந்ததைக் காட்டுகின்றன.

பழங்காலத்தில் இருந்த பருவநிலை தற்காலத்தில் மாறிய தன்மையும் விளங்குகிறது. பின்பனிக்காலமாகிய பங்குனி மாதம் இன்று கருவெயில் காலமாக இருக்கிறது. பங்குனி மாதத்து வெயில் போல என்பது பழமொழி. பருவமழை தொடங்கும் காலம் இன்று ஆடி மாதம் ஆகும். ஆடிப்பட்டம் தேடி விதை என்னும் பழமொழி இதற்கு சான்று தருகின்றன. பருவத்துப் பயிர் எனப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் காலத்தை விட இன்று பருவகாலம் ஏறக்குறைய ஒரு மாதம் முன்னர் தொடங்குகிறது. இம்மாறுதல் உலகின் சுழற்சி மாற்றத்தால் ஏற்பட்டதாகும்.

பொழுது

சங்க இலக்கியங்கள் முன் வைக்கும் அனைத்தும் மண்ணையும் அவற்றுள் நிகழும் பொழுது மாற்றங்களையும் கொண்டு அமைகிறது. பின்னர் மண்ணிற்குள் வாழ்கின்ற மக்களையும் அவர்கள் சார்ந்த பின்குலங்களையும் கொண்டுள்ளது. இவற்றிற்கு அடுத்தாற்போல் மண்ணில் நிகழும் காதல் வாழ்வினையும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது முதல், கரு, உரி என்னும் மூன்று பொருளின் அடிப்படையில் அமைகின்றது. இதில் முதல் எனப்படுவது,

⁴² . சாமி சிதம்பரனார், பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும், ப.43.

⁴³ . அகநானூறு - பாடல்.141.(6-8)

“முதலெனனப் பருவம் நிலம் பொழுதிலெண்டின்

இயல்வென மொழிய இயல்புனைந் தோரே”⁴⁴ தொல். 4.

என்பர் தொல்காப்பியர். நிலமாவது காடு, மலை, வயல் இடமாகும். பொழுது என்பது பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இருவகைப்படும், ஆண்டின் பிரிவுகளாக பெரும்பொழுதும், நாளின் பிரிவுகளாக சிறுபொழுதும் அமையும். கார் - கூதிர் - முன்பனி - பின்பனி - இளவேனில் - முதுவேனில் என்னும் இவையாரும் பெரும்பொழுதாகும். வைகறை - விடியல் - நண்பகல் - மாலை - ஏற்பாடு - யாமம் என்பன சிறுபொழுதாகும். மனித வாழ்வின் எல்லா நிகழ்ச்சிகளுக்கும் காலமும், இடமும் இன்றியமையாதவாறு. இவையன்றி மானிட நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறாது. இவை,.

“காரும் மாலையும் முல்லை குறிஞ்சி

கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்”⁴⁵

தொல்.பொருள். அகம். நூ.5.

என்று முல்லைக்கும் குறிஞ்சிக்கும் பொழுது கூறப்பட்டது. குறிஞ்சிக்கு பனியெதிர் பருவமும் உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது. மருத்ததிற்கும், நெய்தலுக்கும்

“வைகுறு விடியன் மருதம் ஏற்பாடு

நெய்தல் ஆதில் மெய்புறத்தோன்றும்.”⁴⁶ தொல். அகம். நூ. 08.

என்று பொழுது வகுக்கப்படுகிறது. பாலைக்கு,

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவு நிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.”⁴⁷

தொல். அகம். நூ. 11.

என்று பொழுது குறிக்கும். தொல்காப்பியர் பின்பனிக்காலத்தையும் அதற்குரித்தென மொழிவர். இவ்வாறு நிலத்தினை அடிப்படையாக வைத்து

⁴⁴ . தொல்காப்பியம் - நூற்பா. 4.

⁴⁵ . தொல்காப்பியம், பொருள் - அகத்திணையியல், நூ.8.

⁴⁶ . தொல்காப்பியம்.பொருள் - அகத்திணையியல், நூ.6.

⁴⁷ . தொல்காப்பியம்.அகத்திணையியல், நூ. 11.

பொழுதினை அதனோடு இயைத்து வாழ்வில் இலக்கணம் வகுத்திருக்கும் திறம் பண்டைத் தமிழரின் நிலவியல் ஆற்றலைத் தெரிவிக்கிறது.

பொழுது குறித்த கருத்தாக்கங்கள்

நிலம் என்பது முதற் பொருள் பருவச்சூழலில் பயன் தருவது பருவம் வாய்க்கின்ற போது அது தாவரங்களின் வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக அமைந்து உணவு என்னும் கருப்பொருள் உருவாகக் காரணமாக அமைகிறது. ‘உணவெனப்படுவது நிலத்தோடு நீரே’ என்ற வரிகள் மூலம் நிலமும், நீரும் இளைவதற்குப் பருவகாலமே ஏற்றதாகிறது. முதல் எனப்பட்ட நிலத்துடனான பருவ மாற்றங்களின் இணைவு அதன் வளர்ச்சிக்கு செழுமைக்கு ஆதாரமாக அமைவதோடு மனித வாழ்விற்கும் அடிப்படையாகின்றது. வாழ்க்கைக்கான அதன் இருப்பிற்கான இடமும் காலமும், மனித வாழ்வின் எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும் ஆதாரமாக அமைவதால் இவை இரண்டும் முக்கியமானதாக கருதப்பட்டது.

பருவ காலங்கள் என்பன எல்லா நாட்டவர்க்கும் எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவானதாகும். அனைத்து திணைகளிலும் அதன் வாழ்விலும் இடம் பெறுவன. ஒரு குறிப்பிட்ட நிலம், ஒரு குறிப்பிட்ட நிலம் சார்ந்தொருக்கு அவர் தம் வாழ்க்கைக்கு ஏற்றதாக இருப்பதைப்போல அன்றி காலம் குறிப்பிட்ட நிலம் சார்ந்தொருக்கு என இல்லாமல் எல்லாக் காலங்களும் எல்லா நிலத்தவர்க்கும், பொதுவிலைவாக இருப்பது எதார்த்தம். இதில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட காலங்கள், அதன் கூறுகள் தனிப்பட்ட திணைகளுக்கு வரிசைப்படுத்தி கூறியிருப்பது ஆண் பெண் உறவில் ஏற்படும் காதலை, காமத்தை முதன்மை படுத்தியதாகவும், அதனை மையப்படுத்தியதாகவும் உள்ளது.

ஒவ்வொரு திணைக்கும் காமப்பொருத்தம் காலத்தோடு காலஞ்சூழலோடு இயைந்துள்ளதை தொல்காப்பியர் எடுத்துக்கூறுகிறார். “இருவகை வேனிற்கண அறத்தாரு பற்றி பிரிந்த தலைவன் மீண்டு வரும் காலமானாலும், வெப்பமும், திப்பமும் மிகாது. இடை நிகர்த்தாகி நீரும் நிழலும் பயத்தாலாரும் மாவும், புல்லலும், தத்தம் துணையோடு மருவி மகிழும் காலமாகும், பந்தர் முல்லை தளைத்து மனம் பரப்ப தலைவனக்கு

காமக்குறிப்பு மிகுதலாலும் பெரும்பொழுதுகளால் கார்காலமும் பகலெல்லாம் பொருத்தாற்றிய தலைவி மனைவிளக்குறுத்துத் தலைவன் வரவு எதிர் கொள்ள நினைத்து உவக்கும் காலமரத்திலான் சிறுபொழுதுகளுள் மாலைக் காலமும் முல்லைத் திணைக்கு சிறப்புரிமை பெற்றன என்க.”⁴⁸ என்று சி.பாலசுந்தரம் கூறியுள்ளார்.

உலகத்தில் பற்பல கோடி உயிரினங்கள் தோன்றுகின்ற, நிற்கின்றன, மறைகின்றன, இவையனைத்தும் தோன்றலும், நின்றலும், மறைத்தலும், வெவ்வேறு காரணங்களில் நடப்பதாகும். ஒரு காலத்தில் தோன்றுவன இன்னொரு காலத்தில் தோன்றாது. மற்றொரு காலத்தில் மறைவன பிறிதொரு காலத்தில் மறையாது இத்தனைக்கு காலமே காரணமாக அமைகின்றது. மல்லிகை மாலையில் மலர்கிறது. அல்ல இரவில் மலர்கிறது. மல்லிகை காலையிலும் அல்லி பகலிலும் மலர்வதில்லை. மாலையிலும், இரவிலும் மலர்வதற்கு அவ்விரு செடியின் முதற்காரணமாக இருந்தாலும் மாலை இரவில் பொழுதுகள் நிமித்த காரணமாககின்றன. "பருவத்திற்கு பயிர் செய், அழுத்த முயன்றாலும் அது நாலான்றி ஆகாது விளை பொருட்கள் யாவும் விளையும் பொருளாகவே இருந்தாலும் ஒவ்வொன்றும் பருவத்தில் செழித்து வளர்வதைக் கொண்டே கால முதன்மையை நன்கு உணர வைத்துள்ளனர்."⁴⁹ என்கிறார் சி.பாலசுந்தரம்.

பருவத்தின் கட்டமைப்பு

காலம் என்பது பெரும்பொழுது என்றும் சிறு பொழுது என்று பகுக்கப் பெறுகின்றன. பெரும்பொழுது ஆறு வகைப்படும் அவையாவன, இளவேனில் - முன்கோடைப்பருவம், முதுவேனில் - கருங்கோடைப்பருவம், கார் - மழைப்பருவம், உதிர் - குளிர்காலம், முன்பனிப்பருவம், பின்பனிப்பருவம் என்பன. இவற்றை இரண்டாகச் சுருக்கிக் கூறுவதெனில் கோடைகாலமும், மழைக்காலமும், பனிக்காலமும் எனலாம். சிறுபொழுது என்பதும் ஆறுகள் உடையது. காலை நண்பகல், ஏற்பாடு என்பன பகற்பொழுதின் மூன்று பிரிவுகள், மாலை அல்லது முன்னிரவு, யாமம்

⁴⁸ . சி.பாலசுந்தரம், கரந்தைக் கோவை, ப.18.

⁴⁹ . சி.பாலசுந்தரம், கரந்தைக் கோவை, ப.19.

அல்லது நள்ளிரவு, வைகறை அல்லது பின்னிரவு என்பன மூன்று பிரிவுகள். ஏற்பாடு என்பது சூரியன் மறையும் நேரம் எனவும் கூறப்பட்டது. ஆனால் தொல்காப்பியர் கால கட்டத்தில் இது முன்னிரவாக கொள்ளப்பட்டது. எனவே பல திணைப் பாடல்களில் மாலை என்பது சூரியன் மறையும் பொழுதையும் முன்னிரவையும் வேறுபாடின்றி குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மழைக்காலமும், கார், முன்னிரவும், மாலை முல்லைக்கு உரியன. குளர்காலமும், உதிர், முன்பனிக் காலமும், இவற்றின் நள்ளிரவுப் பொழுதும் குறிஞ்சிக்குரியன. பகலின் தொடக்கமான வைகறையும், இளங்காலையும், மருதத்திற்கு உரியன. நெய்தலுக்கு சூரியன் மறையும் பொழுது மட்டுமே உண்டு. பாலைக்கு பின்பனி, இளவேனில் வேனில் எனும் முப்பருவமும் இவற்றிற்குரிய நண்பகலும் உரியன. ஒரு பருவம் என்பது இரண்டு மாத காலமும், நாளினது என்பது நான்கு மணி நேரமும் ஆகும்.

தொல்காப்பியர் மெல்லிய தமிழ்ப்பருவம், முன்பனிக் காலமும், குறிஞ்சித்திணைக்குரியன. பொதுவாக இந்நில இயற்கையும், பருவமும், பொழுது காதலர் சந்திக்க மிக்க இசைவானவை என நம்பப்பெற்றன. இவை காதலர் சந்திப்புக்கு இனியன என நினைப்பதை விடக் காதலர் சந்திக்க உண்டாகும் தடைகளின் வழி அச்சுழல்களின் சிறப்பியல்பைக் காட்ட இரவை பயன்படுத்தப் பெற்றன என்றும் வளிந்து நெளிந்த இடையூறுகள் மிக்க இயற்கை வழிகளுடைய தலைவன் தலைவியைச் சிந்திக்கப் போவதைக் காட்ட இப்பருவங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. குளிர் காலத்திலும் அதன் பின்னர் உள்ள பருவங்களிலும் மழைத்துளியிலும் உறைப்பனியும் அதிகம் இருக்கும். இப்பருவங்களில் சுறுசுறுப்பாக இயல்களில் மிக இயலாததாகும். இத்தகைய இடையூறுகளைக் குறித்துக் கவலைப்படாத தலைவன் தலைவியின் ஊருக்கும் செல்கிறான். தலைவி தலைவன் வரும் வழியில் அச்சங்களைக் குறித்து நடுக்கம் கொள்ளுவாள். தோழி தலைவியின் துன்பங்களைத் தலைவனுக்கு அறிவித்து விரைந்து மணம் செய்து கொள்ளத் தூண்டுவாள். இவ்வாறாகக் குறிக்கப் பெற்ற குறிஞ்சியின் பருவங்கள் காதற் களவின் சிறப்பை மேலும் உணர்த்துகின்றன.

தொல்காப்பியர் நெய்தலுக்கெனத் தனியே எப்பருவத்தையும் கூறவில்லை. இவ்விதிக்கு ஏற்ப நெய்தல் பாடல்களில் எப்பருவமும் பற்றிய குறிப்பில்லை. நெய்தலும் குறிஞ்சியைப் போலவே களவுக் காதலைக்

குறிப்பதால் இங்கும் கூதிர்பருவமும், நள்ளிரவும் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. ஏற்பாடு, மாலை என்பன அடிக்கடி இடம் பெறும் சில பாடல்களில் நெய்தல் நிலத்தின் நள்ளிரவு உயிர்ச் சித்தியுடன் சித்தரிக்கப்படுகிறது. இதனை நற்றிணை 335வது பாடல் பதிவு செய்கின்றது. முல்லையை விட நெய்தலில் மலைக்காலம் மிக அழகாகச் சொல்லப்படுகின்றது. கலித்தொகையின் 130ஆம் பாடலில் மலைக்காலம் மட்டுமின்றிக் கோவலரின் இனிய குழலிசையும் பிரிந்திருக்கும் தலைவியின் இரங்கத்தக்க தோற்றத்தை வண்ணமுற விரிக்க வைத்துள்ளது. நற்றிணையின் 395ஆம் பாடலில் இம்மாலைப் பொழுது முல்லைத் திணையில் கூறப்பட்டதுபோல ஆனிரைகள் ஊர்க்குள் வந்து புகுவதற்கு உரிய பொழுதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பகல் மறையும் பொழுது நெய்தலுக்கே உரியதாகலின் இது பெரும்பான்மையின் பாடல்களில் கூறப்படுவதுடன் நேரம் என்ற தொடரால் மாலைக் காலத்திலிருந்து வேறுபடுமாறு குறிக்கப்படுவதனை நற்றிணை பாடல்கள் கூறுகின்றன.

பாலையாவன ஒவ்வொரு திணைக்கும் பெரும்பொழுது சிறுபொழுது ஆகியன வகுக்கப்பட்டமையால் பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில், நண்பகல் ஆகிய பாலைக்கு உரியனவாக தொல்காப்பியர் சுட்டுகிறார். முதுவேனில் கருங்கோடை நாட்களையும், நண்பகல் சூரியனின் வெம்மை மிகவும் கொதிப்புற்றுக் கொப்பளிக்கும் நேரத்தையும் குறிக்கும். தலைவனின் பிரிவு கூறும் பாடல்களில் பெரும்பான்மையினவற்றுள் இப்பருவத்தாலும் பொழுதாலும் உண்டாகும். துயரத்தின் மிகுதி திறம்பட விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இளவேனில் பருவமும் தலைவன் திரும்பி வருவதாக உறுதி கூறும் அல்லது திரும்பி வரும் பருவமாகும். பின்பனிக்காலம் காலம் என்பது தலைவி நீண்ட பிரிவின் காரணமாக மகிழ்ச்சியுற்று உள்ள காலமாகவும் பிரிந்து சென்ற காதலன் திரும்பும் காலமாகவும் கூறப்படுகிறது. இவற்றைத்தவிர ஏனைய பருவமும் நாளின் கூறுகளான பொழுதுகளும் பாலைத்திணையில் கலக்கப்பெற்றுள்ளன. இவை எல்லாப் பருவங்களிலும் தலைவனின் பிரிவில் தலைவியின் துயரைப்புவர்கள் பெரும்பாலின பாடல்களில் சித்தரித்துள்ளன. மழைக்காலம் தொடங்கிய பின்னும் தலைவன் வாராமையால் தலைவி துயர் அடைகிறாள். மழைக்காலம் காதலர் பிரிவுக்கு தூண்டுவதை விட புணர்ச்சிக்கு மிகத்துண்டுதலாக அமையும் என விளக்கப்பட்டுள்ளது. முல்லையினைப் போலவே பாலைத்திணையிலும்

முல்லைத்திணைக்குரிய மழைக்காலமும் மாலைப்பொழுதும் ஒரு சேரக் கூறப்பட்டுள்ளதை நற். 374வது பாடல் கூறுகின்றது. குளிர்காலத்தில் நீண்ட பிரிவின் துயரம் கூறப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சியினைப் போலவே அத்திணைக்குரிய குளிர்காலமும் நள்ளிரவும் பொழுதும் பாலையில் நிலமும்இதனைப் போலவே வைகறை, விடியல் எனும் பொழுதுகள் பாலையிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. மாலைக்காலம் பல இடங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. எனவே தமிழ் ஆண்டின் ஆறு பருவங்களும் நாளின் எல்லாப் பொழுதுகளும் பாலைத்திணையில் வந்து கலக்கின்றது.

முல்லைத்திணைக்குரியனவாக இயற்றப்பட்ட பாடல்கள் மாலைக்காலத்தில் தலைவன் திரும்பி வருவதை அல்லது மலைக்காலத்தில் வராமையில் தலைவி துயர் கொள்வதை விளக்குகின்றன. மாலைக்காலமே இங்கு முதன்மை பெறுகின்றது. இத்தகைய பாகுபொருளைக் கையாளக் காரணம் அந்நில மக்களின் வாழ்க்கை நெறியாகும். மாலைப் பொழுதே ஆயர் தம் ஆநிரையைச் புல்வெளிகளிலிருந்து திறனாக வீட்டுக்குத் திரும்ப கொண்டுவரும் நேரமாகும். அந்த நிலையில் துயர் தம் புல்லாங்குழலை மகிழ்ச்சியாகக் இசைத்துக் கொண்டு, பசுக்களின் கருத்தைச் சுற்றியமைக்க மணிகள் இனிதாக ஒலிக்க, வீடு திரும்புவர். எனவே மாலைக் காலங்களில் ஆய்ச்சியர் தொலைவில் ஒலிக்கும் மணிகளின் ஒலியும் புல்லாங்குழல் இசையும் தம் கணவன்மார் வருவதை அறிவிக்கக்கேட்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடையவர். முல்லை மக்களின் பொது வாழ்வில் மாலைப் பொழுது பெருமைக்குரிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. அவை முல்லை நிலத்தலைவர்களையும் அல்லது அரசர்களையும் பாடுவதோடு கூட, அவர்களுடைய நீண்ட பிரிவுகளையும் சித்திரம் செய்கின்றன. எல்லாப் பிரிவுகளிலும் தலைவன் திரும்பி வரும் நேரமாக முல்லைக்குரிய பருவமாக மாலைப்பொழுதானது சித்தரிக்கப்படுகின்றது. மற்றொரு பருவமான மழையானது அதாவது பல இடங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மழைப்பருவம் தொடங்கிய பின்னும் தலைவன் திரும்பிவராத நிலையில் வகுத்துமுற்ற தலைவி தன் துயரத்தைக் கூறுகின்றாள். தோழி தலைவியைத் தேற்ற முயல்கிறார். இந்நிகழ்வானது பாடல்களில் காணப்படுகின்றது. மழைத்தூறல் தொடங்கும் பருவத்தில் தட்பவெப்ப நிலைகளின் மாறுதல்களுக்குப் பொருந்த இயற்கையின் உலகிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. ஆனால் தலைவி அவளது நம்பிக்கை காரணமாக இஃது

உண்மையான மழைக்காலமாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் அவர் பொய் கூறமாட்டார். இயற்கை பருவமல்லாத போது தம் கடமையில் மழையை பெய்ய வைக்கின்றது என்கிறார். இவ்வாறு அவள் தோழியிடம் கூறித் தன்னைத்தானே தேற்றித் திகழ்கின்றாள். முல்லை என்ற முல்லைப்பாடல்களில் பெரும்பாலும் மலைப்பருவத் தொடக்கத்தை அறுபது இடங்களில் சொல்லப்படுகின்றது. முல்லை மலரானது மலருகின்ற பருவம், பொழுதானது அடிக்கடி குறிக்கப்படுகின்றது.

வளமான நெல் வயல்களையுடைய ஆறு சார்ந்த நிலமாதலின் மண்ணின் வளம் மருதத்திணைப் பாடல்களில் தெளிவுறச் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. வைகறையும் விடியலும் இத்திணைக்குரிய பொழுதுகள் ஆனால் மருதப்பாடல்களில் பருவங்கள் எங்கும் சித்தரிக்கப் பெறவில்லை. சில பாடல்களில் கூதிர்ப்பருவ வாடைக்காற்றும் மாலைப்பொழுதும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“திண் உறை அழிதுளி தலைஇய

தண் வரல் வாடையும் பிரிந்தினோர்க்கு அழிவே”⁵⁰

குறுந்.35: 4-5.

என்ற அடிகளில் வாடையும்,

“இல் இறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு விதியும்

புன்பண் மாலையும் பலம்பும்.”⁵¹ குறுந். 46: 5-6.

எனும் பாடலில் மாலையும்,

“இன்கருங் கிள்ளின் மணம்இல் கமழும்

புன்கண் மாலையும் புலம்பு.”⁵² குறுந். 330:5-6.

என்ற வரிகளில் மரபையும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. வடக்கே இருந்து வருவது வாடைக்காற்று பிரிந்தார்க்கும் பெருந்துன்பம் உண்டாக்குவது எல்லோராலும் வெறுக்கப்படுவது ஆகும். “வட வாடைக் காற்று வாடை எனப்படும். இது பெரும்பாலும் கூதிர் காலத்திலும் சிறுபான்மை பனிக்

⁵⁰ . குறுந்தொகை, பாடல் வரிகள். 35 4-5.

⁵¹ . குறுந்தொகை, பாடல் வரிகள். 46 (5-6)

⁵² . குறுந்தொகை, பாடல் வரிகள். 330:5-6

காலத்திலும் வீசுவது. குளிர் மிகுதியாக உடையது என்று சொல்லப்படும்.”⁵³ பிரிந்துறைபவர்களுக்கு வாடை அழல் போன்று கொடுமை செய்யும் என்கிறது பாடலடி. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் மருதத்திற்குரிய பொழுது வைகறையாகும். ஏனெனில் அதுவே பரத்தையிடமிருந்து தலைவன் திரும்பி வரும் பொழுதாகும். எனவே இந்தப் பொழுதில் தலைவி அவனோடு ஊடல் கொள்வாள் என்று கூறுகின்றார். கலித்தொகை 61வது பாடல் இதனை முன் வைக்கின்றது. இந்த மரபு பெரும்பாலான மருதப்பாடல்களில் இல்லை, ஆனால் இதற்கு மாற்றத் தலைவன் காலையில் எழுந்தவுடன் நன்கு அணி செய்யப்பட்ட தோழி பரத்தையின் இல்லம் செல்வதாக கூறுகின்றான் என்ற குறிப்பினை குறுந்தொகை கூறுகின்றது.

“காலை எடுத்து, கடுந்தோர் பண்ணி
வாழ் இலை மகளிர்த் தமீஇய சென்ற
மல்லல் உறன்”⁵⁴ குறுந். 45:1-3.

என்ற அடிகளில் காலையில் எழுந்தவுடன் பெண்களை நாடி சென்றவன் தலைவன் எனும் பொழுதில் காலையானது முன் வைக்கப்படுகிறது. வேறுபாடல்களில் விடியற் பொழுதில் தலைவனுக்கு காலை உணவு அளிக்கப்பட்டதாகவும் அல்லது அவள் தன் நெல் வயலில் பணிசெய்ய போவதாகவும் கூறப்பெறும். எனவே காலைப் பொழுது உரிப்பொருளோடு தொடர்பின்றி உரைக்கப் பெறுகின்றது. இதனை அகம். 126, 196 நற். 60, 80 குறுந். 157 ஐங். 68 முதலான பாடல்கள் சான்று காட்டுகின்றன.

“மலைகண் டன்ன நிலைபுணா நிலப்பின்
பெமிறல் பல்கூட்டு உழவர்
கண்படை பெறாஅது தண்புலர் விடியல்”⁵⁵ நற். 60: 1-3.

எனும் அடிகளில் நெற்கூறுகள் கொண்டவறும், எருமை மிகுளை கொண்டவனுமான உழவன் இவரெல்லாம் தூங்காமல் குளிரும் மாற்றம் இருள் நீங்காத விடியற்காலை எழுந்தான் என்கிறது. மேலும்,

⁵³ . மா.இராசமாணிக்கனார், தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு, ப.27.

⁵⁴ . குறுந்தொகை, பாடல் . 45.

⁵⁵ . நற்றிணை, பாடல். 1-3 60.

“ஊர்க்குறு மிக்காள் மேற்கொள்ளப் இழயும்

பெரும்புலர் விடியலின் விரும்பிப் போதந்து”⁵⁶ நற். 80:3-4.

மீட்புனை போக்கி விடியற் பொழுதில் செல்வார்கள் மருதநிலத்தவர்கள் என்பதனை இவ்வடிகள் பதிவு செய்கிறது.

மருதத்திற்கான பெரும்பொழுது

பெரும் பொழுதுகள் ஆறு எனப்படும். அவை இளவேனில், முதுவேனில், கார்காலம், கூதிர்காலம், முன்பனிக்காலம், பின்பனிக்காலம் என்பனவாகும். இக் காலத்துக்குரிய மாதங்கள் இரண்டிரண்டாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. சித்திரை, வைகாசி ஆகிய மாதங்களில் இளவேனிர் காலத்திற்கும் ஆனி, ஆடி முதுவேனில் காலத்திற்கும் ஆவணி, புரட்டாசி கார் காலத்திற்கும் ஐப்பசி, கார்த்திகை கூதிர் காலத்திற்கும் மார்கழி, தை முன் பனிக் காலத்திற்கும் வகைமை செய்யப்படுகிறது.

மருதத் திணைக்கு உரிய பெரும்பொழுதுகள் ஆறும் மாதங்கள் பன்னிரண்டும் என்கிறது. இதனை,

"மருதம் நெய்தல் என்று இவை இரண்டிற்கும்

உரிய பெரும்பொழுது இரு மூன்றும்மே." ⁵⁷ நம்பி. நூ.18.

என்று நம்பி அகப்பொருள் இலக்கணம் கூறுகிறது.

"இவை பெரும் பொழுதிரு மூன்று முரித்தென

மலை கடி நிலையில வாயுங் காலே" ⁵⁸ மாறன்.அ.பொ. நூ.20.

மாறன் அகப்பொருளும் கூறுகின்றன.

நிலத்தின் வரிசையில் வரும் மருதத்திற்கு பெரும்பொழுதில் எக்காலமும் வரையறுக்காமல் சிறுபொழுதுகள் மட்டுமே குறித்தனர். மழையும் பனியும், வெயிலும் மிகுந்த அனைத்துக் காலங்களியெல்லாம்

⁵⁶ . நற்றிணை, பாடல். 80.

⁵⁷ . நம்பி அகப்பொருள், அகத்திணை இயல், நூற்பா. 18.

⁵⁸ . மாறன் அகப்பொருள், அகத்திணையியல், நூற்பா. 20.

மருதநிலச் செயல்களும், தொழில்களும், கருப்பொருள்களும் ஊடல் உயிர்வாகிய உரிப்பொருள்களும் எல்லாப் பருவங்களிலும் இந்நிலச் செயல்கள் அனைத்தல் போன்ற தலையொடு பெரும்பொழுதினை வரையறுக்காமல் இருக்க ஏதுவுண்டு. மழை வீழ்ந்து சேறாகும் மருத நிலக் காட்சிகள், கூதிர்பட்டு சிறக்கின்ற சோலை வளக்காட்சிகள், பனிபட்டு அலரும் பீர்க்கம் பூவின் மலர்கள் ஆகிய வருணனைகள், ஆண்டாண்டு இடம் பெறலாம். இவை அனைத்துப் பகுதிப் பாதிப்புகளும் அந்நிலத்தில் உண்டாவதை உணரமுடிகின்றது. மேலும் ஊடலாகிய ஒழுக்கம் எக்காலத்தும் பயின்றுவரும் தகுதியுடைய தாதலின், மருதத்திற்கு அனைத்து பருவம் பொருத்தமாக்கி இருக்கிறது.

மருதத்திற்குத் தொல்காப்பியம் வெளிப்படையாக கூறவில்லை என்றாலும், உறையாசிரியர்களும், சான்றோர்களும் இளவேனில், முதுவேனில், கார்காலம் என்ற மூன்று பெரும்பொழுதுகளும் மருதத்திற்கு உரியன என கொண்டுள்ளனர். கழனிபடி அத்து விளிந்துறு தீம்பழம் என்ற பாடல்வழி மருத்தால் முதுவேனில் கூறப்படுகிறது. மருதத்திற்குப் பெரும் பொழுதுகள் போலன்றிச் சிறுபொழுதுகள் வரையறுக்கப்படுகின்றன. புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவன், தலைவி, புறத்தபகிற நிகழ்ச்சி பிறர் அறியின் தலைமைக்குணத்திற்கு ஊறுவிளையுமன விடியலில் இல்லம் திரும்புகின்றான். இதனால், எப்பருவமாயினும் இரவில் வேறு பெண்ணின் பால் சென்ற தலைவன், பிறர் அறியாவண்ணம், வீட்டிற்குச் செல்லும் காலம் வைகறையும் விடியலும் ஆகிறது. இச்சிறுகாலை அவள் பிறகு தவிர்த்து தலைவனை ஏற்றுக் அவன் பால் பிறர் பழிசுட்டா வகை பேணும் காலமாகும். இத்திணைக்கு பெரும் பொழுது பொதுவாக இருப்பதால், சிறுபொழுதே குறிக்கப் பெறுகின்றது.

மருதத்தின் சிறுபொழுது:

சிறுபொழுது வைகறை, விடியல் என்ற இரண்டும் மருதத் திணைக்கு உரியன ஆகும். வைகறை என்பது இரவு இரண்டு மணி முதல் காலை ஆறு மணி வரை உள்ளடக்கிய காலத்தையும், விடியற்காலம் என்பது காலை ஆறு மணி முதல் பத்து மணி வரை உள்ள காலத்தையும் குறிக்கும். இதனை,

"வைகறை விடியல் மருதம்"⁵⁹ தொல்.பொருள். நூ. 954.

என்று தொல்காப்பியமும்,

"இருள் புலர் காலை மருதத்திற்கு உரித்தே"⁶⁰ நம்பி. நூ. 15.

என்று நம்பியகப்பொருளும்,

"வைகுறு பொழுதும் விடியலு மருதம்"⁶¹ மாறன்.அ.பொ. நூ. 18.

என்று மாறன் அகப்பொருளும் இலக்கணப் பதிவு செய்து உள்ளன

சிறுபொழுதுகள் ஆறனுள் வைகறை, விடியல் என்ற இரு பொழுதுகளும் மருத்திணைக்கு உரியனவாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. வைகறை என்பது இருள் பிரியாத, கதிர் எழுச்சிக்கு முன்புள்ள பொழுதாகும். பரத்தையருடன் நீராடி மாலையில் மயங்கிய தோற்றத்துடன் தலைவன் வரும் வைகறைத் தோற்றக் காலம் 'விரிகதிர் மண்டலம் வியல்விசம்பூர்தரப் புரிதலை தலையைவீழ்ந்த பூவங்கிட் புணர்ந்தாடி என்றும் வைகறையில் வரும் தலைவனின் முன் பரத்தையாரால் வீறியது பற்றி கூறும் நேரமானது வைகறைக்காக கதிர்வில ஐவகலினி வைகறையின் வைகையை கொண்ட மதுரைப் பெருமுற்றம் போல நின் மெய்குதிரை போல் வீசியது என்றும் வைகறை குறித்த சான்றும் இடம் பெறுகின்றன.

மருதத்திணை வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமாகிய அதற்கு உரிப்பொருளாக ஊடலும் ஊடல் நிமித்தாரும் அமைந்து அதற்கு வைகறையும் விடியலும் காலமாகிய பேசப் பெற்று அதன் வழி பல செய்திகளைப் புலவர்கள் கூறுகின்றனர். தலைவன் புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டு பரத்தை வழிச்சார்ந்து அப்புறத்தொழுக்கம் பிறர்க்குப் புலன் ஆகாத வகைத் தகைப்பான் வேண்டி, வைகறை விடியல் ஆகியன கிடைத்த பெருந்திண்கண் இச்சேர்வன ஆதின் எல்லாரும் அறிதற்கு வாய்ப்பில்லாத அக்காலத்தை ஊடல் ஒழுக்கத்திற்குச் சிறப்புடைய காலமாக அமைத்துப்

⁵⁹ . தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், நூற்பா. 954.

⁶⁰ . நம்பியகப்பொருள், அகத்திணையியல், நூற்பா. 15.

⁶¹ . மாறன் அகப்பொருள் நூ.18.

புலநெறி வழக்கில் புலவர்கள் பாடினர். இந்த மருத நில ஊடல் ஒழுக்கத்திற்குச் சிறுபொழுதாகிய விடியல் சிறப்புறப் பொருந்தி அமைகிறது.

மேலும் இவ்விடிய காலையைச் காலை, விடியல் நாள், சிறு காலை, என்ற பல பெயர்கள் கொண்டு பல நிலைகளில் இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. காலை என்ற பெயரில் விடியற் பொழுது வழங்கப்பெற்றது. விடியல் என்ற பெயர் கொண்டும் இச்சிறுபொழுதைச் குறித்த சான்றோர் உள்ளனர். விடியலில் உழவன் மயக்கங்களை உண்டு உழத்தியரோடு பழமை நோக்கிச் செல்வதைக் காண படை பெறாது தண்புலர் விடியல் கருங்கண் வராஅல் பெருத்தடி மிளர்வையோடு புகர்வை அரிசிப் வாம்மல் பெருஞ்சோறு என்ற பகுதியாக உணர்த்தப்பெறுகின்றது. விடியல் பொழுதின் பருவத்தில் தவழ்ந்த வெள்ளம் குறித்து விடியற் பெருநீர் காவிரி எனக் கூறப்படுகிறது. மாடுமேய்க்கும் இளஞ்சிறார் எருமைகளின் மீதேறி வரும் இருள் தங்கும் விடியல் காலத்தே தலைவன், தலைவிக்குத் தடையாடை அளித்தான், என்பதை ஊர்க்குறு புக்கள் மேற்கொண்டு கழியும் பெரும்பலர் விடியலின் விரும்பிப் போத்தாந்து என்று கூறப்படுகின்றது. மேலும் தான்புல விடியல், கன்னி விடியல், பெரும்புலர் விடியல், வைகுபுலர் விடியல், என்று விடியல் குறித்த பகுதிகள் இடம் பெறுகின்றன. இதை ஞாயிறு தோற்றும் விடியற் காலை, ஞாயிற்றுக்காலம் என்ற பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பெறுதலும் அக்காலத்தே அம்பலத் தலையுடை அணிந்த தலைவியோடு தலைவன் விளையாட அலர்ந்ததும் கழனியாம்பல் முழுநெறிப் பைந்தழை காயா ஞாயிற்றாக தலையைப் பாய்தலாடி, என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது. இங்ஙனம் விடியற் கால நிகழ்ச்சிகள், அகமாந்தர்களின் செயல்களை உள உணர்வுகள் எடுத்துக்காட்டும் விதத்தில் அமைந்துள்ளன. பரத்தையாரைப் பிரிந்து வீடு செல்லும் தலைவனைக் கண்ட தலைவி, தலைவன் தம்மில் உறையாது, பரத்தை பால் மருவி வந்த புறத்தாழுக்கம் கண்டு, புலந்து கதவடைத்துக் தாளிட்டுக் கோடலும், அது தலைவன் தலைமைக் குணத்திற்கு இழுக்காது ஒன்று கருதிய தோழி, அவ்வாறு தலைவி தலவனைப் புறக்கடை நிறுத்திப் புலத்தல் கூடாது என்று உணர்த்தலும், தோழி, தலைவன் புறத்தொழுக்கத்தைப் சில பொழுது மறைத்தும், சில பொழுது அவன் புறத்தொழுக்கம் தலைமக்கட்கு

அமைந்ததொரு ஒழுக்கமென்றும் பேசி ஊடல் தீர்க்க முனைவதிலும் ஆகிய செயல்கள் பிறர் அறியா வகை வைகறையிலும், விடியலிலும் திகழ்ந்து, அக்கால எல்லைக்குள்ளாகவே பெரும்பாலும் முடிந்து விடுதலுமாயின அகமாந்தரின் தலைமைக் குணத்தை விளக்க பொழுதுகளென தவற்றைப் பண்டைய சிறப்புறச் சொல்லியுள்ளனர்.

மருதநிலத்தின் மக்கள்

வெள்ளாண்மை என அறியப்பட்ட உழவுத்தொழில் மருதநிலத்திலே வளர்ச்சி கண்டது. குறிப்பாக தாமிரபரணி ஆறு, காவிரி ஆற்றங்கரை பகுதியில் பழந்தமிழர் முழுமையான வெள்ளாண்மையில் ஈடுபட்டனர். இந்நிலங்களில் பெருநிலக்கிழார்கள் பாசணம் செய்தனர். தொல்காப்பியம் மருதநிலத்தில் வாழ்கின்ற மக்களெனத் தனியாகக் குறிப்பிடாமல் “ஏனோர் பாங்கினும் எண்ணுங் காலை ஆனா வகைய திணைநிலைப் பெயரே”⁶² (தொல்.பொருள்-968) என்று அந்தந்த நிலத்திற்குரிய, நிலப்பெயர் அடிப்படையில் மக்கட்பெயர் பகுக்கப்பட்டிருக்கும் என்று தொல்காப்பியர் சொல்கின்றார்.

‘உழவர் உழத்தியர் கடையர் கடையியர்’⁶³ நம்பி. நூ. 23.

என இருவகை மருதநில மக்களைப் பற்றி எழுதியிருக்கின்றார்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் சான்றுப்பாடலும்,

“களமர் கதிர்மணி காலோகம் செம்பொன்
வளமனை பாழாக வாரிக் – கொளன்மலிந்து
கண்ணார் சிலையார் கவர்ந்தார் கழல்வேந்தன்
நண்ணார் கிளையலற நாடு”⁶⁴ புறப்பொருள்.15.

⁶² . தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நூற்பா.968.

⁶³ . நம்பியகப் பொருள், நூற்பா.23.

⁶⁴ . புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நூற்பா. 15.

இவ்வாறு இலக்கணநூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர், ஊரன், மகிழன், களமர் போன்ற ஒரு சில பெயர்களில் மருதநில மக்கள் அழைக்கப்பட்டமையை அறிய முடிகிறது.

மருத நிலத்தின் பொழுதுகள்

கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்னும் பெரும் பொழுதுகளும் வைகறை, விடியல் என்னும் சிறுபொழுதுகளும் மருத நிலத்துக்குரிய பொழுதுகளாகும்.

மருத நிலத்தின் கருப்பொருட்கள்

தெய்வம் : இந்திரன்

மக்கள் : மள்ளர், உழவர், உழத்தியர், கடையர், ஊரான், கடைசியர், வினைஞர், சிலதர்

பறவைகள் : கொக்கு, நாரை, குருகு, வாத்து, அன்றில்

விலங்குகள் : எருமை, நீர்நாய், பசு, காளை, ஆடு

மலர்கள் : தாமரை, கழுநீர், குவளை, அல்லி

மரங்கள் : காஞ்சி, மருதம்

உணவு : செந்நெல், வெண்நெல், அரிசி

பண் : மருத யாழ்

பறை : நெல்லரி

தொழில் : களைகட்டல், களை பறித்தல், நாற்று நற்றல், ஏறுதழுவுதல், நெல்லரிதல், கடாவிடல்

நீர் நிலை : பொய்கை, ஆறு, ஏரி, குளம்

"உழவு" என்பதன் வேர் உழக்கு - உழக்கி என்பதாகும். இதனை,

" கடி அரணம் பாயா நின் கை புனைவேழம்

தொடியா மணலின் உழக்கி"⁶⁵ கலி.202

⁶⁵ . கலித்தொகை, பாடல். 202.

"கயிறு இடு கதச் சேப் போல் மதம் மிக்கு

நாள் கயம் உழக்கும்"⁶⁶ அகம். நா. 36.

தொல்காப்பியமும், நிகண்டுகளும் மருத நில மக்களை பின்வருமாறு வகைப்படுத்தி உள்ளன.

தொல்காப்பியம் - உழவர், உழத்தி

திவாகர நிகண்டு - அருந்திரல் வீரர்க் பெருந் தானைத்தாரர்க்கும்
வீரர் எனப் பெயர்.

பிங்கல நிகண்டு - செருமலைவீரர்க்கும், திண்ணியர்க்கும், மருத நில
மாக்களுக்கும் மள்ளரெனப் பெயர்

நாம தீப நிகண்டு - மருத நிலமாக்களாக களமர் மள்ளர், உழவர்,
பள்ளி, பள்ளர், மள்ளி, கடைஞர்.

பண்டைய கால மருத நிலங்கள், ஆற்றங்கரையோரம் அமைந்திருந்தது. சதுப்பு நிலங்கள் காயல்கள் அருகிலே தான் நெற்பயிர் விளைவிக்கப்பட்டது. வயலில் நீர் எப்போதும் நிறைந்திருந்தது. நிலத்தில் இருந்து நீரை வடித்து விடுவதே அவர்களுக்குப் பெரும் பாடாய் இருந்திருக்க வேண்டும். மருத நில வயலில் முதலை, நீர்நாய், ஆமை, மீன்கள், பாம்பு, பறப்பனவும் ஊர்வனவும் இயல்பாக வசித்தன. நீர் நிறைந்த சதுப்பு நில வயல் எருமைகளைக் கொண்டு உழவாக்கப்பட்டது. சங்க பாடல்கள் எருமைகளை காரான், பகடு, போத்து எனக் குறிப்பிடுகின்றன.

வேளாண்மைப் பருவங்கள்

சங்க காலம் முதல் இன்றுவரைப் பருவங்களைக் கணித்து உழவர்கள் வேளாண்மைத் தொழிலை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். வேளாண்மைத் தொழிலுக்கு இளவேனிற்காலம், முதுவேனிற்காலம், கார்காலம்,

⁶⁶ . அகநானூறு, பாடல். 36.

குளர்காலம், முன்பனிக்காலம், பின்பனிக்காலம் ஆகிய காலங்களில் பருவ மாற்றத்திற்கு ஏற்றார்போல் உழவு செய்யப்பட்டன. நெல் வேளாண்மை கூடிய பருவங்கள் பற்றிய பதிவுகள் மருதத்திணைப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. வேளாண்மை தொடங்குவதற்கான ஏற்ற காலம் மழைக்காலம் என்பதை,

"தொய்யல் மாமலை தொடங்கலின் அவர் நாட்டுப்
பூசல் ஆயம் புகன்று இழி அருவி
மண்ணுறு மணியின் தோன்றும்"⁶⁷ குறுந். ,பா. 367.

என்ற பாடல் வாயிலாக முழுவதற்கும் பெரிய மழை பெய்யத் தொடங்கியதால் மக்கள் ஒன்று கூடி ஆரவாரம் செய்கின்றனர் என்கிறது. இதன் வாயிலாக வேளாண்மைக்கு மிகமுக்கியமான பருவமாகக் காலத்தை வகைமை செய்கின்றார்.

"வாழி, ஆதன் வாழி அவினி!
மாரி வாய்க்க! வளம் நனி சிறக்க!"⁶⁸ ஐங்.வேட்.ப.10

என்ற பாடல் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

"மாறி கடிகொள். காவலர் கடுக,
வித்திய வெண் முளை களவன் அறுக்கும்"⁶⁹ ஐங்.களவன். ப.09.

என்ற பாடலும் நெல் வேளாண்மை கூறிய பருவங்கள் குறித்துப் பேசுகின்றது. உழவர்கள் ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான பயிர்களைப் பயிரிட்டு உள்ளனர். அந்த வகையில் வேளாண்மையில் பருவங்கள் அடிப்படையில் அவை முறைமை ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

ஐந்திணைகளின் வரையறை பொருள் பற்றிப் பேசுகின்ற அனைத்து இலக்கண நூல்களிலிருந்தும் பெற முடிகிறது. அவற்றில் மருதத் திணையின் வரையறையும் காணமுடிகிறது. மருதத்திணை வரையறையில் இலக்கண

⁶⁷ . குறுந்தொகை, பாடல். 367

⁶⁸ . ஐங்குறுநாறு வேட்கைப் பத்து பாடல். 10.

⁶⁹ . ஐங்குறுநாறு களவன் பத்து பாடல். 9.

நூல்கள் இடையே சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஐந்து நிலத்திற்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றை தனித்தனியே நூற்பாவில் கூறியது போல் மருதத் திணைக்கு உரிய முதல், கரு, உரி ஆகிய மூன்றையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. மருதத்திணைக்கான இலக்கண வரையறையில் இலக்கண நூல்கள் இடையே சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம் மருதத் திணைக்கு உரிய சிறுபொழுது, பெரும்பொழுது, நிலத்தின் இயல்பு முதலியவற்றை நூற்பா விரிவாகப் பேசுகின்றது. ஆனால் கருப்பொருள் குறித்து விரிவாகப் பேசவில்லை. வயலும் வயல் சார்ந்தவை மருதமாகும். இவ்வயல் பகுதி நாட்டின் நலவாழ்வைக் நிலவும் பகுதியாகும். இங்கும் பல பொருள்களைக் கொண்ட நிலக்கூறுகள் இடம் பெறுகின்றன.

தொகுப்புரை

பழங்காலத்தில் ஐவகை நிலங்களின் அமைப்பியல் என்பது அடுத்த அடுத்த நிலையில் இல்லாமல் ஆங்காங்கே சிதறிய அமைப்பில் உள்ளவை போலிருந்தன. மருதத்திணை குறித்துப் பேசப்படுகின்ற இலக்கண நூல்களிடத்தில் சிற்சில வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் அவை அம்மக்களின் பருவச் சூழ்நிலை வாயிலான அமைப்புகளைத் தர முடிகிறது.

மருதத் திணைப் பாடல்களில் பாடுபொருள் உழவுத் தொழிலை மையமிட்டு அமைகின்றன. உழவர்களின் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றம் என்பது கருவறை கையாளுகிற முப்பத்தி வாயிலை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறது. ஐந்திணைகளின் வரையறை பொருள் பற்றிப் பேசுகின்ற அனைத்து இலக்கண நூல்களிலிருந்தும் பெற முடிகிறது. அவற்றில் மருதத் திணையின் வரையறையும் காணமுடிகிறது. மருதத்திணை வரையறையில் இலக்கண நூல்கள் இடையே சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இதற்கு கால ஓட்டத்தில் வேளாண்மைத் தொழிலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மற்றும் சமூக அரசியல் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக இருக்கின்றன. இம்மாற்றங்கள் பல்வேறு காலகட்டத்தில் தோன்றிய இலக்கண நூல்களை பிரதிபலிக்கின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணை பாடல்களையும் உள்ளடக்கிய இலக்கியங்களாக நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை ஆகியுள்ளன இலக்கியங்களில் இருநூற்றி ஐம்பத்து நான்கு மருதத்திணைப் பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றில் நற்றிணையில் முப்பத்தி இரண்டு பாடல்களும். குறுந்தொகையில் நாற்பத்தி ஏழு பாடல்களும். அகநானூற்றின் நாற்பது பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் நூறு பாடல்களும், கலித் தொகையில் முப்பத்தைந்து பாடல்களும் உள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆகும். முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றின் கீழ் பகுத்து குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற வகையில் பதினெட்டு நூல்களும் கொண்டுள்ளன. எட்டுத்தொகை நூலில் அகம் பற்றி பேசக்கூடிய நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை

ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு அதனைப் பாடல் வாரியாக பாடல் எண்ணிக்கைப் பார்க்கின்ற போது கூடுதலான பாடல்கள் பாலைத்திணை, குறிஞ்சித்திணைக்குக் கிடைக்கின்றன. பாடல் எண்ணிக்கை தவிர்த்து வளர்ச்சி அடிப்படையில் பார்த்தால் மற்ற திணைகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு மருதத்திணை பருவ அடிப்படையில் முதன்மை பெறுகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி - பத்து, ப.253.
2. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி - பத்து, ப.253.
3. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப. 1.
4. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப. 3.
5. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப. 4.
6. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப. 4.
7. புறநானூறு, பாடல். 2:1-6 ப. 03.
8. மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி, ப-20.
9. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப-98.
10. தமிழ்நாட்டு வரலாறு, தொல்பழங்காலம், ப-40.
11. தொல்காப்பியம், சிறப்புப்பாயிரம், நூற்பா. 01. ப.01.
12. கே.கே.பிள்ளை, தமிழக மக்களும் பண்பாடும், ப24.
13. xavire Thani ayagam Nature in Ancient Tamil poetry, pp. 4-5.
14. கார்த்திகேச சிவத்தம்பி,
திணைக்கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள், ப.29.
15. அகநானூறு, பாடல். 366, ப.158.
16. ஐங்குறுநூறு புலவிவிராயப் பத்து, பாடல்: 7. ப.148.
17. சி.மௌனகு, பண்டைய தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும், ப. 57.
18. சி.மௌனகு, பண்டைய தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும், ப.50.
19. கலைக் களஞ்சியம், தொகுதி-6, ப.64.
20. கலியபெருமாள், தமிழ்ப் பண்பாடு படும்பாடு, பக்.17-18.
21. சோமசுந்தர பாரதியார். ச., தொல். பொருட்படலம், பக்-4-5.
22. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடி விளக்கம், பக். 34-37.
23. சி. மௌனகுரு, பண்டைய தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும் பக்.23-24.

24. மு.வரதராஜன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.28.
25. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்,
அகத்திணையியல், நூற்பா. 951. ப.08.
26. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்,
அகத்திணையியல், நூற்பா.20. ப.55.
27. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்,
அகத்திணையியல், நூற்பா. 15. ப.26.
28. நம்பி அகப்பொருள், அகத்திணையியல், நூற்பா. 23. ப.29.
29. நம்பி அகப்பொருள், அகத்திணையியல், நூற்பா. 25. ப.32.
30. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்,
அகத்திணையியல், நூற்பா.16. ப.27.
31. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி 5, ப.57.
32. பட்டினப்பாலை - 239-242.
33. பொருநற்றாறுப்படை, பாடல். 32-39.
34. புறநானூறு, பாடல். 29 16-22.
35. பெரும்பாணாற்றுப்படை, , பாடல். 240 – 242.
36. மதுரைக் காஞ்சி, பாடல். 243-347.
37. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல். 248-253.
38. தொல்காப்பியம், அகம் நூற்பா. 2.
39. புறநானூறு, பாடல். 55:20-21.
40. சாமி சிதம்பரனார், தொல்காப்பியத் தமிழர், ப.24.
41. சாமி சிதம்பரனார், பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும், ப.31.
42. சாமி சிதம்பரனார், பத்துப் பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும், ப.43.
43. அகநானூறு, பாடல்.141.(6-8)
44. தொல்காப்பியம், நூற்பா. 4.
45. தொல்காப்பியம், பொருள் - அகத்திணையியல், நூற்பா. 8.

46. தொல்காப்பியம்.பொருள் - அகத்திணையியல், நூற்பா.6.
47. தொல்காப்பியம்.அகத்திணையியல், நூற்பா. 11.
48. சி.பாலசுந்தரம், கரந்தைக் கோவை, ப.18.
49. சி.பாலசுந்தரம், கரந்தைக் கோவை, ப.19.
50. குறுந்தொகை, பாடல். 35 4-5.
51. குறுந்தொகை, பாடல். 46 (5-6)
52. குறுந்தொகை, பா. 330:5-6
53. மா.இராசமாணிக்கனார், தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு, ப.27.
54. குறுந்தொகை, பாடல். 45.
55. நற்றிணை, பாடல். 1-3 60.
56. நற்றிணை, பாடல். 80
57. நம்பி அகப்பொருள், அகத்திணை இயல், நூற்பா. 18.
58. மாறன் அகப்பொருள், அகத்திணையியல், நூற்பா. 20.
59. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம்,
அகத்திணையியல், நூற்பா. 954.
60. நம்பியகப்பொருள், அகத்திணையியல், நூற்பா. 15.
61. மாறன் அகப்பொருள், நூற்பா.18.
62. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நூற்பா. 968.
63. நம்பியகப் பொருள், பா.23.
64. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பா. 15.
65. கலித்தொகை, பாடல். 202.
66. அகநானூறு, பாடல். 36.
67. குறுந்தொகை, பாடல். 367
68. ஐங்குறுநூறு, வேட்கைப் பத்து, பாடல். 10.
69. ஐங்குறுநூறு, களவன் பத்து, பாடல். 9.

இயல் -2
பண்பாட்டு மரபுகள்

இயல் -2

பண்பாட்டு மரபுகள்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் மிகச்சிறந்த பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் உள்ளடக்கியவர்கள் என்பதை இலக்கியங்களில் வழியே அறியமுடிகிறது. உலக வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்தியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு வழங்கியுள்ள கொடை தமிழர் பண்பாடு என வரையரை செய்கின்றனர். பண்படுதல் செம்மைப்படுதல், திருந்துதல் என விளக்கம் கொண்ட பலர் பண்பாடானது மனிதர்களின் நிலைகளைக் கொண்டே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. பண்பாடானது பழங்காலத்தில் மனிதர்களின் வாழ்க்கை அடையாளத்தைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. இலக்கியங்கள் சொன்ன அடிப்படையில் பண்பாடானது ஒரு குறிப்பிட்ட மண்ணிற்கு என பொதுவான தன்மையும், வேறுபட்டும் காணப்படுகின்றன. ஏனென்றால் இலக்கியங்கள் கிட்டத்தட்ட ஐந்திலங்களில் வாழும் மக்கள் தனி நிலை ஆதாரங்கள் கொண்டு வாழ்க்கை நிலையை கொண்டுள்ளதால் அவர்களது பண்பாடானது பாகுபடுத்தப்பட்டது. அந்த வகையில் வேளாண்மைத் தொழிலைக் கொண்டுள்ள மருத நிலத்தவர்களுக்கென தனி பண்பாடானது இருந்து வருகிறது. இந்தப் பண்பாடானது மண்ணிற்கு ஏற்பவும் பருவ நிலைக்கு ஏற்பவும் அமைந்துள்ளது. மருத்தினை சார்ந்த பண்பாட்டு மரபுகள் வெளிக்கொண்டு வருவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

பண்பாடு

பண்பாடு என்ற சொல்லாக்கம் உலகில் தனித்துவம் பெறுகிறது. தனி மனித ஒழுக்கத்தையும் ஒழுக்கம் சமூகம் சார்ந்த நிலையில் இருப்பதால் அடிப்படை ஆதாரமாக பண்பாடு விளங்குகிறது. பண்பாடு என்னும் ஒற்றைச் சொல்லில் உலகம் அவை சார்ந்த உயிர்கள், உயிர்கள் சார்ந்த செயல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி நிற்கிறது

சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் செம்மார்ந்த பண்பாட்டையும் அறிவியல் சார்ந்த நாகரிகத்தையும் உடையவர்களாக விளங்கினார்கள். “Culture என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குப் பழக்கம் என்ற பொருளும் செயற்கையாக உண்டு பண்ணுதல் என்ற பொருளும் உண்டு.”⁷⁰ பண்பாடு என்பது பழக்கத்தால் விளைவது என்ற கருத்தினைச் சான்று வழியாக அறிய

⁷⁰ . The Little Life o Dictionary English - English-Tamil, P. 59.

முடிகிறது. “பண்பாடு என்பது கண்களால் காணக்கூடியதன்று.”⁷¹ என்பது வில்லியம் ஆண்டின் கருத்தாகும். பண்பாடு என்பதனை உணர்த்த அல்லது மற்றவருக்கு எடுத்து இயம்ப இயலாவிட்டாலும் செயலாக்கத்தின் வழியாக உலகம் பிறக்கிறது என்கிற நிலையை அறிய முடிகிறது. உள்ளத்தாலும் உணர்வுகளாலும் ஒன்றி அந்த ஒன்றிய உணர்வு இதனால் நிகழும் செயல்களும் பெறவும் யாவும் தனி மனிதனுக்கும் சமூகத்திற்கும் நாட்டிற்கும் தமிழினத்திற்கும் உரியதாக அமையாமல் எல்லா நிலை மாந்தருக்கும் ஒப்புக் என்ற வகையில் அமையப் பெறுவதே பண்பாடு ஆகும்.

பண்பாடு என்பது, “குணமும் நம் செயல் எல்லாம் கடமை வழி நம்மை வாழ வழி காட்டுவது”⁷² என்று வெளிப்படுத்துகிறார் மு.வைத்தியலிங்கம். பண்பாடு என்பது, “மனித சமுதாயத்தின் ஒரு உறுப்பு என்ற நிலையில் அறிவு, நம்பிக்கை, கலை ஒழுக்கநெறிகள், சட்டம், வழக்கம், ஆற்றல் முதல் இவை அடங்கப் பெற்ற ஒரு வாழ்க்கை முறையின் முழுமைத் தொகுதி ஆகும்.”⁷³ அவை உள்ளத்தில் நிலைத்து நிற்பது. “குணமும் நம் செயலால் எல்லாம் கடமை வழி நம்மை வாழ வழி காட்டுவது.”⁷⁴ என்று அ.கிருஷ்ணன் விளக்கம் தருகிறார்.

பண்பாடு என்பது மக்களால் ஆற்றல் பெற்ற கருவி அந்த உலகத்தை கொண்டே மக்கள் தங்கள் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றனர். பண்பாடு என்பது மக்கள் அனைவரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து செயல்படும் போது உண்டாகும் நடைமுறைகளின் சேர்மமாகும். இது அந்தச் சமுதாயத்திற்கு மட்டுமே உரியது ஆகும்.

பண்பாடு என்பதற்கு வல்லுனர்கள் பலர் பல்வகை விளக்கம் தந்துள்ளனர். குரோபரும் குளுக்கானும் எழுதிய நூலில், 160க்கும் மேற்பட்ட வரையறைகளை தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறு அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பண்பாடு பற்றிய புரிதலில் வேறுபட்டுக் காட்டுகிறது. பண்பாடு என்பது மக்களால் ஆக்கப்பட்ட கருவி. அந்த ஊடகத்தைக்

⁷¹ . ந.வேலுசாமி, பயண நூல் வழிப்பண்பாடு, ப.21.

⁷² . மு.வைத்தியலிங்கம், தமிழ்ப்பண்பாடு, ப.219.

⁷³ . அ.கிருஷ்ணன், தமிழர் பண்பாட்டில், ப.03.

⁷⁴ . அ.கிருஷ்ணன், தமிழர் பண்பாட்டில், ப.03.

கொண்டே மக்கள் தங்கள் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றனர். பண்பாடு என்பது மக்கள் அனைவரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து செயல்படும் போது உண்டாகும் நடைமுறைகளின் சேர்மமாகும். இது அந்தந்த சமுதாயத்திற்கு மட்டுமே உரியது.

சொல்லாட்சி பயன்பாடு

தமிழில் பண்பாடு என்ற சொல்லை 1937இல் சிதம்பரநாத முதலியார் 'culture' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இணையாகத் தமிழில் பண்பாடு எனும் சொல்லாட்சி உருவாக்கினார் என்பார் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை. பண்பாடு என்ற சொல்லுக்கு ஆங்கிலத்தில் 'culture' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. 'culture' என்பது, "எண்ணங்கள், உணர்வுகள், மதிப்பீடுகள், குறிக்கோள், செயல்முறைகள், இயல்புகள் முதலான பல்வேறு எண்ணற்ற தன்மைகளை உள்ளடக்கியது."⁷⁵ என்று அமெரிக்க கலைக்களஞ்சியம் பொருள் தருகின்றது.

“ஒரு சமுதாயத்தில் உள்ள மக்கள் வாழ்க்கையை நடத்தும் முறைமை பண்பாடு ஆகும். இதுதான் மானுடவியல் அல்லது சமூகவியல் பண்பாட்டுக்குக் கூறும் இலக்கணமாகும். பண்பாடு இல்லாத சமூகங்கள் கிடையாது. ஒவ்வொரு சமூகமும் ஏதேனும் ஒருவகையான பண்பாடு உடையதாகவே இருக்கும்.”⁷⁶ என்று கலைக்களஞ்சியம் வரையறை செய்கிறது.

“பண்பாடு என்பது ஒரு சந்ததியார் முந்திய சந்ததியாரிடமிருந்து பெற்ற நடத்தை ஆகும். சமூகமாகக் கற்றுக்கொள்வது இது விலங்குகளிடமிருந்து காணப்படும். ஆனால் அவை பேசமுடியாது இருப்பதால் அவை கற்றுக்கொள்வதும் மிகச்சிறிய அளவாகும். மனித இனம் மட்டும் அத்தகைய பண்பாட்டுப் பேரளவில் ஏற்படுகிறது.”⁷⁷ பண்பாடு என்பதற்கு சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி “பிறர் இயல்பை

⁷⁵ . வே.முத்துலட்சுமி, பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள் ப.14.

⁷⁶ . கலைக்களஞ்சியம், ப.690.

⁷⁷ . கலைக்களஞ்சியம், 690.

அறிந்து நடக்கும் நாற்குணம்”⁷⁸ என்று பொருள் கூறுகின்றது. “தன்னுடைய தேவைகளை நிறைவு செய்துகொள்ள மனிதன் உருவாக்கிக் கொண்ட கருவிதான் பண்பாடு”⁷⁹ என்கிறார் சி.சி.நாத். பண்பாடு உயர்ந்த நோக்கங்களைப் போற்றக்கூடிய அகவயமானது; உயிர்போல் இயங்கவல்லது; முடிவானது, நிறைவை, இசைவிணக்கமான நிறைவை, பொதுவான நிறைவை, ஒன்றை அடைய விளையாமல் நன்றாகின்ற நிறைவை சுற்றுச்சூழலின் வெளிப்பகுதி அன்றி, மனம், ஆன்மா ஆகியவற்றின் ஆக நிலையைத் தருகின்ற நிறைவைப் பற்றிப் படிப்பது தான் பண்பாடு”⁸⁰ என்கிறார் மாத்யூ ஆர்னால்ட் என்பார். இவ்வாறு ஆங்கிலம் தமிழ் அகராதிகள், அறிஞர்கள் பண்பாடு என்ற சொல்லுக்கு உரிய விளக்கங்களை அளித்திருக்கின்றனர். இவற்றால் பண்பாடு என்னும் சொல் ஆழ்ந்த நுண்ணிய உண்மையை உணர்த்தும் ஒரு சொல் என்பதை சான்றுகள் வாயிலாக பெற முடிகிறது.

இலக்கியங்கள் கூறும் பண்பாடு

உலக மொழிகளில் இலக்கணச் செறிவு, இலக்கியச் செழுமையும் வாய்ந்த மொழி நம் தாய் மொழி ஆகும். தாய்மொழியில் பண்பட்ட சிந்தனைகளும் செம்மார்ந்த பண்புகளையும் கொண்டு தமிழ் மொழியில் தமிழரின் பண்பாட்டுக் கூறுகள் மிகவும் பொதிந்துள்ளன. மனிதனை விலங்கிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது பண்பாடு ஆகும். இப்பண்பாடு தனது காலத்திற்குக் காலம் நாட்டுக்கு நாடு, இனத்துக்கு இனம் வேறுபட்டு நிற்கிறது. ஒரு நாட்டினது பெருமையை உணர்த்துகின்ற வகையில் மூல காரணியாக இருப்பது அங்கு வாழும் மக்களின் பண்பாடு ஆகும். இதனை,

“நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ

அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ

இவ்வழி நல்லவ ராடவர்

அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே.”⁸¹ புறநானூறு. 187.

⁷⁸. வே.முத்துலட்சுமி, பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள், ப. 12.

⁷⁹. அ.கிருட்டிணன், தமிழர் பண்பாட்டில், ப.03.

⁸⁰. அ.கிருட்டிணன், தமிழர் பண்பாட்டில், ப.03.

⁸¹. புறநானூறு, பாடல் எண். 187.

என்று ஒளவையார் புறநானூற்றுப் பாடல் வாயிலாகப் புலப்படுத்துகிறார். பண்பாடுகளின் சொல் அந்த காலத்தில் புழக்கத்தில் உள்ளது என கூறுவதும் உண்டு. ஆனால் அச்சொற்கள் குறிக்கும் பொருள்கள் பல பாடல்களில் பெருகி வந்துள்ளன. அவை 'முறைமை' என்னும் பொருளில் வெளிப்படுத்துவது உண்டு. "பாடறிந்து ஒழுகும் பண்பினோரே" (புறம் 197:14) எனவும், 'செவி' என்னும் பொருளில் 'கார்ப் பெயல் பெரும் பாட்டிரத்து' (புறம் பாடல் 102:2) எனவும், உலக ஒழுக்கம் என்னும் பொருளில்,

"நயனும் நண்பும் நாணும் நன்கு உடைமையும்
பயனும் பண்பும் பாடறிந் தொழுகலும்"⁸² நற். 160

என்கிறது.

கலித்தொகை பாடலில் "பண்பெனப்படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்"⁸³ என சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு இலக்கியங்களில் பண்பாடு என்ற சொல் பல பொருள்களில் இடம்பெற்று வருவதை அறிய முடிகிறது. பண்பட்ட சான்றோரின் ஏடுகளைப் புறநானூறு விளக்கிக் காட்டுகிறது.

பண்பாட்டின் தொடக்கம்

மனிதன் விலங்குகளிலிருந்து பிறந்தான் என்கிற கூற்றின் காரணமாகக் கண்டதைத் தின்று காட்டிலும், மேட்டிலும் வாழ்ந்த காலத்தில் மற்றவர் உதவியை வேண்டாதவனாக இருந்தான். காலங்கள் கடந்துச் செல்ல மனிதன் வாழ்வியல் முறை என்பது கூடி வாழ்ந்து, பயிரிட்டு உணவு தேடிக்கொள்ளத் தொடங்கிய அந்த நாள் முதல் மற்றவர் உதவி அவனுக்குத் தேவைப்பட்டது. அவரைப் போல் மற்றவரும் வாழ வேண்டும் என்ற உணர்வு அச்செயல்பாட்டின் வழியாகச் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். அந்த உணர்வே அவன் கூட்டு வாழ்விற்கு வழி விட்டதாக அமைந்திருக்கலாம் என்கிற ஆய்வாளர்கள் சிந்தனை கருத்திற்கு உரியது ஆகும்.

⁸² . நற்றிணை, பாடல் எண். 160.

⁸³ . கலித்தொகை, பாடல் எண். 138.

"பண்பாடு தனி மனிதனைக் கூட்டு வாழ்விற்குப் பற்றி செல்கிறது என்றும் அதன் வழியே சமூகம் உருவாகிறது."⁸⁴ என்று தமிழர் பண்பாட்டியல் நூல் வழியாக கிருட்டினன் புலப்படுத்துகிறார். இக்கூற்றின் அடிப்படையில் தனக்கென வாழாப் பண்பாடு மனித சமுதாயத்தை உருவாக்கியது ஆகும். மனிதன் சிறந்த நாகரிகத்தில் சுற்றுச்சூழலில் வாழ்ந்தான் என்று தொடக்கத்தில் வரையறை செய்ய முடியாவிட்டாலும், குழலால் அவன் பண்பாட்டைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தான் என்பதை முடிவு செய்ய முடிகிறது.

பண்பாடு என்பது அனுபவங்களை உள்ளடக்கியது. அது பிறரைப் பக்குவப்படுத்தி ஒரு சமூகம் வளர்ச்சி நிலையை அடைவதற்குக் காரணமாக அமையப் பெறுகிறது. பண்பாடு என்பது பொருள் பற்றியது, ஆன்மா பற்றியது என இருவகை பார்க்கப்படும். இவை மனிதனுடைய தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டன. சமூக அமைப்புகளைப் பண்பாட்டின் அடி நிலையாகும். பண்பாடு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் வாழ்க்கை முறை என மானுடவியலாளர்கள் வரையறை செய்கின்றனர்.

பண்பாட்டுக் கூறுகள்

பண்பாட்டின் மிகச்சிறிய அலகே பண்பாட்டுக் கூறு எனப்படும். அவை பண்பாட்டிலும் பல்வேறு தன்மையுடைய கூறுகள் இடம் பெறுகின்றன. பண்புகளைத் தொகுத்துக் காணும் போது அவை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன.

1. பொருள்சார் கூறுகள்
2. அறிதல் சார் கூறுகள்
3. நெறி இயல் கூறுகள்

வகைமை செய்யப்படுகின்றது.

மக்கள் தங்கள் பண்பாட்டின் பொருட்டு ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ள அனைத்து பொருட்களும் பொருள்சார் கூறுகள் எனக் கொள்ளலாம். அவை, அணிமணிகள், இல்லப்பொருட்கள், இயந்திரங்கள், தொழிற்சாலைகள், கட்டடங்கள் போன்றவை அடங்கும். இக்கூறுகள் மக்களின் சிந்தனை,

⁸⁴ . அ.கிருட்டினன், தமிழர் பண்பாட்டில், ப. 8.

உணர்வுகள், அறிவு, அழகுணர்ச்சி, ஒழுக்கம் முதலிய பல்வேறு பொருள்சார் கூறுகளின் பண்பாட்டுக் கூறுகளை உள்ளடக்கிய பண்புகள் ஆகும். பொருள் சார் கூறுகள் அனைத்தும் மக்கள் விளைவுகளின் அடிப்படையில் ஏற்படுத்தப் பட்டவை ஆகும். தேவைகள் நிலைபெற்று உள்ளவரை கூறுகள் அவர்களுடைய பண்பாட்டில் நிலைத்து இருக்கும்.

அறிதல் சார் கூறுகள்

பண்பாட்டின் அறிதல்சார் கூறுகள் என்பது கூறுகளைக் குறிப்பது ஆகும். மக்கள் வாழ்வு எத்தன்மை உடையது என உணர்த்துவது ஆகும். பொருள்கள் அனைத்தும் வகைப்படுத்தியும் நெறிப்படுத்தியும் காணும் பண்பினைப் பெற்றுள்ளது. அவற்றில் நல்லவை, தீயவை என இனம் பிரித்து காணும் அமைப்பியல் அறிவுசார் கூறுகள் எனப் பெரும். சுற்றுப்புறச் சூழலில் உள்ள தாவர, விலங்கின வகைகளை முறைப்படுத்தவும் பருவநிலைகளையும் நிலம், நீர், காற்று ஆகிய இயற்கை நிகழ்வுகளையும் மதிப்பிட கற்றுக் கொள்வது ஆகும். அத்தகைய தொடர்புடைய கூறுகளே அறிதல் சார் கூறுகள் எனப்படும்.

நெறியியல் கூறுகள்

பண்பாட்டின் நெறியில் கூறுகள் எனப்படுவன மக்களின் வாழ்வியல் நிலையை நல்வழிப்படுத்தும் கூறுகளைக் குறிப்பது ஆகும். சமூகத்தோடு ஒன்றி ஒருவர் எவ்வாறு வாழ வேண்டும்; எதைச் செய்ய வேண்டும்; எம்முறையில் வேண்டும் என ஆராய்ந்து சில விதிமுறைகளை வகுத்துக் கொள்ளுதலே நெறி இயல் கூறுகள் ஆகும்.

பண்பாட்டு விழுமியங்கள்

பண்பாட்டைச் சார்ந்தோரின் வாழ்வியலுக்கும் நடத்தை முறைக்கும் இன்றியமையாதவையாக அமைகின்றது. அவை பண்பாட்டு விழுமியங்கள் எனப்பெறும். 'எல்லோருக்கும் எல்லாம் பெற வேண்டும்', 'எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்' என்பன சமுதாயத்தில் இன்றியமையாத விழுமியங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. பண்பாட்டு விழுமியங்கள் தனிமனிதனைச் சாராமல் அவன் சார்ந்த குழுவிற்கும் சமுதாயத்திற்கும் பொருத்தப்பாட்டுடன் விளங்கும். பண்பாட்டு விழுமியங்கள் தனிமனிதனை சாராமல் அவரது குழுவிற்கும் சமுதாயத்திற்கும் பொருத்தப்பாடு

உடையவனாக விளங்குதல் வேண்டும். அவை சமுதாயத்தில் நிகழும் நடத்தை முறைகளை மதிப்பீட்டு காட்டுவனவாக அமையப்பெறும். அறநெறிக் கட்டுப்படுதல், ஈகைப் பண்பை ஓம்புதல், தாய்மையைப் போற்றுதல், விருந்தினரைப் பேணுதல், நட்புக்கு இலக்கணமாக இருத்தல், செய் நன்றி மறவாமல் நடத்தல் போன்ற எண்ணற்ற விழுமியங்களைத் தமிழர் வாழ்வில் இடம் பெற்று உள்ளன. அவை அனைத்தும் சமுதாய வாழ்விற்கு இன்றியமையாதவையாக மதிக்கப் படுபவை ஆகும். ஒவ்வொரு நாட்டுப் பண்பாடும் சில கருத்தியலைக் கொண்டுள்ளன. கிரேக்கர்களுக்கு அழகு ஒரு இன்றியமையாத விழுமியம் ஆகும். உரோமர் சட்டத்தை இன்றியமையாத கருதும் தன்மை உடையவர். பிரிட்டனில் நீதி வலியுறுத்தப்பட்டு எந்தப் புரட்சி கொள்கைக்கும் பழமைக்கு ஊறு விளைவிக்காத வண்ணம் பார்த்துக் கொள்ளும் தன்மையிலும், அமெரிக்கர் விடுதலை உணர்வை வாழ்வின் அடிப்படையாக கொண்டிருக்கும் தன்மையிலும், ரஷ்ய நாட்டில் பொருளுடைமை பண்பைப் போற்றிக் காக்கும் தன்மையிலும், ஜப்பானியர் குறைவாகப் பேசி நிறைவாக உழைக்கும் தன்மையிலும் அவர்களுடைய விழுமியங்கள் சிறப்புற்று விளங்குகின்றன.

நெறிமுறைகள்

மக்களின் நடத்தை முறைகளைகளையும் செயல்பாடுகளையும் முறைப்படுத்தக் கூடியவை நெறிமுறைகள் எனப்படுகின்றன. இதனை, "தமிழர் வாழ்வியல் பெரியோரைக் காணின் சிறியோர் பணிதல், இறைவழிபாட்டிற்கு அகபுறத்தாய்மை உணர்வுடன் செல்லல், விலக்குடைய மகளிர் நற்சடங்குகளில் கலந்து கொள்ளாது இருத்தல் போன்ற எண்ணற்ற நெறிமுறைகள் சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்துகின்றன."⁸⁵ என்ற நெறிமுறைகள் வழியாக அனைத்து பண்பாட்டிலும் ஒரே வகையில் ஊடுருவி நிற்பது இல்லை. இது சமுதாயத்தை இயக்கும் கட்டுப்பாடுகள் என்ற அடிப்படையில் சமுதாய வாழ்வின் அரணாக அமைகின்றது.

⁸⁵ . அ.கிருட்டிணன், தமிழர் பண்பாட்டியல், ப.8.

குடி வழக்கு

சமுதாயத்தில் அனைவரிடத்தும் காணப்படும் பொதுவான நடத்தை முறைகளைக் குடி வழக்கு எனச் சுட்டப் பெறுகின்றன. அது இயல்பாக வெளிப்படுத்துவது அல்லாமல் சிந்திக்காமல் நிகழக்கூடியது ஆகும். பழக்கம், வழக்கம் என்பவை ஒரு பண்பாட்டின் பரப்பில் இடத்திற்கு இடம் மாறுபடும் தன்மை உடையது ஆகும். "குடி வழக்கு என்பது அனைத்து பரப்பிலும் பரவிக் காணக் கூடியதாக இருப்பது. இரு கைகூப்பி வணங்குதல், விழாக்காலங்களில் அணிகளை அணிந்து மகிழ்தல், வாரம் ஒரு நாள் உண்ணா நோன்பிருத்தல் போன்றவை தமிழ் மண்ணில் பெரும்பாலான சமூகங்களின் உள்ள குடி வழக்கு ஆகும்."⁸⁶ எனத் தமிழர் பண்பாட்டில் நூல் வாயிலாகக் கிருட்டிணன் கூறுகிறார்.

மரபுசார் சட்டங்கள்

பழங்குடி சமுதாயங்களும், மரபுவழி சமுதாயங்களும், மக்களின் சமுதாய நடைமுறைகளை நிலை படுத்துவதற்கும், அவற்றுக்குள் எழும் இடர்பாடுகளைக் கலைந்து அமைதி காண்பதற்கும், இன்றைய சமுதாயங்களை அச்சுறுத்தி வருவதைப் போன்ற சட்டங்கள் கொண்டவை அல்ல. சமுதாய ஒழுக்கங்கள் அன்றைய மக்களால் போற்றப் பட்டன. அவை கட்டிக் காக்கப்பட்டு வந்ததை அறியமுடிகிறது.

பண்பாட்டின் உட்கூறுகள்

பண்பாடு என்பது இலக்கியம், கவிதை, நடனம், இசை, கோயில், கவிதை, சடங்குகள், வேத மந்திரங்கள், தொழில்கள் போன்ற சில கூறுகள் மட்டுமே கொண்டவை அல்ல. இது மக்களின் நடத்தை முறைகளைக் கட்டுக்கோப்பான நிலையில் செயல்படுத்தும் மிகப்பெரிய அமைப்பியல் ஆகும். இவ்வமைப்பில் ஆயிரமாயிரம் கூறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை பல கோணங்களில் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றின் மொத்த அமைப்பும் கணிப்பொறி அல்லது விண்வெளிக்கலம் போன்ற சிக்கலான அமைப்புகள்

⁸⁶ . அ.கிருட்டிணன், தமிழ் பண்பாட்டியல், ப.8.

உடைய எந்திரத்தை போன்றது ஆகும். அவை பண்பாட்டுக்கூறு, பண்பாட்டுக்கலவை, நிறுவனம் எனச் சுட்டப்படுகின்றன.

ஐவகை நிலங்களின் இல்ல சிறப்புகள்.

மனித வாழ்க்கை தங்கள் தேவைகளை உள்ளடக்கியது. வள்ளுவர் இல்லத்தைப் பற்றிய அதிகாரமே வகுத்துள்ளார். இல்லறம் அல்லது நல்லறம் என்கிறார் ஔவையார். இல்லங்கள் மனமகிழ் மன்றம் ஆகும். அதே வேளையில் வாழ்வின் இன்பச் சுவையாகவும் இருத்தல் வேண்டும். மக்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கைப் பின்புலத்தில் இல்லங்களும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என வாழ்ந்த மக்களின் இல்ல சிறப்புகளும் சில அமைப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பம்சம் கொண்டதாகும். பழந்தமிழரின் வழிபாட்டு முறையில் வாழ்வியல் சார் பல்வேறு முறைகளையும் பின்பற்றியுள்ளனர். அருவ, உருவ வழிபாட்டில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். சிறுதெய்வ வழிபாட்டில், உருவ வழிபாட்டிலும் அவர்களின் பங்கு அளப்பரியதாகும். தமிழர்கள் பண்பாட்டோடு வாழ்ந்த இல்லங்களையும் வழிபாட்டு சிறப்புகளையும் அறியப்படுகிறது.

நிலவியல் அமைப்பின் குறிஞ்சி அதாவது மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் முதலில் தோன்றியதாக இருக்கலாம் என்பது நிலவியல் அறிஞர்கள் பொதுவான முடிவு ஆகும். அடிப்படையில் குறிஞ்சி நிலமே உயிர்களின் தோற்றத்திற்குக் வித்திட்ட நிலம் என வரவேற்கப்படுகிறது. இந்நிலத்தில் இல்லங்கள் அமைத்து மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தனர் என்பதை இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. “நானில மக்கள் அவ்வந் நிலத்தின் இயற்கையோடு பொருந்திச் சூழ்நிலைக்கேற்ற தொழில்களை உடையவராய் ஒருவருக்கொருவர் வணிக முறையில் பண்டமாற்று செய்து கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தினார். இவர்கள் வாழ்ந்த ஊர்கள் அவர்கள் தொழில் புரிந்த நிலங்களுக்கும் பக்கத்தில் அமைந்திருந்தன. நீர் வசதியைப் பொருத்து காட்டுச்சுனைகளை அடுத்தும், ஆற்றோரங்களிலும், வயல்வரப்புகளிலும், கடலோரங்களிலும் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் உறைந்த வீடுகள் சிறு குடிசையாக இருந்தன. சிறுநாட்டுத் தலைவர்களாக வாழ்க்கையின்

புரிந்தனர். இவ்வகை ஊர்கள் நான்கு நிலத்திலும் சிறிதாகவும் பெரிதாகவும் அமைந்திருந்தன."⁸⁷ என்கிறார்.

மருதநில மக்களின் இல்லங்கள்

வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதம் ஆகும். மருதம் நீரும் பசுமையான வயல்களும் தோட்டங்களும் தோப்புகளும் சோலைகளும் நிறைந்துள்ள அழகிய அமைப்புகளை கொண்டவை மருதம் ஆகும். உழவர் வயல் வரப்பில் தங்கிப் பயிர்களை காவல் காக்க, புதிய வைக்கோல் வேய்ந்த கவிழ்ந்த குடிகளை அமைத்துக்கொண்டனர். அதன் முற்றத்தில் அவல் இடித்தனர் என்பதை,

பழஞ்சாற்று அமலை முனைஇ வரப்பில்
புதுவை வேய்ந்த கவிசுடில் முன்றில்
அவல் ஏறி உலகைப் பாடு விறந்து அயல"⁸⁸

பெரு. பா. 224-226

என்ற பாடல் மருத நில மக்களின் இல்லங்களை தெளிவுபடுத்துகிறது.

வளமுடைய ஊர்களில் உழவர்கள் வீடுகளின் முற்றத்தில் கன்றுகளைக் கட்ட எட்டாத நெடிய காம்புகளைக் கொண்ட முளைகள் நடப்பட்டுள்ளன. நீண்ட ஏணிக்கு எட்டாத நெடிய வடிவினை உடைய குதிர்கள் இருந்தன. பிள்ளைகள் முற்றத்தில் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடினர் என்பதை,

"பகட்டுஆ ஈன்ற கொடு நடைக் குழவிக்
கவைத் தாம்பு தொடுத்த காழ் ஊன்று அல்குல்
ஏணி எய்தா நீள் நெடு மார்பின்
முகடு துழித்த அடுக்கிய பலம்பல் உணவின்
குமரி மூத்த கூடு ஓங்கு நல்இல்
தச்சச் சிறாஅர் நச்சப் புனைந்த

ஊரா நல் தேர் உருட்டிய புதல்வர்"⁸⁹ பெரு. பா. 243-249.

என்ற பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

⁸⁷ . சண்முகம் பிள்ளை, சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல், ப. 70.

⁸⁸ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 224-226.

⁸⁹ . பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகள். 243-249

தென்னந்தோப்புகளுக்கு இடையில் மருத நிலத்து ஊர்கள் பல அமைந்திருந்தன. அதனுடைய தென்னை ஓலைகள் வேய்ந்த வீடுகள் அமையப் பெற்று இருந்தன. அவ்வீட்டின் முற்றத்தில் மஞ்சள் பயிரிடப்பட்டு மணம் பரப்பிய பூந்தோட்டங்கள் இருந்தன. இதனை,

"துறை பிறக்கு ஒளியர் போகிக் கறை அடிக்
குன்றுஉறழ் யானை மருங்குல் ஏய்க்கும்
வண் தோட்டுத் தெங்கின் வாடு மடல் வேய்ந்த
மஞ்சள் முன்றில் மணம் நாறு படப்பைத்
தண்டலை உழவர் தனி மனைச் சேப்பின்
தாழ்கோட் பலவின் சூழ்சனைப் பெரும்பழம்"⁹⁰

என்ற பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

மருதநிலப் பகுதியில் தான் மறையவர் வாழ்ந்து வந்தனர். தொண்டை நாட்டில் அவர்கள் இல்லம் ஒன்று இருந்ததனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது. வீட்டின் முன்புறம் பந்தல் அமைந்திருந்தது. அதன் சிறிய கால்களால் ஒன்றில் பசுவின் கன்று கட்டப்பட்டிருந்தது. வீட்டைக் கோழியும் நாயும் நெருங்கவில்லை. வீட்டில் கிளி வளர்க்கப்பட்டது. அதற்கு வேத ஓசை கற்பிக்கப்பட்டது என்பதனை,

"செழுங் கன்று யாத்த சிறு தாள் பந்தர்ப்
பைங் சேறு மெழுகிய படிவ நல் நகர்
மனை உறை கோழியொடு ஞமலி துன்னாது
வளை வாய்க் கிளை மறை விளி பயிற்றும்"⁹¹

பெரு., பா. 297 - 300.

என பெரும்பாணாற்றுப்படை புலப்படுத்துகிறது. மருத நிலத்தில் வலைவீசி மீன் பிடித்தும் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் வலைஞர் எனப்பட்டனர். அவர்கள் வாஞ்சி மரக்கொம்புகளையும், காஞ்சி மரக்கொம்புகளையும் கலந்து நட்டு வேழக்கோலை வரிச்சாக நிரைத்துத் தாழைநாரால் கட்டித் தருப்பைப் புல்லால் வேயப்பட்ட கூரை உடைய குடில்களில் வாழ்ந்தனர்.

⁹⁰ . பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகள். 351-356.

⁹¹ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 297 - 300.

அவர்களது குடிலின் முற்றத்தில் மீனை வாரி எடுக்கும் கருவிகள் இருந்தன. குடிலை அடுத்து வளைந்த காலையுடைய புன்னை மரக் கொம்புகள் அமைந்திருந்தது. பந்தலின் மீது சுரைக்கொடி முதலிய பல கொடிகள் படர்ந்து காய்களுடன் விலங்கின என்பதனை,

"வேழம் நிறைத்து வெண் கோடு விரைஇத்
தாழை முடித்துத் தருப்பை வேய்ந்த
குறியிலைக் குழம்பைப் பறியுடை முன்றில்
கொடுங்காற் புன்னைக் கொடுத்து மித்து இயற்றிய
பைங்காய் தூங்கும் பாய் மணற் பந்தர்"⁹²

பெரு., பா. 263 - 267.

என்ற பாடலின் மூலம் மருதநில மக்கள் தங்கள் இல்லங்களை எவ்வாறு அமைத்திருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

உணவும் பண்பாடும்

மனிதன் செய்த முதல் தொழில் உணவு தேடுதலேயாகும். தொடக்கக் காலத்தில் காய், கனி, கிழங்கு, விலங்குகளின் இறைச்சி ஆகியவை உணவுகளாக அமைந்தன. வேட்டைக் கருவி கண்டுபிடித்த நிலையில் கூட்டமாக வாழ்ந்து உணவுச்சேகரிப்பை நடத்திய மனிதன், நெருப்பின் மூலம் உணவில் பதிய சேர்க்கைப் பெற்றிருந்தான். கி.மு.8000 ஆண்டுகளுக்கு முன் உணவுப் பயிர் வளர்க்கவும் மனிதன் கற்றுக் கொண்டன்.

உணவு மற்றும் விருந்தோம்பல்

உணவு என்பது உண், உணா, உணவு என உண் என்பதை அடிப்படை சொல்லாகும். உன்ன படுவது அனைத்தும் உணவு என கருத தோன்றும். ஆனால் உடல்நலம் உள்ளவனுக்கு உணவாகப் பயன்படும் கஞ்சி நோயற்ற அவனுக்கு மருந்தாகவும் பயன்படுகிறது. எனவே உண்ணப் படுவன எல்லாம் உணவாகாது. உயிர் வாழ்வதற்கு தேவையான ஆற்றலைத் தரும் பொருளை உணவு என்று கூறுவர். துறவிகள் நீரை மட்டுமே உணவாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்றும், சிலர் காற்றை உணவை மட்டுமே உணவாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்றும் சான்றுகள் வருகிறது.

⁹². பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 263 - 267.

ஆனால் உணவையும், காற்றையும் ஆனால் காற்றையும் நீரையும் மட்டும் உணவாகக் கருதி உண்டு வாழ்தல் எல்லோருக்கும் முடிகின்ற காரியமன்று. உணவின் வகைகளாக அவற்றை எடுத்துக் கொள்ளலாமே தவிர அவற்றை உணவு என்று முடிவு கட்டிவிட முடியாது. எனவே வாய் வழியாக உட்கொள்ளப்படுகின்றன. உயிர் வாழ்வதற்கு தேவையான அவற்றோடு உடல்நலத்திற்கு தீங்கு விளைவிக்காத பொருளாக அமைவது என்றும் அறியலாம். அது உடல் நலத்துக்கு வழி கொடுப்பது, வளர்ச்சியை கொடுப்பது, அங்கங்கள் அழிய விடாமல் பாதுகாப்பது ஆகியவை இயக்க ஆற்றலை கொடுப்பது, நோயைத் தீர்க்க மருந்தாகப் பயன்படுவது என அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

உணவும் அதன் இன்றியமையாமையும்

மனிதர்கள் உயிர் வாழ்வதற்கு வேண்டிய அத்தனை உணவுப் பொருட்களும் இயற்கை தருகின்ற நன்கொடையாகும். ஆடை இல்லாத மனிதன் அரை மனிதன் என்பதைப்போல உணவில்லாத மனிதன் உயிரற்ற மனிதன் எனலாம். பருவமழை தவறி ஓராண்டு காலமும், 2, 3 ஆண்டுகளில் விளையாமல் போய்விட்டால் மக்கள் பஞ்சத்தால் சூழப்படுகின்றனர். அப்பொழுது ஒழுக்கம் கெட்டு விடுகிறது. இறக்கமும், தர்மமும் குடிபெயர்ந்துபோய்விடும். அடிப்படைப் பொருட்கள் இழந்து வாழ வழி இல்லாமல் மக்கள் அவதிக்கு உள்ளாகி விடுவார்கள். சமுதாயத்தில் லட்சியம், ஆசை, கனவு எல்லாம் உணவை சுற்றி அமைகிறது. மக்களுக்கு தேவையான அடிப்படைப் பொருள்களான ஊன், உடை, உறையுள் என்பவற்றில் உடையும் உறையுளும் என்று கூட மக்கள் உயிர் வாழ்ந்து இருக்கின்றனர். ஆனால் உணவின்றி வாழ்ந்ததாக இல்லை. அது மனிதனுடைய முதலிலே உணவை தேடுவதாக அமைந்தது. காய்கறிகளையும் இறைச்சியும் பசியைத் தீர்க்கக் கொண்ட மனித நாகரீகம் வளர வளர அதனை பயன்படுத்தி உணவுச்செய்முறையினை தன் சூழலுக்கு ஏற்ப மாற்றிக் கொண்டான். உணவை மையமாக வைத்தே உலகில் பல போராட்டங்களும் எழுந்தன. இதன் அடிப்படையிலேயே உலகத்தில் வீரம்,

புகழ் நிர்ணயிக்கப்பட்ட மனிதனுக்கு முதலில் உணவு பற்றிய கவலை இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். உயிர்வாழ உணவு வேண்டும். இந்த உடம்பினை உணவின் பிண்டம் என்று கூறுவதுண்டு. உணவின் பிண்டமாக உடம்பை உயிரைச் சுமந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு உணவு கொடுக்க வேண்டும். இதனைப் புறநானூற்று பாடல்,

"உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்"⁹³ புறம். பா.எ. 18.

எனும் குடபுலவியனார் இன்புற நாற்று புறநானூற்றுக் கருத்து இவற்றையெல்லாம் அடிப்படையாகக் கொண்டது எழுந்தவை காணலாம்.

"மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோரே உயிர் கொடுத்தோரே"⁹⁴

மணிமேகலை 11: 23-24.

என்று உரைக்கிறது. மானம் இழந்து மதிகெட்டு மனிதன் தன் அத்தனை குணங்களையும் இழக்கின்ற நிலைமை உணவில்லாத போது ஏற்படுகிறது. இன்னிலையை உணர்த்த நம் ஆன்றோர்கள் பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போகும் என இன்றைய சமுதாயமும் அதற்கு சான்றாக விளங்குகிறது. மனித சமுதாயம் உணவுக்காக எவ்வளவு போராட்டங்களைக் காலங்காலமாக நடத்திக் கொண்டு வந்திருப்பதை வரலாற்றுப் பதிவுகள் மூலமாக அறிய முடிகிறது.

நில அடிப்படையிலான உணவு

சமுதாயத்தில் மக்கட்பாடு நிலை இயற்கையும் தொழிலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இருந்தது. மக்கள் அவர்கள் வாழும் சூழலுக்கு ஏற்ப முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் ஆயர், ஆய்ச்சியர் எனவும், குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் குறவர், குறத்தியர் எனவும், மருத நிலங்களில் வாழ்ந்தவர் உழவர், உழத்தியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு இன்றி முல்லையும், குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து ஏற்பட்ட பாலை நில மக்கள் எயினர் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது. சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மக்கள்

⁹³ . புறநானூறு, பாடல் எண். 18.

⁹⁴ . மணிமேகலை: 11. பாத்திரம் பெற்ற காதை: 23-24

வாழ்வு அமையும் இயல்பாகும். ஆதலின் பணிகளுக்கு ஏற்ப மக்கள் வாழ்வு முறைகளில் மாற்றங்கள் இருந்தன. ஆனால் புலபாட்டுத் தொழிலாளர் உயர்ந்து தாழ்ந்தது போன்று தத்தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்ப உழைத்து வருமானத்திற்கு ஏற்ப உண்டு வாழ்ந்தனர். இதன் அடிப்படையில் திணைநில மக்களும் தங்களுடைய உணவினைப் பகுத்து கொண்டதை அறிய முடிகிறது.

மருதத் திணை உணவு

மருதநிலம் நாகரிகத்தின் அடிப்படைத் தொடக்கம் ஆகும். மனித வாழ்வியலில் மருதநில மக்களே உழைக்கிற நேரம் போல ஓய்வுக்கான நேரத்தையும் உள்ளடக்கிய வாழ்வியலை கொண்டவர்கள். மருதநில மக்களின் முதன்மையான உணவுப் பொருட்களை பெரும்பாணாற்றுப்படை வெளிப்படுத்துகிறது. இதனை,

"றொல்பசி யறியாத் துளங்கா விருக்கை
மல்லற் பேரூர் மடியின் மடியா
வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி
மனைவா ழுளகின் வாட்டொடும் பெறுகுவிர்"⁹⁵

பெரு. பா.255.

அங்குள்ள மக்களுக்கு வேளை தவறி உண்ணும் பழம்பசி இல்லை. வளம் மிக்க பேரூரில் செல்வ வளம் தளர்வதுகூட இல்லை. ஊரே தூங்கி விட்டாலும் வினைஞர் என்னும் தொழிலாளர் இல்லங்களில் விருந்து உண்டு. சோம்பலின்றித் தூங்காமல் பாடுபடும் உழவுத் தொழிலாளர்கள் விளைவித்துத் தந்த வெண்ணெல் (சம்பா) அரிசிச் சோறு பெறலாம். கோழிக்கறி வறுவலுடன் பெறலாம் என்கிறது. கரும்பின் தீஞ் சாறும் அங்கும் இசைமின் எனக்கூறி கரும்புச்சாறு வழங்கியமையையும் பாணன் கூறுகிறான். இதனை,

"கரும்பின் தீஞ் சாறு விரும்பினீர் மிசைமின்"⁹⁶ பெரு. பா.257.

அந்த அடியின் மூலம் அறியலாம். காலை நேர உணவு குறித்து,

"அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு

⁹⁵ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 263.

⁹⁶ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 257.

கவைத் தாள் அலவன் கவையோடு பெறுகுவீர்"⁹⁷ சிறு.பா.194
என்ற பாடல் புலப்படுத்துகிறது. மேலும், மருத நிலத்தில் சிறுவர் காலை
நேரங்களில் பழைய சோதனையும் அவளையும் உண்டனர் என்பதனை,

“கருங்கை வினைஞர் காதல் அம் சிரார்
பழஞ்சோற்று அமலை முனைஇ வரம்பில்
புதுவை வேய்ந்த கவி குடில் முன்றில்
அவள் ஏறி உலகை பாடு விறந்து"⁹⁸ பெரு. பா.225.

என்றும் பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. மருத
நிலத்தார் சோற்றின் பெட்டைக்கோழிப் பொரியலுடன் உண்டனர்
என்பதனை,

"மல்லல் பெயர் ஊர் மடியின் மடியா
வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி
மனை வால் அளகின் வாட்டொடு பெறுகுவீர்"⁹⁹ பெரு. பா.253.

என்ற அடிகளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. பலாப்பழம் இளநீர்
வாழைப்பழம் நுங்கு வள்ளிக்கிழங்கு சோறு முதலியவற்றையும் உண்டனர்
என்பதனை,

"தாழ்கோள் பலவின் சூழ்சளைப் பெரும்பழம்
வீழ் இல் தாழை குழவித் தீநீர்க்
கவைமுலை இரும்பிடிக் கவுள்மருப்பு ஏய்க்கும்
குலைமுதிர் வாழைக் கூனி வெண்பழம்
திரள் அரைப் பெண்ணை நுங்கொடு பிறவும்
தீம் பல் தாரம் ---- "¹⁰⁰ பெரும். 356 – 361

என்ற பாடலின் மூலம் சோழ நாடும் மருத நிலத்தை சார்ந்த இருந்ததையும்
அதனால் சோற்று வளம் மிகுந்து இருந்ததையும் காணமுடிகிறது. நல்ல
அரிசிச் சோற்றையும், கைகளையும் நிரம்ப கொண்டிருத்தல் வேண்டும்
என்பதை இவ்விலக்கியங்கள் வழியாக உணவுப்பொருட்களின்
மருதத்தினையில் வெளிப்படுத்தியதை அறிய முடிகிறது.

⁹⁷ . சிறுபாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 194.

⁹⁸ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 225.

⁹⁹ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 253.

¹⁰⁰ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 256.

மருத நிலத்து மக்கள் குறிஞ்சி நிலத்தார் கொடுத்து மான் இறைச்சியையும் கல்லையும் பெற்றுக்கொண்டனர் என்பதனை,

"தீங் கரும்போடு அவல் வகுத்தோர்

மான் குறையோடு மது மறுகவும்"¹⁰¹ பொரு. 216-217.

என்ற அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

"மருதநில மக்கள் உணவுத் தட்டுப்பாடு என்பது இல்லாது இருந்தனர். உணவு பற்றிய கவலை இல்லாதவர்கள் மருதநில மக்கள் வாழ்ந்தனர். நீர் வளம் மிகுந்த நிலம். அதனால் ஆறும், குளமும், கிணறும் எங்கும் மக்களை பொறுத்தவரை செய்வதோடு உணவுப்பொருட்களையும் பெருகி வளம் மிக்கவர் என்ற பெயரை மருத நில மக்களுக்கு ஈட்டிக் கொடுத்தது. உலகில் புகழ்பெற்ற பழைய ஞாபகங்கள் நாகரீகங்கள் அனைத்தும் மருதநிலத்தில் தான் தோன்றின என்பது வரலாறு கூறும் உண்மை ஆகும்"¹⁰² என்று கூற்றின் வழியாக அறியலாம்.

வாழும் நிலத்தின் அமைவிடம், தட்ப வெப்பநிலை, அங்கு நிலவும் புறச் சூழ்நிலை ஆகியவற்றைப் பொறுத்து ஒரு நாட்டு மக்களின் உணவுப் பழக்கம் அமைகின்றது. மேலும், ஒரு நாட்டு மக்கள் உண்ணும் உணவின் வகை, அளவு ஆகியவை அவர்களுடைய நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பொறுத்து அமைகின்றது. இவ்வாறாகச் சொல்லப்படுகின்ற உணவானது பண்பாட்டோடு இருந்து வருகின்றது. நிலத்துக்கேற்றவாறு மக்கள் தொழில்கள் வேறுபடுதல் போலவே விளைபொருட்களும் வேறுபடுகின்றன. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் இயற்கையாகக் கிடைக்கும் விளைபொருட்களும் உண்டு. மக்கள் உழைப்பால் விளைவிக்கப்படும் உணவுப் பொருட்களும், பறவைகளிலும் உண்ணத் தக்கவற்றை மக்கள் உண்டு வாழ்ந்தனர். வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமாகிய மருத நிலத்தில் நெல்லரிசிக்கும், காய்களுக்கும், கீரைகளுக்கும் குறைவில்லை.

அந்தநிலத்தில் வாழும் மக்கள் தத்தம் நிலைக்குத் தக்கவாறு பொருள்களைச் சிதைத்து உண்டு வந்தனர். மருத நிலத்தில் நீர் வளம் மிகுதியாக காணப்படுவதால் மீன், நண்டு, இறால் போன்ற நீர்வாழ்

¹⁰¹ . பொருநர் ஆற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 216-217.

¹⁰² . எ.பாலுச்சாமி, மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப.18.

உயிரினங்கள் அந்நில மக்களுக்கு உணவாயின. மருத நில மக்கள் அரிசி உணவை விரும்பி உண்டுள்ளனர். இவர்கள் அரிசியாலாகிய சேற்றை நண்டும் பீர்க்கங்காயும் கலந்த கறியுடன் பாணர்களுக்கு வழங்கியதைச் சிறுபாணாற்றுப்படை வெளிப்படுத்துகிறது. இதனை,

“இருங்காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த
அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு
கவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவீர்.”¹⁰³

சிறுபாண். . 193-195.

மேலும், மனைக்கோழியான சேவலினையும் அதனோடு சேர்த்து வெண்ணெய்ச் சோற்றையும் மருதநில மக்கள் உண்டதை பெரும்பாணாற்றுப்படை பதிவு செய்கின்றது. அதாவது உழைப்பில் உயர்ந்த உழவர்கள் விருந்தினர்களுக்கு வெண்தணற் சோற்றுடன் கோழி இறைச்சியின் வாட்டி கொடுத்தனர் என்ற செய்தியை,

"வினைஞர் தந்த வெண்தணல் வல்சி
மனை வாழளகின் வாட்டொருகும் பெறுகுவார்"¹⁰⁴

பெரும். 255-56.

என்கிறது. மேலும் மருத நிலத்து வாழ்ந்த அந்தணர் இல்லங்களில் பார்ப்பன மகளிர் நெல்லரிசிச் சோற்றைச் சமைத்தனர். மாதுலிவ் காய்களைக் சிறு துண்டுகளாக அரிந்து, மிளகுத் தூளைக் தூவிக் கருவேப்பிலையிட்டு வெண்ணெயில் வேகவைத்துப் பொரியலைச் செய்தனர். மாவடு ஊறுகாயினையும் வைத்து தந்ததை அறிய முடிகின்றது.

"கஞ்சக நறுமுறி, அளைஇப் பைந்துணர்
நெடுமரக் கொக்கி னறுவடி விதிர்த்த
தகைமாண் காடியின் வகைப்படா பெறுகுவீர்"¹⁰⁵

பெரும். 308-310.

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படையில் மாங்காயைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கி அதன் சதைப் பகுதிகளையும் வெயில் நன்றாகக் காய வைத்துக் கொள்வார்கள். இதனை மாவற்றல் என்பர். இந்த வகையான உணவுப்

¹⁰³ . சிறுபாணாற்றுப்படை, 193-195.

¹⁰⁴ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 255-256.

¹⁰⁵ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 308-310.

பொருளை பொரும்பாணர்களுக்கு உணவாகக் கொடுப்பர். அந்தணர் என்ற குறிப்பினை பதிவிடுகிறது பெரும்பாணாற்றுப்படை. மேலும்

"சேதா நறுமோர் வெண்ணெயின் மாதுளத்

துறுப்புறு பசங்காய்ப் போழொடு...

..... பெறுகுவீர்"¹⁰⁶ பெரும் 306-310

என்ற அழகின் மூலம் மருதநிலத்தின் தன்மைக்குத் தக்கவாறும், வளமான வாழ்வுக்க ஏற்பவும் வாழும் மக்களின் பொருளியல் தன்மைக்கு தடுஞ்தாற் போலவும் உணவுப்பழக்கம் இருந்துள்ளதை தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

அரிசி உணவுடன் மாவடு, மாதுளங்காய் பயன்படுத்தியதோடு மட்டுமல்லாமல் பிரம்பின் கனியினையும் சங்ககால மக்களான மருதநில மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். வஞ்சிக்கொடி என்பது பிரம்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது. புளிப்புமிக்க பிரம்பின் திரள் கனியைப் பெற்று அதனைச் சோற்றுடன் அளித்தனர் என்ற செய்தியை,

“ஆம்பல் இலைய வமலை வெஞ்சோறு

தீம்புளிப் பிரம்பின் திரள்கனி பெய்து

விடியல் வைகறை யிடு உமுர”¹⁰⁷ அகம். 196: 5-7

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலின் வழி அறிய முடிகின்றது. பழந்தமிழ் மக்களான மருதநிலத்தார் அயிலைமீன் ஆரல் மீன், கெழித்தி மீன், விரால் மீன், வாளை மீன் முதலான வகை மீன்களை உணவாக உண்டுள்ளதைப் பதிவு செய்கின்றது.

நற்றிணைப் பாடலொன்று பாணன் கன்றுன் இறைச்சியை உண்டுள்ளனான் என்ற குறிப்பினையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

"களிறுபெறு வல்சிப் பாணன்"¹⁰⁸ நற். 106:13

என்ற நற்றிணைப் பாடலிலும் பசுவின் கின்று உணவாக உண்ணப்பட்டதை எடுத்துக் காட்டுக்கிறது. மேலும் மருத நில உழவர்கள் நத்தையினையும் உணவாக எடுத்துள்ளனர். வயலில் உள்ள ஆமையின் முதுகில், வயலைக் காவல் காக்கும் உழவர்கள் நத்தையை உடைத்து திண் றதை,

¹⁰⁶ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 306-310.

¹⁰⁷ . அகநானூறு, பாடல் எண்.196: 5-7.

¹⁰⁸ . நற்றிணை, பாடல் எண். 106.

"பழன யாமைப் பாசறைப் புறத்துக்

கழன காவலர் கரிநந்து உடைக்கும்"¹⁰⁹

நற். 280 6-8

என்ற நற்றிணைப் பாடல்களின் மூலம் ஊர்வனவான நத்தையைச் சங்ககால மக்களான மருதநிலத்தவர் உண்டதை அறியமுடிகிறது.

மருத நிலமானது வயல் பகுதிகள் நிறைந்து காணப்படுவதால் இங்கு மீன் வளங்கள் பரவி காணப்படுகின்றன. இதனிடையே இந்நில மக்களுக்கு மீனே தினந்தோறும் உணவாக இருந்துள்ளது. இதில் விரால் மீன்களும், வாளைமீன்களும் அன்றி உணவில் கலந்து காணப்படுகிறது. குளம், குட்டைகளிலும், நீர்நிலைகளிலும் காணப்படுவது விரால் மீன், நன்னீரில் வாழும் வகையைச் சேர்ந்தது இது. இது பல வரிகளையும், பிரிந்த வாயையும் கொண்டது. இது சேர்த்து நெத்து மீன் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இ. .து கரிய கண்களை உடையது. மக்கள் குளிர்ச்சி பொருந்திய காலைப் பொழுதில் நெய்ச் சோற்றுத் திரளுடன் குழம்பும் சேர்த்த விரால் மீனின் துண்டை விரும்பியுண்ட செய்தியை,

"தண்புலர் விடியல்

கடுவ்களை வராஅல் பெருந்தடி மளிர்ணுயொடு

புகிர்வை அலசிப் பொம்மல் பெருஞ்சோறு

கவர்படு கையை கழும மாந்தி"¹¹⁰

நற். 60 3-6

என்ற நற்றிணை வரிகள் பதிவு செய்கின்றது. இதன் மூலம் விரால் மீனைக் குழம்புக் கறியாக, பலவகை சோலைகளுடன் சேர்த்து ஆக்கினர் என்பதனை உணரலாம். குளிர்ந்த துறையை உடைய ஊரானது மகள் புனலை அடுத்த கரையில் வரால்களைப் பிடித்து அதனை வஞ்சி விறகில் சுட்டு கள் குடித்து மயக்கத்தில் இருந்த தன் தந்தைக்குக் கொடுத்தாள் என்ற குறிப்பினை,

"தான்புனல் அடைகரைப் படுத்த வராஅல்,

நார்அறி நறவு உண்டு இருந்த தந்தைக்கு

வஞ்சி விறகின் சுட்டு, வாய், உறுக்கும்"¹¹¹

அகம் 216 2-4

¹⁰⁹ . நற்றிணை, பாடல் எண். 280.

¹¹⁰ . நற்றிணை, பாடல் எண். 280.

¹¹¹ . அகநானூறு, பாடல் எண். 216.

என்று அகநானூறு கூறுகிறது. வாளை மீனை ஆற்றுவாளை கடல்வாளை என இருவகை உண்டு. வயலில் உள்ள வாளைமீன் மருத நிலத்தவர் உண்டதை நற்றிணை 120, குறுந்:75, ஐங் :63, ஆகிய பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றது. இந்த வாளை மீனை உழவர்கள் மட்டுமல்லாது, பிற உயிரினங்களும் தினந்தோறும் உண்டுள்ளதை ஐங்குறுநூறு,

" பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய்

வாளை நாளிரை பெறாஉ மூர "112

ஐங். 63.1-2

எடுத்துரைக்கின்றது.

இம்மீன்கள் வகையோடு கெழித்தி மீனும் உண்டுள்ளதை அறியலாம். பாணர் குடி சுவை கொண்ட கெழித்தி மீனினை தந்து வாட்டி நிறைய பயறினை வாங்கியதன் மூலம் மருத நிலத்தலைவி அம்மீனை உண்டுள்ளதை உணரலாம். இதோடு பெரிய வாட்டி நிறையப் பெரும் பயறினை மனையானவள் கொடுத்தாள் என்றதனை

" முள் எயிற்றுப் பாண்மகள் இன் கெடிறு சொரிந்த

அகன் பெரு வட்டி நிறைய, மனையோள்

அரிகாற் பெரும் பயறு நிறைக்கும் ஊர்! "113 ஐங். 47. 1-3

என்ற அடிகளில் மருத மக்களில் உண்ணப்பட்ட கெழித்தி மீனும், பயறும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

மருத மக்களால் நண்டும் உணவாக உண்ணப்பட்டுள்ளதை சிறுபாணாற்றுப்படை எடுத்துரைக்கின்றது. மருத நில வளம் நிறைந்த இடம் ஆமூர். அங்கு சென்ற சிறுபாணார்களுக்கு உழவர்கள் வெண்சோற்றுடன் நண்புன் கலவையும் கொடுத்ததை,

“இருங்காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த

அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு

கவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவிர்” "114

சிறு. 193-195

112 . ஐங்குறுநூறு, கிழத்திகூற்றுப் பத்து, பாடல் எண். 63.

113 . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். 47.

114 . சிறுபாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 193-195.

என்ற இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் சுற்றியைப் பிளவ பட்ட காலையுடைய நண்புனைப் மீர்க்காறு காயோடு சேர்த்துச் சமைத்த துட்டுக்கறியைத் மருத நில மக்கள் உண்டனர். கருத்தானது முன் வைக்கப்படுகிறது. பழந்தமிழர், சமுதாயத்தில் பிற்காலத்தில் எழுந்தது போன்ற சாதிப் பிரிவினை காரணமாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. மக்கட்பாகுபாடு நில இயற்கையையும் தொழில் பண்மையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இருந்தது. மக்கள் அவர்கள் விடும் திணை, நிலம் சார்ந்து பகுக்கப்பட்டனர். இந்தப் பகுப்பிற்கு ஏற்ப மக்கள் உண்டு, உடுத்தி, உறங்கி, மகிழ்ந்து, வாழ்ந்தனர். நில அடிப்படையில் அமைந்த இவர்களது உணவு பிரிக்கப்பட்டதைக் காணலாம்.

மருத நிலம் நாகரிகத்தின் வளர்ப்புப் பண்ணையாகும், தொழில் சிறந்தவர்கள் மருத நிலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் ஆவார்கள். இந்நிலத்தவரின் முதன்மையான உணவில் பொருட்கள் செந்நெல்லும், வெண் நெல்லும் சிறந்த தானியமாகும். வெண்ணெல் ஒரு வகையான காட்டாசி. இந்நிலத்தில் பலாப்பழம், இளநீர், வாழைப்பழம், நுங்கு, வள்ளிக்கிழங்கு, முதலியவற்றையும் உண்டனர் என்பதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படைப் பாடல்.²⁴ (356-366) உணர்த்துகிறது. சோழநாடு மருத நிலத்தைச் சார்ந்ததாகும். சோற்றுவளம் மிகுந்தது. மேலும், “உலகில் புகழ்பெற்ற பழைய நாகரிகங்கள் அனைத்தும் மருத நிலத்திலே தான் தோன்றின.”¹¹⁵ என்று இராசமாணிக்கம் கூறுகிறார்.

ஆடை

உலக வாழ்வியலில் ஆதி மனிதன் தொடக்கத்தில் விலங்குகளைக் கொண்டு, அவற்றின் தோலை ஆடையாக உடுத்திக் கொண்டார்கள். இவ்வாறு ஆடை அணிவதன் மூலமாக எந்த விலங்கினைக் கொண்டு அணிந்து கொள்கிறார்களோ அதற்குரிய வீரமும் வலிமையும் தமக்குள் வந்துவிடுவதாக கருதப் பெற்றனர். மனித எண்ணங்களை காரணமாகக் காட்டுவது வழியாக ஆடை புலப்படுத்துவதில் இடம் பெறுகிறது. “ஆக்னஸ் உடையின் தோற்றம் சூழலைப் பொறுத்து பல அடியாகத் தோன்றி இருக்க

¹¹⁵ . மா.இராசமாணிக்கம், மொகஞ்சொதரோ சிந்துவெளி நாகரிகம், ப.58.

வேண்டும்”¹¹⁶ என்பர். தட்பவெப்ப நிலை என்று சொல்லுவது ஆய்வின் முதற்படி தான் என்று இதற்குப் பல விளக்கங்களையும் நவில்வார்.

பழங்காலத்தில் மக்கள் ஆடை, அணிகலன் முதலியன இன்றி வாழ்ந்து வந்தனர். பின்னர் இயற்கையாகக் கிடைப்பன சிலவற்றை உடுத்தி வந்தனர். இயற்கையாக அமைந்த ஒவ்வொரு திணையிலும் நிகழ்ந்த தொழில் வேறுபாட்டின் காரணமாக ஏற்றத்தாழ்வு உடையிலும் புகுந்துவிட்டது. இந்த "உடையானது ஆடை, தழை, நாடுடை, துகில், கலியுகம், அறுபவை, சிதார், தானை, காழகம், மடி, பட்டு, பூங்கிரை, நிலம், தூசு புட்டகம், கம்பல், நூல், வாபிது, கச்சை, கச்சு, மெய்யை, உத்திரயம், போர்வை, கவசம், அரத்தம், ஈரறுகட்டு, கோடி, துறைப்புடைறை, பட்டுடை, வதுகிச்சாதர், வட்டம், கோசிதம், காம்பு நேத்திரம், நீவி, கிலை, இரட்ட, பீதகம், கோடம், பரியட்டக்காசு, தேவிங்கு என்பன ஆடையைக் குறிக்கும் வேறு பெயர்களாகும். தமிழரைப் பொறுத்தவரை முதல் ஆடை தழையே.”¹¹⁷ ஆதலால் உடைக்கே அதிக செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது.

சங்க கால முதல் இலை ஆடையை தைத்து உடுத்தியதால் ஆடையாயிற்று. சங்கப்பாடல்களில் உடை என்ற பொருளில் ஆடை என்ற சொல் பயின்று வருகின்றது. தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் தழையே முதல் ஆடையான இருந்துள்ளது. சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பாக மருதப் பாடல்களில் ஆடை வெளுக்கும் பெண் என்றும், ஆடையானது காற்றில் படபடவென அடித்தும் என இரு இடங்களில் குறிப்பாக கலித்தொகை பாடல்கள் சுட்டுகின்றது.

"ஆடை கொண்டு ஒலிக்கும்நின் புலைத்து காட்டு

என்றாயோ”¹¹⁸

கலி. 72.

என்ற அடியில் ஊரார்க்கு ஆடை வெளுக்கும் தொழிலை உடை இடத்திலும், பரத்தையின் ஆடையானது காற்றில் படபடத்தது என்றும், கலித்தொகை ஆடைப்பற்றி கூறுகின்றது.

¹¹⁶ . அ.மு.பரமசிவானந்தம், கொய்த மலர்கள், ப.28.

¹¹⁷ . பகவதி, கு., தமிழர் ஆடைகள், ப. 26.

¹¹⁸ . கலித்தொகை, பாடல் எண். 72.

"உதிர்துகள் உக்கநின் ஆடை ஒலிப்ப" ¹¹⁹ கலி. 81.

எனும் பாடலில் இறுக்கமாக நிலையில் ஆடையானது அணியப்படாமல் பரவலான நிலையில் அணியப்பட்டன என்ற அடிகள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

தழை

தன்மையுடையது தழை ஆகும். இயற்கையோடு இயைந்தது மனித வாழ்வு என்பதற்கு தழையுடையும் ஓர் சான்றாகிறது. நெசவுக் கலையை அறியும் முன்பு தழையுடையைத் தமிழனம் பயன்படுத்தியுள்ளான். தமிழர் தழைக்குக் கொடுத்த செல்வாக்குச் சங்கப்பாடல்களில் சிறப்பாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றது. சங்கப் பாடல்களில் தழையுடைகள் பல இடங்களில் வருகின்றது. தழையுடைய, பகைத்தழை, மடிவை குழை, எனப் பல பெயர்கள் உண்டு. இவை பெரும்பான்மையான பாடல்களில் தழை என்றே சுட்டப்படுகின்றன. தழை என்பது குறிப்பிட்ட, மக்கள் தழையுடை என்று புரிந்து கொள்ளுமளவிற்குச் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்திருப்பதே இதற்குரிய காரணமாகும். தழையுடை அமைக்க நெய்தல், சாம்பல், குவளை, நெச்சி, போன்றவற்றின் தழைகள் பயன்பட்டன. நிலத்திற்கேற்ப இத்தழைகள் மாறுபட்டு இருந்தன. மருதநிலப் பெண்கள் ஆம்பல் மலரால் ஆன தழையாடையை அணிந்ததை குறுந்:80௩ குறுந்: 293, குறுந்: 156, அகம் : 176, முதலான பாடல்கள் எடுத்துரைக்கிறது.

மருத நிலத்தில் உள்ள பரத்தை தலைவனை மயக்குவதற்கு வெள்ளாம்பல் இலைகளால் செய்யப்பட்ட தழை ஆடையை அணிந்திருந்ததையும் குறுந்தொகையும் குரவைக் கூத்தும் கொடியில் ஆம்பல் பூவோடு சேர்த்துக் கட்டிய தழையை ஆடையாக அணிந்து ஆடியதை அகநானூறும் பதிவு செய்கிது. இந்த தழையுடையை பெண்களில் இளம் வயதுடைய பெண்களே இதனை உடுத்தியுள்ளனர். முதியோர் தழையடுத்தியதாகச் சான்று இல்லை. மருத நில மக்கள் உழவுத் தொழிலை செய்து வந்ததால் அப்பகுதிக்கு ஏற்றாற் போலவும், நிலத்தில் வளரும் தாவரங்களைப் பறித்தும் ஆடை அணிந்ததை அறிய முடிகின்றது. கலிங்கம் என்ற ஆடைப் பெயரும் கலிங்க நாட்டில் உருவானது காரணமாக அமைந்துள்ளது. இன்றைய ஒரிஸா மாநிலம் பண்டையக் காலத்தில் கலிங்கம் என்ற நாடாக இருந்தது. "கி.மு.2ம் நூற்றாண்டில் தமிழரசர்

¹¹⁹ . கலித்தொகை, பாடல் எண். 81.

அறுவை

திராவிட மொழிகளிலிருந்து இச்சொல் தோன்றியது. கன்னடம் துணியையும், துளு தெலுங்கு இரண்டும் பழந்துணியைக் குறிக்கவும். இதனைப் பயன்படுத்துகின்றன. அறுவை என்ற சொல்லானது துணியிலிருந்து அறுத்து எடுத்து பயன்படுத்தும் சொல்லாகவும் இருக்கின்றது. மேலும் அறுக்கப்பட்டதால் அறுவை எனவும் பெயர் பெற்றது. நற்றிணையில் அறுவையானது சிறுவர்கள் படுத்துறங்கும் மெல்லிய ஆடையாக சொல்லப்பட்டுள்ளது.

" வெறி உற விரிந்த அறுவை மெல் அணைப் "¹²³ நற். - 40

என்றும் மற்றோர் இடத்தில் நீர்த்துறையில் துவைத்து வெளுத்து வெண்மையான ஆடை என்றும் சுட்டப்படுகின்றது. மருத நில மக்கள் அறுவை எனப்படும் ஆடையினை விரிப்பதற்குப் பயன்படுத்தினர் என்றும், இந்த ஆடையானது வெண்மையானது என்பதையும், இச்சொல் அறு என்ற சொல்லிருந்து தோன்றியது எனவும் அறிய முடிகின்றது.

உத்தரியாமானது மேலாடையாக இலக்கியங்களில் சொல்லப்படுகின்றது. உத்தரீயம், பட்டம் மீக்கோள், வடகம், உத்தரீயம் உத்தராசாப்பகம், மேலாப்பு, எகாயம், என பல பெயர்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உத்தரீயம் எனும் சொல் கலித்தொகையில் "உத்தி ஒரு காழ், நூல் உத்தரியத் திண் பிடி"¹²⁴ என்று அடியாய் பயன் படுத்தப் பட்டுள்ளது.

கச்சு

சங்க காலத்திலிருந்தே தமிழ் மகளிர் சார்பு ஆடை, கச்சு, வம்பு, வார் என்று அழைக்கப்பட்டது. இதில் அதிகமாக பயன்பாட்டில் வந்தது கச்சு ஆகும். வரிந்து கட்டிய ஆடை, கச்சை என்று அழைக்கப்பட மாற்பிலும் வயிற்றிலும் இறுகக் கட்டப்பட்டதால் கச்சாகின்றது. இந்தக் கச்சானது துணி மற்றும் யான் இரண்டாலும் செய்யப்பட்டன. இவை கருங்கிச்சு, விரவு வரிக்கிச்சு, நிலக்கிச்சு, பூங்கச்சு, அம்பூக்கச்சு போன்றவற்றால் இருந்துள்ளது. அகநானூற்றில் கச்சானது ஆண்கள் அணிந்திருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

¹²³ . நற்றிணை, பாடல் எண். 40.

¹²⁴ . கலித்தொகை, பாடல் எண்.96.

" அந்தில் கழலினன் கச்சினன் "¹²⁵ அகம். 96.

" கருங்கச்ச யாத்த காண்பின் அவ்வயிற்று "¹²⁶ அகம். 376.

என்ற அடிகளில் கச்சானது புனல் விளையாட்டை மேற்கொண்ட ஆட்டனத்தி என்பவன் கச்ச என்ற ஆடையான் அணிந்திருந்த என்பதனை அறிய இயலுகின்றது. இன்றும் ஆண்கள் கட்டும் கச்சினை கச்சுவார் என்றும் கூறுவதுண்டு.

காழகம்

சங்கத்தமிழர் பயன்படுத்திய மற்றுமொரு உடை காழகமாகும். இதற்கு காளகம், காழகம் என இரு வேறு பெயர்களில் சொல்லப்படுகின்றது. காழகம் என்பது இன்றைய பர்மா. கரிகாலன் காலத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பல நாடுகளிலிருந்து வந்த பொருட்களைப் பட்டினப்பாலை பட்டியலிடுகிறது. கடல்வழியே வந்த பரி, வண்டியில் வந்த மிளகு மூட்டைகள், வடமலையில் பிறந்த மணிகள், பொன்கள், குடமலையில் பிறந்த சந்தனக்கட்டைகள், தென்கடல் முத்து, கிணகடல் பவளம், கங்கை நீரில் விளைந்தவை, காவிரி நீரில் விளைந்தவை, ஈழநாட்டு உணவுப் பொருள், காழக நாட்டு ஆக்கச்செல்வம் ஆகிய பல வளங்கள் சிறிதும் பெரிதுமாக வந்து இறங்கிக் குவிக்கப்பட்டிருந்தன என்கிறது பட்டினப்பாலை. இதில் காழகத்து ஆக்கம் என்பதுதான் வேட்டியாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் காழகம் என்பது கரை போட்ட ஆண்கள் அணியும் ஆடை. “கரையிடைக் கிழிந்த நின் காழகம்”¹²⁷ என்று கலித்தொகையில் ஒரு வரி இருக்கிறது. சோழனுடைய எதிரிகள் தங்களுடைய ஆடை கழன்று விழுவதைப் போலக் கனவு காண்பதை விவரிக்கும் கோவூர்க்கிழார், ‘காழகம் நீப்பவும்’ என்று கூறுகின்றனர். பரத்தையிரோடு துணங்கை கூத்தாடியவன் நீலநீர் ஆடையுடன் தலைவியை காணவந்தான் எனும் இடத்தில் காழகம் ஆடையானது சொல்லப்பட்டுள்ளது. தாணை ஆடையானது உடுத்தும் உடை, மேலாடை இரண்டையும் குறிக்கும் பொதுச்சொல்லாகும். இந்த தாரணையானது இன்று மேலாடையினை மட்டுமே குறிக்கிறது.

¹²⁵ . அகநானூறு, பாடல் எண். 96.

¹²⁶ . அகநானூறு, பாடல் எண். 376.

¹²⁷ . கலித்தொகை, பாடல் எண்.92.

கலித்தொகை 96வது பாடலில் தாணையானது மடிப்புகள் விரிந்து கரை கிழிந்து நைந்து போய் இருந்த நிலையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

"பாய்ந்து ஆய்ந்த தாணைய பரிந்து ஆணை மைநதினைச்"¹²⁸

எனுமிடத்தில் தாணையின மேலாடை கட்டப்படுகிறது.

பட்டு

பஞ்ச நூலாடையன்றிப் பாட்டாடை அணியும் வழக்கம் சங்ககாலத்தில் இருந்து வந்தது. மக்களில் தெய்வ அருள் கொண்டு வணங்கிய தலைவர்கள், அரசர்கள் முதலியோரே பாட்டாடை அணியும் வழக்கம் இருந்து. பின் ஏனைய நிலையினர் சிலரும் அணிந்து மகிழ்தல் வழக்கத்திற்கு வந்தது. மருத நில மக்கள் வறுமையில் இல்லாதவர்கள் அவர்கள் செல்வம் நிறைந்து இருந்தனர் என்பதனைக் கொண்டு பட்டு ஆடை அணிந்திருப்பர் என்பதனை உறுதி செய்ய முடிகிறது.

"... .. அல்கில்

அணிகிளர் சாந்தின் அம்பட்டு இமைப்ப"¹²⁹ அகம்-236

என்ற அடியில் தலைவன் பரத்தையிடம் சென்ற போது சந்தனமும், பாட்டாடையும் அணிந்து சென்றான் என்கிறது. மக்கள் பண்டைக் காலத்தில் முதன் முதலாக ஆடையின்றி காணப்பட்டனர். பின்னர் மரப்பட்டை தழைகள் உடையாக அணிந்தனர். மேலும் விலங்குகளின் தோல்களையும் பயன்படுத்தினார்கள். நெசவுத் தொழில் பற்றி அறிந்தவர்கள் பருத்தி ஆடை, பாட்டாடை, நெய்யத் தொடங்கினர். நெசவுத் தொழில் அறியாதவர்கள் தழைகள் மற்றும் மரப்பட்டை, தோல்கள் ஆடைகளாக அணிந்தனர். ஐந்நில மக்களில் குறிப்பாக தழையுடை, கலிங்கம், தூரில் முதலான ஆடைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட தழையுடை, கலிங்கம் தூரில் முதலான ஆடைகள் ஒரு நிலத்தாரும் மட்டுமே அணியாமல் அனைத்து நிலத்தாரும் அணிந்தார்கள். இந்த ஆடைகளின் வழி அவர்களின் பயன்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கை நிலை தெரிய வருகிறது.

¹²⁸. கலித்தொகை, பாடல் எண்.96.

¹²⁹ .. அகநானூறு, பாடல் எண். 376.

அணிகலன்கள்

பண்டைக் காலத்தில் மக்கள் ஆடையோ, அணியோ இல்லாதவர்களாக இருந்ததை பின்பு அம்மக்கள் கண்ணுக்குத் தெரிந்த குழைகளைக் காதில் பெருகிறார்கள். பல வகை விதைகளையும் கொட்டைகளையும் காதுகளில் கட்டித் தொங்கவிட்டார்கள். பதப்படுத்தப்பட்ட புற்களையும் நூல்களையும் முறுக்கிக் கையிலும், கழுத்திலும் தோளிலும் இடையிலும் முன்கையிலும் சுற்றிக் கொண்டார்கள். பலவகை மலர்களையும் இலைத் தளிர்களையும் மாலையாக அணிந்தார்கள் இலைகளோடு கூடிய கொடிகளை தொடுத்து அணிந்து கொண்டார்கள். காலம் செல்ல செல்ல பொன் வெள்ளி முதலிய உலோகங்களைக் கொண்டும், முத்து பவளம் முதலிய மணிகளைக் கொண்டும் அணிகலன்கள் செய்து அணிந்தனர். இந்த அணிகலன்கள் இடத்திற்கத் தகுந்தாற் போல் காணப்பட்டது மற்றும் அணியப்பட்டது. ஐந்து நிலத்திற்குள்ளும் குழை, இழை, தொடி, விளை போன்றவை பொதுவான நிலையில் காணப்படுகிறது. அந்த வகையில் மருத நிலத்தவர்கள் குழை அணிந்திருந்ததனை நற். 50, கலி:80 எடுத்துரைக்கின்றது.

குழை

பழந்தமிழர்கள் நாகரிகம் அடைந்த நிலையில் காதுகளில் தளர்களால் ஆன குழைகளை அணிந்துள்ளனர். அது சுருளாக்கப்பட்டுக் காதின் துளையில் இடப்பட்டது. அது காதோலை எனப்பட்டது. இந்தக் குழையானது மகரவடித்தில் அமைந்தது. மகரக்குழை என்றும் பொன்னால் செய்யப்பட்ட குழை பொலங்குழை என்றும் ஒளி பொருந்திய குழை ஒண்குழை என்றும் பொலிவினையுடைய குழை, பூங்குழை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. மருத நிலத் தலைவன் துணங்கை ஆடுகின்ற போது காதில் கருக்களல் அணிந்தான் என்பதினை நற்றிணை பாடல் 50 எடுத்துரைக்கிறது. குழையன் என்று அழகியலில் வருகின்றது. மேலும் உரையாசிரியரால் கடுக்கன் என்று கூறப்படுகின்றது. மேலும் கலித்தொகை 80வது பாடலில் காதில் கனங்குழை என்னுவிழ தலைவியின் காதிலை என்றும், கலித்தொகை 92வது பாடலில் மகரக்குழையானது சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குழையானது தழைகளாலும், உலோகத்திலும் ஆனது என்பதினை உணரமுடிகின்றது. மருதநிலத்து மகளீர் பொலங்குழை

அணிந்திருந்ததை பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 161 இல் காண முடிகின்றது.

தொடி

கைகளிலும் தோளிலும் அணிந்து கொண்ட அணி தொடி எனப்பட்டது. மேலும் தோளில் சுற்றித் தொடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. தொடியும் எனலாம். ஒளி பொருந்திய தொடி அணிப்பெற்றது ஆய் தொடி எனவும், செறிந்து இறுக அணியப் பெற்றது செறிதொடி எனவும் பசும் பொன்னால் அல்லது பசிய மணிகளால் ஆன தொடி வைந்தொடி எனவும் பெயர்பெற்றன. இப்பெயர்களையும் சங்க நூல்களில் காணமுடிகின்றது. பல பெயர்களைக் கொண்ட இத்தொடி கைவளையாகவும் தோடு வளையமாகவும் பயன்பட்டது. அரபர், வீரர் போன்றவர் அணிந்த தொடி வீர வள எனப்பட்டது. பெண்கள் அணிந்த முன் கைவளை தொடி எனப்பட்டது. இளம் பெண்கள் அணிந்த முன்வளை குறந்தொடி எனப்பட்டது. தோள் வளையும் தொடியாக பெயர்பெற்றது. ஐங்குறுநாற்றில் மருத்திணையில் ஐங் 24, 38, 400, 70, 71, 83, 98 ஆகிய பாடல்களில் பாலந்தொடி, ஏண்தொடி, குறுந்தொடிகள் அணியப்பட்டதை எடுத்துரைக்கிறது.

தலைவியானவன் பொறுந்தொடி அணிந்திருந்ததை ஐ24ம் பாடலில், தலைவன் பிரிவால் தலைவியின் கைவளையல்கள் மெலிந்து இருந்ததைஐ 28, நண் தொடியானது சொல்லப்பட்டுள்ளது. மேலும் தலைவன் வராமையால் பரத்தையின் கைவளையல்கள் கழன்றன என ஐங். 38வது பாடலும், நாற்பதாவது பாடலும் சுட்டுகின்றது. இவை மட்டுமின்றி அழகிய தொடி என ஐங் 71வது பாடலும், ஆஸலிருந்திய பாடல்கள் கை வளையல்களாக அணியப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது. மருத நிலத்திற்கு உட்பட்டோர், மோதிரம், சிறுங்கினால் ஆன வளையல் கோரையில் ஆண மாலை, கால் சிலம்பு, தண்டை, முத்து வடம், 3வடச்சபல்கிளிபான் கம்பினால் ஆன சிலம்பை, ஐம்படைத்தாலி முதலியனவற்றை அணிந்திருந்தனர். இவை மட்டுமின்றி புல்பிகை, தாமரை, கொண்டை இடப்பவம், முக்கண்டன், கோகிலை, சிலம்பு, ஆம்பில் மலரால் ஆன மாலை வளையல் முதலானவற்றையும் அணியப்பட்டன. இவையெல்லாம் மருதப்பாடல்கள் முன் வைக்கின்றது.

நற்றிணையில் மோதிரம், கிண்கிலை பொன்னால் ஆன அணிகலன், காதம், குறுந்தாகையில் சங்கினால் ஆன வளையல், தழைகள் கொண்ட காதணி மற்றும் தலையணி, கலித்தொகையில் புல்லிகை, முக்கண்டன், சுட்டவடம், மேகிலை, சிலம்பு, சிதங்கை, ஐம்படைத்தாலி, முத்துவடம், பரல்கள் இட்ட சிலம்புகளும், அகநானூற்றில் பரலால் ஆன சிலம்பு, ஆம்பல் மலர்களால் ஆன மாலை, வளையல், மணிகள் பதித்த குலை முதலியவை அணியப்பட்டுள்ளதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இந்த அணிகலன்கள் பெரும்பான்மை ஒரு குறிப்பிட்ட நிலத்திற்கு மட்டுமே பொருந்தாமல் பொதுவாக நிலையிலும் இருந்து வருகிறது.

இருப்பிடங்கள்

தொடக்ககால மனிதன் குகைகளிலும், மரப்பொந்துகளிலும் வாழ்ந்தான் என்பதனை மனித இன ஆராய்ச்சியாளர்கள் தரும் செய்தியாகும். நாடோடியாக வாழ்ந்து மனிதன் வேளாண்மை உற்பத்தியில் ஈடுபட்டது முதலே நிலையான வாழ்க்கையே மனிதன் நிலையின் வீடு படைத்துக் கொள்ள காரணமாக அமைந்தது. வீடு என்பது மனிதனுக்கு பாதுகாப்பான இடமாகவே இருந்து வருகிறது. தொல்காப்பியர் இரவுக்குறியே இல்லகத்துள் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுவது இல்லமாகிய வீடு பாதுகாப்பான இடம் என்பதாலேயாகும். மக்களின் தொழில் பொருளாதாரம் அவர்களின் இருப்பிடங்கள் வரையறை செய்தது. இந்த வகையில் வயல் சார்ந்த இடமான மருதம் நீர்ப் பிடிப்பகுதிகளையும், வயல்களையும் தோட்டங்களையும், தோப்புகளையும், சோலைகளையும் கொண்டது. மேலும் மருத நில மக்கள் இருப்பிடமானது ஊர் என்றழைக்கப்பட்டது. ஆகையால் தலைவனுக்கு ஊரண் என்ற நிலையை பெயர் கொண்டு அளக்கப்படுகிறது. மருத நில உழவர் வயல்பரப்பில் தங்கிப் பயிர்களைக் காவல் காக்கப் புதிய வைக்கோலால் வேய்ந்த கவர்ந்த குடியை அமைத்துக் கொண்டனர். அதன் முற்றத்தில் உழத்தியர் அவல் இடித்தனர். "புதுவை வேய்ந்த கவிசுடில்கள் பெருநரண்ன"¹³⁰ மருத நிலத்தில் வைக்கோலால் வேயப்பட்ட ஓலைக்குடிசையில் குறித்து பெரும்பாணாற்றுப்படை பதிவு செய்கின்றது.

¹³⁰ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண்.224.

வளமுடைய ஊர்களில் உழவர் வீடுகளின் முற்றத்தில் கன்றுகள் கட்ட நெடிய தாம்புகளைக் கொண்ட முளைகள் நடப்பட்டிருந்தன. நீண்ட ஏணிக்கு எட்டாத நெடிய வடிவினையுடைய குதிர்கள் இருந்தன. பிள்ளைகள் அந்த முற்றத்தில் சிறுதேர் உருண்டு விளையாடினார்கள். முற்றத்தில் இத்தகு சிறப்பினைக் கொண்டு இல்லமானது நல்ல முறையில் அமைந்திருக்கலாம் என்பதனை பெரும்பாணாற்றில் படை மற்றொரு இடத்தில் எடுத்துரைக்கின்றது.

"பகட்டு ஆ ஈன்ற கொடுநடைக் குழவிக்

கவைத் தாம்பு தொடுத்த காழ் ஊன்று அல்குப்

ஏணி எய்தர் நீர் நெடு மார்பின்

முகடு துமித்து அடுக்கிய பழம்பல் உலவின்

குமரி மூத்த கூடு ஓங்கு நல் இல்"¹³¹ பெரும் 243-249

மருத நில மக்கள் வாழும் இல்லமானது. இவ்வாறு இருந்ததாக சொல்லப்படுகிறது. மற்றொரு இடத்தில் மருத நிலத்தவர்கள் தருப்பைப் புல்லிரைல் வேயர்ப்பட்ட குடிகளில் இருந்ததை ஆற்றுப்படைப் (263-267) பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. மருத நிலத்தில் வலை வீடு மீன் பிடித்து வாழ்ந்தவர் வலையர் எனப்பட்டனர். அவர்கள் வஞ்சி மரக்கொம்புகளையும் காஞ்சி மரக் கொம்புகளையும் கலந்து நட்டு வேழக்கோலை வரிச்சாக நிரைத்துத் தாழை நீரால் கட்டித் தருப்பைப் புல்லாலே வேயர்ப்பட்ட குடில்களில் வாழ்ந்தனர். அவர்களது குடிலின் முற்றத்தில் மீனை வாரி எடுக்கும் பறிகள் இருந்தன. குடிவை அடுத்து வளைந்த காலையுடைய புன்னை மிக கொம்புகள் அமைந்த பந்தர் இருந்தது. அப்பந்தரின் மீது சுரைக்கொடி முதலிய படர்கொடிகள் படர்ந்து காய்களோடு விளங்கின என இல்லத்தினையும் அதன் பின்புலத்தினையும் பெரும்பாணாற்றுப்படை முன் வைக்கிறது. மருத நிலமானது சோலை, தோட்டம், தோப்புகளால் ஆனது என்பதால் தென்னந் தோப்புகளுக்கு இடையில் மருத நிலச் சிறார்கள் பல அமைந்திருந்தன. அவை உரல் போன்ற அடியினையுடையதும், மலையோ என மருதம்படி காணப்படும் தோற்றமுடையதுமாகிய யானையின் உடம்பு போன்ற சுரசுரப்பையுடைய வளமான தென்னையின் வாடிய வோலைகளால் வேயப்படும் ஊர்கள் இருந்தன. இவ்வூரில் வீட்டின் முற்றத்தில் மஞ்சள் பயிராயிருந்தது. மணம் வீசும் பூந்தோட்டம் பின்னே

¹³¹ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 243-249.

இருந்தது. இவ்வாறான தோப்புகள் தோறும் தனித்தனியாக மலைகளில் தோப்பில் உள்ள உழவர்கள் இருந்தனர். என்பதனை,

".. கிறை அடிக்

குன்று உறஞ் யானை மருங்குல் ஏய்க்கும்

மஞ்சள் மூன்றில் மணம் நறு மடப்பிய

தண்டலை உழவர் தலை மனைச் சேப்பின்"¹³²

என்ற அடிகளானது சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இத்தகைய உழவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதனையும் பெரும்பாணாற்றுப்படையானது எடுத்துக்காட்டுகிறது. இந்த உழவர்கள் குடி நிறை வல்கிச் செஞ்சால் உழவர்" என்கிறது. மருத நிலத்தில் வாழும் உழவர்கள் உணவுப் பொருட்கள் நிறைந்த வீடுகளையுடையவர்கள் ஆவர். மருத நிலத்தில் இவர்கள் மட்டும் அல்லாமல், இந்திய மருத நிலப்பகுதியியேதான் அந்தனர்களும் வாழ்ந்தனர். தொண்டை நாட்டில் அவர்கள் இல்லம் ஒன்று இருந்த நிலையை பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.

"செழுங் கன்று யாத்த சிறுதாட் பந்தர்

பைந் சேறு மெழுகிய படிவ நல் நகர்

மணை உறை கோழியொடு ஓமலி துன்னாது

வளை வாய்க்கிள்ளை மறை விளி பயிற்றும்

மறை காப்பான் உறை பதிச் சேப்பின்"¹³³ பெரு 294-300

என்ற அடிகளில் அந்தனர். வீடுகளில் முன்புறம் பந்தல்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் சிறிய கால்களில் பசுங்கன்று கட்டப்பட்டிருந்தது. இப்படியான வீட்டை கோழியும், நாயும் நெருங்கவில்லை. வீட்டில் கிளி வளர்க்கப்பட்டது. இதற்கு வேத இசை கற்பிக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட வீடானது மெழுகபட்டுள்ளது. தெய்வங்கள் நிறைந்து காணப்பட்டது. சங்க காலத்தில் காணப்பட்ட இல்லங்கள் அந்தந்த நிலத்தின் தன்மைக்கேற்பவும், வெப்பநிலைக்கு தகுந்தாற்போலவும், பருவ நிலைக்குத் தகுந்தாற்போலவும், வாழ்வியல் வழிகளுக்கு ஏற்றாற்போலவும் காணப்படுகின்றது. குன்று சார்ந்த பகுதிகளை வாழ்ந்த மக்கள் பயன்படுத்திய சில பொருட்கள் மருத நில நாகரீக வாழ்வியலும் இணைந்து காணப்பட்டன.

¹³² . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 357-561.

¹³³ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 294-300.

விளையாட்டுகள்

உலகம் முழுவதிலும் விளையாட்டு என்பது மக்களின் இன்ப நினைவுகளில் நிலைபெற்று விளங்குவதாகும். மேலும் நிலவயலை அடிப்படையாகக் கொண்டும் விளையாட்டுக்கள் அமைகின்றன. பழந்தமிழர்களிடையே விளையாட்டானாது ஒரு பொழுதுபோக்கு நிகழ்வாகவே இருந்துள்ளது. மேலும் இவ்விளையாட்டுகள் பெரும்பான்மை பெண்களாலேயே விளையாடப்பட்டுள்ளது. இந்த விளையாட்டுகள் அனைத்து நிலத்திற்கும் பொதுவானதாகவும் இருந்துள்ளது. மருதநில மக்கள் வேளாண்மையின் அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்வாதாரத்தை அமைத்துக் கொண்டவர்கள். மருத்திணை மாந்தரான் பெண்கள் ஊஞ்சல் விளையாடியும், புலையாடியும் மகிழ்ந்திருந்தனர். சிறுவர்கள் சிறுதேர் உருட்டியும் விளையாடியதை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளது. மக்கள் மேற்கொள்ளும் பொழுதுபோக்குகளில் ஊஞ்சலாட்டமும் ஒன்றாகும். ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடு இன்றி ஊஞ்சலாடுகின்றன.

இந்த ஊஞ்சலாட்டமானது. கிராமப்புறங்களில் பெரு வழக்காக உள்ளது. கற்றாழை அல்லது பனைமட்டையினது நாரை உரித்து அதனை கயிறு மேல் திரித்து மரக்கிளைகளில் கட்டுவர். அமருவதற்காக வாய்ப்பாகக் கிறு பலகையை அதில் பொருத்துவர். ஒரே சமயத்தில் இரண்டு மூன்று பெண்கள் அமர்ந்து ஊஞ்சலாடுவர். ஆண்களும், பெண்களும் சேர்ந்து ஊஞ்சலாடும்போது பெண்கள் அமர்ந்து கொள்வர். ஆண்கள் கயிற்றின் மேல் நின்று கொண்டு வேகமாக கயிறை அசைத்து ஆடுவார்கள். மேல் நின்று கொண்டு வேகமாக கயிறை அசைத்து ஆடுவார்கள். சங்க கால மக்கள் ஊஞ்சலாடியதை நற்றிணை பதிவு செய்கிறது. மருதப் பெண்கள் பனை நற்றினாலே திரித்த கயிற்றை மரக்கிளையில் கட்டப்பட்ட ஊஞ்சலில் ஆடியதை,

" பெருங்கயிறு நாலும் இரும்பனம் பிணையல்

பூங்கண் ஆயம் ஊக்க வுங்காள் "¹³⁴ நற். 90.

ஊஞ்சலாடும் வழக்கம் மக்களால் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளது. மேலும் சிறுவர்கள் தேர் உருட்டு விளையாட்டினர் என்பதனை நற்றிணை 250வது பாடலும், தொண்டை நாட்டு மருத நிலப் பேரூர்களில் சிறுவர் பிறரால் ஏற்படாத சிறிய தேர்களைக் உருட்டி விளையாடியதை

¹³⁴ . நற்றிணை, பாடல் எண். 90.

பெரும்பாணாற்றுறுப்படை 248-249 எடுத்துரைக்கின்றது. சிறுவர் சிற்றில் இழைத்தனர். வரிப்பந்து ஆடினர். மரப்பானையும், மரப்பாவையும் வைத்து விளையாடினர். இங்ஙனம் விளையாடிய சிறுமியர் ஓரை மகளிர் எனப்பட்டனர். சிறுவர்கள் மரப்பானையை வைத்து விளையாடினர். செல்வச் சிறுவர், பெரிய மலைகள் பதித்த சிறிய தேரில் இருக்க சேடியர் அத்தேரை சென்றனர். ஏழைச் சிறுவர்கள் பனங்குரும்பையைக் கொடியல் கட்டி இழுத்து விளையாடியதை கலித்தொகை எடுத்துரைக்கிறது. மேலும் குறுந்தொகையிலும், ஐங்குறுநாற்றிலும் பெண்கள் வண்டல் பாவை விளையாடியதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. வண்டல் மண்ணைக் கொண்டு பாவைச் செய்து விளையாடுதல் சிறுமியர் வழக்கம் அப்பாவை 'வண்டல்பாவை' எனப்பட்டது. இதனை,

"ஒண்தொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்"¹³⁵ குறுந் - 238

வண்டல் பாவை விளையாடியதை எடுத்துரைக்கிறது. இவ்வாறு விளையாடப்படும் விளையாட்டுக்கள் யாவும் காலம் மற்றும் நேரத்தினைக் கொண்டு விளையாடப்பட்டுள்ளது. மருதத்தினை பெண்கள் தங்கள் மகிழ்ச்சியினை வெளிப்படுத்துவதற்கும், பொழுதுபோக்குவதற்கும் விளையாடியதை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

விழாக்கள் காட்டும் பண்பாடு

மருத நிலத்தில் நடத்தப்படும் விழாக்கள் அந்நிலப்பரப்பில் விழும் மக்களின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துவனவாய் இருப்பதனைக் காணலாம். மனித வாழ்வில் விழாக்கள் நடப்பதற்கு மனமகிழ்ச்சியுடன் கூடிய ஆய்வு நேரம் அவசியம். ஏனைய நிலப்பகுதிகளைக் காட்டிலும் மருத நிலப் பகுதியில் வாழும் மக்களுக்கு ஓய்வு நேரம் மிகுதியாகக் காணப்படும். வேளாண் சமூக அமைப்பில் அறுவடைக்குப் பின் ஓய்வு தான். மனமகிச்சியுடன் கூடிய ஆய்வாக இது இருக்கிறது. தைத்திருநாள், மாசித்திருநாள், பங்குனி உத்திரம், சித்திரை திரு விழா போன்ற விழாக்கள் அறுவடையில் பின் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

இந்திர விழா

மருத நில மக்கள் மழையை நம்பி வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள் மழை வரம் வேண்டி வானோர் தலைவனான இந்திரனுக்குரிய விழாவை

¹³⁵ . குறுந்தொகை, பாடல் எண். 238.

நடத்தினர். இச்செய்தியை, ஐங் 621ல் காண முடிகிறது. இவ்விழா அக்காலத்தில் நடத்தப்படும் விழாக்களிலேயே மிகப்பெரும் விழாவாகத் கொள்ளப்படுகிறது. வயல் சூழந்த மருத நிலத்து ஊர்களில் நிலமும், இந்திர விழாவைக் கண்டு களிக்க மக்கள் திரண்டு செல்வதையும், இவ்விழாவின் ஆடல், பாடல் நிகழ்த்துவதற்கு பரத்தையார் அனைவரும் ஒன்று கூடியதாகவும் சான்று காட்டுகின்றது.

புனலாடு விழா

ஆறுகளில் பெருக்கெடுத்து வரும் புதுப்புனலில் பாய்ந்து நீந்தி விளையாடுவதைப் புனல் விளையாட்டு என்பர். ஆடவர் தம் இனம் மனைவியருடனோ, காதல் பரத்தையருடனோ சேர்ந்து மகிழ்ந்து விளையாடும் விளையாட்டு இது, இதனையே பலர் கூடி இருக்கும் பெருந்துறையின் கண் நிகழ்த்தும் உண்டு. ஆடவர் தத்தமது மனைவியருடன் சேர்ந்து புனலாடியதை விடவும், பரத்தையருடன் சேர்ந்து புனலாடியதே மிகுதி. மருதப்பாடல்கள் பலவற்றில் தலைவன் பரத்தையருடன் சேர்ந்து புனலாடிய செய்தியைக் காணமுடிகிறது. தலைவன் பரத்தையோடு வேளக்கருலாகிய வெள்ளிய தெப்பத்தில் கிரும் பிடியும் போல முகமலர்ச்சியுடன் புனலாடியதும் (அகம்:6) ஒளி பொருந்திய நெற்றியும், மணம் வீசும் வேய்ந்த கூந்திலும், மாவடு ஒன்ற கண்களும், முத்து வடம் அசையும் முலையும், நுண்ணிய அழகின் நலனம் வாய்ந்த பரத்தையோடு இடையீறாது புனலாடியதும் (அகம்:116) வலிமை மிக்க களிற்றுனைப் போல புனை தழுவி நாணம் சிறிதுமின்றி மகளிரோடு புனலாடியதும் (அகம்:266) இன்றும் தொடர்ந்து பரத்தையுடன் புனலாடியதும் (அகம்:296) தலைவி தலைவன் பால் ஊடல் கொள்ளத் பெரிதும் காரணமாயிற்று.

இளம் ஆடவரும் மகளிரும் சேர்ந்து புனலாடி மகிழ்வதை அரசனை கண்டு களிப்பதும் உண்டு. ஒருமுறை சோழப் பேரரசன் கரிகால்வளவன் தன் சுற்றத்தாருடன் காவிரி ஆற்றங்கரையில் மூன்றுரையில் அமர்ந்து இவ்விழாவைக் கண்டுகளிக்க இசை ஒலிக்கும் அழகிய வீரக்கழல் அணிந்தவனும் இருப்பினும் கீச்சனைக் கட்டி பொன்னாலாகிய கஞ்ச தானம் ஒலிக்கப் புனலின் கண் பெருவருப்போடு கூடியவனுமான ஆட்டத்தையை காவிரி வெள்ளம் இழுத்துச் சென்றது. புனலாடிய ஆட்டத்தை சூழலில்

சிக்கித் காவிரியாற்றால் அடித்துச் செல்லப்பட்டதையும், அவர் மனைவியாகிய ஆதிமந்தி காவிரி கரையிலேயே தொடர்ந்து துடித்தன. கணவனை எங்கும் காணாது கடைசியில் மருதி என்பாள் காட்டத் கண்டாள் என்பதையும் பல பாடல்கள் முன் வைக்கப்படுகிறது. இதனை அகம்: 36, 236, 375, 399 ஆகியன வெளிப்படுத்துகின்றன.

"தோட்டு இருஞ் சுரியல் மணந்த பித்தை

ஆட்டன் அத்தியைக் காணீரோ?, என

நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்

‘கடல் கொண்டன்று’ என புனல் ஒளித்தன்று"¹³⁶ அகம்-236

என பாடலடியில் சான்று காட்டுகிறது. இவ்விழாக்களை மக்களின் நேரங்களுக்கு தகுந்தாற்போல் நடைபெறுகிறது. பெரும்பான்மை காலை மற்றும் மாலை வேளைகளில் இப்புனலாடல் நடைபெறுகிறது. மேலும் இது பருவ மாற்றம் காரணமாக மழை பொழிந்து ஆற்றல் நீரோட்டம் ஏற்பட அதனை வரவேற்கும் நிலையில், மகிழ்ச்சி பெருங்கால் நீராடிவழிபடுவது புனலாடலின் நோக்கமாகும். தங்களது வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக விளங்கும் நீரை வாழ்த்தி வழிபடுவதும் வரம் வேண்டுவதும் வளமை வேண்டி செய்யப்பட்ட ஒன்றாக புனலாடல் காட்சி தருகின்றது.

விளக்கீட்டு விழா

வீடுகளிலும் வீதிகளிலும் விளக்கேற்றி மாலைகளைக் கட்டி கொண்டாடிய விளக்கேற்று விழாவும் (அகம்:86, 266) அந்நாளில் கொண்டாடப்பட்டது. மழை நீங்கிய பருவத்தில் இந்திரன் அறுமீனாகிய கார்த்திகையோடு சேரும் நாளில் இவ்விழா நிகழ்ந்து இருள் செறித்த நடுநாளில் இவ்விழா நிகழ்த்தியாக கூறப்படுதலின் இது இக்காலத்தில் கொண்டாடப்படும். தீபாவளியை ஒத்த விழாவாகலாம் என்பர்.

சிறுதெய்வ வழிபாடு

நாட்டார் வழக்காற்றில் சிறுதெய்வ வழிபாடே சிறப்பிடம் பெறும். ஊர்களிலுள்ள சதுக்கங்களிலும் சந்துக்களிலும் எல்லோரும் கூடும் மன்றங்களிலும் தாம் வாழும் இல்லங்களிலும் சிறுதெய்வங்களை வணங்கி வந்தனர். சதுக்கம் என்பது நான்கு தெருக்கள் கூடுமிடம். சந்து என்பது

¹³⁶ . அகநானூறு, பாடல் எண்.236.

முச்சந்தி, ஐஞ்சந்தியைக் குறிக்கும். ஊருக்கு நடுவில் எல்லோரும் வந்து கூடுவதற்கு பயன்படும் மரத்தடியே எனப்படும். இச்சிறு தெய்வ வழிபாட்டு முறைக்கும் பண்பாட்டளவில் பெரிய வேறுபாடு உண்டு. இங்கு உயிர்ப்பலி தவறாது இடம் பெறும். உழைக்கும் மக்களின் பயன்படுத்தும் கள்ளோ, சுருட்டோ படையலில் இடம் பெறும்.

தன் மகளுக்கு உற்ற நோயைத் தணிக்கும் பொருட்டு துறையின் கண் நிலை பெற்ற தெய்வத்திற்குக் கையுறை பொருளாகக் கல்லையும், மாலையையும் படைக்கின்றாள். ஒரு தாய் அது மட்டுமில்லாமல் நிமிர்ந்த கொம்பிலையும் தொட்டும் காதனையும் உடைய வெள்ளாட்டுக்கிடாயையும் செலுத்துகிறாள். அப்படியும் தன் மகளுக்கு உள்ள நோய் தனியும் உபாயம் அறியாமல் இருக்கிறாள் என்பதைக் காண்கிறோம்.

" கள்ளும் கண்ணியும் கையுறை யாக

நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நால்செவிக் கிடாஅய்

நிலைத்துறைக் கடவுட்கு உளப்பட ஓச்சி

தணிமருங்கு அறியாள் யாய்அழ

மணி மருள்மேனி லான்றிறம் கொளலே"¹³⁷ அகம்: 156: 13-17.

உயிர்பலி பெறுவதும், அச்சம் தரும் நோக்கமுடையதுமான சிறு தெய்வம் குறித்து, உயிர்ப்பலி பெறுஉம் உருகெழு தெய்வம் (அகம். :166)

என்றனர்.

கூத்துகள்

பெண்களால் மேற்கொள்ளப்படும் குரவைக்கூத்து, துணங்கை கூத்து பற்றி அகப்பாடல் ஒன்று கூறுகிறது. பெண்கள் எழுவரோ, ஒன்பதின்மரோ என்பதின் மரோ கை கோர்த்துக் கொண்டு வட்டமாக நின்று ஆடும் கூத்தையே குரவைக் கூத்து என்பர். இதில் பெண்கள் தாங்கள் பாடல் வாயிலாக ஏதெனும் ஒரு செய்தியைச் சொல்வர். பெண்கள் நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்த அழகிய குடத்தினை நடுவில் வைத்து, தம் கணவரது நற்பண்பில்லாத பரத்தமை ஒழுக்கத்தைப் பிடி வியந்த பூங்கொத்துகளையுடைய காஞ்சி மரத்தின் சூழலில் குரவை ஆடியதாக அறிகிறோம். பெண்கள் வட்டமாய் நின்று வெறும் மணலை உலக்கையாய்

¹³⁷ . அகநானூறு, பாடல் எண்.156.

குற்றிக் குரவையாடுதல் உண்டு என்பதனை அகம்:286 முன் வைக்கிறது.
இதனை,

"தீக்கரும்பு நல்லுலக்கை யாகச் செழுத்தம்
பூக்காஞ்சி நிழல் அலைப்பார் பகார் களிநீர்
ஆழிக் கொடித்தின் சேரக் செம்பியின் வட்பலர்தாய்ப்
பாழித் தடவரைத் தோட் பாடலே பாடல்
யாவைமார் ஓலிக்கும் பாடலே"¹³⁸

சிலம்பு, வாழ்த்துக்கதை, 206.

என்ற பாட்டோடு ஒப்பிடலாம். சிலம்பில் ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக்குரவை என்ற இரு காதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. முன்னது ஆயர்பாடிப் பெண்கள் மாயோனை வாழ்த்திப் பாடியது. பின்னது குன்றிலே வாழும் முருகனை வழிபட்டு பாடியது. தொடக்கத்தில் சமூக நெறிபிறந் நிகழ்வுகள் என்னப் தன்மையுடன் பிர ஆடுவதற்கான வடிவமாகிய இக்கூத்து பின்னர் தெய்வங்கள் வணங்கிப்படி ஆடுவதற்கான வடிவமாயிருக்கலாம் என்று கருதப் பெறுகிறது.

பழக்க வழக்கம்

பழக்கம் என்பது ஒரு கற்கும் செயலாகும். இது தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தையைக் குறிப்பதாகும். பழக்கம் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கூறாக கருதப்படுகிறது. நனவுடன் தொடங்கிய செயல் நாளடைவில் நனவின்றியே நிகழக் கூடியதாக ஆகிவிடும் செயலையே பழக்கம் என்பர். பழக்கத்தின் தொடர்ந்த நிலையே வழக்கமாகும். வழக்கம் சமூகம் சார்ந்த ஒன்றாகும். ஒரு இனத்தின் ஒரு சிறு பகுதியைச் சார்ந்தோரே சிற்சில நாட்டின் மட்டிலோ அல்லது அவருள்ளும் ஒரு சிறு வகுப்பினரோ அல்லது தனித்தனியான ஆட்கள் அவருள்ளும் ஒரு சிறு வகுப்பினரோ அல்லது தனித்தனியான ஆட்கள் மட்டிலோ செயல்கள் ஒழுங்காகச் செய்து வருவதையே வழக்கம் என்கிறோம். பழக்கத்திற்கும் வழக்கத்திற்கும் உள்ள நெருக்கமான உறவினைக் கருதி நம் முன்னோர் பழக்கம் வழக்கம் என்ற தொடரை வேறுபாடு இல்லாத நிலையில் கையாண்டுள்ளனர். திருமணம் என்பது ஓர் ஆடவனும் ஒரு பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதற்காகச் சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட விளைமுறையாகும். தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் திருமணமுறை அவர்களின் தனித்தப் பண்பாட்டினை உணர்த்தும் நிலையில்

¹³⁸ . சிலப்பதிகாரம், வாழ்த்துக்கதை, 206.

அமைந்திருந்ததைச் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டிச் செல்கின்றன. இன்றைய தமிழ்மக்களால் திருமணம் கல்யாணம் என்று சொல்லப்படும் மணமுறையினை ஐங்குறுநூற்று மருதப்பாடல் வதுவை என்கிறது.

"நல்லோர் நல்லோர் நாடி

வதுவை யயர விரும்புதி நீயே"¹³⁹ ஐங். 61.(4-5)

என்கிறது பாடலடி, சங்கப்பாடல்களில் அங்குமங்குமாகத் திருமண நிகழ்வுகள் சிதறிக்கிடப்பதனை காணமுடிகிறது.

மணத்திற்கான காலமும் பொழுதும்

நல்ல பொழுதில் தொடங்கப்படும் செயல்கள் நன்மை பயக்கும் என்பது பண்டைத் தமிழர் கொள்கை எனவே பண்டைத் தமிழர் திருமண நிகழ்வுக்கு நல்ல காலத்தையும் பொழுதையும் எதிர்நோக்கி இருந்தமையினை அவர்களது வாய்ச்சொற்கள் புலப்படுத்துகின்றன. இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த பழந்தமிழர் இயற்கைக் கூறுகளின் செயல்பாடு கொண்டே தங்களது செயல்கள் ஆற்றத் தொடங்கினர். திருமணத்திற்கான நல்ல பொழுதாகும். நன்னமித்திலும் தமிழர் வாழ்வில் நீங்கா இடத்தைப் பெற்றன. ஆண்டில் வேங்கை மலரும் இளவேனில் காலத்தையே மணநாளுக்கு உகந்ததாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். இதனை, வேங்கை தந்த வெற்பணி நன்னாள் (ந:396) என்ற அகப்பாடல் விளக்கும் மணத்திற்குரிய நன்னாளாகத் திங்கள் உரோகினியைத் சேர்ந்த விடியற்பொழுதினைக் கருதினர். இதனை,

"அனையருள் அகன்ற கவன்யறு காலைக்

கோள்கால் நீங்கிய கொடுவேன் டிங்கள்

கேடில் விழுப்புகல் நாடலை வந்ததன்"¹⁴⁰ அகம் 86 (4-7)

எனத் திருமணம் காலையில் நிகழ்ந்ததாச் சொல்லப்படுகிறது. பழந்தமிழர் பெரும்பொழுதாகிய இளவேனிற் காலமும் சிறுபொழுதாகிய திங்கள் உரோகினியைச் சேர்ந்த விடியலும், மனத்திற்குரிய காலமாகக் கொள்ளலாம். நிமித்தம் பார்த்தலும் நாள் பார்த்தலும் தமிழரது அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் இடம் பெற்றிருந்தன. படை இயங்கு அரவம் பாக்கத்து விரிச்சி (தொல்: பெரு:61) என்று நிதித்தத்தை விரிச்சி என்ற

¹³⁹ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண்.61.

¹⁴⁰ . அகநானூறு, பாடல் எண்.86.

சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றது. திருமணத்தின் போது நன்னிமித்தம் அறிந்தமையை அகநானூற்றின் எண்பத்தி ஆறாவது பாடல் விளங்குகின்றது.

மரபுவழியான மணம்

இன்றைய தமிழரிடம் காணப்படுவது போன்றே சங்க காலத்திலும் மணமகன் வீட்டார். பெண் வீட்டார் பெண் கேட்டுத் திருமணத்தை நிச்சயித்துள்ளார். இதனை,

"வேந்துபகை தணிக! ஆண்டு பல நந்துக!

என வேட்டோனே யாயே யிமே

மலர்ந்த பெய்கை, முகந்த தாமரைத்

தண் துறை ஊரன் வரைக

எந்தையும், கொடுக்க! என வேட்டமே"¹⁴¹ ஐங். 6.

என்ற பாடலானது சுட்டிச் செல்கின்றன. மணம் பெண் வீட்டில் நிகழ்த்துவதையே பண்டைத்தமிழர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். மணம் நிகழும் வீட்டில் புது மணல் பரப்பவும் வழக்கம் அகநானூற்றில் திருமண நிகழ்ச்சியினை விவரிக்கும் பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

"உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்காரி மிதவை

பெருஞ்சோர் றமலை நிற்ப நிரைகால்

தண்பெரும் பிற்தாற் திருமணல் நெமிற"¹⁴² அகம் 86(1-3)

"மழை பட்டன்ன மணல்மலி பந்த

நிழையலை சிறப்பின பெயர்வியர்ப்பாற்றித்

தமர்நமக் மூத்த தலைநாளிர வி"¹⁴³ அகம் 136 (16-18)

என்று குறிப்பிட்டு இருப்பதனை காணமுடிகிறது. தமிழர் வாழ்வில் பொதுவாக இண்பியல் நிகழ்ச்சியினைக் கொண்டாடும் விழாக்களில் புதுமணல் பரப்பும் மரபு தொன்று தொட்டு நின்று நிலவுவதனை இலக்கிய வரிகளும், இன்றைய நடைமுறை வாழ்வும் தெரிவிக்கின்றன.

¹⁴¹ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண்.6.

¹⁴² . அகநானூறு, பாடல் எண்.86.

¹⁴³ . அகநானூறு, பாடல் எண்.136.

திருமணத்திற்குப் புள் நிமித்தம் பார்த்து செயல்பட்ட நிலையினை,

"புள்ளுப் புணர்ந் திய வாகத் தெற்றொளி

அங்க ணிருவிரும்பு விளங்க"¹⁴⁴ அகம் 136

என அகநானூற்றுப் பாடல் குறிக்கின்றது. திருமணத்தில் நன்னிமித்தம் பார்த்து செயல்பட்டுள்ளமை அக்காலச் சமுதாய மனப்பான்மையை உணர்த்துவதாக இருக்கின்றது. மேலும்

"மனை விளக்கு மாலை தொடரிக்

கணையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலை"¹⁴⁵ அகம் 86 (4-5)

என்ற அடிகளில் மணப் பந்தலில் விளக்கேற்றும் வழக்கத்தினைக் கொண்டிருந்ததோடு,

"சகட மண்டிய துகள் தீர் கூட்டத்துக்

கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணிக்

படுமனை முடிவொடு பருஉப்பனை அமழ"¹⁴⁶ அகம் 126(5-7)

கடவுள் வழிபாட்டினை ஆற்றிய பின்னரே மணவினைகளைத் தொடங்கும் மரபினை மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளதை அறிய இயலுகின்றது.

மலர்கள் அணிதல் மரபு

தமிழரின் பண்பாடு மலரோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய மலர்பண்பாடாகும். அவர்களின் வாழ்வில் மரங்களும் பூக்களும் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை சிறப்பாகப் பயன்பட்டதனை இலக்கியங்களும் வாழ்வியலும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இதனை அகம், புறம் ஆகிய இருவகை மரபிலும் காவன்பூ, போர்ப்பூ, அடையாள மாலைகள், கண்ணி, தார் ஆகியவை வாழ்வியல் பங்கு வழி அறியமுடிகின்றது. திருமண நிகழ்வில் மலர் பெற்ற சிறப்பினையும் விளக்கு ஏற்றி மாலை தொங்கவிட்டதை,

"மனைவிளக் குறுத்து, மாலை தொடரி

சினை இருள் அகன்ற கவின் பெறு காலை"¹⁴⁷ அகம் 86(4-5)

என்ற அடியும், நெல்லுடன் மலர்தூவி மணமக்கள் வாழ்த்தியமையினை,

¹⁴⁴ . அகநானூறு, பாடல் எண்.136.

¹⁴⁵ . அகநானூறு, பாடல் எண்.136.

¹⁴⁶ . அகநானூறு, பாடல் எண்.136.

¹⁴⁷ . அகநானூறு, பாடல் எண்.86.

"பெற்றோர் யட்கும் பிணையை ஆக! என

நீரோடு சொரிந்த ஈர்தம் அலரி

பல் இருங் கதுப்பின் நெல்லோடு தயற்க

வதுவை நல்மணம் கழிந்த பின்றை"¹⁴⁸ அகம் 86(14-17)

ஆகிய பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

நெல்லும் மலரும் தூவுதல்

திருமணத்தின் போதோ அல்லது வழிபாட்டின் போதோ நெல்லும் மலரும் தூவி வாழ்த்துவது மரபு இது சங்க மரபாக இருந்ததனை,

"கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்

பெற்றோர் பெட்கும் பிணையை ஆக என

நீரோடு சொரிந்த ஈர் இழ் அலரி

பல் இருங் கதுப்பின் நெல்லோடு தயங்க

வதுவை நல் மணம் கழிந்த பின்றை"¹⁴⁹ அகம் 86 (13-17)

இவ்வாறு தூவி வாழ்த்தும் முறை பண்டைய நாகரீகங்களின் பழமையான வழக்கம் என்பர். மணமக்கள் வாழ்த்து அறிகுறியாகத் தூவி வாழ்த்தும் மரபில் இரு வகையான கருத்துகள் இருப்பதாக குறிப்பிடுகிறது. இவை முறையே மணமக்களைத் தீய சக்திகளின் பாதிப்பிலிருந்து காப்பதற்கும் மற்றும் நிகழ்த்தும் செயலில் வளமை வேண்டியும் தூவுவதாகக் குறிப்பர். தமிழர் திருமணத்தில் நெல்லும் மலரும் தூவி வாழ்த்தியமை எந்த குறிக்கோளின் அடிப்படையில் அமைந்தது என்பதனைச் சிந்திக்கும் பொழுது அது வலிமை வேண்டி நிகழ்த்திய ஒன்றாகவே காட்சி தருகிறது. இன்றைய விழாவிலும் மஞ்சள் நீர் கலந்த அரிசியினைத் தூவி வாழ்த்தும் நிலை மங்கலம் வேண்டி அதாவது பலன் வேண்டி நிகழ்த்திய செயலாக இருப்பதனை உணரமுடிகின்றது.

மங்கல அணி

திருமணத்தின் அறிகுறியாகத் தமிழர் அணி ஏறும் அணிந்ததற்கான குறிப்புகள் எதுவும் சங்கப் பாடல்களில் இல்லை. பழந்தமிழரின் மணமுறையில் திருமணச் சடங்கின் இன்றியமையாதக் கூறாக மீண்ணைக் கையால் பற்றித் தருதலே சிறப்பானதாகக் கருதப்பட்டது என்பதனை திருமண நிகழ்ச்சியை விவரிப்பதனை

"கல்லென் கிம்மையர் ஞெரெனப் புகுதிந்து

¹⁴⁸ . அகநானூறு, பாடல் எண்.86.

¹⁴⁹ . அகநானூறு, பாடல் எண்.86.

மேர்இல் நிகழ்தி ஆக எனத் தமர்தா"¹⁵⁰ அகம் 86 (18-19)

என்ற பாடலடி தெரிவிக்கின்றன. மேலும் இதனை வலியுறுத்தும் முறையில் இன்றைய நடைமுறை வாழ்வில் கிராமப் புறங்களில் பெற்றோர் தங்களது பெண்ணின் திருமணம் நடக்க வேண்டும் என்பதனைச் சுட்டும் முறையில் தன் பெண்ணை ஓர் ஆடவனிடம் கையில் பிடித்துக் கொடுத்து விட வேண்டும் எனக் குறிப்பது பழந்தமிழரின் மணமுறையில் கைப்பற்றித் தருதலே மணவாழ்வின் இன்றியமையாத செயலாக இருந்ததனை உணரமுடிகின்றது.

வெண்ணூல் சூட்டுதல்

திருமணம் ஆகும் மகளிர்க்கு வெண்ணூல் சூட்டப்பெற்றதை ஓர் அகப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

" மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை

பழங்கன்று கறித்த பயம்பு அமல் அறுகைத்

தழங்கு குரல் வானின் தலைப்பெயற்கு ஈன்ற

மண்ணு மணி அன்ன மா இதழ்ப் பாவைத்

தண் நறு முகையொடு வெந்நூல் சூட்டித் "¹⁵¹ அகம் 136 (10-14)

எனும் இப்பாடல் வாகையிலையினையும் அறுகம் புல்லின் கிழங்கினையும் முகையொடு சேர்த்துக் கட்டிய வெண்நூல் மணமகளுக்கு அணிவிக்கப் பெற்றதாகக் கூறுகின்றது. இது ஒரோ வழித் தாலியை ஒத்து இருப்பது கருதிதற்கு உரியது. தாலியின் தோற்றம் வெண்ணூலாக இருந்திருக்கக் கூடும். தமிழரின் பழைய பண்பாட்டில் திருமணம் ஆன பெண்களும் தாலி அணிவிக்கப் பெற்றதற்கு சான்றுகள் இல்லை. மணமக்களுக்கு தாலிகட்டும் வழக்கம் பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு தரப்படவில்லை என்று ஊகிக்க வேண்டியுள்ளது. மேலும் 'இழை' என்கின்ற சங்கத்தமிழ் சொல் தாலியைக் குறிக்கும் என்று அறிஞர் கருதுவர். வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடி 69 (அகம் 86) என்ற பாடலடியிலும், இழையணி சிறப்பின் பெயர் வியற்ப்பாற்றி என்ற பாடலடியிலும் வரும் இழை என்ற சொல் மங்கல அணி அல்லது தாலியினைக் குறித்ததாக இருக்கலாம். கரிகாலன் இறந்தபோது அவனின் மகளிர் இழை களிந்தது தாலி களிந்ததோடு நந்தது என்று அறிஞர் கூறுவர் என்பதனை "மெல்லியில்

¹⁵⁰ . அகநானூறு, பாடல் எண்.86.

¹⁵¹ . அகநானூறு, பாடல் எண்.136.

மகளிரும் இழை கிளிந்தனரெ" 70 என்ற பாடலடி சான்று காட்டுகிறது. இந்த இழை என்ற சொல் மங்கல அணி தாலியைக் குறித்து என்று கூறுவதற்கு இயலாது. திருமணம் ஆகாத மகளிரும் இழை அணிந்திருந்தமையைச் சங்கக் குறிப்புகள் சான்று காட்டப்படுகின்றன.

" மலரேர் உண்கண் மாணிழை "¹⁵² அகம் 176

முதலான சான்றுகள் யாவும் குமரியா இழை அணிந்திருந்தமையைக் கூறுகின்றன.

பிறைதொழும் வழக்கம்

ஒளி பொருந்திய அணிகலன்கள் அணிந்த மகளிர் வாளில் தோன்றிய உயர்ந்த பிறையனைத் தொழுதமை இந்தப் பிறை தொழுதல் இயற்கை வழிபாட்டின் அடிப்படையில் தோன்றி மற்றும் சில கற்பித் நம்பிக்கைகளை உள்ளடக்கியதாகும். பிறை தொழும் வழக்கம் தொன்று தொட்டுப் பல நாகரிக மக்களிடையே நிலவியதனைப் பண்டைய எகிப்திய, கிரேக்க, ஜெர்மனியச் சமுதாய வரலாறுகளும் மக்களின் வாழ்வியலும் உணர்த்துகின்றன. பண்டைத் தமிழரிடம் பிறை வழிபாடு இருந்துள்ளதனைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறியலாம். பிறை தொழுதல் என்பது மூன்றாம் நாள் சந்திரனைத் தொழுதல் ஆகும். இவ்வழக்கம் உலக மக்களினங்களிடையே கற்பித் நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் சிற்சில வேறு பாடுகளுடன் நின்று நிலவுகின்றது. பிறை தொழப் பருவதற்குப் பிறை வயப்பட்ட நம்பிக்கைகளே அடிப்படையாகும். பிறையிடம் காணும் வளர்ச்சியினைத் தன்னிடமும் தன் செயல்களிலும் காண விரும்பியதன் வெளிப்பாடே பிறைதொழுதலின் நோக்கமாகும். பண்டைத் தமிழிலக்கியம் பிறையினைப் பெண்கள் தொழுவதாகவே காட்டுகின்றது. பெண்கள் தங்களைப் பாதுகாக்கும் கடவுளாக மதியினது கருதியதளாலேயே பிறையினை வணங்கியதாகக் குறிப்பிடுகிறது.

இந்த பிறை தொழும் வழக்கத்தினை மருதப்பாடல் ஒன்று கலித்தொகையில் எடுத்துரைக்கின்றது.

"தொழுதுகாண் பிறையி தோன்றி யாம்நுமக்கு

அரியமாகிய காலை"¹⁵³ குறுந். 178

¹⁵² . அகநானூறு, பாடல் எண்.176.

¹⁵³ . குறுந்தொகை, பாடல் எண்.178.

என்பதில் தேடிப் பார்த்துத் தொழத்தக்க பிறைநிலவைப் போன்ற அருமை உடையவள் தலைவி என்று கூறப்படுவதால் பிறை நிலவைத் தேடித் தொழும் வழக்கம் நிலவியதை அறியலாம். இவ்வாறு பிறைதொழும் வழக்கத்தைக் கிண்ணிப்லாளர்கள் மட்டுமே மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். தலைமை தோழி அறியாமல் களவு ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடுகிறாள். தலைவியின் களவு ஒழுக்கத்தை தோழி பல்வேறு கவர்பொருள் நாட்டந்தால் அறிந்து கொள்வதால் என்பதற்குப் பிறை தொழுவோம் என்று தலைவியிடம் தோழி கூறி உண்மை அறிவாள் என்று கூறுகின்றார். இது நாள் வரையில் பிறைதொழுது வந்த தலைவி இப்போது பிறைதொழ மறுப்பதால் தலைவனைச் சந்தித்துக் களவு ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறாள் என்பதனைத் தோழி அறிந்து கொள்கிறாள் எனவே காதலர் வியக்கப் பெற்ற பெண்கள் பிறை தொழுதில்லை என்பதை அறியலாம். கன்னிப் பெண்கள் பிறை தொழுதல் என்பது கணவனைத் தொழுது எழுதல் என்ற வழக்காறு இப்பிறை தொழுதல் சடங்கு காரணமாக ஏற்றப்பட்டதே தவிர பிறிதன்று என்பதால் கன்னிப் பெண்களே பண்டைய நாளில் பிறை தொழுதனர் என்பதனை அறியலாம்.

நம்பிக்கைகள்

தன்னுடைய சொந்த குணத்தை ஒரு சமூகம் மாற்றம் போது அல்லது இழக்கும் போது அவற்றிற்கேற்ப முன்பே அமைந்திருந்த நடைமுறையில் நம்பிக்கைகளாக எஞ்சிக்கின்றன என்ற நம்பிக்கை தொடர்பான விளக்கம் மனித சமுதாய வாழ்வில் நம்பிக்கை தொடக்கக்காலம் முதல் ஏதேனும் ஒரு வகையில் செயல்பட்டுச் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது என்பதையே காட்டுகிறது. இன்று இந்த நம்பிக்கைகள் குறிப்பிட்ட சமுதாய மக்களின் பண்பாட்டை வெளிப்படும் கருவியாக இருந்து வருகின்றன. கண்ணால் பார்க்காமலும் அறிவு ஆராய்ச்சி செய்யாமலும் சில செய்திகள் காரண காரியம் கருதாமல் மக்களால் அவ்வாறே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுச் செயலாற்றப்படுகின்றன. முன்னோர் வழங்கியதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வர். ஏன் எதற்கு என்ற வினாக்கள் எழுப்புவதில்லை. அவை உண்மையாக கட்டுக் கதையாக எனக் கருதிப் பார்க்கப்படுவதில்லை. இயற்கையில் ஏற்படும் எதிர்பாரா நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் கருத்துகள் கற்பித்து அப்படியே நம்பப்படும் இவற்றை நம்பிக்கைகள் என்பர் என்று தமிழ்நாட்டு வரலாறு எனும் நூல் கூறுகிறது. சமூகத்தின் பண்பாட்டு மரபினை அறிவிக்க வல்பன அச்சமுதாயத்தின் நம்பிக்கைகளின் இவை பெரும்பாலும் மனிதனின் அச்ச உணர்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியவையாகவே காட்சி

தருகின்றன. இயற்கையில் புதிரான செயல்களை உணர இயலாத போதும், மனித வாழ்வில் நிகழும் உணர்வுகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத நிலையிலும் மனித மனம் சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்கிறது. அவையே நம்பிக்கைகளாகக் உறுப்பெறுகின்றன. ஒழுக்கமாகச் சொல்லப்பட வேண்டுமானால் நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்படுவன.

மருதத்திணை மக்கள் அணங்கு, ஆரா மகளிர், புள் மற்றும் பொது இவற்றின் மீது கொண்ட நம்பிக்கையினை இங்கு காணலாம்.

புள்ளும் பொழுதும்

நாளும் கொளும் பார்த்து வினைகளாற்றுவது பண்டைய நாகரிகங்களிலும் இன்றைய நடைமுறையிலும் உலகின் எல்லா பகுதி மக்களிடமும் நிலவியதனை நாகரிகங்களின் வரலாறு உணர்த்துகின்றன. பழந்தமிழர்கள் திருமணத்தை நல்ல நேரம், நன்னிமித்தம் பார்த்து நிகழ்த்தியதனை அகநானூற்றுப் பாடல்,

"புள்ளுப் புணர்ந்து இனிய ஆக தெள ஒளி

அம்கண் இரு விசம்பு விளங்க, திங்கள்

சிகடம் மண்புல துகள்தீர் துட்டத்து

களநகர் புனைந்து கடஅட்பேனி

படுமென முழுவோடு படுஊப்பாணை இமிழ

வதுவை மண்ணிய மகளிர் விருப்புற்று"¹⁵⁴ அகம்-136

என விவரித்துச் செல்லும். இங்கு உரோகினியும் திங்களும் கூடிய நாளைத் திருமணத்திற்குரிய சிறந்த நல்ல நாளாகக் கருதிய தன்மை புலப்படுத்துகின்றது. மேலும் திருமணம் நிகழ்த்துவதற்குரிய சிறுபொழுதாகக் காலைப் பொழுதினைப் பண்டைத் தமிழர் கருதியிருந்தமையினை

"சுனை இருள் அகன்ற கவின்பெறு காலை

கோள் கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்

கேடு இல் விழுப்புகழ் நண தலை வந்தென"¹⁵⁵ அகம் 86 (5-7)

என்ற பாடல் சுட்டிச்செல்லும். வானவெளியில் இயங்கும் பல கோள்களும் திங்கள் (சந்திரன்) ஒன்று. இது உள்ளத்தில் இன்பக் கிளர்ச்சியைக் ஊட்டும் பேரழில் உடையது. உலகில் பல மொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்கள் திங்கள்

¹⁵⁴ . அகநானூறு, பாடல் எண்.136.

¹⁵⁵ . அகநானூறு, பாடல் எண்.86.

புகழ்ந்து பேசுகின்றன. இவ்வாறான காரணத்தால் தான் திருமண நாளை உரோகினி மற்றும் திங்கள் நாளில் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

அணங்கு

இயற்கையின் கூறுகள் மற்றும் செயல்களின் அச்சீட்டும் பண்புகளுக்கும் புதிரான செயல்களுக்கும் காரணம் கண்டுபிடிக்க இயலாத மனிதமனத்தின் கற்பனை படைப்பே அணங்கு எனலாம். இலக்கியங்களில் அணங்கு பற்றிய செய்திகள் மிகுந்துப் பேசப்பட்டுள்ளன. அணங்கு என்பது அச்சத்தை விளைவிக்கக்கூடிய வருத்தும் பண்பின் அடிப்படையில் அமைந்த உருவற்ற மற்றும் உருவுடைய கூறுகளின் சக்திகளைக் குறிக்கக்கூடிய ஒன்றாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அணங்கு என்ற சொல் வருத்தம், தெய்வம் ஆகிய இரு பொருட்களிலேயே மிகுதியான பயிற்சி பெற்று வந்துள்ளது. பண்டைய மக்களினங்கள். அச்சம்தரக் கூடிய இடங்களில் எல்லாம் தெய்வங்கள் இருக்கின்றன என்று நம்பினர். இத்தெய்வங்கள் மலை, நீர்நிலைகள்,காடு, குன்றில் ஊர் போர்க்களம் ஆகியவற்றில் காணப்படுகின்றன. ஊர்மக்கள் பருகும் நீர் நிலையாகிய ஊருணியில் அணங்காகிய தெய்வம் இருந்ததனை, "உண்து அணங்கு இவள் உறைநோய் ஆயின்"¹⁵⁶ ஐங்.28 என்று தொடங்கும் ஐங்குறுநாற்றுப் பாடலடியில் உணர்த்துகின்றது. மருத நிலப் பகுதியானது. உழவுத்தொழிலைக் கொண்டது. இங்கு உழவுத் பணிக்குச் செல்வோர் அதிகாலையில் சென்று, மாலை நேரத்தில் வீடு திரும்புவதால் அணங்கானது. காக்க நிலையில் மாலையில் வருத்தும் தன்மை கொண்டதாகவும் இருக்கின்றது. ஆண் வாய்ப்பின் ஆண் செய்தாரை அச்சதாற் குறிக்கப்பெறும் அணங்காகிய தெய்வம் வருத்தும் என்ற நம்பிக்கை அக்காலத் தமிழ் மக்களான மருத மக்களிடம் இருந்ததனை,

" எம்மணங் கினவே மகிழ்ந முன்றில்

நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்

வேலன் புனைந்த வெறியயர் களந்தொறும்

செந்நெல் வான்பொரி சிதறி யன்ன

எக்கர் நண்ணிய எம்மூர் வியன்துறை"¹⁵⁷ குறுந். 53.

¹⁵⁶ . ஐங்குறுநாறு, பாடல் எண். 28.

¹⁵⁷ . குறுந்தொகை, பாடல் எண். 53.

இப்பாடலாடியானது விவரிக்கின்றது. இயற்கையாகவே அணில்களான பெண் தெய்வம் அச்சம் தரக்கூடிய பொருட்கள் இடங்கள் ஆகியவற்றை உரையும் தன்மை என்ற சக்தியாக அமைகின்றது.

சூரர மக்கள்

சூரரமகளிர் என்போர் அச்சம்தரும் தெய்வமகளிர் என்ற நிலையிலேயே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்களின் உறைவிடம் பெரும்பான்மை மலையாகவே இருக்கின்றது. ஆண் தெய்வமென்பது உன்னை விரைவில் மனந்து கொள்வேன் எனத் தலைவன் தலைவியிடம் உறுதிஉரைப்பதாகும். இதனை,

" நேரிறை முன்கை பற்றிச்

சூரர மகளிரோ டுற்ற சூளே!"¹⁵⁸ குறுந்.:53. 6-7.

என்று குறுந்தொகை சுட்டுவது கொண்டு அறியலாம். மேலும் கிளவுத் தலைவன் சூரர மகளிராகிய தெய்வ மகளிரை சுடுடிச் செய்வதும் வழக்கமாக காணப்படுகிறது. தெய்வத்தைச் சுட்டிக் கூறிச் சூள் செய்தல் அக்கால மக்களின் நம்பிக்கை வயப்பட்ட செயலாகும். அந்நம்பிக்கையாவது சூள் செய்தாரை அச்சுலால் குறிக்கப்படும் தெய்வம் சூளினின்றும் வாய்த்தக்கால் வருத்துதலாகக் கருதுவதாகும். இந்நம்பிக்கை இன்றைய தமிழ் மக்களிடையேயும் பரவலாக இருந்து வரக் காணலாம்.

புழங்கு பொருள் பண்பாடு

பழந்தமிழரின் அன்றாட வாழ்விற்கும் தேவையான பொருள்சார் கூறுகளும் அதோடு தொடர்புடையனவும் புழங்கு பொருட்கள் ஆகும். மானிடக்குழு ஒன்றின் தொழில் நுட்பத்திறனும், புழங்கு பொருள் பண்பாட்டில் நிலைத்து நிற்கும் போது அவைத் தொடர்பான வழக்கூறுகளும் வழக்கில் நிலைத்து நிற்கின்றன. இந்த புழங்கு பொருட்கள் பொதுவான நிலை கொண்டு இருந்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களிடம் அதிகம் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. அந்த வகையில் கிடக்ப் பட்டி(ஒலைப்பெட்டி) உரல், உலக்கை ஆகிய பொருட்கள் நிலம் வைத்திருப்பவர்களிடமும் அதன் பின் புலத்தில் இருப்பவர்களிடமும் அதிகம் காணப்பட்டுள்ளன.

அந்த வகையில் உழவுத் தொழிலை செய்து வரும் உழவர்களிடம் கிடாகப் பெட்டி அதிகம் பயன்பாட்டில் இருக்கின்றது. மேலும் தானியங்கள் செம்மைப்படுத்த உரலும் உலக்கையும் பயன்படுத்தியுள்ளதை, மருதமானது

¹⁵⁸ . குறுந்தொகை, பாடல் எண். 53.

பதிவு செய்துள்ளது. விதைப்பு காலகட்டத்தில் கடகப்பெட்டியும், அறுவடை முடிந்த பருவங்களில் உரலும் உலக்கையும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நற்றிணை 210வது பாடலில் ஒலைப்பெட்டி பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளதை மிளகிழான் நல்வேட்டனார் எடுத்துரைக்கின்றார். இந்த ஒலைப்பெட்டியானது பனை ஒலையால் முடையப்பெற்றது. நெல் அறுத்து முடிந்த வயலில் மீண்டும் விதைப்பதற்காக விதைகள் கொண்டு செல்லப்பட்டன. அவ்விதைகள் கடகப்பெட்டி (ஒலைப்பெட்டியில்) கொண்டு சென்றனர் ஆவார்கள். இவ்வாறு கொண்டு சென்றவர்கள் விதைத்து விட்டு திரும்பி வரும்போது அந்த ஒலைப்பெட்டி நிறைய மீன்கள் கொண்டு வருவதாக பாடல் கூட்டுகிறது.

"அரிகால் மாறிய அக்கண் அகன் வயல்

மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவின்

வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல

மீலொடு பெயரும் யாணர் ஊர"¹⁵⁹

நற். 210. 1-4.

என்ற பாடலடியானது உழவர்கள் பயன்படுத்திய ஒலைப்பெட்டி பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும் வரால் மீன்களை ஒலைப்பெட்டி நிறைய கொண்டு வந்து தலைவியிடம் கொடுத்து அப்பெட்டி நிறைய வெண்ணெல்லினை கொண்டு சென்றான் எனும் போது அன்றாடப் புழக்கத்தில் ஒலைப்பெட்டி இருந்துள்ளன. ஐங்குறுநாறு எடுத்துரைக்கிறது.

"வரைவல் பாண்மகன் வாலெயிற்று மடமகள்

வரா அல் சொரிந்த வட்டியுள், மனையோள்

யாண்டு கழி வெண்ணெல் நிறைக்கும் ஊர"¹⁶⁰ ஐங்.92.

என்ற பாடலடிகள் மூலம் மருத நிலத்திற்குள் சிறு குறு பாண்டமாற்று ஒலைப்பெட்டி மூலமாக நடந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. இந்த இணைப் பெட்டியினை பயன்படுத்திய மருத மக்கள் உரல் மற்றும் உலக்கையினையும் பயன்படுத்தியதை மருதப்பாடல்கள் முன் வைக்கின்றன.

நெல், கம்பு சோழம் வரகு ஆகியவற்றைக் கல் உரலில் வைத்து மரம் மற்றும் வெள்ளிப்பூனால் ஆன உலக்கையில் குற்றித் தூய்மை செய்வர். மேலும் நெல்லைக் குற்றி அரிசியிக்குவர் இன்றளவும். இத்தொழில் நுட்பம் தொடர்ந்து வருகிறது. அம்மிக்குழவிபோல உரல் உலக்கை சேர்த்துப்

¹⁵⁹ . நற்றிணை, பாடல் எண். 210.

¹⁶⁰ . ஐங்குறுநாறு, பாடல் எண்.92.

பேசப்படும் வழக்கு இருந்து வருகிறது. நெல்லை உரலில் போட்டுக் குறித்துபொது உண்டான ஒலி உடல் கிழவி போல இருந்ததை சங்க இலக்கியக் குறிப்பு ஒன்றில் அறிய முடிகின்றது. இந்த உரலானது பெரிய அடிப்பாகத்தினைக் கொண்டு காணப்படும். இவ்வரலினைப் பயன்படுத்தும் பெண்கள் வள்ளி பாட்டினைப் பாடிய படி குற்றியதை குறுந்தொகை 89வது பாடல் சான்று காட்டுகிறது.

"பா அடி உரல பகுவாய் வள்ளை"¹⁶¹ குறுந்.:89

எனும் வரியில் உரல் மருதமக்களால் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளது. இந்த உரலினை அடையாளப் படுத்துவது உலக்கையில் மட்டுமே இருந்து வருகிறது. இந்த உலக்கையானது உயரம் பாய்ந்த நிலையிலும், வெள்ளியால் பூண்போட்ட நிலையிலும் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதனை எடுத்துரைக்கிறது.

"வெள்ளி விழுத்தொடி மென் கருப்பு உலக்கை"¹⁶² அகம். :286.

எனும் அடிகளில் அவலை அடிக்க உலக்கையானது பயன்பட்டள்ளது. இந்த உலக்கையானது பெரும்பாலும் தானியங்களை இடிக்கவே பயன்பட்டுள்ளது.

அம்பணம் - மரக்கால் ஓர் அளவுக் கருவி. இது ஆமையை தேத்துக் காணப்படும். கஞ்சம், குளகம், குறுணி, தூம்பு, வள்ளம் போன்றவற்றை மரக்காலின் பெயர்களாகக் காணலாம். மரக்கால் போன்ற ஆமை முதுகில் ஏறிச் குட்டிகள் விளையாடும் என்று ஐங்குறுநாறு கூறுகின்றது.

"அம்பணத் தன்ன யாமை ஏறித்

செம்பின் அன்ன பார்ப்புப் பல துஞ்சம்"¹⁶³ ஐந். 27.

என்ற அடிகள் மூலம் பழங்காலத்தில் மரக்காலான பயன்பாடு இருந்ததைச் சுட்டுகின்றது. நெல் களத்தில் நெல் அளக்கப்பயன்படும் மரக்கால் பணம் கொள்ளு, தங்கள் ஆகியவற்றையும் அளக்கால் பயன்படும் கருவியாகச் சுட்டப்படுகிறது. இன்றும் கிராமப்புறங்களில் குறிப்பிட்ட கொள்ளளவு கொண்ட நாளப்பட்டியல் தானியங்களைக் குத்து மதிப்பாக அளப்பதைக் காணமுடிகிறது. இந்தப் பெட்டி காலப்போக்கில் அளவு வரையறை பெற்று இருப்பினும் அமைந்ததின் விளைவே மரக்கால் என கருதப்படுகிறது.

¹⁶¹ . குறுந்தொகை, பாடல் எண். 89.

¹⁶² . அகநானூறு, பாடல் எண். 286.

¹⁶³ . ஐந்திணை, பாடல் எண். 27.

ஐங்குறுநூறுப் பாடலடியில் உலக்கைக்காகப் மரக்கால்
பயன்படுத்தப்பட்டிருந்ததை அக்கால கட்டத்தில் அவை புழக்கத்தில்
இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதனை உணரமுடிகிறது.

விருந்தோம்பல்

விருந்தோம்பல் எனும் செயல் மனிதன் நிலையாக ஓரிடத்தில் வாழ்ந்து
வந்த முறையையும், பொருளாதார வாழ்வையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.
மேலும் விருந்து எனும் செயல் மனிதன் காட்டு மிராண்டி நிலையிலிருந்து
மாறி நாகரிக நிலைக்கு மாற்றம் பெற்ற காலத்தில் நிகழ்திருக்கலாம். சங்க
காலத்தில் மக்கள் வாழ்ந்து வந்த நில அமைப்புகளைப் பற்றித் தெரிந்து
கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகிறது. இதனடிப்படையில் குறிஞ்சி, முல்லை,
மருதம், நெய்தல் பாலை ஆகிய நில அமைப்புகளில் மனிதன் வந்த
வாழ்வியல் கூறுகளை ஆராய்ந்து பார்ப்பதன் மூலம் மக்களிடையே வகுந்து
இடம் பெற்றிருந்த முறையினை அறிந்து கொள்ளலாம். விருந்தோம்பல்
குணம் இல்லறத்தில் தலையாய கடமையாகவும் வேளாண்மை மாந்தர்
இயல்புக்கே உரிய ஒன்றாகவும் இருந்துள்ளது என்பதனை அறிய முடிகிறது.
இவை யாவும் மரு நிலத்தில் சிறப்புற்று இருந்தன என்பதனை சங்கப்பாக்கள்
கொண்டு உணரமுடிகிறது. திருமணம் அல்லது இல்லறம் பிறந்த மருத
நிலமே என்பதினால் விருந்தோம்பல் குணம் ஒரு செயல் வடிவம் பெற்ற
இடமும் மருத நிலமே ஆகும்.

நான்கு திணை நிலங்களில் மனிதன் வேளாண்மையில் சிறந்து
விளங்கிய இடமே மருத நிலமேயாகும். இப்பகுதியில் ஆற்று நீரைக்கொண்டு
மனிதன் விவசாயம் செய்து வந்துள்ளமையால் நிலத்தில் விவசாயம் பெரு
பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்து விளங்கியுள்ளான். இப்பொருளாதாரத்தினைத்
தான் மட்டும் நிகராமல் தன்னை நாடி வந்தோர்க்கும் கொடுத்து
உதவியுள்ளான். இந்த இரக்க அளவின் காரணமாக வேளாண் என்ற சொல்
ஈகையுடையார், எனும் பெயரில் வழங்கி வரலாற்று என்றும்
கூறப்படுகின்றது. எனவே விருந்தோம்பல் குணம் வேளார்க்கே ஒரு
குணமாகவும் இருந்துள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. இதனை,
வேளாளரல்லாத பிறப்பிறக்கு உதவி செய்தல் அரிதாயிருக்கின்றது. இதன்
காரணமாகவே வேளாண் என்பான் விருந்தின்றி உண்ண மாட்டான் எனும்
பழமொழியும் தோன்றியது. இவ்வோளாண் எனும் சொல் வேட்டைச்
சமுதாயத்திலிருந்து தோன்றியதாகக் கூறப்படுகிறது.

மிருகங்களை வேட்டையாடுவதற்கு உபயோகித்த வேலை வேலாயுதத்தை தான் முதன் முதலில் நிலத்தினைக் கிளறிவிடப் பயன்படுத்தியுள்ளான். எனவே வேளாளர் என்ற சொல் வேலாளர் என்ற சொல்லிருந்து உண்டாயிருக்க வேண்டும் என்ற சு.சண்முகசுந்தரத்தின் கருத்தின் வழியே அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்வாறாகத் தோன்றிய வேளாண்மைக்கு வித்து வேட்டைச் சமுதாயமாக இருந்தபோதிலும், வேளாண்மை செம்மையாகவும் நிரந்தரமாகவும் நடைபெறுவதற்குரிய வசதிகள் அற்கு நிலவவில்லை என்பதனையும் இன்று அடுத்து வரும் காலப்பகுதியில் தான் நிலையுற்று இருக்க வேண்டும் என்பதனையும், இப்பகுதி மருத நிலப் பகுதியாக இருக்கலாம் என்பதனையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இவ்வாறாக விருந்தோம்புதல் செயல் வேளாண்மையில் சிறந்து விளங்கிய மருத நிலப் பகுதியில் செயல்வடிவம் பெற்று இருக்கலாம். என்பதனை அறிய முடிகின்றது. இல்லறத்தை வகுத்து விருந்தோம்பலையும் வகுத்துள்ளது தமிழர்களது தனிச் சிறப்புப் பண்பாட்டுக்கு முத்தாய்ப்பு வைப்பதாக அமைகிறது.

விருந்து கணவன் மனைவியரிடையே ஏற்படுகின்ற உடைலைத் தீர்க்கின்ற வாயில்களுள் ஒன்றாகவும் இருந்துள்ளது. மருத நிலத்தின் உரிப்பொருள் ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் எனவே மருத நிலத்தில் கணவன் மனைவியரிடையே ஏற்படுகின்ற ஊடலைத் தீர்க்கின்ற வாயில்களில் ஒன்றாக இருந்துள்ளது என்பதனை நற்.120, நற்.280 எடுத்துரைக்கின்றது. கணவன் மனைவியரிடையே ஊடல் இருக்கிறது. இந்த ஊடல் நீங்குவதற்கு விருந்தின் வருகைதான் சரியான தீர்வு என நினைக்கிறான் தலைவன், அதனை,

"எமக்கே வருகதில் விருந்தே"¹⁶⁴ நற். 120:10

என நற்றிணை பாடலடி பதிவு செய்கிறது. தலைவனுடன் ஏற்பட்ட கோபமானது சிறிதளவு குறைவதற்கு விருந்தின் வருகை ஒரு மையப்புள்ளியாக இருக்கின்றது. இங்கு தலைவன் தலைவி பிரச்சனை ஒரு புறம் இருக்க குடும்பத்தில் மகிழ்ச்சி நிலவ விருந்தோம்பல் ஒரு வழி வகை செய்வதனை அறிய முடிகின்றது. விருந்திடுவது மகிழ்ச்சி கடமையென எண்ண வேண்டும், விருந்திருவதினும் இனியது இன்முகம் காட்டல்,

¹⁶⁴ . நற்றிணை, பாடல் எண். 120.

உணவிடுவது மகிழ்ச்சி கடமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதனை இங்கு உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

பல்வேறு பிரச்சனைகளை மையமாகக் கொண்டது குடும்ப அமைப்பு இதற்குள் இருக்கும் ஆண், பெண் இருவரும் தங்களுக்குள் நிகழ்கின்ற ஊடல்களை தற்களுக்குள்ளேயே நிகழ்த்திக் கொள்கின்றனர். தங்களது பிரச்சனைகளை பிறர் மீது திண்ப்பதோ வெளிக்காட்டுவதில்லை. ஏனென்றால் விருந்தோம்பலுக்கு இவை இடையூறாக அமைய வாய்ப்புண்டு. மேலும் குடும்ப அமைப்பிற்குள் பெண் மகிழ்வாக இருந்தால் மட்டுமே விருந்தோம்பல் சிறப்புற்று அமையும். தலைவன் பரததையுடன் சென்று விட்டு வீடு வர தலைவியானவள் அவனை எதிர்பாடவும் இல்லை அவனுடன் ஊடல் கொள்ளவும் இல்லை. காரணம் என்னவெனில் தலைவிக்கு வீட்டிற்கு வருகின்ற விருந்தினரை எதிர்பார்த்து இருந்தாலே ஆகும். இதனை,

" தொன்றுமுதிர் வேளிர் குன்றார் அன்னஎன்

நன்மனை நனிவிருந்து அயரும்

கைதூவு இன்மையின் எய்தா மாறே. "¹⁶⁵ நற்.280

என்ற பாடலடியானது முன் வைக்கின்றது. சங்க இலக்கியங்கள் விருந்தோம்பலுக்கு தனி இடம் தந்திருந்ததை உணர முடிகின்றது. விருந்தினர் உண்டது போக மீதியை உண்டதாகிச் சிறப்புடையதாக கருதும் விருந்தோம்பும் வாழ்க்கை காதல் அறத்திற்குத் தேவையானது என்ற தலைமக்களின் கொள்கையினை குறிஞ்சிப் பாட்டு கூறுகின்றது. இல்லறத்தில் பெண் தனித்திருந்தாலும், உணவிடுதலில் யாதொரு வேறுபாடும் முன் நிற்கவில்லை என்பதனை உணர முடிகின்றது.

இவ்வியலின் வாயிலாக மனித வாழ்வியலில் மருதநில மக்கள் பண்பாட்டின் உட்கூறுகள், ஐவகை நிலங்களின் இல்ல சிறப்புகள், உணவு, ஆடை, அணிகலன், இருப்பிடங்கள், விளையாட்டுகள், விழாக்கள் காட்டும் பண்பாடு, வழிபாடு காட்டும் பண்பாடு, பழக்க வழக்கம், திருமணம், நம்பிக்கைகள், புழங்கு பொருள் பண்பாடு என மருதத்தினையில் இலக்கியங்கள் வழியாக பண்பாட்டு மரபுகள் வெளிப்படுத்தியதை அறிய முடிகிறது.

¹⁶⁵ . நற்றிணை, பாடல் எண். 280.

தொகுப்புரை

பண்பாடு பற்றிய பொதுவான விளக்கங்கள் பலவற்றை தருவதோடு பண்பாடு பற்றி அகராதி தரும் விளக்கம் கலைக்களஞ்சியம் வாழ்வியற் களஞ்சியம் தமிழ் பேரகராதி தரும் விளக்கங்கள் எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன மேலும் தமிழ் மற்றும் ஆங்கில அறிஞர்களின் கூற்றுகளும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன பண்பாட்டு தோற்ற செய்திகளும் இலக்கியங்களும் பயன்படுத்தியுள்ள பண்பாடு தொடர்பான செய்திகளும் எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

பண்பாடு என்பது மக்களால் ஆற்றல் பெற்ற கருவி அந்த உலகத்தை கொண்டே மக்கள் தங்கள் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றனர். பண்பாடு என்பது மக்கள் அனைவரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து செயல்படும் போது உண்டாகும் நடைமுறைகளின் சேர்மமாகும். இது அந்தச் சமுதாயத்திற்கு மட்டுமே உரியது ஆகும். மருதநிலம் நாகரிகத்தின் அடிப்படைத் தொடக்கம் ஆகும். மனித வாழ்வியலில் மருதநில மக்களே உழைக்கிற நேரம் போல ஓய்வுக்கான நேரத்தையும் உள்ளடக்கிய வாழ்வியலை கொண்டவர்கள். வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமாகிய மருத நிலத்தில் நெல்லரிசிக்கும், காய்களுக்கும், கீரைகளுக்கும் குறைவில்லை. நல்ல அரிசிச் சோற்றையும், கைகளையும் நிரம்ப கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதை இவ்விலக்கியங்கள் வழியாக மருதத்தினையில் வெளிப்படுத்தியதை அறிய முடிகிறது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் பாலை ஆகிய நில அமைப்புகளில் மனிதன் வந்த வாழ்வியல் கூறுகளை ஆராய்ந்து பார்ப்பதன் மூலம் மக்களிடையே வகுந்து இடம் பெற்றிருந்த முறையினை அறிந்து கொள்ளலாம். விருந்தோம்பல் குணம் இல்லறத்தில் தலையாய கடமையாகவும் வேளாண்மை மாந்தர் இயல்புக்கே உரிய ஒன்றாகவும் இருந்துள்ளது என்பதனை அறிய முடிகிறது. இவை யாவும் மரு நிலத்தில் சிறப்புற்று இருந்தன என்பதனை சங்கப்பாக்கள் கொண்டு உணரமுடிகிறது. திருமணம் அல்லது இல்லறம் பிறந்த மருத நிலமே என்பதினால் விருந்தோம்பல் குணம் ஒரு செயல் வடிவம் பெற்ற இடமும் மருத நிலமே ஆகும். பண்பாட்டு மரபுகள் என்ற இரண்டாவது இயலில் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் மிகச்சிறந்த பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் உள்ளடக்கியவர்கள் என்பதை இலக்கியங்களில் வழியே அறியமுடிகிறது.

ஐந்திணைகளின் அமைப்புகள் மக்கள் வாழ்வியலை புலப்படுத்துகின்றன. தொழில் அடிப்படையில் நிலத்திற்குரிய மக்கள் நில

அமைப்பிலும் உற்பத்தி முறையிலும் ஏனைய நிலங்களை காட்டிலும் மருதநில மக்கள் முதன்மையாகக் கொள்கின்றனர் என மருதத்திணை வாயிலாக அறிய முடிகிறது. தமிழர்களுடைய நாகரிகத்தின் அடிப்படை மருதத்திணை என்ற பொருண்மையைச் சான்றுகள் வாயிலாக பெற முடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

70. The Little Life o Dictionary English - English-Tamil, P. 59.
71. ந.வேலுசாமி, பயண நூல் வழிப்பண்பாடு, ப. 21.
72. மு.வைத்தியலிங்கம், தமிழ்ப்பண்பாடு, ப. 219.
73. அ.கிருட்டிணன், தமிழர் பண்பாட்டில், ப.03.
74. அ.கிருட்டிணன், தமிழர் பண்பாட்டில், ப.03.
75. வே.முத்துலட்சுமி, பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள் ப.14.
76. கலைக்களஞ்சியம், ப. 690.
77. கலைக்களஞ்சியம், ப. 690.
78. வே.முத்துலட்சுமி, பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள், ப. 12.
79. அ.கிருட்டிணன், தமிழர் பண்பாட்டில், ப.03.
80. அ.கிருட்டிணன், தமிழர் பண்பாட்டில், ப.03.
81. புறநானூறு, பாடல் எண். 187.
82. நற்றிணை, பாடல் எண். 160.
83. கலித்தொகை, பாடல் எண். 138.
84. அ.கிருட்டிணன், தமிழர் பண்பாட்டில், ப. 8.
85. அ.கிருட்டிணன், தமிழர் பண்பாட்டியல், ப.8.
86. அ.கிருட்டிணன், தமிழ் பண்பாட்டியல், ப.8.
87. சண்முகம் பிள்ளை, சங்கத்தமிழர் வாழ்வியல், ப. 70.
88. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 224-226.
89. பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகள். 243-249
90. பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகள். 351-356.
91. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 297 - 300.
92. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 263 - 267.
93. புறநானூறு, பாடல் எண். 18.
94. மணிமேகலை: 11. பாத்திரம் பெற்ற காதை: 23-24
95. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 263.

96. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 257.
97. சிறுபாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 194.
98. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 225.
99. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 253.
100. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 256.
101. பொருநர் ஆற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 216-217.
102. எ.பாலுச்சாமி, மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப.18.
103. சிறுபாணாற்றுப்படை, 193-195.
104. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 255-256.
105. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 308-310.
106. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 306-310.
107. அகநானூறு, பாடல் எண்.196: 5-7.
108. நற்றிணை, பாடல் எண். 106.
109. நற்றிணை, பாடல் எண். 280.
110. நற்றிணை, பாடல் எண். 280.
111. அகநானூறு, பாடல் எண். 216.
112. ஐங்குறுநூறு, கிழத்திகூற்றுப் பத்து, பாடல் எண். 63.
113. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். 47.
114. சிறுபாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 193-195.
115. மா.இராசமாணிக்கம்,
மொகஞ்சொதரோ சிந்துவெளி நாகரிகம், ப.58.
116. அ.மு.பரமசிவானந்தம், கொய்த மலர்கள், ப.28.
117. பகவதி, கு., தமிழர் ஆடைகள், ப. 26.
118. கலித்தொகை, பாடல் எண். 72.
119. கலித்தொகை, பாடல் எண். 81.
120. முனைவர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்,

121. நற்றிணை, பாடல் எண். 90.
122. கலித்தொகை, பாடல் எண்.69.
123. நற்றிணை, பாடல் எண். 40.
124. கலித்தொகை, பாடல் எண்.96.
125. அகநானூறு, பாடல் எண். 96.
126. அகநானூறு, பாடல் எண். 376.
127. கலித்தொகை, பாடல் எண்.92.
128. கலித்தொகை, பாடல் எண்.96.
129. அகநானூறு, பாடல் எண். 376.
130. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண்.224.
131. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 243-249.
132. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 357-561.
133. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 294-300.
134. நற்றிணை, பாடல் எண். 90.
135. குறுந்தொகை, பாடல் எண். 238.
136. அகநானூறு, பாடல் எண்.236.
137. அகநானூறு, பாடல் எண்.156.
138. சிலப்பதிகாரம், வாழ்த்துக்கதை, 206.
139. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண்.61.
140. அகநானூறு, பாடல் எண்.86.
141. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண்.6.
142. அகநானூறு, பாடல் எண்.86.
143. அகநானூறு, பாடல் எண்.136.
144. அகநானூறு, பாடல் எண்.136.
145. அகநானூறு, பாடல் எண்.136.

146. அகநானூறு, பாடல் எண்.136.
147. அகநானூறு, பாடல் எண்.86.
148. அகநானூறு, பாடல் எண்.86.
149. அகநானூறு, பாடல் எண்.86.
150. அகநானூறு, பாடல் எண்.86.
151. அகநானூறு, பாடல் எண்.136.
152. அகநானூறு, பாடல் எண்.176.
153. குறுந்தொகை, பாடல் எண்.178.
154. அகநானூறு, பாடல் எண்.136.
155. அகநானூறு, பாடல் எண்.86.
156. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். 28.
157. குறுந்தொகை, பாடல் எண். 53.
158. குறுந்தொகை, பாடல் எண். 53.
159. நற்றிணை, பாடல் எண். 210.
160. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண்.92.
161. குறுந்தொகை, பாடல் எண். 89.
162. அகநானூறு, பாடல் எண். 286.
163. ஐந்திணை, பாடல் எண். 27.
164. நற்றிணை, பாடல் எண். 120.
165. நற்றிணை, பாடல் எண். 280.

இயல் -3

மருத நிலமும் சமுதாயமும்

இயல் -3

மருத நிலமும் சமுதாயமும்

மானிட சமுதாயத்தில் உணவு தேடும் வாழ்க்கையிலிருந்து உணவு உற்பத்திக்கு மாறியது. மருத நிலப்பகுதியில் குறிஞ்சி, முல்லை, நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தனக்கு வேண்டிய உணவுகளைத் தானே உற்பத்தி செய்து கொண்டதில்லை. விலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றின் மாமிசங்களை எல்லோருக்கு பாங்கிட்டு உண்டு வந்ததை வரலாறு காட்டுகிறது. ஆனால் மருத நிலத்தில் மண் வளமும், நீர் வளமும் மிகுதியாக இருந்தமையால், வேளாண் உற்பத்தி சிறந்து விளங்கி மருத நிலத்தவர்கள் மேம்பட்டு இருந்தனர். ஆகையால் மருத நிலமே நாகரிகம் தோன்ற முதற் காரணமாக இருந்தது. மருத நில சமுதாயம் வளர் நிலையில் இருந்ததை மருதப்பாடல்கள் அடையாளப்படுத்திகின்றன. மருத நில மக்களும் மருதத் திணை மக்களும் சமுதாய மாற்றத்திற்கு பெரிதும் துணை புரிந்ததனை ஆய்வு செய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

சமுதாயம்

சமுதாயம் என்பது தனிமனிதனின் நடத்தை மனித வாழ்வின் பல்வேறு அம்சம் இவற்றையும் கொண்டதாக உள்ளது. மனிதர்களிடையே காணப்படும் பிரிவுகளான குழுமம், இனக்கூட்டு அமைப்பு, வகுப்பு ஆகியனவும் சமுதாயத்தில் உண்டு. இம்முறையில் சமுதாயம் என்பது ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பும் செயல்பாடும் உடைய பல்கூட்டு வலையேயாகும். “பழக்க மரபு செயலாற்றும் முறை, அதிகார வலிமை, ஒருவருக்கொருவர், உதவுதல் ஆகியவற்றுடன் மனிதனின் சுதந்திரம் நடத்தை ஆகியவற்றை நெறிப்படுத்தும் ஒழுங்கு முறையாகவும் இருப்பது எதுவோ, அதுவே சமுதாயம்.”¹⁶⁶ என்று மெக்ஸியர் என்பார் கூறுகின்றார். மேலும், “சமுதாயம் என்பது தன்னுள்ளே ஒரு பேரவை போன்ற முறையான உறவுகளைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பாகும், என்றும் அவ்வாறால் மனிதர் ஒருவருக்கொருவர் இணைந்து வாழ முடியும்”¹⁶⁷ என்றும் இட்டிஸ்கில் கூறுகின்றார். சமுதாயம் என்பது தனிமனிதனின் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கட்டமைப்பாகும். ஜீன்ஸ்பர்க் என்பவர், “சமுதாயம் என்பது தனிமனிதரால்

¹⁶⁶ . க.பாஸ்கரன், சமுதாயத் தத்துவம், ப.26.

¹⁶⁷ . க.பாஸ்கரன், சமுதாயத் தத்துவம், ப.26.

இணைக்கட்ட கூட்டமாகம் என்றும் இங்கு மனிதன் குறிப்பிட்ட உறவாலும், நடத்தை முறையாலும் இணைகின்றனர் என்றும் இக்கூட்டத்தில் சேரதவர்களிடமிருந்து உறவு நடத்தை ஆகியவற்றால் இவர்கள் வேறுபடுகின்றனர்”¹⁶⁸ என்கிறார். சமுதாயம் என்பது பலவகைப்பட்ட வழிமுறைகளைக் கொண்ட ஒரு கூட்டுத் தொகையாகும். கூலி சமுதாயமாவது ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை உள்ளடக்கியதாகவே இருக்கும். மேலும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் இல்லாமல் சமுதாயம் இருக்க முடியாது. இரண்டு ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடய் இருந்தாலும், சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கு அவை இரண்டும் மிக இன்றியமையாதவையாகும். மனித சமுதாயம் என்பது மனிதர்களாலேயே உருவாக்கம் பெற்றதாகும்.

சமுதாயம் என்பது மக்கள் சேர்ந்து வாழும் ஒரு கூட்டமைப்பு. ஒரு தனிமனிதன் குடும்பத்தால் உருவாக்கப்பட்டுச் சமூகத்தில் பங்கு பெறும்போது சமுதாய மனிதனாகின்றான். இதனால் சமூகத்தில் சில கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. ஒட்டுமொத்த மனிதக் குழுவே சமுதாயமாகும். ஒவ்வொரு மனிதனுடைய பண்புகள், உணர்ச்சிகள், பல்வேறு தன்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே சமுதாயச் சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் மற்றவர்களுடன் பண்பற்ற நிலையில் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு உறவுமுறை தொடர்புகளையே நாம் சமுதாயம் என்று ஒரே பொருளால் அழைக்கின்றோம். சமுதாயத்தில் உறுப்பினராக வாழும் மனிதன் படைப்பாளனாக மாறுகின்ற போது, அவன் படைப்பினுள் சமுதாயத்தின் கூறுகள் மறைமுகமாகவோ, வெளிப்படையாகவோ வெளிப்படுகின்றன.

“சமுதாயம் என்பது பல குழுக்களின் பிணைப்பில் இணைந்திருப்பதாகும். மனித உறவுகளாலும், உணர்வுகளாலும் ஒருங்கமைக்கப்பட்ட நிலையில் சமுதாயம் என்பது பல்வேறு நிறுவனங்களில் ஒருங்கிணைப்பாக விளங்கும் கட்டமைப்பாக திகழ்கிறது.”¹⁶⁹ என்று மு. வரதராசனார் கூறியுள்ளார். சமுதாயம் என்பது திட்டவட்டமாக அமைக்கப்பெற்ற வாழ்க்கை முறையின் ஒரு சோதனையாகும். ஒரு சமுதாயத்தில் உள்ளும், புறமும் நிகழும்

¹⁶⁸ . வே.தி.செல்வம், தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், ப.82.

¹⁶⁹ . மு.வரதராசன்.மு., இலக்கிய மரபு, ப.8.

மாற்றங்களுக்கேற்ப அது தன்னை இணைவு படுத்திக் கொள்வதைப் பொறுத்து அவற்றின் வெற்றி, தோல்வி நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.

“சமுதாயம் என்பது பல குழுக்களின் பிணைப்பில் இணைந்திருப்பதாகும். மனித உறவுகளாலும், உணர்வுகளாலும் ஒருங்கமைக்கப்பட்ட நிலையில் சமுதாயம் என்பது பல்வேறு நிறுவனங்களில் ஒருங்கிணைப்பாக விளங்கும் கட்டமைப்பாக திகழ்கிறது.”¹⁷⁰ என்று மு. வரதராசனார் கூறியுள்ளார். சமுதாயம் என்பது திட்டவட்டமாக அமைக்கப்பெற்ற வாழ்க்கை முறையின் ஒரு சோதனையாகும். ஒரு சமுதாயத்தில் உள்ளும், புறமும் நிகழும் மாற்றங்களுக்கேற்ப அது தன்னை இணைவு படுத்திக் கொள்வதைப் பொறுத்து அவற்றின் வெற்றி, தோல்வி நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.

“சமுதாயம் என்பது மக்கள் சேர்ந்து வாழ்வதை மட்டும் குறிப்பதன்று. தன் எதிரிகளின் ஓர் ஒழுங்கின் அடிப்படையில் சேர்ந்துள்ள அமைப்பு முறைமையையும் குறிக்கின்றது. ஒழுக்கத்தின் அடிப்படையில் இணைக்கப்பட்ட தனி மனிதர்களும், அவர்களைப் பிணைக்கும், உறவு முறைகளும் இடைவிடாத மாற்றத்திற்கு உள்ளாகின்றன. சிக்கல் மாறிக்கொண்டே இருக்கும் அடிப்படையே சமுதாயமாகும்.”¹⁷¹ என்று து.பன்னீர்செல்வம் கூறியுள்ளார். ஒரு சமுதாயம் அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகளை மையமிட்டே இயங்குகிறது என்பதை அறியமுடிகிறது. நாகரீக வளர்ச்சியில் பொருளாதாரம் என்பது ஒரு நாட்டையும், ஒரு வீட்டையும், ஒரு தனிமனிதனையும், ஒரு சமுதாயத்தையும் இணைக்கும் பாலமாக செயல்பட்டு வருகிறது.

“இனம், குலம், குடும்பம், சமுதாயம், இதர சமூகப் பிரிவுகளில் ஆகிய மக்கள் குழுக்களின் ஒருவனாக மனிதன் இருக்கின்றான். அதனாலேயே அவனை ஒரு சமூகப் பிராணி என்று அழைக்கின்றோம்.”¹⁷² என்கிறார் இலக்கு மிரதன் பாரதி. சமுதாயம் பற்றி வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு பரப்பின் கீழ் வாழும் மக்களுடைய சமூக வாழ்க்கையின் முழுமையான அமைப்பே

¹⁷⁰ . மு.வரதராசனார், இலக்கியக் கலை, ப. 161.

¹⁷¹ . து.பன்னீர் செல்வம் பிரபஞ்சன் படைப்புகளில் சமூகம் ஓர் ஆய்வு, ப. 76.

¹⁷² . இலக்கு மிரதன் பாரதி, நமது சமூகம், ப. 11.

சமுதாயம். சமுதாயம் என்பது வேற்றுமொழியில் இருந்து வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனும் அக்காலத்தில் மற்றவர்களுடன் பண்பட்ட நிலையில் கொண்டிருக்கின்ற உறவுமுறைத் தொடர்புகளைத்தான் சமுதாயம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. சமுதாயப் பிரிவுகளில் மக்கள் குழுக்களில் ஒருவனாக மனிதன் திகழ்கிறான்.

இயற்கையின் கட்டுப்பாட்டுக்குப்பட்டு வாழ்ந்த சங்க காலத்து மக்களைத் தொழில்கள் வேறுபடுத்திக் கூறுகின்றது. கடம்பன், தச்சன், கொல்லன், பாணன், பறையன், கூலன், மீனவன், காரோடன் முதலிய தொழில் பிரிவுகள் இருந்தன. பாடல்களைப் பாடியவன் பாணன், பறையடித்தவன் பறையன், கல்வேலை செய்தவன் காரோடன் எனத் தொழில் பெயர்களால் மக்கள் அறியப்பட்டனர். சமூகத்தின் அடியில் கடைசியர் (புறம்:61) இழிபிறப்பினர் (புறம்:170) புலையர் இருந்தனர். அது புதிய திருப்பம் பெறவில்லை. பல தொழில்களில் ஈடுபட்ட மக்கள் தொல்காப்பியர் காலத்தில் வாழ்ந்தனர் என்பது அதன்வழி அறியமுடிகிறது. இருப்பினும் சமூக வாழ்விற்கும் வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாக அமைந்த நான்கு தொழில்களை மட்டும் தொல்காப்பியம் முன்னிறுத்தியுள்ளார்.

சமூகம் என்பது ஒரு வாழ்நெறியையும் பண்பாட்டையும் வளர்ப்பதில் பங்கு பெறும். தனிமனிதர் பலரின் கூட்டமைப்பாகும். சமூகம் என்பது பண்பாட்டை வளர்க்கும் பாலம் ஆகும். “சமூகம் என்பது உயிர்வாழ்வதற்காகப் போரடும் மக்களினத்தின் தனித்தன்மையுள்ள ஒரு குழுவாகும். தமக்குத் தாமே அமைத்துக் கொண்ட அக்குழுவின் தலைவிதியையே அக்குழுவைச் சார்ந்த ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் பெற்றிருக்கின்றான். மனிதர்கள் மற்றவரைச் சார்ந்தும் மற்றவரின் கூட்டுறவோடும் வாழ வேண்டியவர்களாயுள்ளனர்”¹⁷³ என்கிறார் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம்.

சமுதாயம் ஓர் அருவமான பண்பியலாக உள்ளது. ஏனெனில் அது சமூக உறவு, மரபு, சட்டம், முதலிய அடிப்படைச் கூறுகளால் அமைக்கப்பட்டதாகும். மனித இனத்தின் நடத்தை அதன் பொருட்டு எழும் உறவுத்தொடர்பான சிக்கல் பின்னர் அவற்றைக் சீர்படுத்துதல் போன்ற கண்ணோட்டங்களுடன் சமுதாயத்தைக் கவனிக்கப் பெறும். ஒரு சிறிய

¹⁷³ . கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்ககால இலக்கித்தில் சமூக அமைப்புகள், ப. 44.

நிலப்பரப்பில் ஒரு பொதுவாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றிக் கூட்டாக வாழும் மக்கள் தொகுதி சமுதாயம் எனப்படும். இது மக்கள் ஒன்றுபட்ட எண்ணத்துடன் கூடிய சட்டத்திட்டங்களைக் கருத்தில் கொண்டு ஒன்று கூடி ஓர் இடத்தில் வாழும் அமைப்பைக் குறித்து அமைவதாகும். சமுதாயமானது புவியியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்படுகின்றது.

மனிதன், சமுதாயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் வாழ்வதால் அவனால் உற்பத்தி செய்யப்படும் கலை இலக்கியங்களிலும் சமுதாய பிரதிபலிப்பு, இடம்பெற்று விடுகின்றது. மனிதனின் அகநிலை உண்மைகளையே இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன என்றாலும் வெளிப்பாட்டு நிலையில் புறநிலையை பருப்பொருள் நிலையை அடைந்து விடுகின்றன. எழுதப்படாத வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கு வெளிப்படுத்துபவன் கதை சொல்லி காரணியாக இருக்கின்றான். அவன் ஒரு மேல்நிலையில் தெரியவரும் காரணிதான். அதற்கும் கீழாக ஆழத்தில், கதை உருவாகக் காரணமான சமுதாய உறுப்பினர்கள் அனைவருமே காரணிகளாக அமைகின்றனர். ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் மூலப்பொருள்கள் இருப்பது போல இலக்கியத்திற்கும் மக்களே மூலப்பொருள்களாக காரணிகளாக இருக்கின்றனர். "இலக்கியத்திற்கும் கலைக்கும் மூலப்பொருள்களின் சுரங்க மலைபோல் உதவுவது மக்களின் வாழ்க்கையாகும். பொய்யும் புனைச் சுட்டும் நிறைந்த இலக்கியத்தையும், கலையையும் அணுகள் சிந்திக்க வைத்து விடும். ஜீவகலை ததும்பும் இலக்கியத்திற்கும் கலைக்கும் அள்ள அள்ளக் குறையாத விடியக் குவியலைக் கொண்டுள்ள பொக்கிஷமாக விளங்குவது மக்களின் வாழ்க்கை ஒன்று தான். அதுதான் பொக்கிஷமேயன்றி வேறு மூலப் பொருள் உள்ள சுரங்கம் எதுவும் இருக்க முடியாது."¹⁷⁴ இதனால் இலக்கியத்திற்கும் மக்களுக்குரிய நெருங்கிய தொடர்பினையும், சமுதாயம் பற்றிய ஆய்வில் இலக்கியம் பெறும் சிறப்பினையும் அறிய முடிகின்றது. இதனை மனத்தில் கொண்டே "சமுதாயத்தைச் சொல்லில் வடித்தளிப்பதே இலக்கியம்"¹⁷⁵ என்று டி.போனால்டு கூடுகின்றார்.

¹⁷⁴ .ராஜமாணிக்கம், மா.பே.துங்கின் கலையும் இலக்கியமும், ப.31.

¹⁷⁵ .முனைவர் ச.நீஸ்வரன், இலக்கியக் கொள்கைகள், ப.127.

சங்க காலச் சமுதாயம்

சங்க காலச் சமூகம் நிலத்தையும் நிலம் இசைந்த தொழிலையும் மேற்கொண்டது. சங்க காலத்து மக்கள் கூட்டங்கூட்டமாக வாழ்ந்தனர். அவர்களிடம் சமகோட்டுப் பிரிவில் வேறுபாடிருந்தது. இவர்களுள் வேற்றுநிலப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள் மேய்த்தல் தொழிலை முக்கியமாகவும் கடற்கரையில் வாழ்ந்தவர்கள் மீன் பிடிப்பதை முக்கியமாகவும் நம்பி வாழ்ந்தனர். ஆற்றுப்படுகையில் நெற்பயிர் முதலிடம் பெற்றது. கூட்டத்தின் தலைவன் கோ எனப்பட்டனர். அவர்கள் கூட்டத்தினரைப் பேணிக் காத்தனர்.

கல்வியிலும் அறிவிலும் அறத்திலும் நாட்டம் காட்டியவர்களிடம் செம்மையைக் கண்டனர். ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் அரசர்களையும் அறிஞர்களையும் உயர்வானவர்களாக வைத்திருந்தனர். ஏனையோரை உழைக்கும் சாமானியர்களைக் கொண்டனர். இந்தப் பிரிவில் பலர் இருந்தாலும் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உழவர்களும், வணிகர்களும் முக்கியமானவர்களைக் விளங்கினர். இந்த முறை தமிழகத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கு பகுதிகளிலும் ஒரே விதமாக இருந்ததில்லை. இம்முறையை நால்வருக்கும் உரித்து என்றனர். மலைநாட்டுக் குறவர்களில் வேத்தனும், அறிவர்களும் உழைக்கும் சாமானியர்களும் இருந்தனர். நெய்தல் நிலத்திலும் இந்த அமைப்பிருந்தது. மேன்மை செய்வதற்கென ஒரு வகுப்பினர் இல்லை. அனைவரும் போர்க் காலங்களில் ஆயுதமேந்தி போரிட்டனர். சமயப்பணிக்கென இனம் தனியாக இல்லை.

தொல்காப்பியத்தில் வரும் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் என்ற சொற்களை வைத்துக் கொண்டுச் சங்க காலத் தமிழகத்தில் இப்பாகுபாடு உழைக்கும் வர்க்கத்தினரை முன்னிலும் வேகமாகச் செயல்படத் தூண்டினாலும் மறைமுகமாக அவர்களைத் தாழ்வு நிலைக்குக் கொண்டு சென்றது. எனவே இனக்குகமுச் சமூகத் தேய்வின் விளைவாகத் தொழில்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மக்கள் பாகுபாடு தோற்றம் பெறலாயின். இப்பாகுபாடு முதல், இடை, கடை என்ற வர்க்கம் பிரிவினைகளின் தோற்றத்திற்கு வித்திட்டது. பண்டையச் சமூகத்தில் நிலைபெற்றிருந்த திணைப்பாகுபாடு தொடக்க காலத்தில் நில இயல்பினைக் கொண்டு அமைக்கப் பெற்று இருந்தாலும் அடுத்தடுத்த காலகட்டங்களில் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு அடையாளப் படுத்தப்பட்டன.

மருதத்திணை சமூக அமைப்பு

தமிழ்ச் சமூகத்தில் தெளிவானதொரு நிலையை அடைந்த திணைகளின் தலைமையிடமாக மருத நிலப்பகுதி விளங்கியது. அவ்வகையில் உடைமைச் சமூகம் நிலையிலான ஆதிக்கத்தைச் செலுத்திய இடமாகவும் இந்நிலப்பகுதி விளங்கியது. வயல்வெளிகளோடு கூடிய சமவெளிப் பகுதியைக் கொண்டிருந்த இப்பகுதி முழுமையான வேளாண் தொழிலைக் கொண்ட நிலப்பகுதியாக இருந்தது. மேலும் மருத நிலப்பகுதியில் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பல்வேறு பண்பாட்டுக் கூறுகளுடன் வாழ்ந்த இம்மக்கள், இந்திரனை வழிபடுவோராக விளங்கினர். இவ்வாறு பல்வேறு நிலைகளில் சிறப்பு பெற்றிருந்த மருத நிலப்பகுதியை, “மிகவும் நுணுக்கமாக நோக்கினால், மருதமானது மிக முக்கியமான நிலைத்த குடியிருப்பாக மாறிய அடிப்படை மாற்றத்தை அறிந்து கொள்ள முடியும். அங்கு வேளாண்மை வளர்ச்சி பெற்றது. இவ்வேளாண்மை நிலப்பகுதியானது அதனுடைய உபரி உற்பத்தியான அரிசியினால், பிற நிலப்பகுதிகளின் மீது தன்னுடைய பெருளாதார செல்வாக்கினைச் செலுத்தமுடிந்தது. இவ்வாறு குறிஞ்சி, நெய்தல், போன்ற தாழ்ந்த அமைப்புகள் தேக்க நிலையில் இருக்கும்போது, மருதம் விரிவடைந்தது.”¹⁷⁶ என கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவார். இவ்வாறு பல நிலைகளில் சிறப்பு பெற்றிருந்த மருத நிலப் பகுதி உற்பத்தியுடன் நில்லாது சமூகச் செயல்பாட்டிற்கு மூலமாகச் செயல்பட்டது. மேலும், உபரி உற்பத்திப் பெருகியபோது ஏற்பட்ட பண்டமாற்று முறையில் பெரும்பாலானவை மருத நிலப்பகுதியை மையமாகக் கொண்டு நிகழ்ந்தமைக்கு ஏராளமான சங்கப் பாடல்களும் சான்றாகின்றன. அவற்றுள் முல்லை நிலத்திருந்து வந்தவர்கள் தயிரையும் மோரையும் கொடுத்து அதற்கீடாகத் தானியம் பெற்றமை (புறம்.153-163) வேடர்கள் மான் இறைச்சியை உழுவனிடம் கொடுத்து அதற்கிடாக நெல்லற்றமை (புறம்.33:1-8). நெய்தல் நிலத்திலிருந்து பரத மகளீர் மீனைக்கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றமை முதலான பல்வேறு குறிப்புகள் சங்க இலக்கியம் முழுவதும் காணப்படுகின்றது. இக்கூறுகளைக் கொண்டு மருத நிலப் பகுதியானது, பிற நிலப்பகுதிகளைக் காட்டிலும்

¹⁷⁶ . கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, பண்டைத்தமிழ்ச் சமூக வரலாறு, ப.127.

மேன்மை பெற்ற சமூக அமைப்பைக் கொண்டு விளங்கியமையை உறுதி செய்ய முடிகின்றது.

மருத நிலமானது வேளாண் சமூக அமைப்பினைக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்டது. இது மண்ணினைக் கொண்டு அமையப்பெற்றது. உணவு தேடும் வாழ்க்கையிலிருந்து மனித சமூகம் உணவு உற்பத்திக்கு மாறியது. இந்த நிலப்பகுதியில் தான் குறிஞ்சி, முல்லை, நிலங்களில் வீழ்ந்த மக்கள் தமக்கு வேண்டிய உணவுகளைத் தாமே உற்பத்தி செய்து கொண்டதில்லை. வேட்டைச் சமூகத்தில் விலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றின் மாமிசங்களை எல்லோருமாகப் பங்கிட்டு உண்டு வந்ததை வரலாறு காட்டுகிறது. சமூகத்தில் தனிப்பட்ட யாருக்கம் எந்த உரிமையும் கிடையாது. ஆனால் மருத நிலத்தில் மண்வளமும், நீர்வளமும் மிகுதியாக இருந்தமையால் இப்பகுதி வேளாண் உற்பத்திக்கு ஏற்ற வகையில் அமைந்தது. “மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் ஆறுகளில் உண்டான வெள்ள நீர்பெருக்கினையும், மழைக்காலங்களில் கிடைக்கும். நீர்ப் பெருக்கினையும் கண்டு முதலில் துன்புற்றனர். பின்னர் ஆறுகளில் பெருகிவந்த வெள்ள நீரைக் கட்டுப்படுத்தியும். பள்ளமான இடங்களில் ஏரி குளங்களை அமைத்து நீரைப் பாதுகாத்தும் உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்டு தங்கள் முயற்சியினாலும், உழைப்பினாலும் உயர்வு பெற்றனர். நீர்வளம் நிறைந்த இடங்கள் சதுப்பு நிலங்களாகவும், இருந்தன. இவற்றை நன்னிலங்களாக மாற்றுவதற்குக் குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கியும் மருத நில நாகரிகத்தை வளர்த்தனர்.”¹⁷⁷ இவ்வாறான வாழ்வியலை மருத நிலத்தவர்கள் அமைத்துக் கொண்டனர்.

மருதநிலத்தில் பலர்சேர்ந்து வாழும் இடமே சேரி எனப்பட்டது. ஆனால் நாளடைவில் சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் குடியிருக்கும் இடமாக சேரி மாறியது. மருதப்பாடல்களில் பரத்தை குடியிருக்கும் இடம் சேரி எனவும் தலைவன் குடியிருக்கும் இடம் ஊர் எனவும் குறிக்கப்படுவதன் வாயிலாக இவ்விழுவருக்குமான சமூக ஏற்றத்தாழ்வு புலப்படும்.

“மண்களை முழுவொடு மகிழ்மிகத் தூறுக்

தண்துறை ஊன் எம்சேரி வந்தென”¹⁷⁸

(அக் : 76)

¹⁷⁷ . ந.வீ.செயராமன், தமிழ் இலக்கியத்தில் வேளாண் அறிவியல், ப.34.

¹⁷⁸ .அகநானூறு, பாடல் எண். 76.

“..... நாரைதண்

அடி அறி அறுதல் அஞ்சிப் பைப்பயக்
கடிசிலம்பு கூமம் கள்வன் போலச்
காவல் ஒதுங்கம் துறைகேழ ஊரனொடு
ஆவது ஆக! இனி நான் உண்டோ?

உருகதில் அம்ம எம்சேரி சேர”¹⁷⁹

(அக் : 276)

ஊரினுடைய தலைவன் எம்மை நாடி எம் சேரிக்கே வருகிறான் என்று அழுத்தமாகக் கூறும் பரத்தை அவ்வாறு தலைவனோடு தன்னை அனைத்துக் கூறிக் கொள்வதில் ஒரு வித பெருமித உணர்வை அடைகிறாள். தலைவனின் மணி பொருந்திய நெடியதேர் நெறி பொருந்திய அணிகளை உடைய பரத்தையர் சேரிகளின் பல நாளும் இயங்குவதைக் காணும் நாம் பரத்தையர் வீட்டுக்கு வந்து செல்லும் தலைவன் எப்படிப்பட்ட சமூகப் பொருளாதார பின்னணியை உடையவன் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

மக்கள் பிரிவினர்

சமூகத்தில் பல காலகட்டத்திற்கு முன்பே ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருந்ததை அறியலாம் அதையொட்டி மக்களும் பல பிரிவிரிவாக வாழத் தலைப்பட்டனர். தமிழ் இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியமும் சமூக ஏற்றத் தமிழர்கள் குறித்து, பல சூத்திரங்களில் கூறுகிறார். நூல்வகை நிலங்களைப் பற்றிப் பேசமிடத்து திணைப் பெயர்களைக் குலப்பெயர்கள் என்றும் தலைமக்கள் பெயர்கள் என்றும் பாகுபாடு செய்கிறார்.

"இருவகைப் பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றும்

உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர்"¹⁸⁰ (தொல். 959.)

"அடியோர் பாய்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்

கடிவரை இல புறத்து என்மனை புலவர்"¹⁸¹ (தொல். 971.)

சான்றோர் நூற்பாக்கள் மக்களனை உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர் என்று பாகுபடுத்துவதைக் காண முடிகின்றது. பின் வந்த உரையாசிரியர்கள் மருத நிலத்தில் வழங்கும் குலப் பெயர்களாக களமர், உழவர், கடையர், கடைகியர்,

¹⁷⁹ . அகநானூறு, பாடல் எண். 276.

¹⁸⁰ . தொல்காப்பியம், நூற்பா எண். 959.

¹⁸¹ . தொல்காப்பியம், நூற்பா எண். 971.

உழத்தியர் என்பனவற்றைக் கூறிவிட்டு அந்நிலத்தில் தலைமக்களாக் மகிழ்நன், மனையோன், ஊரன் என்பனவற்றைக் காட்டுவர். தொல்காப்பியராலும் மருதப் பாடல்களை பாடிய புலவர்களாலும் காட்டப்பெறும் இக்குல மக்கள் உரிப்பொருளுக்கு உரியவர்களாக இல்லாவிட்டாலும் சமுதாயத்தில் இவர்களே பெரும்பான்மையோர். தலை மக்களைச் சிறப்பித்துப் பாடிய பாடல்களில் தவிர்க்கவியலாது. இவர்களும் இடம் பெற்றார்களே தவிர இவர்களின் வாழ்க்கை பிடப்பிடவில்லை. இவர்களின் வாழ்க்கையைப் பாடுவதும் புலவர்களின் நோக்கமில்லை. ஐந்திணைக்காதல் கவிதைகளில் அடிமைகள் ஏவலர், பனியாட்களைக் கதை மாந்தாக சித்தரிக்கக் கூடாது என்று தொல்காப்பிய விதி அன்றைய புலவர்களால் அப்படியே பின்பற்றப்பட்டது. ஆனால் இவர்களே சமுதாயத்தின் உற்பத்தி சக்திகளாய்த் திகழ்ந்த காரணத்தால் சமூக வளர்ச்சியிலும் மாற்றத்திலும் இவர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானது என்பனை மறுக்க முடியாது.

தொழில்

ஒரு சமுதாயத்தில் நாகரீகமும் பண்பாடும் வளர்வதற்கு அடிப்படைத் தேவைகளே மூல காரணங்களாக அமைகின்றன. இலக்குகள் இன்றி காடுகளிலும் மலைகளிலும் நாடோடிகளாய்த் திரிந்த பண்டைய சமூகத்தினர் தங்களின் நிலையினை உணரத் தொடங்கிய போது தொழிலில் தோற்றம் பெற்றது. தொழிலுடன் பிணைந்த வாழ்க்கை முறைமையை மேற்கொண்ட தமிழ்ச் சமூகம் அடுத்த கட்டமாகத் தம்மை நிலை நிறுத்திக் கொள்வதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டது. இயற்கையாக அமையப்பெற்ற குகைகள், பாறை இடுக்குகள், புதிர்கள் ஆகியவற்றை புகலிடங்களாகக் கொண்ட பண்டைய மக்கள் காலப் போக்கில் செயற்கையான வாழ்விடங்களை அமைக்க முற்பட்டனர். மேலும் உணவு மற்றும் குடிநீர் ஆகியவற்றின் தேவைகள் உணரப்பட்ட அக்காலத்தில் இருப்பிடச் சூழலும் முக்கியத்துவம் பெற்றது. இதன் பொருட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடுவதும் நதிக்கரையோர இருப்பிடங்கள் அதிகமாகத் தோன்றுவதும் தவிர்க்க இயலாதவைகளாயின இதனை, “நிலப்பகுதிகள் தோறும் தாங்கி நிலைத்து வாழ்த்திலைப் பட்ட மனித சமுதாயம் ஆங்காங்கே இருந்த இயற்கைச் சூழல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டது”¹⁸²

¹⁸² . மாதையன். பெ., சங்க கால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப.10

எனும் பெ.மாதையனின் கூற்று வழி உறுதிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு பண்பாட்டுத் தெளிவினை அடைந்த தமிழ்ச் சங்கம் இயற்கைப் பேரிடர்களா பெருமழை, வெள்ளம், வெயில் ஆகியவற்றினால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டது. இப்பாதழிப்பிலிருந்து மீண்டு நதிக்கரையோரங்களில் உருவாக்கிய சிறுகுடில்கள் பிற்காலத்தில் உணவுப்பொருள் பாதுகாப்பிற்கும் வேளாண்மைத் தோற்றத்திற்கும் மூல காரணங்களாக அமைந்தன. நதிக்கரையோரங்களில் ஏற்பட்ட இந்நாகரீக வளர்ச்சி தமிழ்க்குடிகள் நிலையானதொரு பண்பாட்டை அடைவதற்கு வித்திட்டது. இவ்வளர்ச்சியை, “வேளாண்மை, விலங்குகளைப் பழக்கி வளர்த்தல், பாதுகாத்தல், பாளை செய்தல், களிமண் சுவர்களைக் கொண்டு வீடு கட்டுதல், பளபளப்பான கற்கருவிகளைச் செய்தல் போன்ற அரும்பெரு சாதனைகளை முதன் முதலில் செய்து முடித்தான்.”¹⁸³ எனும் சா.குருமூர்த்தியின் கூற்றினால் உணரமுடிகிறது.

உணவு

உணவு மற்றும் இருப்பிடத்துவத்தை உணர்ந்த பண்டைய தமிழ்ச்சமூகம் அதனைப் பெறுவதற்கான வழி முறைகளைக் கண்டறிந்து இதன் பயனாய் வேளாண்மை உருப்பெற்றது. இவ்வேளாண்மைக்குக் கால் நடைகள் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்பட்டன. கால் நடைகளின் துணையுடன் மேற்கொள்ளப்பெற்ற இவ்வேளாண்மைக்குப் பெண்களின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைந்தது. மேலும் உழவுக் கருவிகளின் துணையுடன் ஏற்பட்ட வேளாண்மை பண்டைச் சமூகத்தில் உற்பத்தி முறையைத் தோற்றுவித்தது. இதன் தொடர்ச்சியாக வேளாண்மையுடன் சேர்ந்து மேலும் பல தொழில்கள் வளர்ந்தன. “மலைப்பகுதிகளில் தோரை நெல், வெண்கசடு, ஜவனம், இஞ்சி, மஞ்சள், மிளகு (மலைபடு :203-10) ஆகியவையும் காடுகளில் வரகும், (அகம்: 384:5-6) சமவெளிகளிலும் நெல்லும் கரும்பும் (ஐங் 94:4-5) கடற்கரைப் பகுதிகளில் மீன்பிடித்தலும் உப்பு விளைத்தலும் முதன்மைத் தொழிலாக அமைந்தன.”¹⁸⁴ இவ்வாறு பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்ட பண்டைய சமூகம் பின்னர் பல மாற்றங்களை எதிர் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. குறிப்பாக குழு வாழ்க்கை

¹⁸³ . சா.குருமூர்த்தி, தொல்பொருளாய்வும் தமிழர் பண்பாடும், ப. 18.

¹⁸⁴ . சா.குருமூர்த்தி, தொல்பொருளாய்வும் தமிழர் பண்பாடும், ப. 43.

முறையிலிருந்து முற்றிலும் தங்களைத் தண்டித்துக் கொண்டது. இதனை, “வேளாண்மை உருவாகிப் பரவியது என்பதாலேயே அதற்கு முந்திய வாழ்க்கை முறைகள் அனைத்தும் கைவிடப்பட்டுவிட்டன என்று கருதக்கூடாது. வெவ்வேறு கூழ்நிலைகளில் உள்ளவர்கள் அவரவர்க்குப் பழக்கமாக பழைய வாழ்க்கை முறைகளையே பின்பற்றி வைத்திருக்கலாம்.”¹⁸⁵ என்று வி.ஆர்.இராமச்சந்திர தீட்சதரின் கூற்றினால் அறிய முடிகின்றது. மேலும் குழு வாழ்க்கை முறையிலிருந்து விலகி உற்பத்திச் சமூகமாகித் தோற்றம் பெற்ற இக்காலகட்டத்தில் பல்வேறு வகையான தொழில்களுக்கிடையில் வேளாண்மைத் தொழில் மட்டும் முதன்மையானதாகப் போற்றப்பட்டது. இச்சான்றுகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் தொழில் பாரம்பரியத்தை அடையாளப்படுத்துபவையாகும்.

திணைப் பாகுபாடும் தொழிலும்

உலகின் முதன்மையான நாகரீகங்களுள் ஒன்றாக விளங்கக் கூடிய தமிழ்ச் சமூக வரலாறு, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்து திருந்திய வடிவம் கொண்டதாக விளங்கியுள்ளது. இதன்படி வாழ்வதற்கேற்ற இயற்கைச் சூழல்களில் நிலைத்து வாழத் தலைப்பட்ட போது இருப்பிடச் சூழல்களுக்கேற்ப நிலைப்பதோடு தோற்றம் பெற்றது. நிலம் மற்றும் சூழல் சார்ந்து கட்டமைக்கப்பட்டதினால் பாகுபாடு தொல்காப்பியத்திற்கு இடுத்து சங்க காலத்திலும் காணப்பட்டமைக்கு அக்கால இலக்கியங்கள் சான்று பகிர்கின்றன. இத்தகைய நில அமைப்பு குறித்து. “இந்த நால்வகை நிலங்களும் தனித்தனி தீவுகளாக அமைந்து விடவில்லை. இந்நால்வகை நிலங்களின் உணவு உற்பத்திப் பொருட்கள் நால்வேறு நிலப்பகுதியிலும் பரவ பண்ட மாற்று பேரளவில் உதவியுள்ளது. பண்டைச் சமூகத்தில் நிலை பெற்றிருந்த திணைப்பாகுபாடு தொடக்க காலத்தில் நில இயல்பினைக் அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்திருந்தாலும் அடுத்தடுத்த காலங்களில் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு அடையாளப்படுத்தப்பட்டன.”¹⁸⁶

மருத நிலத் தொழிகள்

மருத நிலத்து மக்கள் பெரும்பாலும் உழவுத் தொழிலையே சார்ந்திருந்த காரணத்தால் இவர்களின் உழைப்பு என்பது உழவு உற்பத்தி தொடர்பான உழைப்பாகவே இருந்தது. இயற்கையைத் தமது ஆற்றலுடன்

¹⁸⁵ .புலவர் கா.கோவிந்தன், தமிழர் தோற்றமும் பரவலும், ப.38.

¹⁸⁶ . எ.பாலுச்சாமி, மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப. 65.

பயன்படுத்திக் கொள்ள தெரிந்த மருத நிலமக்கள் காட்டை திருத்தி கழனியாக்கினர். ஆற்றைத் திருப்பி நீரை நோக்கி வேளாண்மையில் ஈடுபட்டனர். மக்களின் விளை நிலங்களுக்கு அருகிலேயே சற்று மேடான பகுதிகளில் ஊர்களை உருவாக்கிக் கொண்டு குடும்பம் குடும்பமாக வாழத் தலைப்பட்டனர். “உணவைத் தேடி வாழ்ந்த குறிஞ்சி, முல்லை, நில மக்களை போல் அல்லாமல் இவர்கள் உணவு உற்பத்தி செய்தனர். தமிழர்கள் என்று உழவுத் தொழிலைச் செய்யக் கற்றுக்கொண்டார்களோ அன்றே பாசன முறையையும் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். வேளாண் தொழிலுக்கு இன்றியாமையாது தேவைப்படும் நீரை பாழாக்கமல் போற்றிப் பாதுகாக்கத் தலைப்பட்டனர். ஆறுகளில் பெருக்கெடுத்து ஓடும் நீரைத்தடுத்து நிறுத்த அணைகளைக் கட்டி ஏரிகளையும் குன்றுகளையும் அமைத்து நீரை அவற்றுக்கு கொண்டு சென்றனர். பின் கால்வாய் வழியாக நீரினை வயல்களுக்குக் கொண்டு சென்று பாய்ச்சும் பணியினைச் செய்தனர்.”¹⁸⁷ இவ்வாறு நீர் மேலாண்மையில் இம்மக்கள் சிறந்திருந்த காரணத்தினால் விளைச்சால் அதிகமானது.

குறுகிய மன்னர்கள் குன்றுகள் பரிய ஆறுகளின் நீரை முழுவதும் பரந்த அளவு நிலத்தில் பாய்ச்சி உழவுத் தொழில் செய்யவும், பல பகுதியினரையும் ஊரெங்கும் உழவுத்தொழிலே ஈடுபடுத்தவும் மத்திய ஆட்சி தேவையாயிற்று. “விவசாய உழைப்பாளர்கள் செந்நெல் விளைநர், தேன்விளைஞர், செந்நெல் அறிஞர், கழினி உழவர், கிளமகிழ உழவி என அகநானூற்று மருதப்படால்களும், கைவனை மரக்கள் பக்கு புறந்தருநர், மனைக்களர் என குறுந்தொகையும், புறநானூற்று பாடல்களும் சான்று காட்டுகின்றன.”¹⁸⁸ இவர்கள் உழுதல், விதைத்தல், கிளை வெட்டல், கரும்பு அறுத்தல், நெல் அறுத்தல், நெற்குடு தொடுத்தல், நெற்குடு சுமத்தல், கடாவிடுதல், நெல் தூவுதல், வைக்கோல் போர் குவித்தல், அமல் வேலைகளைச் செய்தல் முதலான உழவு தொடர்கான தொழில்களைச் செய்துள்ளனர்.

¹⁸⁷ . பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப. 15.

¹⁸⁸ . பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப. 16.

பயிர்த்தொழில்

காவிரியாரும் அதன் கிளையாறுகளும் சோழநாட்டில் சென்று தொட்டுப் பாய்ந்து வருகின்றன. கரிகாலன் முதலிய சோழமன்னர்கள் ஆற்றங்கரைகளை உயர்த்தினார்கள். அணைகளைக் கட்டினார்கள். வாய்க்கால்களை வெட்டினார்கள். இவற்றால் சோழநாடு போற்றுவளம் மிகுந்த நாடாயிற்று. அங்கு ஒரு மா நிலத்தில் திடீர்தோறும் நெற்கூடுகள் இருந்தன. ஒரு வேலி நிலத்தில் ஆயிரம் இலம் செந்நெல் விளைந்தது. இதனாலேயே சோழநாடு சோறுடைத்து, ஏறும் பழமை உழங்கலாயிற்று. இன்றும் சோழநாடு தமிழகத்தின் நெற்களஞ்சியம் என்று கூறப்படுகிறது. உழவர் உழவுத்தொழிலில் பயிர்களை பெரிய எருகளைப் பூட்டி ஏரை உழுதனர். கலப்பையின் கொழு நிலத்தில் மறைய அழுக்கி உழுதனர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை உழவைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. “(198 - 200) வெறு, செய் என்று வயல் பெயர்ப் பெற்றிருந்தது (பெ.ஆ.படை: 210) செந்நெல், தோப்பி நெல் (பெ.ஆ.படை: 320:142) முக்கிய நெல், (மலைபடு: 121) என நெல் பல வகைப்படும். வெற்றிலைக் கொடிகளை வளர்த்து வெற்றிலை பயிர் செய்யப்பட்டத (மதுரைக்கா. 400-401)”¹⁸⁹ உழவைப் பற்றிப் பதிவு செய்கிறது.

மருத நிலம் மதிப்புடையதாய் கருதப்பட்ட நிலையில் நெல்லின் மதிப்பும் உழவர்களின் தன்மையும் புலப்படுத்துகிறது.

"யானே பெறுக, அவன் தாள்நிழல் வாழ்க்கை;

அவனே பெறுக, என் நாஇசை நுவறல்;

நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கின்,

பின்னை மறத்தோடு அரியக், கல்செத்து,

அள்ளல் யாமைக் கூன்புறத்து உரிஞ்சும்

நெல்லமல் புரவின் இலங்கை கிழவோன்

வில்லி யாதன் கிணையேம்; பெரும!"¹⁹⁰ புறம். 379.

என நெல்லை முதன்மைப்படுத்தி மன்னர்களுடன் அவர் தம் ஊர்களும் புகழப்பட்டன. இதன்வழி உழவுத்தொழில் சிறப்பிக்கப் பட்டதை உணரமுடிகிறது.

¹⁸⁹ . பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப. 62.

¹⁹⁰ . புறநானூறு, பாடல் எண். 379.

குடும்பம்

திருமணத்தின் மூலம் பிணைக்கப்பட்டு ஒரு குடியிருப்பில் கணவன் மனைவி தாய் தந்தை மகன், மகள், தம்பி, தங்கை போன்ற உறவுமுறைகளுடன் பொதுப்பண்பைப் படைத்துப் பாதுகாத்து வளர்ச்சியுறுவதே குடும்பம் ஆகும். குடும்பம் எல்லாச் சமூகங்களிலுள்ள அடிப்படையான அமைப்பு, குடும்பத்தினின்று உறவு ஏற்படுகிறது. “சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளுக்கும் குடும்பம் அடிப்படையிலானது இரத்த உறவுமுறைகளும் பிற உறவுமுறைகளும் என்ற நிலை எழுதிய மிர்கின் என்ற மானிடவியலறிஞர் குடும்பம் பற்றி விளக்கும் போது குடும்பம் என்பது இயக்கமுள்ள சித்தாந்தத்தையே குறிக்கிறது. அது என்றைக்கும் இயங்காதிருப்பதில்லை சமுதாயம் கீழ்நிலையிலிருந்து மேல் நிலைக்கு முன்னேற முன்னேற அதுவும் கீழான வடிவத்திலிருந்து மேலான வடிவத்திற்கு முன்னேறிச் செல்கிறது.”¹⁹¹ திருமண அடிப்படையில் உருவாகும் ஓர் உயிரினக் குழுவே குடும்பம் ஆகும். இக்குடும்பம் மக்கட் பேற்றின் மூலம் விரிவடைகிறது. உறவுமுறையில் தொடர்பைத் தெளிவுபடுத்துகிறது பண்பாட்டு அமைப்பைக் காத்து வருகிறது.

மனித இன வளர்ச்சியை மூன்று படிநிலைகளாக வகுத்து காட்டுமிராண்டி நிலையில் குழுமணமும், அநாகரிக நிலையில் இணை மணமும், நாகரிக நிலையில் ஒரு தார மணமும் இடம் பெற்றுருந்ததாகக் குறப்படுகிறது. இனக்குழு வாழ்க்கையின் படிநிலை வளர்ச்சியின் இறுதி நிலையே நடுநிலை மணமாகும். இவ்வொரு தார மணமே குடும்பத் தோற்றத்தின் அடிப்படையாய் அமைந்தது எனலாம். இக்குடும்பமானது பெண்மையை மையப்படுத்திய தாய்வழிச் சமூகக் குடும்பம் என்றும், ஆண்மையை மையப்படுத்திய தந்தை வழி சமூகக் குடும்பம் என இருநிலைக் கட்டமைப்பினைக் கொண்டுள்ளது.

மருதநிலை வாழ்வும் குடும்ப உருவாக்கமும்

விலங்குகளுடன் போராடி வாழ்ந்த குறிஞ்சிநில வாழ்க்கை ஆடுமாடுகளை வளர்த்துப் பயன்படுத்திய முல்லை நில வாழ்க்கை இவற்றை விடவும் வளம் மிக்க நிலத்தை உழுதும் விதைத்தும் மருத நில வாழ்க்கையே குடும்ப உருவாக்கத்திற்குப் பொருத்தமாக அமைந்தது. இதில் மனித முயற்சியினது இவ்வளங்களைப் பயன்படுத்துவது மட்டுமே என்கிற

¹⁹¹ . பி.எங்கெல்ஸ், குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 38.

இத்தொழில்களைக் கொண்ட சமூக வாழ்விடம் பெயரலுக்கு உட்பட்டதாகும். ஆனால் மனித மூளைக்கருவி உற்பத்தி மண்வளம், ஆகியவற்றோடு இணைந்த உணவு உற்பத்தியிலான மருதநில வாழ்க்கை ஒப்பிட்டளவில் இடம் பெற்றதுக்கு இடம் தராதது ஆகும். எனவே இங்கே குடும்பம் என்பது ஒரு நிலையான நிறுவன அமைப்பாக உருவாவதற்கு அனைத்து வாய்ப்புகளும் இருக்கின்றன.

ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்குரிய நிலையினைச் சமூகத்திற்கு அறிவிப்பதே திருமணம் ஆகும். உடலாலும் உள்ளத்தாலும் இணைந்து குடும்பத்தை உருவாக்கும் பணியைத் திருமணம் ஆக்குகின்றது. பண்டையத் தமிழகத்தில் திருமணம் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டது என்பதை அறிய ஏனைய திருமணப்பாடல்களில் சான்றெதுவும் இல்லாத நிலையில் மருத்திணை பாடல்களில் மட்டும் முழுமையான ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றது.

திருமணத்தையொட்டி, உளுத்தம் பருப்புடம், நெய் கலந்து சமைத்து பொங்கலையும் தேர்ந்தெடுத்த இறைச்சியுடன் கூடிய வெண்சோற்றையும் படைத்து சுற்றத்தாரையும் உறவினரையும் உண்பித்தனர். வரிசையாகக் கால்களை (கழல்களை) நட்டு குளிர்ந்த பந்தல் அமைந்து அதன் உள்ளே புதுமணப் பரப்பிகள் மனையின் கண் விளக்கினை ஏற்றி வைத்து மாலைகளைத் தொங்க விட்டனர். மனையை அழகுபடுத்தி இல்துறை தெய்வத்தை வணங்கினர். வாயிலில் ஆவையும் அருகம்புல்லையும் வெண்ணூலில் கட்டிவைத்தனர். மணமுடிவும் முரசும் முழங்கின அனைவரும் புத்தாடை அணிந்து மகிழ்ந்தனர். முதுபெரும் பெண்களும் மக்களை பெற்ற நால்வரும் முன்னின்று முறையே வாழ்த்துடன் மணச்சடங்குகளைச் செய்தனர். உரோகினியை சந்திரன் கூடிய நாளைத் திருமணத்திற்குரிய நாளாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். திருமணமானது பெண்ணிற்குப் புதிய மதிப்புகளையும் புதிய நிலைகளையும், அளிக்கிறது. அதே நேரத்தில் அவனிடமிருந்து சமுதாயம் புதிய கடமைகளையும் எதிர்பார்க்கிறது. அத்துடன் அவளுக்கான சில குணநலன்களையும் அக்குணங்களை இல்லாத நிலையில் அவளைச் சமுதாயம் இழிவுப்படுத்துவதையும் சமுதாய வரலாற்று வழி காணமுடிகிறது. திருமணமாக பெண் இல்லாள் என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டாள். இல்லத்திற்குரியவள் என்ற பணியைக் குறிக்கும் இச்சொல்லிற்கு நேரடியான ஆண்பார் சொல்லே தமிழில் இல்லாத நிலையிலிருந்து இல்லத்திற்குப் பொறுப்பானவள். பெண்ணே என்பது

புலனாகிறது. பெண் இல்லத்திற்குப் பொறுப்பாக அமைய, ஆண் தொழில் செய்து பொருளீட்டும் பொறுப்பை மேற் கொண்டனர். இதையே, 'வினையே ஆடவர்குயிரே' என்று குறுந்தொகைப் பதிவு செய்து விளக்குகின்றது.

“கல்லொடு கல் சேர்ந்து தீ உண்டாவது போலக் கண்ணோடு கண் சேர்ந்து தீ உண்டாகும். அது காமத்தீயாம் என்று இப்புலவர் குறிப்பர்”¹⁹² எனக் களவுக்காதலை விளக்குகிறார் வ.சுப. மாணிக்கனார். மார்பிய செவக்கும்நீர் மலர் மாலையும் தலையில் வெட்சிப்பூவிம், மார்பில் சந்தனப்பூச்சம் கையில் வில்லும், அம்பும் கொண்டு முன் நிற்கும் இளைஞனுக்கு முன்னே இளமாதர்கள் நிற்கப் பூசினர். காதலாமான காமமானது வெளிவட்டது. கண்டதும் காதல் என்பதற்கு இதுவே சான்றாகும். தொல்காப்பியர்,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றி பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”¹⁹³ (தொல்.பொருள்.கற்பு1091)

என்பது அவரது நூற்பா ஆகும். இதில் ஐயர் என்பது மேலோர் என்னும் பொருள் கொள்ளப்படும். காதலர்கள் கலந்து உறவாடும் களவொழுக்கத்தில் எங்கே சில தவறுகள் நிகழ்வதுண்டு. தமிழ்ச் சான்றோரால் வகுக்குப்பட்டது என்பதே இந்நூற்பாவின் விளக்கத்தினை அறிஞர்கள் புலப்படுத்துவர். பெண்ணைக் களவில் சிந்தித்துக் கூடி மகிழ்ந்த ஒருவன் அவளது நலம் துய்த்த பின்னர் அவள் யாரோ தான் யாரே என்று கூறி அவளைப் பிரிந்தான் உறவு இல்லை என்று சூளும் செய்தனர். ஊர்ச் சான்றோர்கள் அவளை அழைத்துத் தக்கபடி கூறி உறவுண்டு என்பதை அறிந்தனர். காதலறம் சாய்த்த அக்கயவனைக் கயிற்றால் மரத்தில் பிணித்துக் தலையில் நீற்றிணைக் கொட்டினர். ஊரிய தண்டனை வதித்தனா என்று கடுவன் மள்ளனார் மரபில் கூறுகின்றார். அவனது பொய்ம்மை இழுக்கத்தையும் சமுதாயத்தில் அவன் பட்ட பாட்டையும் குறித்துள்ளனர். இதனை,

¹⁹² . வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப. 54.

¹⁹³ . தொல்.பொருள்.கற்பு. நூற்பா எண். 1091.

“தொல்புகழ் நிறைந்த பல்பூங் கழனித்
கரும்பு அமல் படப்பைப் பெரும்பெயர்க் கள்ளூர்த்
திருநுதல் குறுமகள் அணிநலம் வவ்விய
அறனிலாளன் அறியேன் என்ற
திறன் இல் வெஞ்சூள் அறிகரி கடாஅய்,
முறியார் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி
நீறுதலைப் பெய்த ஞான்றை

வீறுசால் அவையத்து ஆர்ப்பினும் பலவே.”¹⁹⁴ அகம். 256.

என்ற பாடல் இதனைக் கூறுகின்றது. குடும்ப நிலைப்பாட்டினையும் அங்கு பெண் எவ்வாறு குடும்பத்தினை செம்மையாக நடத்துகிறாள் என்பதையும் நற்றிணைப்பாடல் அழகாகப் பதிவு செய்கிறது. இளமையில் அவளை வளர்த்த செவிலித்தாய் அவள் நடந்து கொண்ட விதத்தினைக் கண்டு நற்றாய்க்குக் கூறுவதனை நற்றிணை எடுத்துக்காட்டுகிறது. கணவனது வருவாய்க்குத் தக்கவாறு சிக்கனமாக வாழ்கின்றாள். உணவுப்பொருள் இல்லாத நேரத்தில் கணவனுக்குக் கொடுத்தது போக, மீதம் உள்ளவற்றை தான் உண்ணுவதையும் அவள் அவ்வாறான மனநிலையை பெற்ற தன்மையினையும் நற்றிணைப் பாடல் எண்:10 உரைக்கின்றது. இது மட்டும் அல்லாமல் குடும்ப அமைப்பிற்குள் இருக்கும் பெண் தன் கடமையினை நற்றிணை பாடல் எண்: 12 பதிவு செய்கிறது.

நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன் பரத்தையின் மீது ஈடுபாடு கொண்டு இருக்கிறான். இதனை அறிந்த தலைவி ஊடல் கொண்டாள். அவளை இல்லத்தின் உட்புகவிடாமல் மறுத்தாள். பாணன் தோழி போன்றவர்கள் எவ்வளவு முயன்றும் தலைவியின் கோபம் தனியவில்லை. தமிழக மகளிர் பண்பாடு மிக்கவர்கள் தலைவன் மீது எத்துணைக் கோபம் இருக்கும் ஒரு விருந்தினர் வீட்டிற்கு வந்தால் அந்த நேரத்தில் தலைவி அக்கோபத்தைக் காட்ட மாட்டாள் என்பதை அவள் உணர்ந்தாள். எனவே அந்த வழியைக் கையிடுவது என்று அவன் துணிந்தான். வெளியில் சென்று ஒரு விருந்தினரைத்தேடிப் பிடித்துத் தன் வீட்டிற்கு விருந்துண்ண வரவேண்டும் என்று அவரை வேண்டி அழைத்து கொண்டு அவருடன் வீட்டினுள் புகுந்தான்.

¹⁹⁴. அகநானூறு, பாடல் எண். 256.

விருந்தினரைக் கண்ட தலைவி, தன் சினத்தைக் கைவிட்டு முகம்மலர்ந்து அன்புடன் வரவேற்றாள். தலைவியின் ஊடல் தணிந்ததால் தலைவனும் மகிழ்ந்தான். இதனை,

“பிறைநுதல் பொறித்த சிறுநுண் பல்வியர்
அம்துகில் தலையில் துடையினல் நப்புலத்து
அட்டிலோளே, அம் மா அரிவை
எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பாள் அன்று
சிறயமுள் எயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகம்காண் கம்மே”¹⁹⁵ நற். 120.

என்ற பாடல் பதிவு செய்கின்றது. இதனை வியந்து கண்டு ஊடல் சென்ற பெயரால் சுட்டுவர். இல்லத்தில் கணவன் மனைவியரது கடமையை உணர்த்துகிறது. குடும்பக் கட்டுமானத்தில் பல்வேறு இன்னல்கள், துன்பங்கள், இருந்தாலும் அதனை வெளியாட்கள் முன் பெண் காட்டுவதில்லை என்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. குடும்ப வாழ்வின் மிகச்சுவையான பகுதி இதுவாகும். இந்நிலைப்பாட்டினை,

“ஏனது சுவைப்பினும் நீ கை தொட்டது
வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கு என”¹⁹⁶

தொல்.பொருள்.கற்பு. பா.1093.

என்று தலைவன் உறுவதாகத் தொல்காப்பியர் சுட்டுகின்றார். தலைவன் தலைவியை நோக்கி, எத்தகைய சுவையோடு கூடியதாயினும் உன் கை பட்டது எனக்கு மனைவி அமிழ்தத்தை நக்கும் என்று கூறுவான். தோழி தலைவனை நோக்கி,

“வேம்பின் பைங்காய்என் தோழி தரினே

தேம்பூங் கட்டி என்றனர் இனியே”¹⁹⁷ குறுந். பா. 196.

எனக் கூறுவதை இதற்குச் சான்றாக கொள்ளலாம். தலைவி நம்முயிர்க்கு அமிழ்தமாய் நுகர்தற்குச் செல்வமாய்த் திகழ்கின்றாள். இவளிற சிறந்த

¹⁹⁵ . நற்றிணை, பாடல் எண். 120.

¹⁹⁶ . தொல்.பொருள்.கற்பு. நூற்பா எண்.1093.

¹⁹⁷ . குறுந்தொகை, பாடல் எண். 196.

செல்வம் உண்டோ என்று கூறுவது இருப்பருவமே ஆகும். இவ்வாறு தொடக்க நிலை கொண்ட குடும்பங்களைச் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியும் காண இயலுகிறது.

மேட்டுக்குடி மக்கள்

மேட்டுக்குடி மக்களின் ஆண்கள் யாவரும் தமது ஓய்வு நேரத்தில் தேர் ஊர்ந்து சென்று பரத்தையர் வீடுகளில் கொட்டம் அடித்தனர். பரத்தையர் உடன் சேர்ந்து புனலாடியும், வதுவை அயர்ந்தும் காம களியாட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். ஊரில் உள்ள இளைய பெண்களிடம் மேட்டுக்குடி மருத நிலத்து மக்கள் மகிழ்ந்ததை ஓரம்போகியார் தனது பாடலில்,

"வெள்ளி விழுந்தொடி மென்கரும்பு உலக்கை

வெள்ளி நுன் இடை வயின்வயின் நுடங்க

மீன் சினை அன்ன வெண்மணல் குவைஇக்

காஞ்சி நீழல் தமர் வளம் பாடி"¹⁹⁸ அகம். பா.286.

என உழைக்கும் மக்களின் பொழுதுபோக்கிற்கு மாறாக இருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது.

மருத நிலத்தில் தோன்றிய நிலவுடைமைச் சமுதாயம்

தனியுடமை சமுதாயத்தின் வளர்ந்த வடிவமான நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பின் தொடக்க நிலையை இந்த பாடல்களின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது குடும்பத்தில் உயர்ந்தவன் ஆண் என்கிற நிலையும் ஆண் குழந்தையே குடும்பம் விரும்புகிறது எனவும் நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தின் தாக்கத்தை அறிய முடிகிறது.

"கழங்கு உறழ் முத்தமொடு நன்கலம் பெறுஉம்

பயம் கெழு வைப்பிற் பல் வேல் எவ்வி"¹⁹⁹ அகம். 126.

"எம்மொடு புலக்கும் என்ப வென்வேல்

மாரி அம்பின் மழைத்தோல் பழையன்"²⁰⁰ அகம். 186.

"அரி பெய் சிலம்பின் ஆம்பல் அம் தொடலை,

அரம் போழ் அவ் வளைப் பொலிந்த முன்கை,

¹⁹⁸ . அகநானூறு, பாடல் எண். 286.

¹⁹⁹ . அகநானூறு, பாடல் எண். 126.

²⁰⁰ . அகநானூறு, பாடல் எண். 186.

இழை அணி பணைத் தோள், ஐயை தந்தை,
மழை வளம் தருஉம் மா வண் தித்தன்,"²⁰¹ அகம். 6.

"மண் கனை முழவொடு மகிழ் மிகத் தூங்க,
தண் துறை ஊரன் எம் சேரி வந்தென
இன் கடுங் கள்ளின் அஃதை களிற்றொடு"²⁰² அகம். 76.

என மருத நில தலைவர்கள் தமது வலிமையினால் நிலங்களையும் ஊர்களையும் தமதாக்கிக் கொண்ட நிலையை அகப்பாடல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. திருமணமே குடும்பத்திற்கு அடிப்படை என்ற அளவில் அகநானூற்றுப் பாடல்களில் காட்டப்படுகின்ற தமிழர் திருமண முறையே தமிழக குடும்ப உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படையாக இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

மருதப் புலவர்களும் ஆண் குழந்தையே முன்னிலைப்படுத்தி பாடி இருப்பதை வருகைப் பாடல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது

"மாசு இல் கற்பின் புதல்வன் தாய்"²⁰³ அகம்.6

என்ற அடிகள் வாயிலாக அறியலாம்.

விவசாயக் கூலிகள்

மருத நிலத்தில் நிலம் உடையோர், நிலம் அற்றோர் என வகைமை கொள்ளலாயினர். காரணம் நில உரிமை உடையோர் எனவும், நில உரிமை அற்றோர் உழைக்கும் விவசாய பிரிவினர் எனவும் வேறுபாடுகள் இடம் பெறலாயின. நில உரிமை அற்ற விவசாய உழைப்பாளர்கள் செந்நெல் வினைஞர், நோன் ஞான் வினைஞர், கலி மகிழ் உழவர், வெண்நெல் அறிஞர், கழனி உழவர் என அகநானூற்றுப் மருதப்பா களிலும் சுட்டப் பெற்றன. இவை போல் கைவினை மாக்கள், பகடு புறந் தருநர், மனை களர் என குறுந்தொகை மற்றும் புறநானூற்றுப் பாடலிலும் குறிப்பிடப் பெற்றன.

ஒரு களத்தில் உழவர்கள் நெல் தூற்றிய போது பறந்து சென்ற துரும்புகள் அருகே உள்ள உப்பளத்தில் உப்பளத்தில் பாத்தி கட்டப்பட்டுள்ள வெள்ளுப்புகள் கெட்டுப் போயின. இதனால் ஆத்திரமுற்ற பரதவர்கள்

²⁰¹ . அகநானூறு, பாடல் எண். 06.

²⁰² . அகநானூறு, பாடல் எண். 76.

²⁰³ . அகநானூறு, பாடல் எண். 06.

அவர்களோடு சண்டையிட்டு இரு தரப்பாரும் சேரிகளை வாரி எடுத்துக்கொண்டனர் உடனே மருத நிலத்தைச் சேர்ந்த நரை மூதாளர் சண்டையை விலக்கி பரதவர்கள் கொடுத்து சமாதானம் செய்த காட்சி அகப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இதனை,

"தாழ்சினை மருதம் தகைபெறக் கவினிய
நீர் சூழ வியன்களம் பொலியப் போர்பு அழிந்து
கள் ஆர் களமர் பகடு தலை மாற்றி
கடுங்காற்று எறியப் போகிய துரும்புடன்
காயல் சிறு தடிக் கண்கெடப் பாய்தலின
இரு நீர்ப் பரப்பின் பணித்துறைப் பரதவர்
தீம்பொழி வெள்ளுப்பு சிதைதலின் சினைஇ
கழனி உழவரொடு மாறு எதிர்ந்து மயங்கி
இருந்சேற்று அள்ளல் எறிசெருக் கண்டு
நரைமூதாளர் கை பிணி விடுத்து

நனைமுதிர் தேறல் நுழையர்க்கு ஈயும்"²⁰⁴ அகம். 366.

என விவசாய கூலிகளாய் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலைப் புலப்படுத்துகிறது.

மருதத்திணைக்குரிய பாடலான நற்றிணையில் புலைத்தி குறித்து ஒரு பாடல் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அஞ்சில் அஞ்சியார் எனும் பெண்பாற் புலவரால் தோழி கூற்றாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் விழாக்காலங்களில் புலத்தியானவள், ஓய்வின்றி ஆடை வெளுப்பவளாகவும் வறுமை இல்லாதவளாகவும் சுட்டப்படுகின்றாள். இதனை,

"சூடியல் விழாவின் அழுற்கன் மூதார்
உடையோர் பான்மையில் பெருங்கை தூவா
வறனில் புலத்தி எல்லித் தோய்த்த
புகாப்புகர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு
வாடா மாலை துர்யல்வர ஓடிப்"²⁰⁵

(நற். 1-5)

என அஞ்சில் அஞ்சியார் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழ்ச் சமூகத்தின் செழுமைக்கு அடையாளமாகத் திகழும் பெரிய ஊர்களில் நிகழும் விழாக்காலங்களில் கூட புலத்தியை ஓய்வின்றி ஆடை வெளுத்தவளாக இப்பாடல் சுட்டுகிறது.

²⁰⁴ . அகநானூறு, பாடல் எண். 366.

²⁰⁵ . நற்றிணை, பாடல் வரிகள் 1-5.

புலைத்தியின் வாழ்க்கை நிலையை அறிந்து கொள்வதில் மற்றொரு சான்றாகச் இப்பாடல் அமைகின்றது. குறிப்பாக ஆடையை வெளுப்பதற்கு முன் அதற்குக் கஞ்சியிட்டு வெளுக்கும் வழக்கத்தைப் பசை என்ற சொல்லாச் சுட்டிய அகநானூற்றுப் பாடலைக் காட்டிலும் இப்பாடல் கூடுதல் தரவுகளைச் சுட்டுவதாக உள்ளது.

பருத்தி ஆடையைப் பெரும்பான்மையான சங்கத் தமிழர்கள் அணிந்து வந்த வகையிலிருந்து பருத்தி ஆடை கட்டு, அதாவது கைத்தறித் துணிகட்டுத் தக்க மதிப்பு தெளிவாகத் தெரிகிறது. பருத்தி ஆடைகளுக்குக் கஞ்சி போட்டு உடுத்தும் வழக்கம் இருந்தது தெரிகிறது. சோறு வடித்து அதிலிருந்து கிடைத்த கஞ்சியைத் துணிகட்டுப் போட்ட முறை தெளிவாக விளக்கப்படுகிறது. 'சோறமைவு உற்ற நீருடைக் கலிங்கம்' என்ற மதுரைக் காஞ்சி வரி இதனை எடுத்துக் காட்டுகிறது. குறுந்தொகையின் 330வது பாடல் அமைந்துள்ளது. கழார்க் கானெயிற்றினாரால் பாடப்பட்ட இப்பாடல் மருதத் திணையில் தலைவி கூற்றாகக் பாடப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் அகநானூற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைப் பேன்று புலைத்தியினவள் ஆடைகளுக்குக் கஞ்சியிடு (பசை தோய்த்து) வெளுத்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைக் குறிக்கப் பசை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதில் சொல்லப்பட்டுள்ள பசையினைத் கஞ்சியை சுட்டுவதாக உள்ளது. உரையாசிரியர்கள் கஞ்சி என்பது எத்தகைய பொருளால் ஆனது (கோதுமை, வரகு, தினை அரிசி முதுலானவை) என்பதைக் குறிக்காமல் விடுத்துள்ளமையும் கவனத்திற்குரியதாகும். இதனை,

"நலத்தகைப் புலத்தி பசைதோய்த்து எடுத்துத்
தலைப்புடைப் போக்கித் தண்கயத்து இட்ட
நீரின் பிரியார் பருஉத்திரி கடுக்கும்
பேர் இலைப் பகன்றைப் பொதி அவழ் வான்யூ"²⁰⁶

(குறுந்:330:1-4)

எனப் பதிவு செய்துள்ளது. இவ்வுரையின் படி புலைத்தி வெளுத்த ஆடை பெரியதாக இருந்தமையும் வெளுப்பிற்கு பின்னர் அவ்வாடைகளுக்குக் கஞ்சியிட்டமையும் அறிய முடிகின்றது.

²⁰⁶ . குறுந்தொகை, பாடல் எண். 330.

பெற்றதாய் முதலிடம்

மருதப் பாடலில் பல இடங்களில் ஆணைப் பற்றிச் சொல்லிய நிலையில் ஒரே ஒரு இடத்தில் மட்டும் பெண் குழந்தையின் சிறப்பு பேசப்படுகிறது. அது குழந்தை நிலையில் இல்லை பற்றி வளர்ந்த நிலையில் பாண்மகள் என்று கூறப்படுகிறது. கள் உண்டிருந்த என் வயதான தந்தைக்கு தூண்டிலில் மீன் பிடித்து வந்து விறகில் அதைச் சுட்டு உணவாக கொடுக்கிறாள். அப்பெண்,

“நாண்கொள் நுனனேலின் குண்கொள் பாண்மகள்

தான்புனல் அடைகரைப் படுத்த வரா அல்

நாரரி நறவுண்டு இருந்த தந்தைக்கு

வஞ்சி வறகின் சுட்டு வாய் உறுக்கும்”²⁰⁷ (அகம்: 216)

காட்சி தந்தைக்கும் மகளுக்கும் இடையே இருந்த பாசப்பிணைப்பைக் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

கற்பு

கணவன் மனைவி இணைப்பை முறைப்படுத்த எழுந்தவை கற்புக் கோட்பாடுகளாகும். பல கணவன் மணமுறையிலிருந்து, ஒரு கணவன் மணமுறை தனியுடையப் போக்கால் வற்புறுத்தப்பெற்றது. தனக்கே வைத்துக் கொள்ளவும், உடைமையைத் தன் வாரிசுக்கு விட்டுச் செல்லவும் சமூகச் சூரங்கள் உருவாகின. ஒருவரின் மகன் இவன் என்று சுட்டிக்கூறும் தன்மை இல்லாமல் போயிற்று. யாருடைய மகன் என்ற விரைவில் எளிதில் விடை கிடைக்காமலும் போயிற்று. இச்சிக்கலைத் தீர்க்கச் சமூகத் தலைவர்கள் ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற கோட்பாட்டை உருவாக்கினர். ஒருத்தியை ஒருவனுக்கு உடையமையாக்குவதில் மணச்சடங்குகள் பெரும்பங்காற்றின. ஆயின் ஒருத்திக்கு ஒருவன் கோட்பாட்டை மணச் சல்கரையில் மட்டுமே காக்கமுடியவில்லை. கட்டுபாடற்ற உறவு நெறிகளும் பலதரமான முறைகளும் நிலவிய சமுதாயத்தில் ஒருத்திக்கு ஒருவன் கோட்பாடு சிதைவிற்குள்ளாயிற்று. எனவே பெண்களின் அகக்காவலாக மனத்தினைக் கட்டுப்படுத்தும் காவலாக உணவுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் காவலாகத் தத்துவ அடிப்படையில் அமைந்த கற்புக் கோட்பாடுகளைச் சமுதாயம் உருவாக்கியது.

²⁰⁷ . அகநானூறு, பாடல் எண். 216.

சங்க இலக்கியத்துள்ளும் கற்பு என்ற சொல் சில இடங்களில் பத்தினித்தன்மை என்ற பொருளில் பயிலவில்லை. சங்க இலக்கியத்தில் கடவுள் சான்ற கற்பு, கடவுட்கற்பு, அணங்குறு கற்பு, அறஞ்சால் கற்பு, வான்தரு கற்பு என்று சொல்லப்படுகிறது. அகத்திணை ஓர் கற்பிலக்கியம் சிற்றிலங்குமரியின் திண்மையான காதல் நெஞ்சத்திற்கு முன் குடும்பமும் ஊரும் உலகமும் எல்லாம் முடிவில் வழிபட்டு இயைந்து ஒழுகுவதை அக இலக்கியத்தில் காண்கிறோம். கற்பின் சிறப்பு காதச்சிறப்பாக ஒளிரும். அகமாவது வீடு, புறமாவது அவ்வீட்டின் வெளியாதலின் வீட்டுத் தலைமையுடைய பெண்ணே உலகம் தூங்குகிறாள். உலகத்தை வளர்க்கும் ஆற்றல் பெண்ணினத்துக்குக் கற்புத் திண்மையால் பெருகுகின்றது. அன்புடைய அகத்தலைவன் தன் பரத்தமை ஒழுத்தால் பகையாக நடக்கின்றான். நிகரற்ற பொறுமை கொண்டு அறத்தியாகக் காதலியாய் அவன் இன்பத்துக்கு இசையும் ஒருத்தியாகின்றாள்.

“கடைஇய நின் மார்பு தோயலம் என்னும்,

இடையும், நிறையும் எளிதோ நிற் காணின்,

கடவுபு, கைத்தங்கா, நெஞ்சு என்னும் தம்மோடு

உடன் வாழ் பகை உடையார்க்கு.”²⁰⁸ (கலி: 77)

இங்ஙனம் கணவனைக் காணுங்கால் கற்பு இரங்குகின்றது. கற்பில்லாத கணவனைக்கண்டு வருந்துவது கற்புள்ளம். அவனை எள்ளி இகழ்ந்து பரத்தமையை வளர்க்காது. ஆரத்தழிவி இன்புறுவது கற்புற்றம். இவ்வுள்ளம் உடைய பெண்ணே அகத்தலைமைக்கு ஏற்றவள், இல்லக்கிழத்தியின் பலவகைப் பண்புகளை ஒழுங்குகாட்டும் தொல்காப்பியர் எல்லாப் பெண்ணியலுக்கம் கற்பே தலைமைப் பண்பு என்பதனை முதலில் வைத்து எண்ணுவார்.

“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்

மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்

விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”²⁰⁹ (தொல்: 1098)

என்கிறது தொல்காப்பியம்.

²⁰⁸ . கலித்தொகை. பாடல் எண்: 77

²⁰⁹ . தொல்காப்பியம், நூற்பா எண். 1098.

சங்க காலத் தமிழர் அகவாழ்வில் களவு, கற்பு, என்னும் இருநிலைகளைக் காணலாம். களவு என்பது மணப்பருவம் எய்திய ஆணும் பெண்ணும் எவ்விதமோ சந்திக்க நேர்ந்து ஒருவரிடம் மற்றொருவர் மனம் கலந்து காதல் கொண்டு வாழ்வதாகும். பெற்றோரும் மற்றோரும் அறியாத வகையில் இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டு மனம் பரிமாறிக்கொள்வது மட்டுமே களவுநிலையாகும். களவு நிலை முதிர்ச்சி அடைந்து திருமணத்தில் முடிந்து இல்வாழ்க்கை மேற்கொள்வதே கற்பு வாழ்க்கையாகும். எனவே, களவு என்பது மனம் மட்டுமே கலந்த காதல் என்றும் கற்பு என்பது உடல்கள் இணைகின்ற வாழ்க்கை என்றும் கொள்ளுதல் வேண்டும். கற்பு நிலைப்பாட்டை பல்வேறு நிலைகளில் கட்டமைத்துச் சொல்லப்படுகிறது. இதனை, சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப்பாடல்கள் கொண்டு அறிய இயலுகின்றது.

சமூக உணர்வுகள் அடங்கிய ஒரு அமைவு ஆகும். கணவனோ மனைவியோ பிடித்தமாணவர்களிடம் மிகுந்த நம்பிக்கையோடு இருந்தாக வேண்டும். அவ்வாறு இல்லையேல் கணவன் மனைவியருக்கிடையே மட்டுமல்லாது, சமூகத்திற்குள்ளேயும் சமூகத்தின் பார்வையிலும் தீய உணர்வுகள் ஏற்படுத்தும். சங்க காலச் சமுதாயத்தில் நால்வகை மாந்தரும் தத்தம் மனைவியரே அன்றி காமக்கிழத்தியரையும் சார்ந்து மனைவி போல் உரிமை தந்து விழும் வழக்கம் இருந்ததை “பரத்தை வாயில் நால்வருக்கும் உரித்தே”²¹⁰ எனத் தொல்காப்பியம் காட்டுகிறது. மேலும் ஆண், பெண் இணைந்த அன்பு இல்லறமே வாழ்வின் ஆதாரமாகும். அந்த இல்லறம் செம்மையுற ஆணும் பெண்ணும் சமவாய்ப்புடன் வாழவேண்டும் என்னும் எண்ணம் ஒரு சமூகத்தில் விரும்ப பண்பாடும், வாழ்விலும் கற்பு என்பது வைக்கப்பட்டுள்ளது. கற்பு நெறியில் வரும் இல்லறத்தான் சான்றோரால் மதிக்கப்படும் சிறப்பினை அடையும். மேலும் மகளிருக்கு உயிரைக் காட்டிலும் நாணமே சிறந்தது. நாணத்தைக் காட்டிலும் கற்பு மிகச்சிறந்தது என்பதை மருதப் பாடல்கள் கொண்டறியப் படுகிறது.

பரத்தமை

மருதப்பாடலின் உரிப்பொருள் ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும், தலைவனின் பரத்தமை காரணமாகவென்றி வேறு எவற்றின் காரணமாகவும்

²¹⁰ . தொல்.அகத்திணையியல். நூற்பா எண்.224.

ஊடல் நிகழ்த்தாக ஏக இலக்கியங்களில் சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் மருதப்பாடல்களில் பரந்தமை ஒழுக்கத்தைக் கூறும் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தன் மனைவியிடத்து மட்டும் தொடர்பு கொண்டு இன்பம் பெறுவதில் திருப்தியடையாத கணவன் வேறொரு பெண்ணுடன் தொடர்பு கொண்டு இன்பம் பெறுகிறான். அந்த வேறொரு பெண்ணையே பரத்தை என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. பரத்தையருடன் கொண்டுள்ள ஒழுக்கத்தையே பரத்தமை என்கிறோம். பரந்து பட்ட இன்பத்தைத் தருபவர் பரத்தையர் என்கிறது. இப்பரத்தையர் கற்புக் காலத்தில் கூற்றிற்குரியவராகத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

“பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த வறுவரோடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபின் கற்பிற்குரியர்”²¹¹(தொல்:பொருள்: 182)

தொல்காப்பியர் காலக் குடும்ப வாழ்வில் பரத்தையருக்கும் இலக்கணத்தில் இடம் தந்தார் எனக் கருதலாம். கட்டின மனைவியேயன்றி குடும்பத்தலைவர்கள் காம நிகழ்ச்சிக்காக வேண்டும் ஒருத்தியை மறைத்து கொள்வது சங்க காலச் சமுதாயத்தில் இருந்தது.

“பின்முறை ஆக்கிய பெரும் பொருள் வதுவைத்
தொன்முறை மனைவி”²¹² (மேலது: கற்.ஆ.31)

எனத் தொல்காப்பியர் குறிக்கின்றார். இவ்வகையில் பரத்தையரையும் இனப்படுத்தலாம். குடும்பத்தலைவர்கள் பின்முறையாக்கிய காமக் கிழத்தியறைப் போலப் பரத்தையரையும் கொண்டு வந்து தனியாகத் தங்களுக்கென்றே வைத்துக் கொள்வதும் உண்டு. ஆடல் பாடல் ஆகிய கலைகளில் நாட்டம் கொண்டு உடலின்பத்தையே சிறப்பாக எண்ணி பொருள் ஈட்டும் நோக்குடன் இல்லறத்தைப் பற்றி கவலைப்பாடத் பெண்களே சமுதாயத்தில் பரத்தையராக இருந்திருக்க வேண்டும். இத்தைகைய பெண்கள் வேறு ஊரில் இருந்தாலும் தலைவனே நேரின் மூலம் கொண்டு வந்து தன் ஊரில் தங்க வைத்துக் கொள்வதும் உண்டு. ஆண்கள் தங்களது உடற்பசிக்கு உடையில் பரத்தையாரைப் பயன்படுத்திக்

²¹¹ . தொல்:பொருள்: நூற்பா எண். 182.

²¹² . தொல்: கற்.ஆ நூற்பா எண். 31.

கொண்டனர். “சமுதாயம் வழக்கங்களாகப் பிளவுண்டு கிடந்த போது வாழ்க்கையில் முரண்பாடுகளும் வெடிப்புகளும் தோன்றின. இவ்வாழ்க்கை கலை வாழ்க்கை என குடும்ப வாழ்க்கை இரண்டில் பிளைந்தது. கலை வாழ்க்கையைத் தொழியாகத் கொண்ட கணிகையர் உழவாயினள்”²¹³ எனக் கைலாசபதி குறிப்பிடுகிறார். மாயப் பரத்தை, அடங்கா ஒழுக்கத்தை போன்ற இலக்கியச் சொற்கள் சமுதாயத்தில் பரத்தை பெற்றிருந்த இந்நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றன. குடும்பத்தில் பரத்தை இடம் பெறுவதற்குப் பொருளாதாரமும் ஒரு காரணமாக அமைகிறது.

பரத்தையைரை வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து திருமணம் செய்து கொண்டாலும் அவர்கள் தலைவியைப் போல், உண்மை அன்பு கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதனை, மேற்காட்டப்பட்ட நற்றிணைப் பாடல் விளக்குகின்றது.

“செறுநரும் விழையுஞ் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்
பாயே யாகுதல் வாய்த்தனம் தோழி
நிரைதார் மார்பன் நெருதல் ஒருத்தியொடு
வதுவை அயர்தல் வேண்டிப் புதுவதின்
இயன்ற அணியன் இத்தெரு இறப்போன்”²¹⁴ அகம்: 66:3-9

பரத்தையைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்குத் தம் இல்லம் வழிச் செல்லும் தலைவன், புதல்வனைக் கண்டு தயங்கி போகாமல் நிற்கின்றான் என்ற தலைவியின் கூற்றிலிருந்து புதல்வன் பிறந்த பிறகும் பரத்தையைரைத் திருமணம் செய்து கொள்வதுண்டு என்பதனை உணர முடிகின்றது. ஒரு பரத்தையை மட்டும் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் பல பரத்தையைரைத் தலைவன் திருமணம் செய்து கொள்வதும் உண்டு என்பதனைப் பின்வரும் ஐங்குறுநாற்றுப் பாடல்மூலம் அறியலாம்.

“நறுவடி மாஅத்து விளிந்தகு தீம்பழ
நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென வீழுஉம்
கைவன் நல்லோர் நாடி

²¹³ . கைலாசபதி க, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப. 22.

²¹⁴ . அகநானூறு, பாடல் எண். 286.

நல்லோர் நல்லோர் நாடி

வதுவை பயர விரும்புதி தீயே”²¹⁵

ஐங் : 61

என்ற பாடலிலிருந்து திருமணம் செய்து கொண்ட பரத்தையை விட்டு விட்டுப் புதிய பரத்தையைத் தலைவன் மணந்து கொண்டதை அறிய முடிகிறது. தலைவன் பரத்தையைத் திருமணம் செய்து கொள்வதுண்டு என்பதனைச் சங்க மருதப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. மேலும் பரத்தையர்கள் பொருளுக்காகப் பலரை நாடிச் செல்லாமல் ஒருவரோடு மட்டும் சார்ந்து வாழக் கூடிய இயல்புடையவர்களாக இருக்கின்றனர் என்பதனையும் அறிய முடிகின்றது.

திணைப்பாடல்களில் மருதத்திணைப் பாடல்களில் இந்த ஏற்றத்தாழ்வு அதிகம் இருப்பதை காணலாம். வயல் வேலைகளைச் செய்யும் உழைக்கும் மக்கள் ஒரு பிரிவாகவும், ஊரன், மகிழ்நன் என்று அழைக்கப்பட்ட வயலுக்கு உரிமை பூண்ட நில உடைமையாளர்கள் ஒரு பிரிவாகவும் வாழ்ந்து வந்தனர். அரசாக்கும் செல்வந்தர்களுக்கும் படைத்தவர்களுக்கும் மணமாகிக் சென்ற பெண்கள் கர்ப்பமாக இருந்த போதும், பிரவசமாகின்றன போதும், மாதவிடாய் நாட்களிலும், அவர்களுடைய கணவர்கள் சென்று பரத்தையர் சேரிகளில் கொட்டமடித்தார்கள். இதை அந்தப் பெண்களால் தட்டி கேட்கமுடியவில்லை. அவனைத் தடுக்க முடியவில்லை. ஊர் சிரிக்கும், பழி தூற்றும் என்று அவன் ஊரைக்காட்டி எச்சரித்தலும் அவனுக்கு ஊர் ஒருபொருட்டாக இருந்ததில்லை. ஏனெனில் அவன் அவளைப் போன்ற செல்வமும், செல்வாக்கும் ஆண்களைப் போலவே வாழ்வதை இயல்பினதாகக் கருதாமல் பரத்தையிடம் போய் வருவதை ஒழுக்க கேடாக அக்காலச் சமுதாயம் நினைத்ததில்லை என அறியமுடிகிறது.

அகமணம்

அகமணம் வாயிலாக மக்களைக் குறிப்பிடுவதும் வரையறுக்கப்பட்டது. சாதி என்பது அகமணம், பிறப்பு, தொழில் ஆகிய மூன்று பண்புகளைக் கொண்டதாக அமைவதை அறியலாம். இந்த ஒரு தொழில் குறிப்பிட்ட சாதியினருக்கும் உரியதாகக் கூறமுடியாது. ஆனால் பிறப்பும் அகமணமும் ஒருவன் சாதியையும் அவன் சமுதாயத் தரத்தையும் தீர்மானம் பண்ணக் கூடியவையாக உள்ளன. சில நேரங்களில் அகமணத்தில் மாற்றம் ஏற்படாமல் கூட ஒருவன் பிறப்பை வைத்தே அவன்

²¹⁵ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். 61.

எந்த சாதி என்பதை அறிதல் காணமுடிகின்றது. இங்கு பிறப்பு ஒருவனது சாதியை அடிப்படையில் காட்டவும், அகமணம் அவனது சாதியை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவும் காரணங்களாகின்றன. இதனால் பிறப்பின் அடிப்படையில் அகமணக் கோட்பாடுகளை ஏற்றுக் கொண்டதாகச் சூட்டுகிறது.

சமூக கட்டமைப்பு

சமூக பாகுபாடு முதல், இடை, கடை என்ற வர்க்கப் பிரிவினைகளின் தோற்றத்திற்கு வித்திட்டது. இவற்றுள் முதல் நிலைச் சமூகத்தவர்களில் அரசர், அந்தணர்களையும், இடைநிலை சமூகத்தவர்களைச் உழுவித்து உண்டோரையும் (வேளாண்), கடைநிலைச் சமூகத்தவர்களின் உழுது உண்டோர்(பாணார் பறையன், துடிபன், கடம்பன்) முதலானவர்களைக் கொண்டது. இச்சமூகம் இதில் கடைநிலைச் சமூகமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த கடைநிலைச் சமூகத்தினர் உடல் உழைப்பை மட்டுமே செலுத்தி அதனில் கிடைக்கக் கூடிய வருவாயைக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்களாக விளங்கினர். எவ்வித உடைமைகளையும், உரிமையாகக் கொண்டதாக சங்க காலம் முதற் கொண்டு வேளாண் தொழிற் தொழிலோடு பிற இரண்டாம் நிலைத் தொழில்களையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். அந்தணர், அரசர், அளவர், இயவர், இடையர் உப்பு வணிகர், உமண், உழவர், எயிற்றியர், கடம்பா, கடைசியர், கம்மடியர், களையர், சிணையர், குயவர், குறத்தியர், குறவர், பரதவர், பறையர், பாடினி, பாலை பாலைச்சி, தச்சர், துடியர், துளையர், பூண் செய் கொல்லா, வாதுவிலை மகளிர், பொருநிர், மடையர், மழவர், வணிகர், விலைநர், விளை கொண்டார், சேடர், என நாற்பத்து நான்கு பிறிவினரைச் சங்க காலக் குடிமகளாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். புலைத் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்த ஒரே குடியை சேர்ந்த பெண்கள் புலைத்தி பெண்கள் எனவும், ஆண்கள் புலையர் எனவும் சங்க காலத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளனர். சங்க காலத்தில் ஒரே தொழிலை மேற்கொண்டிருந்த பாணர், பாடினி எனும் ஒரே குடியினரைப் போன்று புலையன், புலைத்தி என்பவர்களும் ஒரே குடிசையில் வாழ்ந்துள்ளனர். சங்கச் சான்றுகள் மூலம் புலையர், புலைத்தி பிரிவினர் ஆடைவெழுத்தல் தொழிலை மட்டும்

தொடர்ந்து மேற்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும் என்றும் புலையர், புலைத்திற்குரிய தொழில்கள் மேற்கொண்டவர்கள் பெயர்களில் சுட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். சங்க காலத்தில் ஆடை வெளுத்தலை முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த புலைத்திப் பிரிவினர் அதனை அடுத்த காலங்களிலும் அத்தொழிலையே முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டு வந்துள்ளனர். இவற்றையெல்லாம் பார்க்கின்ற போது சங்க காலத்தில் சாதிப்பாகுபாடுகள் இருந்தன என்றும் அவை உயர்வு, தாழ்வு என்ற கட்டமைப்பில் உள்ளன என்பதனையும் உணர முடிகின்றது.

இந்தியக் குழலுக்கேற்ப தங்கள் இருப்பிடங்களை அமைத்துக் கொண்டு வாழத் தலைப்பட்ட பண்டைச் சமூகத்தினர் தாங்கள் அறிந்திருந்த தொழில் முறைகளை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர். இக்கால கட்டத்தில் தங்களின் தேவைகளை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்த இவர்கள் உற்பத்திச் சமூகமாகத் தோற்றம் பெற்ற போது, வழக்கிலிருந்த தொழில்கள் அனைத்தும் அவரவர்க்கானதாகக் கருதினர். சங்க காலத்தில் புலைத்தி என வழங்கப்பட்ட வண்ண சாதிப்பெண்கள் கலி 72, நற். 90, குறுந். 330 முதலான பாடல்களில் சுட்டப்படுகின்றனர். புலைத்தியை நேரடியாக ஆடை வெளுத்தயோடு தொடர்பு கொண்டவர்களாக்க காட்டுகின்றன. அவை ஆடைக்கு கஞ்சிகிட்டு வெளுத்த முறை, உடலிலுள்ள அணி ஆடைகளை வெளுத்தலை, இரவு பகல் பராமல் ஆடைகளை வெளுத்தமை எனப் பலவாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அரசு உருவாக்கம்

தமிழகத்தைப் பொருத்த வரையில் குறிஞ்சி நிலத்தில் அமைந்த வேட்டைச் சமூக அமைப்பிலோ, முல்லை நிலத்தில் ஏற்பட்ட கால்நடைச் சமூக அமைப்பிலோ அரசுகள் தோற்றம் பெறவில்லை. மாறாக இனக்குழு தலைவர்கள் பலர் தோன்றி மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கும் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் மருத நிலத்தில் உருவான வேளாண் சமூக அமைப்பிலே தான் அரசுகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் மருத நில மக்களின் நிலைத்த வாழ்வும், நிலையான குடியிருப்பு அமைப்பும், நிலங்களின் விளைச்சலில் கிடைத்த அதிகப்படியான உபரியும் அரசுகள் தோன்றக் காரணமாக இருக்கலாம். “நகரங்கள் முதன் முதலில் தோன்றியது. உழவுத் தொழிலிற்குச் சிறந்த மருத நிலத்திலேயே உழவுத் தொழிலும், நிலையான குடியிருப்பும், ஊர்ப்

பெருக்கமும் நாகரிகம் தோன்றுவதற்குப் பெரிதும் துணை செய்தன. நிலையாகக் குடியிருப்பதனால் உழவன் குடியானவன் எனப் பெயர் பெற்றான். திருவள்ளுவரால் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பெற்றவனும் உழவனே என்று அறுதியிட்டுரைக்கும் பாவணார் நிலையான குடியிருப்பால் ஒழுக்கப் பொறுப்பும், ஊர்ப்பெருக்கமும் ஒப்பியமைப்பும் ஏற்பட்டன”²¹⁶ என எ.பாலுச்சாமி கூறுகின்றார்.

வேளாண் சமூக அமைப்பிலும் அனைவருமே ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலையில் இல்லை. வலிமையும் படையும் கொண்ட ஒரு சிலரே ஆதிக்க நிலை எய்திக் கொண்டிருக்க, ஏனையோர் உழைக்கும் வேளாண் குடிகளாக்கவே வாழ்ந்து வந்துள்ளமையின் சங்க இலக்கியத்தில் காண முடிகிறது. தொல்காப்பியம் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகள் குறித்துப் பல சூத்திரங்களில் அறிய முடிகிறது. இலக்கியத்தில் இடம் பெறும் வருணங்களில் பேசுவதோடு அமையாது, பாத்திரங்களிடையே வேறுபாடு கற்பித்துக் காட்டுகின்றது. நால்வகை நிலங்களைப் பற்றிப் பேசமிடத்துத் திணைப் பெயர்களைக் குலப்பெயர்கள் என்றும், தலைமக்கள் பெயர்கள் என்றும் பாகுபாடு செய்கின்றது. தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் மருத நிலத்தில் வழங்கும் குலப்பெயர்களாகக் இளமர், உழவர், கடையர், கிடைசியர், உழுத்தியர் என்பனவற்றைக் கூறிவிட்டு அந்நிலத்தின உள்ளாற்றலுக்குரிய தலைமக்கள் பெயர்களாக மகிழ்ந்தான், மனையோன், ஊரன் என்பனவற்றைக் காட்டுவர். “நாடன், ஊரன், கிழவன், என்னும் சொற்கள் ஆதிக்க நிலை எய்திக் கொண்டிருந்த தலைமக்களைக் குறித்தன எனக் கொள்வதில் தவறில்லை.”²¹⁷ என்று கைலாசபதி குறிக்கின்றார்.

இந்தச் சமூகத்தில் தமிழ் மக்கள் உற்பத்திச் சந்திகளுக்கும் தங்களுக்கும் உள்ள உறவு காரணமாக இரு பிரிவாக பிரிந்தனர். இதனை, “நிலக்கிழார் அல்லது நில உடைமையினார், மற்றொரு பிரிவினர் அவற்றில் உழைத்துப் பிழைக்கும் உழவர்கள் என்ற அறிஞர்களே.”²¹⁸ என வானமாமலை தம் கருத்துக்களைப் பதிவு செய்கிறார். அரசினர் தலைவனே வேந்தனாக

²¹⁶ . எ.பாலுச்சாமி, மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப. 53.

²¹⁷ . கைலாசபதி க, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப. 27.

²¹⁸ . வானமாமலை நா, தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், ப. 54.

இருந்துள்ளனர் பழங்காலத்தில் எர்த்தொழில் செய்தவரே போர்த் தொழிலையும் மேற்கொண்டனர். ஏரையும், போரையும் ஒருங்கே கொண்டிருந்த காரணத்தால் இவர்களிடமிருந்தே வேந்தர்கள் தோன்றியுள்ளனர். மன்னர், வேந்தன், அரசன் என்றெல்லாம் வழங்கப்படுகின்ற தனித்தனி சொற்கள் எடுத்துக் கொண்டு மன்னனுக்கு மேம்பட்ட நிலையை எய்தியவன் வேந்தன் எனவும், வேந்தனுக்கு மேம்பட்ட நிலையை எய்தியவன் அரசன் அவனது ஆட்சியே அரசு என்றெல்லாம் விளக்கம் பதிவு செய்துள்ளனர். நிலையான ஆட்சி தருபவன் மன்னன் எனவும், அருமை மிக்க ஆட்சியைத் தந்த காரணத்தால் அரசன் எனவும், பண்டைத் தலைவன் அழைக்கப்பட்டான். வேந்தன் எனும் பெயர் வேய்ந்தோன் என்பதன் மருஉ ஆகும். மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த தலைவனே இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டான். குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் வாழ்ந்து வந்த குல சமுதாயத் தலைவர்களை மருத நில வேந்தர்கள் வென்று தமது அரசை நிலை நிறுத்தினர். நால்வகைப் படைகளின் தோற்றத்தோடும், மருத நிலவிளைச்சலின் ஆற்றலேயாகும்.

சேரர், சோழர், பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தர்களின் வீரச்சிறப்பினை மருதப் பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றது. இமயம் வரை படையெடுத்துச் சென்று ஆசிய மன்னரை அலறியடித்து சிறை பிடித்து, இமயமலையில் தனது வேற்கொடியைப் பறக்க விட்டதொடு அவ்வேந்தரை பார்த்து, அவர்கள் தலையாகப் கல்லேற்றி கொண்டு வந்த சேரன் செங்குட்டுவன் பற்றியும், (அகம் 396) பாண்டிய நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்காணம் எனும் இடத்தில் சேரன், சோழன் ஆகிய வேந்தர்களையும், ஆதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோவேண்மாய் வாருநன் ஆகிய குறுநில மன்னர்களையும் ஒருங்கே வென்ற திறன் பற்றியும் (அகம் 26) மருதப்பாடல்கள் முன் வைக்கின்றது. மேலும் பருவூர்ப்பறந்தலை எனுமிடத்தில் நடந்த போரில் சோழர், சேர, பாண்டியரை வென்ற வரலாறும் (அகம். 95) கடற்போர்களத்தில் பாண்டிய சேர, சோழர்களை வென்று கொண்ட வரலாறும் (அகம். :116) வெண்மை பறந்தலை எனுமிடத்தில் கரிகோற்சோழன் தன் எதிரிகளோடு நடத்திய போர் செய்தி பற்றியும் (அகம். :246) கூறப்படுகின்றன. சோழ

நாட்டில் உள்ள வல்லத்தின் புறத்தே ஆரியர் படையெடுத்து வர சோழர்கள் அதனை முறியடித்து செய்தியும் (அகம். :336) மற்றொரில் மற்றோர் புரிந்து அவனை அழித்த ஒருநின் ஒருவனுடன் மற்றோர் புரிந்து அவனை அழித்த செய்தியும் (அகம். :386) மருதப் பாடல்களில் காணப்படுகிறது.

மருதநிலசமுதாயம்

சமுதாய வாழ்வு நிலையிலிருந்து மருதநில சமுதாயம் வாழ்வு முற்றிலும் வேறுபட்டுள்ளது. மருதநிலம் பொருளாதார மேம்பாடு மருதநிலச் சமுதாயத்தின் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் துணைபுரிந்துள்ளது. மருதநிலம் சமுதாயத் தலைவர்களான மூவேந்தர்களைப் பற்றிய பாடல்களில் மருதநில வாழ்வின் செழுமை பாடப்பட்டுள்ளது.

“வட்ட வரிய செம்பொறிச் சேவல்

ஏனல் காப்போர் உணர்த்திய கூஉம்

கானத் தோர், நின் தெவ்வர்; நீயே

புறஞ்சிறை மாக்கட்கு அறங்குறித்து, அகத்தோர்

புய்த்தெறி கரும்பின் விடுகழை தாமரைப்

பூம்போது சிதைய வீழ்ந்தெனக், கூத்தர்

ஆடுகளம் கடுக்கும் அகநாட் டையே;”²¹⁹

எனப் புறநானூற்றில் மருத நிலத்தின் பெருமை பாடப்பட்டுள்ளது. திணைப்புனம் காப்போர் (யானை வருவதை) அறியும் வகையில் பறவைச் சேவல் கூவிக் காட்டும் கானம் உடையவர் நின் பகைவர். கோட்டையை முற்றுகையிட்டிருப்பவர்களுக்கு அறம் உணர்த்தும் வகையில் கோட்டைக்குள் இருப்போர் கரும்பு அம்பு எய்து காட்டுவர். எனினும் அது அகழியில் உள்ள தாமரைப் பூவைச் சிதைக்கும். கூத்தரின் ஆடுகளம் போன்றது நீ பெற்றிருக்கும் நாடு என்கிறது. நெல்லரிசியடன் வினைஞர் கொண்ட வாளிமின், உழவர் கொண்ட ஆமை, கரும்பு வெட்டுவோர் எடுத்த பின் அரிய துறைகளிலிருந்து நீர் எடுத்து வரும் பெண்கள் பறித்தெடுத்த சொல் கழுநீர் எனும் இவற்றை வன்புலத்திலிருந்து வந்த விருந்தினர்களுக்குக் கொடுக்கும் மென்புல (மருத) ஊர்களைக் கொண்ட நல் நாட்டு வேந்தன் (புறம்: 42) எனவும் மருதநில வளமும் வாழ்வின் மேன்மையும் காட்டப்பட்டுள்ளது. மருதநிலப் பொருளாதார மேம்பாடு

²¹⁹ . புறநானூறு, பாடல் எண். 28.

மருதநிலப் பெருக்கத்திற்கான செயல்களிலும் போர்களிலும் ஈடுபட்டு மருதநிலத்தினை ஆளும் மன்னர்களும் உயர்ந்த வேந்தர்களின் வளர்ச்சிக்காலத்தில் பகைவர்களின் வயல்களில் அயல் கிளி அழித்ததனைக் காண முடிகிறது. மருதநிலப் பெருக்கத்தின் அவசியம் விளை நிலப் பெருக்கமும் உழவும், மருதநில விளை பொருட்களும் மதிப்புற்ற நிலையில் போர்க்களங்களையும் ஏக்கர்களையும் உருவக்கத்தினை புறம் 369, 373 பதிவு செய்கிறது. புறநானூற்றுப் பாடல்கள் விவசாயப் பொருளாதாரத்தையும், கால்நடை பொருளாதாரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட சமுதாயத்தையும் மருதநில வேளாண்மையையும் கடல் வாணிகத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட மருதநில சமுதாயத்தையும் சமகாலச் சமுதாயங்களாகக் காட்டுகின்றன.

மருத நிலமே நிலைபெற்ற ஆட்சிக்கு அடிப்படை எனப் பாடல்,

உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீரு நிலனும் புணரி யோரீண்
டுடம்பு முயிரும் படைத்திசி னோரே
வித்திவா னோக்கும் புன்புலங் கண்ணகன்
வைப்பிற் றாயினு நண்ணி யாளும்
இறைவன் றாட்குத வாதே யதனால்
அடுபோர்ச் செழிய விகழாது வல்லே
நிலனெளி மருங்கி னீர்நிலை பெருகத்
தட்டோ ரம்ம விவட்டட் டோரே

தள்ளா தோரிவட் டள்ளா தோரே"²²⁰ புறம். 18.

சான்றளிக்கின்றது. மருதநிலத்தைப் பெற விழைந்த வீரர்மன நிலையைக் காட்டுவதும் சிற்றூத் தலைவன் ஒருவன் இறந்துபடும் நிலையில் கரம்பைச் சீறாரை இரவலர் தலைவனுக்கும் மருதநிலத்தாரை இரவலர்க்கு வழங்கினான் என்பதனையும் சோழன் நலன்கிள்ளி பாடலரது அறியலாம்.

முதுகுடி மன்னர்களும் வேந்தர்களும்.

முதுகுடி மன்னர்களைப் பற்றிய புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பல முதுகுடிமன்னர்களுக்கும் வேந்தர்களுக்கும் உள்ள போர் பற்றி கூறுகின்றது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் மன்னர்கள் மருதநிலச் சமுதாயத்

²²⁰ . புறநானூறு, பாடல் எண். 18.

தலைவர்களாகப் இருந்தமையே ஆகும். இவர்கள் மருதநிலச் சொந்தக்காரர்களாய் இருந்தனர். இதனை,

“பிணங்கு கதிர்க் கழனி நாப்ப னேமுற்

றுணங்கு கல னாழியிற் தோன்றும்

ஆரெயில் மன்னனொரு மடமகளே.”²²¹ புறம் 338: 10-12.

என மருத நிலத்தின் உடைமையாளர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். மலை போன்ற பல தெற்கோற்கிளியும் நாட்காலத்தே கடாவிட்டுக் குவித்து நெற் குவியலையும் உடையவர்களாகவும், நெல்லை வலிய வில் வீரர்களுக்கு நாள் உணவுக்காகத் தொல்குடி மன்னராகவும் காட்டியுள்ளதை புறம் 353, கூறுகிறது. இந்த முதுகுடி வேந்தர்கள் ஒரு நிலப்பரப்பை ஆண்ட வேந்தர்களாக காட்டப்படாமல் ஊர்த்தலைவர்களாகவே காட்டப்பட்டுள்ளனர். தண்பணையும் (341) நெடுநல்லூர் (343) கதுவியமூதூர் 350, கின்று மேய்ந்து உகளும் ஊன் (355) அருங்குடி மூதூர் (336) பணைநல் ஊர் (345, 351) என ஊரினை ஆண்டவர்களாகவே காட்டப்பட்டுள்ளன. சீறூர் மன்னர்களைப் போல் இவர்கள் சமுதாயம் உடைமை சமுதாயமாய் மருதநில பெருக்கத்தில் ஈடுபட்ட வேந்தர்களின் கவனத்தைக் கவரும் சமுதாயமாய் இருந்துள்ளது.

வேந்தர்களின் வளர்நிலை: வேளாண் (மருதப்) பெருக்கம்

வேந்தர்களின் வளர்ச்சியில் புன்செய் நில வேளாண்மையும், புன்செய் வினை பொருட்களும் மதிப்பிழக்கின்றன. புன்செய் நிலப் பகுதிகளில் ஆள்வோரும் மதிப்பிழக்கின்றன.

“வட்ட வரிய செம்பொறிச் சேவல்

ஏனல் காப்போருணர்த்திய கூவும்

கானத்தேர் நின்றேவ்வர் நீயே

புறஞ்சிறை மாக்கட் கறங்குறித் தகத்தோர்

புய்த்தெறி கரும்புன் விடுகழை தாமரைப்

பூம்போது சிதையை வீழ்ந்தெனக் கூத்தர்

ஆடுங் களங் கடுக்கு மக நாட்டையே.”²²² புறம். 28.

²²¹ . புறநானூறு, பாடல் எண். 338: 10-12.

²²² . புறநானூறு, பாடல் எண். 28.

எனப் பகைவரின் திணை விளையும் புன்செய் நிலமும், சோழன் நலங்கிள்ளியின் மருதநிலமும் முரண்பட்டனவாய்க் காட்டப்பெறுகின்றன. மருதவளம் மேன்மையானதாய் சொல்லப்படுகின்றது.

“வன்புலக் கேலார்க்கு விருவிருந்தயரும்

மென்புல பைபுணன்னாட்டுப் பொருக”²²³ புறம். 42.

என்ற கிள்ளி வளவனின் மருதநில வளம் உடையவளாகக் காட்டப்பட்டுவதோடு வன்புலத்தின் சார்ந்தோர் விருந்தினராக வந்தமையும் காட்டப்படுகிறது. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரது இரும்பொறையின் பாடலில் புன்செய் நில வேளாண்மையின இழிவையும் புன்செய் விளைபொருட்களின் மதிப்பிழப்பையும் காட்டுகிறது. இதனைப்,

"மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்றம் உய்த்தெனப்,

பால்தர வந்த பழவிறல் தாயம்

எய்தினம் ஆயின், எய்தினம் சிறப்பு என

குடிபுரவு இரக்கும் கூரில் ஆண்மைச்

சிறியோன் பெறின்அது சிறந்தன்று மன்னே!

மண்டுஅமர்ப் பரிக்கும் மதனுடை நோன்தாள்

விழுமியோன் பெறுகுவன் ஆயின், தாழ்நீர்

அறுகய மருங்கின் சிறுகோல் வெண்கிடை

என்றுழ் வாடுவறல் போல, நன்றும்

நொய்தால் அம்ம தானே-மையற்று,

விசம்புஉற ஓங்கிய வெண்குடை

முரசுகெழு வேந்தர் அரசுகெழு திருவே.”²²⁴ புறம் 75

காட்டுகிறது. புதிய யானை நிலவருவாயாகிய நெல்லையும் கரும்பையும் உடைய மென் புலன்களைச் பார்த்தெழுந்த வன் புலங்களில் (புன் செய் நில) வாழ்வோர் மருத வயல்களைக் கவர முயல்கையில் மருத நிலத்தைச் பார்த்தோர் புன்செய் நிலத்தின் மீது படையெடுத்து அவர்களை வென்று புன்செய் நிலத்தின் விளைபொருட்களான வரகு கொள் போன்றவற்றை கள்ளுக்கு விலையாகத் தருவர். செந்நெல் சோறு உண்ணாதவர்களை உடைய அப்படிப்பட்ட வன்புலங்களை உடையது உனது பகைவர் நாட

²²³ . புறநானூறு, பாடல் எண். 42.

²²⁴ . புறநானூறு, பாடல் எண். 75.

என்கிறது. மென்புலன்கள் பெற்ற மதிப்பையும் வன்புலன்கள் பெற்ற இழிவையும் பாடல்முலம் உணரமுடிகிறது. வரகும் திணையும் கொள்ளும் எல்லா உணவு எனப் பெருமைவாய்ப் பேசிய சிறுன்மன்னர் சமுதாயத்திலிருந்து வேறுபட்டு வருகையும், திணையையும் கள்ளுக்கு விலையாய் கொடுக்கும் நிலையில் மருத நிலவாழ்வு பெற்ற மாற்றம் உணர்வும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

இவ்வுலகத்தில் மிகச்சிறந்த புகழை நிலைநிறுத்துதல் எனும் அடிப்படையாவது மருத நிலமே ஆகும். ஆதலால் நீரைத் தடுத்து நிறுத்த நீர் நிலைகளைப் பெருக்க வேண்டும் என மருத நிலப் பொருளாதாரத்தை வலியுறுத்துகிறது. அத்துடன் விதைத்து விடாது மழைக்காக விளைந்ததைப் பார்த்திருக்கும் புன்செய் நிலங்கள் மிகப்பரந்த எல்லைப்பரப்பை உடையனவாக இருந்தாலும் அவை நிலைபெற்று இருக்கும். தலைவனுக்கு எவ்வகையிலும் பயன்படாது என புன்செய் நிலத்தின் பொருளாதாரம் பின்னடைவு சொல்லப்படுகிறது. ஊழ்வழி பெற்றத்தாய் கூறப்படும் அரசரிமையை நிலைத்து ஆளும் நிலைக்கு மருதநிலமே அதன் பொருளாதார பெருக்கமே பெரிதும் உதவும் எனக் கூறப்படுகிறது.

மருத நிலப் பெருக்கம் என்பது முக்கிய பொருளாதார மையமாய்க் கருதப்பட்ட சூழலில் மருத ஊர்களுக்குத் தலைவர்களாய் வாழ்ந்த முதுகுடி மன்னரிடம் மகட்கொடை வேண்டிய வேந்தர்களின் நோக்கம் மருதவிளை வயல்களைக் கைப்பற்றுதலும் ஆகும். மகட் கொடை கொடுத்தால் அடுத்த உறவு மூலம் மருத நிலங்களைப் பெறலாம் என கருதியிருக்கலாம். ஆனால் மகட் கொடை மறுத்தல் முதுகுடி மன்னர் இயல்பு தோற்றம் அவர்கள் மேல் படையெடுத்த வேந்தர்களின் நோக்கம் மருதநிலத்தின் கையறுத்தலே ஆகும். வான் வேந்தர்களின் நோக்கம் மகட்கொடை வேண்டல் அல்லதொரு கைப்பற்றலே என்பது தெளிவாகிறது. இதைப் போல் மகளிர் பாடலும், வேந்தர் எனம் குன்றுங் கொண்டன் (புற:112) என்று குறிப்பிடுகிறது. வேந்தரின் நோக்கம் மகட்கொடை வேண்டல், அல்லல் என்பது இவற்றால் உறுதிப்படுகிறது. இதைப்போல் முதுகுடி மன்னரிடம் மகட்கொடை வேண்டிய வேந்தரின் அடிப்படை நோக்கம் மருதநிலமே ஆகும். பிறரிடம் மகட்கொடை வேண்டாத வேந்தர்கள் இவர்களிடம் இவ்வாறு மகட்கொடை வேண்டியமை மருதநிலமே முக்கிய காரணமாகும்.

வேளாண் பெருக்கம் ஒரு புறம் இருக்க வேளாண் வாழ்வு ஒரு புறம் உயர்ந்து காணப்பட்டது. மருத நிலவளம், மருத வேளாரின் இல்ல வளத்தைச் சங்கப்பாக்கள் சுட்டியுள்ளன.

“பெருவறம் கூர்ந்த கானம் கல்லெனக்

கருவி வானம் துளி சொரிந்தாங்குப்,

பழம் பசி கூர்ந்த எம் இரும்பேர் ஒக்கலொடு

வழங்கத் தவாஅப் பெருவளன் எய்தி,

வால் உளைப் புரவியொடு வயக்களிறு முகந்துகொண்டு”²²⁵

பெரும்பாணாற்றுப் படை பா.23-27.

செம்பொன் மலையை ஒதிக் கிடக்கும். செர் நெல்லாகிய ஒதுவாய்மினை உடைய மருதவயல் சூழ்ந்த குவிந்து கிடக்கும். செந்நெல்லாகிய ஒதுவாயினை உடைய மருதவயல், சூழ்ந்த இடங்களில் ஏணிகள் எட்டாத அளவிற்கு உயர்ந்துள்ள பொருளைத் தொடும்படி அடுக்கியுள்ள பழைய உணவுப் பண்டங்களுடன் நெற்கதிர்கள் உயர்ந்து விளக்கும்இ நவீன இல்லம் பெற்ற குறிப்பினை பெரும்பாணாற்றுப் படையில் உள்ள வேளாண்களின் இல்லத்திணையானது சுட்டப்படுகிறது.

புறநானூற்றில் வேளாண்களின் நிலத்தினைப் பாதுகாக்க வேண்டியது அரசனின் கடமை ஆகும். இதனை,

“பொருபடை தருஉங் கொற்றமு முழுவபடை

ஊன்று சான் மருங்கி னீன்ற தன் பயனே

மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்

இயற்கை யல்லன் செயற்கைகடற் தோற்றினும்

காவலர்ப்பழிக்கும் மிக் கண்ணசன் ஒடியன்

குடிபுறந் தருகுதலை யாயினின்

அடிபுறுந் துருகுவரப்பட்டதோரே”²²⁶

(புறம்: 25)

இப்பாடல் வேளாண் பொருளாதாரத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறது. படை தரும் வெற்றி கலப்பை ஊன்றி காலியிடத்து விளைந்த நெல்லின் பயன் என ஆடனின் பெற்றி உழவன் மேல் வைத்துக் கூறப்படுகிறது. வேளாண் பொருளாதாரம் வணிகப் பொருளாதாரம் வளர்ந்த நிலையில்

²²⁵ . பெரும்பாணாற்றுப் படை பா.23-27.

²²⁶ . புறநானூறு, பாடல் எண் 25.

மனிதர்களின் நிலப்பகுதியில் வளர்ந்த நகர, பட்டினம், வாழ்க்கைகளை செழிப்பு மிக்கதாக இருந்துள்ளன. இவ்விரு பொருளாதாரத்திலும் எது உயர்ந்தது எனும் கூழலும் மன்னர்களிடம் உருவாகியது நெல்லானது புது கருவியாக அறிமுகமான சூழலில் நெல் பெற்ற மதிப்பு சங்கச் சமுதாய மாற்றத்தை காட்டுவதாக உள்ளது.

ஊர் மன்றம்

மருத நிலத்தில் கிராமம் தோறும் ஊர் மன்றம் இருந்தது. அதன் மூலம் மக்களிடையே எழுந்த வழக்கினை விசாரித்து நீதி வழங்கும் முறை சிறந்து இருந்ததாக மருதப் பாடலில் இடம் பெறுகிற காட்சி அமைப்பினை வைத்து அறியலாம். இதனை,|

" தொல்புகழ் நிறைந்த பல்பூங் கழனிக்
கரும்பமல் படப்பைப் பெரும்பெயர்க் கள்ளூர்த்
திருநுதல் குறுமகள் அணிநலம் வவ்விய
அறனி லாளன் அறியேன் என்ற
திறனில் வெஞ்சூள் அறிகரி கடாஅய்
முறியார் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி
நீறுதலைப் பெய்த "²²⁷ அகம். 256.

என்ற பாடல் வழியாக நல்லொழுக்கம் இல்லாத வரை பலர் முன்னிலையில் நீதி வழங்குகிற முறை மருதநிலத் திணையில் குறிப்பிடப் பெறுகிறது. இதன் வாயிலாக மருதத்திணையில் ஒழுக்கக் கேட்டைச் சான்றோர் அனுமதிக்கவில்லை என்பதை புலப்படுத்துகிறது. மருதப்பாடல்களில் தலைவன் ஊரன் என அழைக்கப்பட்டான். ஊரன் என்பது ஊரை உடையவன் என்ற பொருள்படும். இச்செல், "காலப்போக்கில் வழக்கத்திற்கு வந்த உடையான் என்னும் சொல்லை ஒத்தது ஆகும்"²²⁸ என்கிறார் கைலாசபதி.

"வளம் கேள் ஊர் அகம்."²²⁹ 26.

"கயம் உழக்கும் பூக்கேழ் ஊர்"²³⁰ அகம். 36.

"வண்டு ஊது பனிமலர் ஆடும் ஊர்"²³¹ அகம். 46.

²²⁷ . அகநானூறு, பாடல் எண். 286.

²²⁸ . கைலாசபதி க, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப. 33.

²²⁹ . அகநானூறு, பாடல் எண். 26.

²³⁰ . அகநானூறு, பாடல் எண். 36.

"தண்துறை ஊர்"²³² அகம் 76

"துறை கேழ் ஊர்"²³³ அகம் 106.

"பாய் புனல் ஊர்"²³⁴ அகம். 116.

"நீர் வளம் மிக்க ஊர்"²³⁵ அகம். 146.

"ஆம்பல் மெல் அடை ஒடுக்கும் ஊர்"²³⁶ அகம். 256.

என ஊர் வர்ணிக்கப்படும் அமைப்பினை மருதத் திணையில் அறியமுடிகிறது. இது தலைவனுக்கு உரிமையானது என்பதை அறியும் பொழுது மருதநிலத் தலைவனின் வளமையைப் புலப்படுத்துகிறது.

நகர்

நகர் என்பது பல சிற்றூர்களை மையப்படுத்தி அந்தச் சிற்றூர்கள் தனது அத்தியாவசியத் தேவைகளைப் பெறுகின்ற இடமாக அமையப் பெற்றவை நகர் ஆகும். நகர் நாகரிகத்தின் அடித்தளமாகவும் பரவலாக்கும் மையமாகவும் அமைந்ததாக வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இதனை மக்களிடம் பரவலாக்கம் செய்ததில் மருத நிலத்தினை முதன்மை பெறுகிறது.

"நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவு மலி பாக்கம்"²³⁷ அகம்.196.

நெடுங்கொடி நுடங்கும் அட்டவாயில்"²³⁸ அகம்.326.

எனப் புலப்படுத்துகின்றன.

தலை மக்கள்

ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் என்றால் மருதத் திணையின் உரிப்பொருள் உரியவர்களாக தலைமக்கள் ஆவார்கள். இவர்களின் செல்வச் செழிப்பும், படை வலிமையும், சேரிப் பரத்தையர் சேரிகளை நாடிச் செல்லும் ஒழுக்கமும் மருதப் பாடல்களில் பேசப்படுகின்றன. இங்கு தலைவியானவர் தம் கணவனின் ஒழுக்கத்தை அறிந்தும் வெகுண்டு எழுதுவதோடு

²³¹ . அகநானூறு, பாடல் எண். 46.

²³² . அகநானூறு, பாடல் எண். 76.

²³³ . அகநானூறு, பாடல் எண். 106.

²³⁴ . அகநானூறு, பாடல் எண். 116.

²³⁵ . அகநானூறு, பாடல் எண். 146.

²³⁶ . அகநானூறு, பாடல் எண். 256.

²³⁷ . அகநானூறு, பாடல் எண். 196.

²³⁸ . அகநானூறு, பாடல் எண். 326.

அமைதியாகி விடுகிறாள் எனப்படுகிறது. “உயர்குடியினர் சமூகத்தின் மேல் வர்க்கத்தினர் ஆகியோரை தான் சங்கப் புலவர்களும் தொல்காப்பியமும் தலைவர்களாக இலக்கியத்தில் படைத்தனர்.”²³⁹ என்றும் கைலாசபதியின் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும்.

உணவு முறைகள்

உணவு முறைகள் என்பது மருதத் திணை மக்களின் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்துகிறது. தமிழகத்தில் மிகப் பழங்காலம் தொட்டே உணவு தயாரிக்கப்பட்டு வந்த செய்தியினைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் வரும் உணா என்ற சொல் உணவைக் குறிப்பதாகும். உணாவுக்குத் தமிழில் உள்ள சொற்களைப் பிங்கள நிகண்டு, 'உணாவே வல்சி உண்டி ஓதனம் அசனம் பகதம் இசை ஆசாரம் உறை, ஊட்டம்' இவை தவிர புகா, மிசை என்னும் சொற்களும் உணவைக் குறிக்கப் பயன்பட்டிருக்கின்றன. இதே கருத்தினைத் தொல்காப்பியர் மரபியலில் கூறியுள்ளார். இதனை, “மெய் திரி வகையின் எண்வகை உணவில் தொய்தியும் உரையார்”²⁴⁰ இங்கு எண்வகை உணவு குறிக்கப்படுகிறது. இளம்பூரணர் இதற்கு உரை கூறும்போது நெல், காணம், வரகு, இறுங்கு, திணை, சாமை, புல், கோதுமை என எண்வகைத் தானியங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் இருந்த சாமை, இறுங்கு, கோதுமை போன்ற தானியங்கள் பெரும்பாலும் உணவு பயன்பாட்டில் இல்லை. ‘இறுங்கு’ என்பது இன்றைய காலத்தில் இல்லை. உணவை ஐந்து வகையாகக் கூறுவது ஒரு மரபு. பிங்கல நிகண்டு கறித்தல், நக்கல், பருகல், விழுங்கல், மெல்லல் என ஐந்து வகையாகப் பகுத்துள்ளனர். உணவு நடைமுறையினை உண்பன, திண்பன, கொறிப்பன, நக்குவன, பருகுவன என பகுக்கப்பட்டுள்ளது. உண்பன என்பதற்கு அரிசிச் சாதம், புழுங்கல், பொங்கல் போன்றன உதாரணங்கள். சமைத்த காய்கறி கூட்டுகள் வரிசையில் பொரியல், அவியல், துவட்டல், துவையல் ஆகியனவும் கொறிப்பன வரிசையில் வற்றல், வடாம் போன்றனவும் அடங்கும்.

²³⁹ . கைலாசபதி சு, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப. 17.

²⁴⁰ . தொல். பொருள். நூற்பா. 623.

தொல்காப்பியம், எள் தானியத்தை உணவுப் பொருளாகக் கூறுகிறது. அகநானூற்றில் கொள்ளும் பாலும் கலந்து வைத்த கஞ்சி பற்றிக் குறிப்பு வருகிறது. அவரை விதையை அரிசியுடன் கலந்து தயாரித்த கஞ்சி பற்றிய குறிப்பை மலைபடுகடாம் தானியங்களை வெயிலில் காய வைத்துச் சமைக்கும் பழக்கம் இருந்திருக்கிறது. இதனை,

“செவ்வீ வேங்கைப் பூவின் அன்ன,

வேய் கொள் அரிசி, மிதவை சொரிந்து,

சுவல் விளை நெல்லின், அவரை அம்புளிங் கூழ்

அற்கு, இடை உழந்த நும் வருத்தம் வீட,

அகலுள் ஆங்கண் கழி மிடைந்து இயற்றிய

புல்வேய் குரம்பைக் குடிதொறும் பெறுகுவீர்;

பொன் அறைந்தன்ன நுண் நேர் அரிசி”²⁴¹ (மலை. 435-440)

என்ற பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது. பட்டினப்பாலையில் சோறு வடித்த கஞ்சியின் நீர் ஆற்றில் ஓடுகின்ற வெள்ளம் போன்று ஓடியது என்பதை,

“சோறு வாக்கிய கொழுங் கஞ்சி

யாறு போலப் பரந்து ஒழுகி”²⁴², (பட்டி. . 44-45)

சாதம் எனப் பொதுவாக இன்று வழங்கப்படும் அரிசிச் சோறு, பொது வழக்கில் சோறு என்றே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைய காலத்தில் சாதம் என்பது உயர் சொல்லாகக் கருதப்படுகிறது. சோறு என்பதற்கு அடிசில், அழினி, கூழ், அவிழ், கொன்றி, நிமிரல், புழுங்கல், பொம்மன், மிதவை எனப் பல சொற்கள் இருந்தன.

சங்கத் தமிழர் ஒவ்வொருவிதமான உணவுக்கும் ஒவ்வொருவிதமான பெயர் வைத்திருந்தனர். பண்டைத் தமிழகத்தும் உணவுப் பொருள்களுக்குப் பல்வேறு சொற்கள் புழக்கத்தில் இருந்திருக்கின்றன. இதனை,

“பணை நிலைப் புரவி புல் உணாத் தெவிட்ட”²⁴³ – ம. காஞ்சி. 660.

“சில் உணா தந்த சீறார்ப் பெண்டிர்”²⁴⁴ – அகம் 283: 5

²⁴¹ . மலைபடுகடாம், பாடல் எண். 435-440.

²⁴² . பட்டினப்பாலை, பாடல் எண். 44-45.

²⁴³ . மதுரைக்காஞ்சி, பாடல் எண். 660.

என்ற அடிகளில் உணா என்பது உணவு என்ற பொருளில் வந்துள்ளதைக் காணலாம். ஒருவர் உண்ணக்கூடியது உணவு; பலவிதப் பதார்த்தங்களுடன் பரிமாறப்படுவது உண்டி; பெரும்பாலும் ஒரே வகையாக அமைந்த உணவு ஊண் ஆகும். உண்டி என்றால் ஒரு சுவைத்தது ஊண் ஆகும்.

உழவர் வீடுகளின் உபசரிப்பை

பரிசில் வேண்டி, ஓய்மா நாட்டு நல்லியக்கோடனைத் தேடிச் செல்லும் சிறுபாணன், செல்கிற வழியில் மருத வயல்களின் உழவர் வீடுகளின் உபசரிப்பைப் பெறும் விதத்தைப் புலவர் இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் கூறுகிறார். உலக்கையால் நெல்லைக் குத்திப் பெற்ற அரிசியினாற் செய்த பெருமளவு சோற்றை, நண்டுக் கலவையுடன் அவர்கள் பெறுவார்களாம்.

“இரும் காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த
அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண் சோறு
கவைத் தான் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவீர்”²⁴⁵

சிறுபாண். 193-195.

அலவன் என்பது நண்டு. அலவன் கலவை நண்டுக் குழம்பு எனலாம்.
அவைத்த அரிசி.

மக்களின் உணவாக இருந்து வருகிறது என்கிறது பெரும்பாணாற்றுப்படை.

”தொல் பசி அறியாத் துளங்கா இருக்கை

மல்லல் பேர் ஊர் மடியின், மடியா

வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி”²⁴⁶ பெரும்பா.255

நெல்லைக் குற்றிக் கிடைத்த அரிசிதான் அவைத்த அரிசி. அவ்வாறு குற்றாமல் கிடைத்த அரிசியே அவையா அரிசி. இது கேழ்வரகு, தினை, வரகு போன்றது. மருதநில எளிய மக்களான உழவர் ஆகியோருக்கும் உணவாக இருந்ததைப் பற்றி அறிகிறோம்.

²⁴⁴ . அகநானூறு, பாடல் எண். 286.

²⁴⁵ . சிறுபாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 193-195.

²⁴⁶ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண்.255.

அரிசிச் சோறு

சோறு என்பது நாம் உண்ணும் முழு உணவையும் குறிக்கும். பொதுவாக, வேகவைத்த அரிசி எனப்படுகிறது.

சுவல் விளை நெல்லின் செவ் அவிழ் சொன்றி – பெரும்.131

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுவது நன்றாக மலர்ந்து வெந்த நெல்லரிசிச்சோறு.

ஆம்பல் அகல் இலை அமலை வெம் சோறு"²⁴⁷ - அகம் 196/5

ஆகிய அடிகளால் இதனை அறியலாம்.

புழுக்கல்

புழுங்கலாக வேகவைத்த உணவு புழுக்கல் எனப்படுகிறது. ஆவியில் வேக்கவைத்தலை அவித்தல் என்கிறோம். அவ்வாறு அவித்துச் சமைக்கப்பட்ட உணவு புழுக்கல் எனப்படுகிறது. இதுவே புழுக்கு என்றும் சொல்லப்படுகிறது. “மைப்பு அற புழுக்கின் நெய் கனி வெண் சோறு”²⁴⁸ குறிக்கும்.

பொம்மல்

புலவர்களால் இது பொம்மல் ஓதி எனப்படுகிறது. ஓதி என்பது கொண்டை. பொம்மல் என்பது திரட்சி, மிகுதி. ஒரு தட்டில் மிகுந்த அளவு சோற்றைக் குவித்து வைத்தால் அது பொம்மல் பெரும் சோறு எனப்படுகிறது.

புகர்வை அரிசி பொம்மல் பெரும் சோறு - நற். 60/5

என்று நற்றிணை கூறுகிறது. இதுவே ஆகுபெயராகி, பொம்மல் என்றாலேயே திரட்சியாகக் குவிக்கப்பட்ட உணவு என்ற பொருள்தரும். அகநானூற்றுப்பாடல் இதைப் பற்றி,

உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப – அகம் 86:1,2

உழுத்தம் பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த செவ்விய குழைதலையுடைய பொங்கலோடு, பெரிய சோற்றுத்திரளை உண்டல் இடையறாது நிகழ என்று நாட்டார் அவர்கள் இதற்குப் பொருள்கூறுகிறார். எனவே மிதவை என்பது

²⁴⁷ . அகநானூறு, பாடல் எண். 286.

²⁴⁸ . அகநானூறு, பாடல் எண். 136/1.

சோற்றினின்றும் வேறுபட்டது என்பது இதன்மூலம் தெரிகிறது. இங்கு மிதவை என்பது குழைவான பொங்கல் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

கரும் கண் வராஅல் பெரும் தடி மிளிர்வையொடு

புகர்வை அரிசி பொம்மல் பெரும் சோறு - நற். 60/4,5

என்கிறது நற்றிணை. மீன்குழம்பில் கிடக்கும் மீன்துண்டுகளைத்தான் இங்கு மிளிர்வை என்கிறார் புலவர். மிளிர் என்றால் சுழலு, புரளு என்ற பொருள் உண்டு. சரியாக வேகாத அரிசிச்சோறு விதை விதையாய் இருக்கும். இது முற்றிலும் புதியவருக்குக் காட்டும் முறுவல் போன்றது. நன்றாக வெந்து குழைந்துபோன சோறு நெருங்கிய உறவினரிடம் காட்டும் மலர்ந்த சிரிப்புப் போன்றது. மிகச் சரியான பதத்தில் வெந்து, சோறு பருக்கைபருக்கையாக ஒன்றோடு ஒன்று ஒட்டிக்கொள்ளாமல் இருந்தால் அதுவே மூரல். இளநகை போன்று இளம்பதச் சோறு எனலாம்.

உப்பு நொடை நெல்லின் மூரல் வெண் சோறு"²⁴⁹ - அகம் 60/4

என்று அகநானூறு கூறுகிறது. பெரும்பாணாற்றுப்படை இதனை விளக்கமாய் உரைக்கிறது.

“நெடுங்குரல் பூளைப் பூவின் அன்ன

குறுந்தாள் வரகின் குறள் அவிழ்ச் சொன்றிப்

புகர் இணர் வேங்கை வீ கண்டன்ன

அவரை வான் புழுக்கு அட்டிப் பயில்வுற்று

இன்சுவை மூரல் பெறுகுவீர்.”²⁵⁰ பெரும். 192 – 196.

அவரை விதையை வேகவைத்துக் கடைந்து வரகரிசிச் சோற்றில் ஊற்றிப் பிசைந்து உண்டிருக்கிறார்கள். நன்றாக மலர வெந்த வரகரிசிச்சோறு ‘பொலபொல’-வென்று இருக்கும். அதுவே அவிழ் சொன்றி. பருப்பை வேகவைத்துக் கடைந்தாலும் அது குருணைப் பதத்தில்தான் இருக்கும்.

வத்தம்

பெரும்பாணாற்றுப்படை தவிர, வேறு சங்க இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி, ஏனைச் செம்மொழி இலக்கியங்களிலும் காணப்படவில்லை. தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் பரிசில் பெறுவதற்காக நடந்து

²⁴⁹ . அகநானூறு, பாடல் எண். 286.

²⁵⁰ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 192-196.

செல்லும் பெரும்பாணன் குடும்பத்தினர், செல்லும் வழியில் பலதரப்பட்ட நிலங்களில் பலதரப்பட்ட மக்கள் தரும் உணவை உண்டவாறு செல்கின்றனர். அவ்வாறு மருதநிலத்துப் பகுதியில் செல்லும்போது அங்கிருக்கும் அந்தணர் வீட்டில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் அரிசிசோற்றைப் புலவர் வத்தம் என்கிறார்.

“பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்கும்

சிறுமீன் புரையும் கற்பின் நறுநுதல்

வளைக்கை மகடுஉ வயின் அறிந்து அட்ட

சுடர்க்கடைப் பறவைப் பெயர்படு வத்தம்

சேதா நறுமோர் வெண்ணெயின்”²⁵¹ – பெரும். 302 – 306.

என்பதுதான் அப் பகுதி. சுடர்க்கடை என்பது ஞாயிறு மறையும் மாலைநேரம். பறவைப் பெயர்படு வத்தம் என்பது கருடன் சம்பா நெல்லரிசிச் சோறு. எனவே வத்தம் என்பது அன்றைய வட்டார வழக்காகவோ, அந்தணர் வழக்காகவோ இருந்திருக்க வேண்டும்.

வல்சி

நாம் எந்த உணவை உண்டு உயிர்வாழ்கிறோமோ அதுதான் நமக்கு வல்சி. அது என்ன பொருளாக இருந்தாலும், எந்த நிலையில் இருந்தாலும் அது வல்சிதான். உழவர்களுக்கு நெல், பருப்பு வகை எல்லாமே வல்சிதான்

“குடி நிறை வல்சி செம் சால் உழவர்”²⁵² - பெரும் 197

“வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்சி”²⁵³ - பெரும் 255

என்கிறது பெரும்பாணாருப்படை. அந்த நெல்லைக் குற்றி அரிசி ஆக்கினால் அதுவும் வல்சியே. அந்த அரிசியைச் சோறாக ஆக்கினால் அதுவும் வல்சியே கிடைக்கும்.

“களிறு பெறு வல்சி பாணன் கையதை”²⁵⁴ - நற். 310/9

“களிறு பெறு வல்சி பாணன் எறியும்”²⁵⁵ - அகம் 106/12

என்ற அடிகள் இதனைக் கூறும்.

²⁵¹ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 302-306.

²⁵² பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 197.

²⁵³ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 255.

²⁵⁴ . நற்றிணை பாடல் எண். 310.

²⁵⁵ . அகநானூறு, பாடல் எண். 286.

மருத நிலத்தில் செந்நெல், வெண்நெல் நிம்மதியாக விளைவிக்கப்பட்ட அவற்றின் மிதவை என்னும் அழைத்தனர். உளுந்து, அவரை முதலிய பருப்பு வகைகளுடன் நெல்லையும் கலந்து விருந்து படைக்கும் முறைமையை மருதப் பாடல்களில் வாயிலாக அறியலாம். குறிச்சொற்கள் பசுவின் வெண்ணையை உருக்கி இருந்தனர் என்பதை அகப்பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

"உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற்று அமலை"²⁵⁶ அகம். 86.

"மைப்பு அறப் புழுங்கின் வெண் சோறு" அகம். 136.

"..... வெஞ்சோறு

தீம்புளிப் பரம்பின் திரள் கனி பெய்து

விடியல் வைகறை இடும் ஊர"²⁵⁷ அகம். 196

வளர்ப்புப் பிராணிகள்

உழவர்கள் பசு, கன்று, கோழி, சேவல், நாய், பூனை போன்ற வளர்ப்புப் பிராணிகளை வளர்த்தனர். இவை அனைத்தும் மருதத்தின் கருப்பொருட்கள் அடங்கும் எனலாம். தலைவன், தலைவி அறச் செயல்களை வளர்ப்பு பிராணிகளின் செயல்பாடு மூலமாக நேரடியாக அல்லாமல் மறைமுகமாக ஒப்புமை படுத்தப்பட்டுள்ளதைப் பாடல்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. சங்கப் புலவர்கள் கூறியுள்ள வளர்ப்பு பிராணிகள் புலவர்களால் விரும்பி வளர்க்கப்பட்ட ஆகும்.

"மனை உறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை

வேலி வெருகினம் மாலை உற்றென"²⁵⁸ குறுந். 139.

"குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல்

களைவோர் இலை"²⁵⁹ குறுந். 305.

²⁵⁶ . அகநானூறு, பாடல் எண். 286.

²⁵⁷ . அகநானூறு, பாடல் எண். 286.

²⁵⁸ . குறுந்தொகை பாடல் எண். 139.

²⁵⁹ . குறுந்தொகை பாடல் எண். 305.

"நீர் உறை கோழி நீலச் சேவல்

கூர் உதிர்ப் பேடை வயாசம்"²⁶⁰ ஐங். தோழி கூற்று. பாடல். 1.

"பொய்கைப் பள்ளி புலவு நாறு நீர் நாய்

வாளை நாள் இறை பெறுஉம்"²⁶¹ ஐங். கிழ. கூற்று. பாடல். 3.

"இரு மருப்பு எருமை ஈன்றணிக் காரன்

உழவன் யாத்த குழவியின் அகலாது"²⁶² குறுந். பா.181.

மருதநிலம் பல்வேறு வளங்களைப் பெற்றுச் செழிப்பானதொரு துணையாக இருந்துள்ளது.

மருத நிலமும் சமுதாயம் என்ற இவ்வியலானது சமுதாயம், சங்க காலச் சமுதாயம், மருதத்தினை சமூக அமைப்பு, மக்கள் பிரிவினர், தொழில், திணைப் பாகுபாடும் தொழிலும், மருத நிலத் தொழிகள், குடும்பம், மருதநிலை வாழ்வும் குடும்ப உருவாக்கமும், மருத நிலத்தில் தோன்றிய நிலவுடைமைச் சமுதாயம், விவசாயக் கூலிகள், பரத்தமை, அரசு உருவாக்கம், மருதநிலசமுதாயம், ஊர் மன்றம், தலை மக்கள் என வகைமை செய்யப்பட்டுள்ளன. சமுதாயம் குறித்த பொதுவான பார்வை, சங்க காலத்தின் சமுதாயக் கட்டமைப்பு, மருத நிலத்தின் சமூக அமைப்பு முதலானவை மருதப்பாடல்கள் கொண்டு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

²⁶⁰ . ஐங்குறுநாறு தோழி கூற்றுப் பத்து பாடல் எண். 1.

²⁶¹ . ஐங்குறுநாறு கிழத்தி கூற்றுப்பத்து பாடல் எண். 3.

²⁶² . குறுந்தொகை பாடல் எண். 181.

தொகுப்புரை

மருத நிலமானது வேளாண் சமூக அமைப்பினைக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்டது. இது மண்ணினைக் கொண்டு அமையப்பெற்றது. உணவு தேடும் வாழ்க்கையிலிருந்து மனித சமூகம் உணவு உற்பத்திக்கு மாறியது. இந்த நிலப்பகுதியில் தான் குறிஞ்சி, முல்லை, நிலங்களில் வீழ்ந்த மக்கள் தமக்கு வேண்டிய உணவுகளைத் தாமே உற்பத்தி செய்து கொண்டதில்லை. வேட்டைச் சமூகத்தில் விலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றின் மாமிசங்களை எல்லோருமாகப் பங்கிட்டு உண்டு வந்ததை வரலாறு காட்டுகிறது. சமூகத்தில் தனிப்பட்ட யாருக்கம் எந்த உரிமையும் கிடையாது. ஆனால் மருத நிலத்தில் மண்வளமும், நீர்வளமும் மிகுதியாக இருந்தமையால் இப்பகுதி வேளாண் உற்பத்திக்கு ஏற்ற வகையில் அமைந்தது.

மனிதர்களிடையே காணப்படும் பிரிவுகளான குழுமம், இனக்கூட்டு அமைப்பு, வகுப்பு ஆகியனவும் சமுதாயத்தில் உண்டு. இம்முறையில் சமுதாயம் என்பது ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பும் செயல்பாடும் உடைய பல்கூட்டு வலையேயாகும். சமூகம் என்பது ஒரு வாழ்நெறியையும் பண்பாட்டையும் வளர்ப்பதில் பங்கு பெறும். தனிமனிதர் பலரின் கூட்டமைப்பாகும். சமூகம் என்பது பண்பாட்டை வளர்க்கும் பாலம் ஆகும்.

மருத நிலத்து மக்கள் பெரும்பாலும் உழவுத் தொழிலையே சார்ந்திருந்த காரணத்தால் இவர்களின் உழைப்பு என்பது உழவு உற்பத்தி தொடர்பான உழைப்பாகவே இருந்தது. இயற்கையைத் தமது ஆற்றலுடன் பயன்படுத்திக் கொள்ள தெரிந்த மருத நிலமக்கள் காட்டை திருத்தி கழனியாக்கினர். ஆற்றைத் திருப்பி நீரை நோக்கி வேளாண்மையில் ஈடுபட்டனர். மக்களின் விளை நிலங்களுக்கு அருகிலேயே சற்று மேடான பகுதிகளில் ஊர்களை உருவாக்கிக் கொண்டு குடும்பம் குடும்பமாக வாழத் தலைப்பட்டனர்.

தனியுடமை சமுதாயத்தின் வளர்ந்த வடிவமான நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பின் தொடக்க நிலையை இந்த பாடல்களின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது குடும்பத்தில் உயர்ந்தவன் ஆண் என்கிற நிலையும் ஆண் குழந்தையே குடும்பம் விரும்புகிறது எனவும் நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தின் தாக்கத்தை அறிய முடிகிறது. மருத நிலத்தில் நிலம் உடையோர், நிலம் அற்றோர் என வகைமை கொள்ளலாயினர். காரணம் நில உரிமை

உடையோர் எனவும், நில உரிமை அற்றோர் உழைக்கும் விவசாய பிரிவினர் எனவும் வேறுபாடுகள் இடம் பெறலாயின.

மருதப்பாடலின் உரிப்பொருள் ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும், தலைவனின் பரத்தமை காரணமாகவென்றி வேறு எவற்றின் காரணமாகவும் ஊடல் நிகழ்ததாக ஏக இலக்கியங்களில் சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் மருதப்பாடல்களில் பரந்தமை ஒழுக்கத்தைக் கூறும் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

சமுதாய வாழ்வு நிலையிலிருந்து மருதநில சமுதாயம் வாழ்வு முற்றிலும் வேறுபட்டுள்ளது. மருதநிலம் பொருளாதார மேம்பாடு மருதநிலச் சமுதாயத்தின் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் துணைபுரிந்துள்ளது. மருதநிலம் சமுதாயத் தலைவர்களான மூவேந்தர்களைப் பற்றிய பாடல்களில் மருதநில வாழ்வின் செழுமை பாடப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

166. க.பாஸ்கரன், சமுதாயத் தத்துவம், ப.26.
167. க.பாஸ்கரன், சமுதாயத் தத்துவம், ப.26.
168. வே.தி.செல்வம், தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், ப.82.
169. மு.வரதராசன்.மு., இலக்கிய மரபு, ப.8.
170. மு.வரதராசனார், இலக்கியக் கலை, ப. 161.
171. து.பன்னீர் செல்வம்,
பிரபஞ்சன் படைப்புகளில் சமூகம் ஓர் ஆய்வு, ப. 76.
- 172 . இலக்கு மிரதன் பாரதி, நமது சமூகம், ப. 11.
173. கு.வெ.பாலசுப்ரமணியன்,
சங்ககால இலக்கித்தில் சமூக அமைப்புகள், ப. 44.
174. ராஜமாணிக்கம், மா.பே.துங்கின் கலையும் இலக்கியமும், ப.31.
175. முனைவர் ச.ஈஸ்வரன், இலக்கியக் கொள்கைகள், ப.127.
176. கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி, பண்டைத்தமிழ்ச் சமூக வரலாறு, ப.127.
177. ந.வீ.செயராமன்,
தமிழ் இலக்கியத்தில் வேளாண் அறிவியல், ப.34.
178. அகநானூறு, பாடல் எண். 76.
179. அகநானூறு, பாடல் எண். 276.
180. தொல்காப்பியம், பாடல் எண். 959.
181. தொல்காப்பியம், பாடல் எண். 971.
182. மாதையன். பெ.,
சங்க கால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப.10
183. சா.குருமூர்த்தி, தொல்பொருளாய்வும் தமிழர் பண்பாடும், ப. 18.
184. சா.குருமூர்த்தி, தொல்பொருளாய்வும் தமிழர் பண்பாடும், ப. 43.
185. புலவர் கா.கோவிந்தன், தமிழர் தோற்றமும் பரவலும், ப.38.
186. எ.பாலுச்சாமி, மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப. 65.
187. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப. 15.

188. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப. 16.
189. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம், ப. 62.
190. புறநானூறு, பாடல் எண். 379.
191. பி.எங்கெல்ஸ்,
குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 38.
192. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப. 54.
193. தொல்.பொருள்.கற்பு. பாடல் எண். 1091.
194. அகநானூறு, பாடல் எண். 256.
195. நற்றிணை, பாடல் எண். 120.
196. தொல்.பொருள்.கற்பு. பாடல் எண்.1093.
197. குறுந்தொகை, பாடல் எண். 196.
198. அகநானூறு, பாடல் எண். 286.
199. அகநானூறு, பாடல் எண். 126.
200. அகநானூறு, பாடல் எண். 186.
201. அகநானூறு, பாடல் எண். 06.
202. அகநானூறு, பாடல் எண். 76.
203. அகநானூறு, பாடல் எண். 06.
204. அகநானூறு, பாடல் எண். 366.
205. நற்றிணை, பாடல் வரிகள் 1-5.
206. குறுந்தொகை, பாடல் எண். 330.
207. அகநானூறு, பாடல் எண். 216.
208. கலித்தொகை. பாடல் எண்: 77
209. தொல்காப்பியம், பாடல் எண். 1098.
210. தொல்.அகத்திணையியல். பாடல் எண்.224.
211. தொல்:பொருள்: பாடல் எண். 182.
212. தொல்: கற்.ஆ. பாடல் எண். 31.

213. கைலாசபதி க, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப. 22.
214. அகநானூறு, பாடல் எண். 286.
215. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். 61.
216. எ.பாலுச்சாமி, மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப. 53.
217. கைலாசபதி க, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப. 27.
218. வானமாமலை நா, தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், ப. 54.
219. புறநானூறு, பாடல் எண். 28.
220. புறநானூறு, பாடல் எண். 18.
221. புறநானூறு, பாடல் எண். 338: 10-12.
222. புறநானூறு, பாடல் எண். 28.
223. புறநானூறு, பாடல் எண். 42.
224. புறநானூறு, பாடல் எண். 75.
225. பெரும்பாணாற்றுப் படை பா.23-27.
226. புறநானூறு, பாடல் எண் 25.
227. அகநானூறு, பாடல் எண். 286.
228. கைலாசபதி க, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப. 33.
229. அகநானூறு, பாடல் எண். 26.
230. அகநானூறு, பாடல் எண். 36.
231. அகநானூறு, பாடல் எண். 46.
232. அகநானூறு, பாடல் எண். 76.
233. அகநானூறு, பாடல் எண். 106.
234. அகநானூறு, பாடல் எண். 116.
235. அகநானூறு, பாடல் எண். 146.
236. அகநானூறு, பாடல் எண். 256.
237. அகநானூறு, பாடல் எண். 196.
238. அகநானூறு, பாடல் எண். 326.

239. கைலாசபதி க, சமூகவியலும் இலக்கியமும், ப. 17.
240. தொல். பொருள். 623.
241. மலைபடுகடாம், பாடல் எண். 435-440.
242. பட்டினப்பாலை, பாடல் எண். 44-45.
243. மதுரைக்காஞ்சி, பாடல் எண். 660.
244. அகநானூறு, பாடல் எண். 286.
245. சிறுபாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 193-195.
246. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 255.
247. அகநானூறு, பாடல் எண். 286.
248. அகநானூறு, பாடல் எண். 136/1.
249. அகநானூறு, பாடல் எண். 286.
250. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 192-196.
251. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 302-306.
252. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 197.
253. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் எண். 255.
254. நற்றிணை பாடல் எண். 310.
255. அகநானூறு, பாடல் எண். 286.
256. அகநானூறு, பாடல் எண். 286.
257. அகநானூறு, பாடல் எண். 286.
258. குறுந்தொகை பாடல் எண். 139.
259. குறுந்தொகை பாடல் எண். 305.
260. ஐங்குறுநூறு தோழி கூற்றுப் பத்து பாடல் எண். 1.
261. ஐங்குறுநூறு கிழத்தி கூற்றுப்பத்து பாடல் எண். 3.
262. குறுந்தொகை பாடல் எண். 181.

இயல் -4

**மருதக்குடிகளும்
வேளாண்மையும்**

இயல் -4

மருதக்குடிகளும் வேளாண்மையும்

மனிதன் அறிதல் சார் உலகம் அல்லது அமைப்பானது மொழி மற்றும் பண்பாட்டு முறைமைகளை மட்டுமே தன்னுள் கொண்டு இருப்பது அல்ல. மொழிக்கும் பண்பாட்டிற்கும் அப்பாற்பட்டு மொழி பேசும் ஒவ்வொரு தனி நபர்களும் தங்களுக்கே உரிய தனித்துவம் வாய்ந்த அறிதல் சாரா அமைப்புகள் தங்களிடம் வைத்திருந்தனர். மருத நில மக்கள் அதில் சார்ந்த வாழ்வியல் அமைப்புகளை கடைப்பிடித்தனர். இதுவே மருத நில மக்களின் ஆன்மா ஆளுமையை தீர்மானிக்கிறது என்று வகைமை செய்யலாம். ஒவ்வொரு நிலத்தில் இருந்தும் விருப்பு, வெறுப்பு போன்ற நம்பிக்கை சார்ந்த அனுபவங்களிலிருந்தும் கிடைக்கும் அறிவை ஒரு சட்டமாக அல்லது அளவுகோலாக வைத்து தன்னுடைய பேரரசாக செயல்பாடுகளைத் தீர்மானிக்கின்றான். தகவல்களின் புரிந்துகொள்ளுதல் அதை தேவைப்படும்போது பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல் பொருள்களை வகைப்படுத்துதல் என வேளாண்மையில் திணை சார்ந்த அடிப்படையினை வெளிப்படுத்தியதை ஆய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

"திணை சார் மக்களின் சிந்தனையில் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட பல்வேறு கோட்பாடுகளில் கருத்தியல் வாதிகள் முன்வைத்த கோட்பாடுகளில் ஒன்றாகிய பண்பாடு என்பது அறிவு"²⁶³ என்பதை குறிப்பிடுவர். குட் எனப்என்பார், "ஒரு சமூகத்தின் உறுப்பினர் அந்த சமூகத்தில் மற்ற உறுப்பினர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாத தக்கவாறு செயல்படுவதற்கு என்று அவற்றை தெரிந்து இருக்க வேண்டுமோ அவற்றை கொண்டிருப்பதே சமூகத்தின் பண்பாடு என்கிறார் பண்பாடு என்பது பொருள் அடிப்படையான நிகழ்வு அல்ல பொருள்களால் ஆன மக்கள் அவர்களின் நடத்தைகள் அல்லது உணர்ச்சிகள் இவைகளால் ஆனது அல்ல. மாறாக இவைகள் அனைத்தும் சேர்ந்த நிறுவனமாகவேப் பண்பாடு விளங்குகிறது."²⁶⁴ என்கிறார். இக்கூற்றின் அடிப்படையில் பண்பாடு என்பது மனிதர்களின் மூளையை இருக்கின்றது உலகை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கும் நிகழ்வுகளை தொடர்பு கொள்வதற்கும் தேவைப்பட்டால்

²⁶³ Goodenough P.167.

²⁶⁴ . ஒ. முத்தையா, தமிழரின் மரபு அறிவு, ப. 41.

விரிவாக ஆய்வு இருக்கும் இது மையப்புள்ளியாக அமையப் பெறுகிறது. முதலில் மக்களின் பண்பாட்டியல் என்பது அவர்களின் அறிவை முன்வைக்கின்ற அடுத்த தலைமுறைக்கு கொண்டு செல்லுகின்ற ஆளுமையின் அடையாளம் ஆகவே அவை வெளிப்பட்டு இருந்தன.

சங்ககாலத்தில் உழவுத்தொழில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று இருக்கிறது. அவர்களின் வேளாண் மரபுகள் வியக்கத்தக்க திகழ்ந்து இருப்பதுடன் வேளாண்மை குறித்த அனைத்து விதமான அறிவியல் தொழில்நுட்பத்திலும் அவர்கள் சிறப்பாக விளங்கி இருக்கிறார்கள். மருத நில மக்களின் திணை சார்ந்த வாழ்வியலில் வேளாண் மரபுகள் என்பன காலநிலை சார்ந்த அறிவாகவும் எதிர்கால சிந்தனையுடைய அடிப்படையாகவும் அவர்களின் உழவுத் தொழிலும் அதனுடைய கருவிகளும் அவற்றின் செயல்பாடு முறைகளும் அமைந்து இருந்தன. குறிப்பாக அவர்கள் பயிரிடப்பட்ட உணவு முறைகள் பயிர்கள் அனைத்துமே எதிர்கால வாழ்வியலை அடிப்படையாக வைத்தே திணை வாழ்க்கை முறைமை அமையப் பெற்று இருந்தன.

ஆதி உழவர்களான சுமார் அறுபது வகையான நெல்லைக் கண்டுபிடித்து விவசாயம் செய்திருக்கிறது. சங்க காலத்துக்குச் சற்று முன்னர், தமிழ் மக்கள் உணவில் நெல் பிரதான இடம் பெறவில்லை. வரகரிசி, திணை, கொள்ளு, அவரை ஆகியவை பெரிய அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டதாக, புறநானூறு முன்னூற்றி ஐப்பத்தி ஐந்தாம் பாடல் சொல்கிறது. நெல் விவசாயத்துக்காக நீர் நிலை, ஆறு, குளம், ஏரி, வாய்க்கால்கள் வேண்டும். அதை, நெல் விவசாயம் செய்த திணை மக்கள் உருவாக்கினார்கள். இது ஒரு விஞ்ஞானம்தான். மழைத் தண்ணீர் ஓடும் பாதையைக் கண்டறிந்து, அது தேங்கி நிற்கும் இடத்தில் குளம் வெட்டினார்கள். பெரும் பள்ளத்தை ஏரி ஆக்கினார்கள். இயற்கை நீர்ப் பெருக்கை ஆறு என்று பெயரிட்டு அதன் இரு கரையிலும் மேடுயர்த்திக் கரை கட்டிக்கொண்டார்கள். “நிலத்தை அறுத்துக்கொண்டு செல்வதால் அது ஆறு ஆயிற்று. ஆறு என்றால் வழி என்று பொருள் படும். நீரை நிர்வாகம் செய்தவர்கள், நீர் ஆணிக்கர் என்று சொல்லப்பட்டார்கள். பண்ணைக்கு உரிமையாளர் பண்ணாடி ஆனார்கள். கடைமடைப் பகுதியில் விவசாயம் செய்தவர் கடையர் ஆனார்கள். மடை எடுக்கும் நுட்பம் கற்றவர்கள் மடையர் ஆனார்கள். களத்தில்நெற்களத்தில்

பணி செய்தவர் களமர் ஆனார்கள். கால் என்றால் நிலப்பகுதி என்று பொருள். வெற்றிலைக் கால், என்றால் வெற்றிலை விளைநிலம் என்று அர்த்தம். நெற்காலில் பணி செய்தவர்கள் காலாடி ஆனார்கள்.”²⁶⁵ சங்கத் தமிழர்களிடம் இருந்திருக்கிறது.

மருதம்

நீர்வளப் பயன்பாடும் மிகுதியும் மருதத்தினை நிலையே பாடப்பட்டுள்ளன. வயலும் வயல் சார்ந்த நிலம் ஆகையால் நீர் வளம் பல வகையிலும் பயன்படுத்தப்பட்டது. மழைக்காலத்தில் வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தும் முறை தொன்மைக் காலத்திலேயே பின்பற்றப்பட்டது. இதனைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

"வரு விசைப் புனலைக் கற்சிறை போல

ஒருவன் தாங்கிய பெருமை.”²⁶⁶ (தொல். 1009:7-8)

என அணை கட்டிய செய்தியை உணர்த்துகிறது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பிட்டன் கொற்றன் இன் படை எடுத்த செய்தியை உணர்த்த புறநானூறு வழியே,

"அவர் படை வரு உங்காலை நும் படைக்

கூழை தாங்கிய வகல் யாற்றுக்

குன்ற விலங்கு சிறையினின்றனை யென அ”²⁶⁷ (புறம்: 169:3-5)

எனப் புகழ்கின்றார். மண் அணை தாங்காத வெள்ளத்தை மீன்களால் அடக்கும் மீன் வளம் பொருந்திய காவிரி நாடன் என கரிகாற் பெருவளத்தான் கருங்குழலாதனார் போற்றுகின்றார்.

"தண்புனல் பரந்த பூசன் மண் மறுத்து

மீனிற் செறுக்கும் யாணர்.....”²⁶⁸ (புறம். 7)

மேட்டுப்பாங்கான புஞ்சை நிலங்களில் நீர் நிலைகளை உருவாக்கி தருமாறு ஆட்சியரை வேண்டும் மரபு பின்பற்றப்பட்டது. புதிதாக நீர் நிலை உருவாக்க கால தாமதம் ஏற்படலாம். அதனால் இயற்கையிலிருந்து குளிர்ந்த நிலங்களில் நீரைத் தேக்கி தருமாறு முறையீடு செய்த செய்தி புறநானூற்றுப் பாடலில் பதிவாகி உள்ளது.

²⁶⁵ . சிவசுப்பிரமணியன் ஆ., அடிமை முறையும் தமிழகமும், ப. 28.

²⁶⁶ . தொல்காப்பியம். செ. நூற்பா. 1009:7-8

²⁶⁷ . புறநானூறு, பாடல் எண். 169:3-5.

²⁶⁸ . புறநானூறு, பாடல் எண். 7.

"நீரின் றமையா யாக்கைக்கெல்லாம்
 உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்
 உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே
 நீரு நிலனும் புணரி யோரின்
 டுடம்பு உயிரும் படைத்ததிசி னோரே
 வித்திவா னோக்கும் புலன் புலங் கண்ணகன்
 வைப்பிற் றாயினு நண்ணி யாளும்
 இறைவன் தாட்டுத வாதே யதனால்
 நிலனொளி மருங்கி னீர் நிலை பெருகத்
 தட்டோ ரம்ப விவட்டட் டோரே
 தள்ளா தோரி வட் உள்ளா தோரே"²⁶⁹ (புறம்.18:18 - 30)

உலகத்தில் பிற தொழில்களை விட சிறந்தது. எனவே உலக முடியை பாதுகாக்க வேண்டும் என்கிறார் வெள்ளைக்குடி நாகனார். கோடைக்காலங்களில் நீர்நிலைகள் வறண்டு போவதால் மழைக்காலத்தில் குறித்து நீரைத் தேக்கி பயன்படுத்தும் வழக்கம் இருந்தது. இதனை பெரும்பாணாற்றுப்படை,

"கோடை நீடினும் குறை பட லறியாத்
 தோடாழ் குளத்த கொடு காத்திருக்கும்
 கொடுமுடி வலைங்ர் குடி"²⁷⁰ (பெரும். பாண்.272-274)

மருதத்திணை மக்களின் வேளாண்மைச் சிந்தனையைப் புலப்படுத்துகிறது.

மருதநில மக்கள் தன் தேவைக்கு ஏற்பத் தன்னை வளர்த்துக் கொள்ளும் அடிப்படை அறிவினை பெற்று இருந்தனர். நீரைப் பள்ளங்களில் தேக்கி பலவகை பயன்பாட்டிற்கு உடையதாக மாற்றியமைக்கும் எதிர்கால அடிப்படையைக் கொண்டு இருந்தனர். ஆற்றின் குறுக்கே தடுத்து நிற்கும் மலைகள் அணைகட்டி நீர்தேக்க அறிவு ஓட்டின மண்ணாளும் சிந்தனையிலைப் பெற்று இருந்தனர். அணைகட்டி அணைகளில் மதகுகள் அமைத்து தேவையான நீரை வெளியேற்றி பாசனம் செய்தனர். கரிகாலன் கட்டிய கல்லணை இன்னும் உறுதியுடன் இருப்பது அக்கால அறிவியலுக்கு ஒரு சான்றாகும்.

²⁶⁹ . புறநானூறு, பாடல் எண். 18:18 - 30.

²⁷⁰ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 272-274.

வேளாண்மை மரபு

வேளாண்மை என்ற சொல்லாட்சி பரந்துபட்ட பொருள் உடையதாகும். வேளாண்மை என்ற சொல்லைத் தொல்காப்பியரும், சங்கப் புலவர்களும், திருவள்ளுவரும் பல்வேறு பொருள்களில் பயன்படுத்தி உள்ளனர். தொல்காப்பியத்தில் மரபு என்ற அதிகாரத்தின் நூற்பாவில்,

"வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண்

இல்லென மொழிப"²⁷¹ தொல். மரபு. 84.

என்று கூறுகின்றது. வேளாண்மை செய்வோர் தனக்காகவும் பிறருக்காகவும் உழுது விலகி இருப்பார் என்றும் கூறுகின்றது. வேளாண்மை என்ற சொல்லுக்கு உதவி என்ற பொருளும், கொடை, ஈகை, மெய் என்ற பொருள்களும் உள்ளன. மறைமலை அடிகள், "வேளாளர் நாகரிகம்" தனது நூலில், "இசைக்குப் பெயரான வேளாண்மை என்னும் சொல் கருவியான பயிர் தொழிலுக்கு பெயராயிற்று."²⁷² என்று கூறுகின்றார். வேளாண்மை என்பது ஆதி தொழில் ஆகும். இவ் வேளாண்மைத் தொழில் பல கிளை தொழில்களை உள்ளடக்கியது ஆகும். இவற்றுள் வேளாண்மை, கால்நடை வளர்ப்பு, கோழி வளர்ப்பு, ஆடு வளர்ப்பு, மீன் வளர்ப்பு போன்ற தொழில்களும் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவை ஆகும்.

வேளாண் சமூக அமைப்பு

குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களும் மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களும் அடிப்படையில் பெரிய வேறுபாடு கொண்டிருந்தனர். குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டையாடியும், முல்லை நில மக்கள் கால்நடைகளை வளர்க்கும் நாடோடி வாழ்க்கையாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்ட இடத்தில் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு நிலையாகத் தங்கி இருக்க அவர்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போனது. ஆகையால் சிறுசிறு குடும்பமாகவே அவர்கள் வாழ்ந்தனர். குடும்பம் என்கிற மிகப்பெரிய கட்டமைப்பை கொண்டிருக்கவில்லை. உணவு தேடும் வாழ்க்கையிலிருந்து அவர்கள் கிடைத்த உணவை எல்லோருக்கும் ஆக பங்கிட்டுக் கொண்டனர்.

²⁷¹ . தொல்காப்பியம். மரபு. செ.84.

²⁷² . மறைமலை அடிகள், வேளாண் நாகரிகம், ப.3.

தமக்கென்று மட்டுமல்லாது தமது வழித்தோன்றல் என்றும் சேர்த்து வைக்கும் எண்ணம் மருதநில உயர்ந்த குணமும் அம்மக்களிடம் இருந்தது.

இயற்கையைத் தன் வகைப்படுத்துகிற ஆற்றலும்; இச்செயலின் வாயிலாக காட்டைத் திருத்திக் கழனி ஆக்கினர். ஓடுகிற ஆற்றில் திருப்பி நெறிப்படுத்தலின் வாயிலாகத் திருத்திய நிலத்திற்கு பாசனம் ஆக்கினர். தங்களின் விளை நிலங்களுக்கு அருகிலேயே மருத நில மக்கள் ஊர்களை உருவாக்கிக்கொண்டு குடும்பம் என்கிற மிகப்பெரிய கட்டமைப்போடு வாழ்ந்தனர். காரணம், ஒரு விவசாய பருவம் என்பது குறைந்தபட்சம் தொன்னூறு நாட்களாவது அந்த இடத்தில் நிலையாக தங்கி இருக்க வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் அவர்களுக்கு இருந்தது. இச்சூழலில் தங்கியிருந்த இடத்தைக் குடும்பச் சூழலுக்கு ஏற்ப தங்குமிடத்தை திருத்தி அமைத்துக்கொண்டனர். அதுமட்டுமல்லாது ஓடிவந்த ஆற்றுநீரை தடுத்து அணைகளைக் கட்டியும் குளங்களை அமைத்தும் நீரைச் சேமித்து நெடுநாள் விவசாயப் பயன்பாட்டிற்கு வடிவம் கொடுத்தனர். இவ்வாறு நீர் மேலாண்மையில் இம்மக்கள் சிறந்து விளங்கிய காரணத்தினால் விளைச்சல் அதிகமாயிற்று.

கருப்பொருளில் சில வேறுபாடுகள் உள்ளன வேளாண்மைக்கு ஏற்ற நிலங்களை பணம் கழனி வயல் என்று கூறப்படுகின்றன. தாமரை, குவளை, செங்கழுநீர், ஆகிய மூன்றும் மருத நிலத்திற்கு உரியவை ஆகும். ஆனால் முத்துவீரியம் நூல் தாமரை மருத நிலத்திற்கு மட்டுமே உரியது என்கிறது. சுவாமிநாதம் நூல் கருப்பொருள் கட்டமைப்பில் மற்ற இலக்கண நூல்களில் இருந்து அதிகம் வேறுபடுகின்றது. கருப்பொருளில் மக்கள், பறவை, விலங்கு, நீர்நிலை, பூ, மரம், தொழில் ஆகியவற்றில் கூடுதலாகப் பலவற்றைச் சேர்த்து கூறுகின்றது. இது போன்ற இலக்கண நூல்களின் இடையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. இந்நிலைக்குக் காலமாற்றம் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த உழவர் ஓடு புதியவர்கள் வந்தேறி இருக்கின்றனர். இதனால் வேளாண்மைத் தொழிலில் புதியத் திணிப்புக்கு உள்ளாகின்றன.

உழவரின் சிறப்பு:

உழவுத் தொழிலைச் செய்வோர் இவ்வுலகத்தைத் தாங்கும் அச்சாணியாகத் திகழ்வதை,

“உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணிஅஃது ஆற்றாது

எழுவாரை எல்லாம் பொறுத்து”²⁷³ குறள்.1032.

என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வுலகில் வாழும் எவரும் உழவருக்கு அடுத்த நிலையில் வைத்தே எண்ணத்தக்கவர்கள் என்பதை,

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றுஎல்லாம்

தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்”²⁷⁴ குறள்.1033.

வெளிப்படுத்துகிறார்.

நீர்வளம்

மருத நிலத்தில் நீண்ட பெரிய நீர்நிலைகள் இருந்ததை அகநானூற்று மருதத்திணைப் பாடல்கள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. பெரிய நீர்நிலையில் இறைதேடலை விரும்பிய நாரை வாளை மீனை உண்ணும் பொருட்டு தான் அடியொடுத்து நடந்து செல்லும் ஓசையை அம்மீன் அறிந்து கொள்ளும் என நினைத்து காவலையுடைய வீட்டிற்குக் கள்வனைப் போல் தளர்ந்த நடை உடையதாய் மெல்ல மெல்ல நடந்து சென்றதாக காட்சியை பதிவு செய்கிறது. இதனை,

"நீள் இரும் பொய்கை இரை வேட்டு எழுந்த

வாளை வெண் போத்து உணீஇய நாரை தன்

அடி அறிவுறுத்தல் அஞ்சி பையக்

கடி இலம் புகூஉம் கள்வன் போல்”²⁷⁵ அகம். 276.

என்ற பாடல் உணர்த்துகிறது. இவை போல் ஐங்குறு நூற்றுப் பத்துப் பாடல் முழுவதும் மருதநிலத்தில் காணப்பட்ட நீர்நிலைகளை கூறுவதாக அமையப்பெற்றுள்ளன. இவற்றிலிருந்து ஏனைய திணைகளைக் காட்டிலும் மருத நிலத்தின் நீர் வளம் செழிப்பாக இருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

நீர் நிலப் பாகுபாடு

"உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே”²⁷⁶ என்ற தொடர் ஆழ்ந்த பொருளுடையது. இதனை,

" உணவு எனப்படுவது நிலத்தோடு நீரே

²⁷³ . திருக்குறள், 1032.

²⁷⁴ . திருக்குறள், 1033.

²⁷⁵ . அகநானூறு பாடல் எண். 276.

²⁷⁶ . புறநானூறு, பாடல் எண். 18 - 21.

நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு

உடம்பும் உயிரும் படைத்திசினோரே."²⁷⁷ புறம்.18 : 21-23.

என்ற சிந்தனையைச் சங்கத் தமிழர்களுக்கு அடிப்படையான இயற்கை அறிவு இருந்திருக்கிறது என்பதை அறிய முடிகின்றது. உலக உருண்டையை மலை, பாறையும் செம்மண்ணும் கலந்த கலவை, வண்டல் மண், மண்ணும் மணலும் கலந்த கலவை, வெறும் மணற்பரப்பு என அடக்கிவிடலாம். ஆனால் இக்கூற்றினை உள்ளடக்கிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என பணம் தமிழர்களால் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. பூமியின் இயற்கை அமைப்பு உணர்ந்துகொண்டு வேளாண்மை நுட்பம் துவங்குகிறது.

நிலத்திற்கு அடுத்தபடி உழவுத் தொழிலுக்கு நீர் வேண்டும். மழைப் பொழிவின் மூலம் இயற்கையாகக் கிடைக்கும் நீர் அருவிகள், ஆறுகள், ஓடைகள் மூலம் உழவுத் தொழிலுக்குப் பயன் படுத்தப்பட்டது. அடுத்து நிலத்தடி நீரைப் பயன்படுத்தி கிணறுகள் மூலம் மருதத் திணை மக்கள் வேளாண்மை செய்ய நீர் நிலப் பாகுபாட்டை வகைப்படுத்திக் கொண்டனர்.

காலநிலை சார் அறிவு

நிலத்திற்கு அடுத்தபடியாக காலம் திணைப் பகுப்பில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. காலத்தை இளவேனில், முதுவேனில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி என பிரித்துக் கொண்ட தட்ப வெப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு தமிழர்கள் வேளாண்மையை செய்ய தொடங்கினர். தமிழர்கள் நிலம், நீர், காலம் என மூவகை மூலக் கூறுகளை உள்ளடக்கி வேளாண் தொழிலுக்கு அடித்தளம் அமைத்தனர். இது அறிவியல் கூறுகளின் சிந்தனை அறிவை தமிழன் அடிப்படையில் கொண்டிருந்தார்.

பண்டை நாளில் மக்கள் மழையின் இயக்கத்தை நன்கு அறிந்து அதன் அடிப்படையில் தன் வாழ்வியல் சேவைகளை அமைத்துக்கொண்டனர். பருவம் தொடங்கும் முன் மழைபெய்யும் வாய்ப்பினை மேகத்தின் இயக்கத்தைக் கொண்டு கணித்து அதற்கு ஏற்றார் போல வேளாண் தொழிலின் தொடக்க கூறுகளை அமைத்துக் கொண்டனர். அவை போல மழை வராது என்பதனை இரவு நேரத்தில் பலா மரத்திலுள்ள மின்மினிப்

²⁷⁷ . புறநானூறு, பாடல் எண். 18 : 21-23.

பூச்சியின் ஒளி கொண்டு மேக மண்டலத்தில் தன்மையை அறிந்து மழை வராது என கணித்த திணை மக்கள் மருதநில மக்கள் ஆவர். இதனை நற்றிணைப் பாடல்,

"குடக்காய் ஆசினிப் படப்பை நீடிய
பன்மர உயர்சினை மின்மினி விளக்கத்து
செல்மழை இயக்கம் காணும்"²⁷⁸ நற்.44, :9-11.

என்று நற்றிணைப் பாடல் படம் பிடித்து காட்டுகிறது.

நெல் வேளாண்மை

மருத நிலம் நெல் வேளாண்மைக்கு ஏற்ற சமவெளிப் பகுதியாகவும் பலவகையான செடி, கொடிகள் நிறைந்த வயல்களையும் நிலத்துக்கு அழகு தரும் பயிர்களை பயிரிடும் வகையில் ஏற்ற அமைப்பாகவும் இருந்ததை மருதநிலப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

"....பல் பூங் கழனி

கரும்பு அமல் படப்பை, பெரும் பெயர்க்" அகம். .36.

என அகநானூறு புலப்படுத்துகிறது. "ஆறு, குளம், ஏரி முதலிய நீர் நிலைகளில் இருந்து உழவர்கள் வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சினர். உழுது தொளி கலக்கினர் பயன்படுத்தினர். நாற்று நட்டனர், கலைத்தனர், நீர் பாய்ச்சினர், பறவைகளும், விலங்குகளும், பயிரை அழித்து விடாமல் பாதுகாத்தனர் போராடினர் பிணையல் அடித்துப்பிடித்து ஊற்றினர் நெல்லை மலைபோலக் குவித்தனர்"²⁷⁹ என்கிறார்.

மருத்திணை மக்களின் முக்கிய வேளாணாக அமையப் பெற்ற நெல் விவசாயம் குறித்த பதிவுகள் அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ளன. இதனை,

"நெல்லோடு பெயரும்"²⁸⁰ ஐங். வேட்: 3.

"காய்த்த நெல்லின்"²⁸¹ ஐங். வேட்: 4.

"செந்நெல்"²⁸² ஐங் கள : 27.

²⁷⁸ . நற்றிணை, பாடல் எண். 44, :9-11.

²⁷⁹ . வி. பெருமாள் சாமி, சங்க காலத் தமிழகத்தின் சமூக நிலை, ப.88.

²⁸⁰ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். வேட்: 3.

²⁸¹ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். வேட்: 4.

²⁸² . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். கள : 27.

"நெல்லின் கரும்பூ"²⁸³ ஐங். கள. 30.

"வெண்ணெல் நிறைக்கும்"²⁸⁴ ஐங். புல:48.

"நெற் பெறுதம்"²⁸⁵ ஐங். புல. 49.

"வெண்ணெல் போர்வின்"²⁸⁶ ஐங்.தோ.கூ.ப.58.

என நெல் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. சங்க காலத்தில் மருத நிலத்தில் அதிகமாகவும் மற்ற நிலத்தினர் சிறுபான்மையாக நெல் உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். ஆகையால் தான் மருத நிலத்தில் நெல் பல வகைகள் உள்ளன. மருத நிலத்தில் செந்நெல், வெண்நெல் நிலங்களில் மானாவாரியாக விதைக்கப்பட்டதையும் சங்கப் பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. இக்கூற்றின் வாயிலாக மருத நிலத்தில் வேளாண்மை பெரிதாக கருதப்படுகின்றது. நில உழவர்கள் உற்பத்தி நுட்பங்கள் பல கையாண்டுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

வயல்

மருத நிலத்திற்கு முதன்மையாய் அமைவது வயல் ஆகும். இதனையே கழனி என்பர்.

"சுடர்பூந் தாமரை நீர்முதிர் பழனம்"²⁸⁷ அகம். பா. 6.

"எரி அகைந்தன்ன தாமரை பழனம்"²⁸⁸ அகம். பா. 106.

"புள் இமிழ் பழனம்"²⁸⁹ அகம். பா. 176.

"தீம்பெரும் பழனம்"²⁹⁰ அகம். பா. 286.

விளைநிலத்தில் நேரடியாக அப்படி நெல்லை விதைக்காமலும், நடவு செய்யாமலும் கழனி நிலத்தைப் பக்குவப் படுத்தி வேளாண் செய்தனர். இப்பணியினை ஒரு மாதத்திற்கு முன்பாகவே மண் கட்டியாக இல்லாமல் உழுது தூளாக்கி நீர் பாய்ச்சிக் கழனியாக்கினர்.

²⁸³ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். கள. 30.

²⁸⁴ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். புல:48.

²⁸⁵ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். புல:49.

²⁸⁶ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். தோ.கூ.ப.58.

²⁸⁷ . அகநானூறு பாடல் எண். பா. 6.

²⁸⁸ . அகநானூறு பாடல் எண். பா. 106.

²⁸⁹ . அகநானூறு பாடல் எண். பா. 176.

²⁹⁰ . அகநானூறு பாடல் எண். . பா. 286.

மண்ணிற்கு ஏற்ப பயிரிடும் முறை

மண்ணின் மாண்பு அதில் பெய்யும் மழையின் அளவு முதலியவற்றை கணித்து அதற்கு ஏற்றவாறு வேளாண் தொழிலின் காலத்தையும் அந்த காலத்திற்கு ஏற்ற பயிர்களின் வகைகளையும் அமைத்து பயிர் செய்த மக்கள் மருதநில மக்கள் ஆவார்கள். குறிஞ்சி நிலத்தில் மூங்கில், நெல், பலா, வள்ளிக்கிழங்கு, தேன் முதலியவை இயற்கையாகவே கிடைத்திருக்கின்றன. முல்லை நில மக்கள் வரகு, தினை, எள் முதலியவற்றை பயிரிட்டனர். நெய்தல் நில மக்கள் உப்பை விளைவித்தனர். மருதநில மக்கள் கரும்பு, நெல், வாழை, இஞ்சி, மஞ்சள், கமுகு முதலியவற்றை பயிரிட்டு இருக்கிறார்கள். மருதநில மக்கள் விளை நிலங்களைக் கழனி, பழமை, வயல், செறு நன்று என வழங்கி வந்தனர். விளைநிலங்களையும் தரத்திற்கு ஏற்றவாறு பகுத்து அறிந்து அம்மண்ணின் மாண்புக்கு ஏற்ப உழவு செய்யும் முறையை தெரிந்து வைத்திருந்தனர்.

விருநிலம்

தோட்டப் பயிர் செய்வதற்கு ஏற்ற புன்செய் நிலங்களை படைப்பை என்று மருதநில மக்கள் அழைத்தனர். கால்நடைகளையும் வளர்த்து இவர்கள் பயிர் தொழிலுக்கு ஊறு விளைவிக்காமல் இருக்க கால்நடைகளுக்கு என மேய்ச்சல் நிலம் என உருவாக்கம் செய்தனர். இதை, "விரு நிலம் என்று அழைத்தனர். பொதுவில் உள்ள இந்நிலத்தில் யாரும் பயிர் செய்யக்கூடாது. என்ற எழுதாத சட்டமும் இருந்திருக்கிறது."²⁹¹ எனத் தான் வளர்க்கிற கால்நடைகளுக்கும் தனியாக வேளாண் அமைப்புகளை உருவாக்கியது மருதத் திணை மக்கள் ஆவார்கள்.

நீர் தேக்கப் பாசனம்

கேணி, கூவல், குளம் போன்ற சேர்க்கை நீர்நிலைகளை அமைத்து சங்ககால புலவர்கள் ஆட்சி நீரைத் தேக்கி நிலத்தடிநீரை தோண்டி எடுத்துத் உழவுத் தொழில் செய்ய தன் அறிவார்ந்த செயலை வெளிப்படுத்தினர். "குளங்களை வெட்டும் போது இருபுறமும் இயற்கை அரண்களாக குறுமலைகள் உள்ள பரந்த பகுதியின் குறுக்கே வில் வடிவில் கரைகள்

²⁹¹ . முனைவர் ஓ.முத்தையா, தமிழரின் மரபு அறிவு, ப.49.

அமைத்து இருந்தார்கள்."²⁹² மருதத் திணை மக்கள் பயன்படுத்திய இந்த அமைப்பினை தற்காலம் வரை அணைகள் கட்டப் பொறியாளர்கள் இத்தகைய நில அமைப்பையே தேர்வு செய்கிறார்கள். அந்த நீர் நிலைகள் யாவும் தனி உடைமையாக இல்லாமல் பொது உடைமையாகவும் அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து உள்ளது. அரசர் அதற்கென்று காவலர்களை நியமித்து ஊதியம் கொடுத்து நீர் மேலாண்மையை காத்து வந்திருக்கிறார். இதனை,

"மாரிக் குளத்து காப்பான் அன்ன" ஐங்குறுநாறு 206:2

என்ற பாடல் வரி சான்றாக அமைகிறது.

உழவர்கள்

மருத நிலத்தில் உழவுத் தொழிலைச் செய்து வந்தவர்கள் அவர்கள் ஆவார்கள். இவர்களை உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடையர் என்று பலவாறு அழைக்கப்பட்டனர். இவற்றில் பல்வேறு உட்பிரிவுகள் இருந்திருக்கின்றன. இதனை, "உழவர் அமைதிக் காலத்தில் உழவுத் தொழிலைச் செய்து வந்ததோடு போர்க்காலத்தில் பணியும் புரிந்து வந்தனர்."²⁹³ சங்க இலக்கியத்தில் மள்ளர் என்ற சொல் உழவுத் தொழிலை செய்வோரையும் போர் வீரரையும் குறித்து வருவது ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும். "அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் எனும் நாற்பெரும் குலத்தாருள் வேளாளர் ஏனையவரையும் தாங்கி வந்ததினால் வேளாளர்களே சிறந்த இல்லத்தார் ஆக கருதப்பட்டனர். மருதநிலத்தில் நிலையாக வசித்து ஆறிலொரு கடமையை அரசனுக்கு ஒழுங்காக இருந்து வந்த வரும் வேளாளர்"²⁹⁴ ஆவார் என ஞா.தேவநேயப்பாவாணர் கூறுகிறார். மேலும், "வேளாளர் உழுது உண்பவர், உழுவித்து உண்ணும் என இருவகையினர் ஆவார்கள். உழுது உண்பவர்க்குக் கருங்களமர், காராளர் என்னும் பெயர்களும், உழுவித்துண்பார்க்கு வெண்களமர், வெள்ளாளர் என்னும் பெயர்களும் உரியவை ஆகின உழவர் களமர் கடையர் வேளாளர் என்பன ஆகும். இரு சாராருக்கும் பொதுவானது ஆகும். ஆயினும் மாற்றுப்பெயர் தவிர ஏனையவர் எல்லாம் உழுது உண்பவர்க்கே சிறப்பாக

²⁹² . முனைவர் ஓ.முத்தையா, தமிழரின் மரபு அறிவு, ப.49.

²⁹³ . ஞா.தேவநேயப்பாவாணர், பழந்தமிழாட்சி, ப.130.

²⁹⁴ . ஞா.தேவநேயப்பாவாணர், பழந்தமிழாட்சி, பக்.98.99.

வழங்கின. அவருக்கு மள்ளர் என்னும் பெயரும் உண்டு. அவர் தம் நிலத்தில் உழுவாரும், பிறர் நிலத்தில் உழுவாரும் என இரு நிலைமையர்"²⁹⁵ என்கிறார். இக்கூற்றின் வாயிலாக மருதத்திணையில் உழவர்களின் சிறப்பினைப் புலப்படுத்துகிறார்.

உழவுத் தொழில் செய்யவும் பல பகுதிகளையும் ஒருங்கிணைத்து உழவுத் தொழிலே மக்கள் தொழில் என மருதத் திணை மக்கள் ஈடுபாடு கொள்ள ஊக்கப்படுத்தினர். "பரந்த நிலப்பரப்பில் தலைவர்களாய் இருந்தவர்கள் முடியுடைய மன்னர்களான எந்தப் பகுதி விளைச்சல் அதிகம் கண்டு, தானிய மிஞ்சியது அப்பகுதி வலிமை உடையதாக பக்கத்திலுள்ள வளர்ச்சியடையாத பகுதிகளை போரின் மூலம் தன் ஆட்சிக்குக் கீழ் கொணர்ந்தனர். இவ்வாறு நூற்றுக்கணக்கான குறுநில மன்னர்கள் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட தனித்தனியே வாழ்ந்த மலை நாட்டினரும், காட்டு சாதியினரும் பயிர்செய்து உற்பத்திச் சக்திகளை வளர்ந்துவிட்ட மருதநிலத்து மக்கள் அவர்களை ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டனர்."²⁹⁶ என்கிறார் நா.வானமாமலை

உழவு செய்கின்ற மரபு

உழவு என்ற சொல்லில் செயலும் பொருளும் இன்றும் மாறாமல் அப்படியே உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். உழவு என்ற சொல்லும் செயலும் காலத்தின் பரிணாம வளர்ச்சி இருந்தாலும் அவை இன்னும் அப்படியேதான் அதே பொருண்மையில் இருக்கின்றது. உழவின் போது மேல்மண் கீழே வருகிறது. மண்ணின் இறுக்கம் தளர்ந்து காற்று மண்ணின் உள்ளே புகுகின்றது. உழவால் மேல் மண்ணில் உள்ள பூச்சிகள், செடி, கொடிகள் போன்றவை பூமிக்குள் சென்று விடுகின்றன. பச்சையான அந்தத் தாவரங்கள் எல்லாம் பூமிக்குள் புதைந்து மண்ணிற்கு உரமாகவும் அடுத்த வேளாண்மை விதைகளுக்கு ஆதாரமாகவும் அவை விளங்குகின்றது. இந்த வேளாண் தொழில்நுட்பம் நூறாண்டுகள் கடந்தும் செயலாக்கத்தில் இருக்கின்றது. நன்செய் பயிர்களுக்கு நீரோடு சேர்ந்து உழவு செய்வார்கள். இதனால் நீரும் மண்ணும் பிணைந்து நிலம் சேர் ஆகிறது. சீரான நிலத்தை

²⁹⁵ . ஞா.தேவநேயப்பாவாணர், பழந்தமிழாட்சி, ப. 100.

²⁹⁶ . வானமாமலை நா, தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், ப. 33.

மரம் கொண்டு மட்டப் படுத்துகிறார்கள். இதனால் வயல் சமமாகி நீர் சீராகப் பரவி நின்று சமதளமாக வயல் உள்ளது என்பதை உறுதி செய்கிறது. மரம் கொண்டு அடிப்பதால் மண் சேர்த்து விடுகிறது. ஆகவே அந்நிலம் அதிகமாக நீரை உறிஞ்சாது. எனவே குறைந்த அளவு நீரை மட்டுமே நிலம் எடுத்துக்கொண்டு நெற்பயிரை வளர்க்கிறது. நீர் மேலாண்மையில் மிக முக்கியமான அம்சத்தைச் சங்க காலத்திலிருந்து மருதத்திணை மக்கள் செய்து வந்தனர். சங்க காலத்திலேயே நஞ்சை நிலத்திற்கு மரம் அடிக்கும் பழக்கம் இருக்கிறது. இதற்குப் பரம்பு என்ற கருவியை அக்கால மக்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். மரம் அடித்ததை அன்று வரம்புகள் என்று அழைத்திருக்கிறார்கள். புஞ்சை நிலத்தில் மழை பெய்யும் முன்பு மழை நீர் பெய்து மேல் தரை ஈரம் காய்ந்த பின்னும் உழவு செய்கிறார்கள். இந்த உழவு மண் பக்குவப்பட்ட வைக்கிறது. புழுதி உழவு முறை இன்றும் மாறாமல் அப்படியே உள்ளது. "அகல உழுதலின் ஆழ உழுதல் நன்று"²⁹⁷ என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப மருதத்திணை உறவுமுறை அமைகின்றது. யானையின் வாய் போன்ற கலப்பையில் உள்ள குழு முழுமையும் மண்ணில் மூழ்கும்படி ஒருவர் என்ற செய்தியை பெரும்பாணாற்றுப்படை வெளிப்படுத்துகிறது. இதனை,

"பிடி வாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

உடுப்பு முக முழுக் கொழு மூழ்க ஊன்றி "²⁹⁸

பெரும். பா. 198-200.

என்ற பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. இப்பாடல் வரிகள் கலப்பை, கொழு என்ற பொருளை வெளிப்படுத்துகிறது. சங்ககாலத்தில் உழவர்களுக்குத் தேவையான கருவிகளை செய்து கொடுக்கும் கொல்லர்கள், தச்சர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள் என இதன் வழியாக உறுதியாகிறது. சங்ககால

²⁹⁷ . முனைவர், சி, சேதுராமன், பழமொழிகளில் வேளாண்மைச் செய்திகள், ப. 26.

²⁹⁸ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 198-200.

உழவர்கள் பசுந்தலை உரத்தையும் கால்நடைகளின் சாணத்திலிருந்து கிடைக்கும் இடமாக பயன்படுத்தினார்கள்.

மரபுசார் உழவுத் தொழிலின் கூறுகள்:

தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டு நடைபெற்றுவரும் மரபுவழிப்பட்ட உழவுத் தொழிலின் நடைமுறைகளைப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்.

- உழுதல்
- சமன்செய்தல்
- விதைத்தல்
- நடுதல்
- நீர்ப்பாசனம்
- எருவிடுதல்
- களையெடுத்தல்
- பயிர்ப்பாதுகாப்பு
- அறுவடை

இக்கூறுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இருந்துள்ளது.

மருத நில வேளாண் மக்கள்

மருத நிலத்துத் தலைமகனை 'மகிழ்நன்', 'ஊரன்' என்று அழைப்பர். மருத நிலத்தில் வாழும் வேளாண் மக்களைக் களமர், தொழுவர், உழவர், தொழுவர், அரிநர், வினைஞர், அரிஞர், அரிவணர், கடைசியர், ஏராளர் என்று புலவர்கள் கூறுவதைச் சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் காணலாம். இதை

“----- அரி நெல்லின் இனக் களமர்”²⁹⁹ பொருநா. பா. 193.-194

“----- கருங்கை வினைஞர்.....”³⁰⁰ பெரும். பா. 223.

இப்பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. மேலும், வேளாண் மக்களை உழுதுண்ணும் வேளாண் மக்கள், உழுவித்து உண்ணும் வேளாண் மக்கள் என இருவகையாகத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியருள் ஒருவரான நச்சினார்க்கினியரின் உரைமூலம் பெறப்படுகிறது.

²⁹⁹ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 193.-194.

³⁰⁰ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 223.

வேளாண்மைக் களம்

வேளாண்மைக்குரிய நிலத்தைச் சங்க இலக்கியங்களில் வன்புலம், மென்புலம் என்னு இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். மருத நிலம் நீர் வளம் மிக்க பகுதியதலால் மென்புலம் என்றே இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதனை,

“.....

மென்புல வைப்பின் நல் நாட்டுப் பொருந்!

....."301 புறநானூறு:42:18

இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. மேலும், மருத நில மக்கள் வேளாண்மை செய்யும் நிலத்தை களம், செய், தண்டலை, தண்ணடை, பணை, புலம், பழனம், போன்ற பெயர்களில் அழைத்தற்கு சங்க இலக்கியங்கள் வகைமை செய்கின்றன. இதனை,

“.....

அரிஞர் யாத்த அலங்கு தலைப் பெருஞ் சூடு

கள் ஆர் வினைஞர் களம்தொறும்....."302 அகநானூறு:84:12-13

“.....

ஆம்பல் அமன்ற தீம் பெரும் பழனத்துப்

....."303 அகநானூறு:91:14.

“.....

புசி என அறியாப் பணை பயில் இருக்கை

....."304 அகநானூறு:91:14

இப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

வேளாண்மை பயிர் வகைகள்:

மருத நில மக்கள் தங்களின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கான வேளாண்மை பயிர் வகைகள், நெல், கரும்பு, முக்கியத்துவம் பெற்றன.

301 . புறநானூறு, பாடல் எண். 42:18.

302 . அகநானூறு பாடல் எண். 84:12-13.

303 . அகநானூறு பாடல் எண். 91:14.

304 . அகநானூறு பாடல் எண். 91:14.

வாழை, வெற்றிலைக் கொடி, உளுந்து போன்றவையாகும். செந்நெல், வெண்ணெல் (அகம்:6:4:5) போன்ற நெல் வகைகள் மருத நில வயல்களில் அதிகமாக விளைவிக்கப்பட்டன. மேலும், கரும்பும் அதிகமாக விளைவிக்கப்பட்டன. என்பதை (பொ.ஆ,193 ஐங்,4:4-6) சங்க இலக்கிய பாடல்களின் வழி அறியலாம். உளுந்து போன்ற பயறு வகைகள் ஊடு பயிர்களாக விளைவிக்கப்பட்டதை (ஐ-47:3) ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வழி அறியலாம். மேலும் வெற்றிலைக் கொடிகளைத் தனியே வளர்த்து பயிர் செய்ததை,

“..... இன்றீர்ப் பசங்காய்,

நீடு கொடி இலையினர்" (மதுரைக்காஞ்சி 400-401)

மருத நில பயர் வகைகள் பெரும்பாலும் மற்ற நிலங்களில் பயிரிடல் பெறாததால் மருத நிலப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைகிறது.

வயலில் கிடைபோடும் வழக்கம்

தற்கால நெற்பயிர்களைப் போலச் செயற்கை உரம் இட்டு வளர்ந்தவை ஆகும். இயற்கை உரங்களினைப் பயன்படுத்தி நெல்லினை வளர்த்துள்ளனர். இதனை எண்ணித்தான் வயல்களில் எருமை, ஆடு, மாட்டினைக் கிடை போட்டு இருக்கின்றனர். ஆடு, மாடு, எருமையின் சானம் உரம் என்பதால் இதனை வயலில் தங்க வைத்துள்ளனர். இதனைக் கிடை போடுதல் ஆடு, மாடு அடைத்தல் என்பர். இவ்வழக்கம் சங்க இலக்கியத்தில் இருந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் எருமையினை வைத்துள்ளதாக குறிப்பு உள்ளது. இதனை,

“ஆர்கலி முனைஇய கொடுங்கோல் கோவலர்

ஏறுடை இனநிரை வேறுபுலம் பரப்பிப்”³⁰⁵ நெடு. 3-5.

தற்காலத்தில் ஆடு, மாடு, எருமை மாடு வைத்திருத்தல் ஒரு தொழிலாகப் பார்க்கப் படுகிறது. தொழில் மற்றும் சாதி சார்ந்த ஒன்றாகவும் இருக்கின்றது. மக்கள் அனைவரும் செம்மறி ஆட்டினைக் கிடையாக வைத்துள்ளனர்.

³⁰⁵ . நெடுநல்வாடை பாடல் வரிகள். 3-5.

உழுதல்

உழவர் பெரிய மழை பெய்ந்த இருள் புலர்ந்த காலைப்பொழுதில் ஏர்களால் இடமும் வலமுமாக நிலத்தைக் கீழ்மேலாகப் புழுதி புரளும்பு உழுவு செய்வார்கள். அதற்கான உழவில் நன்கு நடைபயின்ற பெரிய எருதுகளை வீட்டின் வாயிலேயே நுகத்தில் கூட்டிக்கொண்டு செல்வர். கலப்பையின் முழுக்கொழுவும், மறையும்படி அழுத்தி உழவர். உழவர் இருள் புலர்ந்திரும் விடியற்காலையில் எருமைகள் நிலத்தே பார்த்துச் செல்ல நெற்பயிர் நட்கழனியில் நிலத்தைப் பிளந்து மண் பிறழும்படி உழவர். உழவர் எருதுகளை அடித்து உழும்போது ஏர் இல்கலம் பாட்டுப் பாடுவர். இதனை,

“எருதெறி களமர் ஓசை” (மலை .469)

என்பர். மருத நில மக்களின் உழுதலுக்குப் பயன்படுத்திய கருவிகள் அவர்களின் பண்பாட்டை பதிவு செய்யும் விதத்தில் அமைகின்றன. உழவுக்கருவிகள் ஏர், உழுபடை (கலப்பை), நாஞ்சில் என்ற பெயர்களில் வழங்கப்படுகின்றன. உழவுத் தொழிலின் இன்றியமையாதத் தொடக்கக் கூறு உழுதல் ஆகும். உழுதல் என்றால் நிலத்தின் மேற்பரப்பில் காணப்படும் கடினத் தன்மை கொண்ட மண்ணை மென்மைத் தன்மை உடையதாக ஆக்குகின்ற வகையில் மேலும் கீழுமாகப் புரட்டுவது. இச்செயல் முறைப்பட செய்யப்படவில்லை என்றால் விளைச்சல் பெருகாது. கோடைப் புழுதி செய்வதன் மூலம் மண்ணின் தன்மை காத்தல், நீர்ச் சிக்கனம் உள்ளிட்ட நன்மைகள் கிட்டும் என்பது ஆகும். இந்த உண்மையைப் பழந்தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்ததை,

“தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்து எருவும்

வேண்டாது சாலப் படும்”³⁰⁶ குறள். 1037.

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கு சுட்டுகிறது. அஃதாவது, ஒரு பலம் புழுதி கால் பலம் புழுதி ஆகும்படி உழுது காயவிட்டால் அந்நிலத்தில் பயிர் நன்கு செழித்து வளருமாம். இவ்வாறு உழவு செய்வோரைப் பலமுறை உழவு செய்வோர் என்ற பொருள்பட “செஞ்சால் உழவர்”³⁰⁷ என்று பெரும்பாணாற்றுப்படைச் சுட்டுகிறது. இச்செய்தியை,

³⁰⁶ .திருக்குறள். 1037.

³⁰⁷ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 196.

“..... உறுபெயல்

தண்துளிக்கு ஏற்ற பல உழு செஞ்செய்

மண்போல் நெகிழ்ந்து”³⁰⁸ அகம். 26:23-25.

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. வேளாண்மைக்கு முதலில் கலப்பையில் எருதுகளைப் பூட்டி நிலத்தை நன்றாக உழுது பழக்கப் படுத்தியதை

“.....

நெடு நெல் அடைச்சிய கழனி ஏர் புகுத்து

குடுமிக் கட்டிய படப்பையொடு..... (அகம்:41:4-5)

இப்பாடல் மூலம் அறியலாம். சேற்றுழவு உழுதலையும், நெல் அறுவடை செய்த பின் மீண்டும் உழுதலையும், மழை பெய்த போது நிலத்தை உழுதலையும் சங்க மருதத்திணைப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

“.....

பகடு சேறு உதைத்த புள்ளி வெண் புறத்து

செஞ்சால் உழவர் கோல் ...”³⁰⁹ நற்.40:6-7.

“அரிகால் மாறிய அம் கண் அகல் வயல்

மறு கால் உழுத ஈரச் செறுவின்

.....”³¹⁰ நற்.210:1-2.

“.....

ஈறம் பட்ட செவ்விப் பமை;புனத்து

ஓரேர் உழவன்”³¹¹ குறுந்தொகை131:4-5.

சான்றளிக்கின்றன.

³⁰⁸ . அகநானூறு பாடல் எண். 26:23-25.

³⁰⁹ . நற்றிணை, பாடல் எண். 40:6-7.

³¹⁰ . நற்றிணை, பாடல் எண். 210:1-2.

³¹¹ . குறுந்தொகை131:4-5.

இரு வகை உழவு

உழவர்கள், நன்செய் நிலங்களில் சேற்று உழவும் புன்செய் நிலங்களில் புழுதி உழவும் செய்தனர். “கொல்லை உழுகொழு”³¹² என்று கொல்லை நிலத்தை உழுத கொழுவைப் பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது.

“ஊன் கிழித்தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்

வித்திய மருங்கின் விதை பல நாறி”³¹³ அகம்.194:4-5.

என்பது செம்மண் நிலத்தின் இருபுறமும் புழுதி கீழ் மேலாகப் புரண்டு விழுந்துப் புலருமாறு, கொல்லையில் உழவர்கள் ஏர்கொண்டு உழுதது ஊனைக் கிழித்தாற் போன்று இருந்ததாக அகநானூறு புழுதி உழவு குறித்து இயம்புகிறது. “அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட்டு உழவர்”³¹⁴ என்று அறுவடை செய்த வயல்களில் அரிதாள் பிளவுபடும்படி சேற்று உழவு செய்ததை அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. எனவே, சேற்று உழவு செய்வதற்கு மரத்தினால் ஆன கொழு கலப்பைகளையும், புழுதி உழவு செய்வதற்குக் கூரிய இரும்புத்தகடு அல்லது இரும்புத் தண்டினால் ஆன கொழுவுடன் கூடிய கலப்பைகளையும் தமிழர்கள் தொன்றுதொட்டுப் பயன்படுத்தி வருவதைச் சங்க மருதத்திணைப் பாடல்கள் வழி உணரமுடிகிறது.

சமன்செய்தல:

நிலத்தை நன்கு உழவு செய்த பிறகு அதைச் சமன் செய்வர். அதாவது நிலத்தின் மேற்பரப்பை மேடு பள்ளங்கள் இல்லாதவாறு இயன்றவரை சரி செய்வர். மேடான பகுதிகளை மண் வெட்டியால் வெட்டித் தாழ்வான பள்ளங்களில் இட்டு உயர்த்துவர். இதனால் நிலத்தில் உள்ள ஒழுங்கற்ற மேடு பள்ளங்கள் சரி செய்யப்படுவதுண்டு. இதனால் நிலம் சமனடையும். இவ்வாறு செய்வதால் நிலத்தின் நீர்ப்பாசனம் ஒரே சீராக இருக்கும். சேற்று நிலத்தில் இவ்வாறு செய்து பரம்பு வைத்த பிறகு விதை விதைப்பதோ அல்லது நடவு செய்வதோ நடைபெறும். நன்றாக உழவு செய்த பிறகு சேற்றினை உழவர்கள் கால்களால் நன்கு மிதித்து சமப்படுத்தினர் என்பதை,

³¹² . பொருநராற்றுப்படை. 117.

³¹³ . அகநானூறு பாடல் எண். 194:4-5.

³¹⁴ . அகநானூறு பாடல் எண். 41.

“..... செறுவின்

உழாஅ நுண்தொளி நிரவிய வினைஞர்”³¹⁵ 210-211.

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படைக் குறிப்பிடுகிறது.

விதைத்தல்

கொல்லையை உழுத உழவர் விதைக்கும் பெரும் சிறிய வட்டிகளில் விதையை எழுத்துச் செல்வர். மறுசால் உழுதனால் ஈரம் புலத்தை நார்செயில் விதைப்பதற்கு விதைகளைக் கூடையில் கொண்டு செல்வர். இதனை,

“அரிகால் மாறிய அறுகண் அகன்வயல்

மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவயின்

வித்தொடு சென்ற வட்டி”³¹⁶

நற். 210: 1-3

என்பர் நல்வேட்டனார். உழவர் செவ்விய மேட்டு நிலத்தைப் பிளந்து சென்ற நெடிய படைச்சாலடத்து விதைப்பர். வயலில் விதைகளை விட்டு மீளும் பொழுது அவ்வட்டி நிறைய மலர் பறித்து வருவர். உழவி விதைப்பதற்குக் கூலித் தொழிலாளர்களையும் பயன்படுத்துவர். அவர் வித்தினை விதைத்து, அதற்குக் கூலியாக நெல் பெறுவர். இதனை.

“வித்திய உழவர் நெல்பொரு பெயரும்”³¹⁷ ஐங்: 3:4

என்கிறார்.

நிலத்தை நன்றாக உழுது பக்குவப்படுத்தியப் பின்னர் விதைகளை விதைத்தனர். மேலும், விதைத்தப்பின் விதைகளைக் கொண்டுச் சென்ற கடகப் பெட்டியில் (விதைப்பெட்டியில்) கழனிகளில் கிடைக்கும் மீன்களைப் பெண்கள் எடுத்துச் சென்றனர் என்பதை,

“அரிகால் மாறிய.....

வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல

மீனொடு பெயரும்.....”³¹⁸ நற்.210

“பல்விதை உழவின் சில்ஏராளர்”³¹⁹ பதிற்று. 76:11.

³¹⁵ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 210-211.

³¹⁶ . நற்றிணை, பாடல் எண். பா. 210.

³¹⁷ ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். பா.3.

³¹⁸ . நற்றிணை, பாடல் எண். பா. 210.

³¹⁹ . பதிற்றுப்பத்து, பா.76.

என்று பதிற்றுப்பத்தும், உழவர்கள் காலையில் விதைப்பதற்காகச் சிறிய கூடைகளில் விதைகளை எடுத்துச் சென்ற செய்தியை,

“.....உழவர்

விதைக்குறு வட்டி போதொடு பொதுளப்”³²⁰ குறுந்.155: 1-2.

என்று குறுந்தொகையும் குறிப்பிடுகிறது. விதைப்பதற்கு உரிய வித்துகளைப் பழந்தமிழர்கள் நன்கு உலர வைத்ததற்கான சான்றும் கிடைக்கிறது. “வெண்ணெல் வித்தின் அறைமிசை உணங்கும்”³²¹ என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

விதைத்தல்:

புழுதி விதை, சேற்று விதை என்று இருவகை விதைப்பு முறைகளைச் செய்கின்றனர். நிலத்தை நன்கு உழுது, உலர விட்டு அதன் பிறகு நீர்ப் பாய்ச்சி விதைகளை விதைப்பர். இது பெரும்பாலும் கோடைக் காலங்களில் அல்லது நீர்த் தட்டுப்பாடு உள்ள காலங்களில் நடைபெறும். நிலத்தில் நீர்ப்பாய்ச்சி, நன்கு உழுது சேறாக்கி, தண்ணீர் நிரப்பிய பிறகு விதைகளை விதைப்பர். இது பெரும்பாலும் நீர்த்தட்டுப்பாடற்றக் காலங்களிலும் மழைக் காலங்களிலும் நடைபெறும். இவ்விருவகை செயல்பாடுகளையும் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

“..... கான்உழு குறவர்

சில வித்து அகல இட்டென, பல விளைந்து”³²² நற். 209: 2-3.

என்று குறவர் கொல்லையாகிய காட்டினை உழுது பரவலாக விதைத்த விதைகள் பலவாக விளைந்தமையை நற்றிணை காட்டுகிறது.

செம்மண் நிலத்தின் இருபுறமும் புழுதி கீழ் மேலாகப் புரண்டு விழுந்து புலருமாறு, கொல்லை உழவர்கள் ஏர்கொண்டு உழுதனர். ஊனைக் கிழித்தாற் போன்ற சிவந்த மேட்டு நிலத்தைப் பிளந்து சென்ற நெடிய உழவுச் சாலிடத்து விதைத்த விதைகள் முளைத்து வளர்ந்தன. இச்செய்தியை,

“ஊன்கிழித் தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்

வித்திய மருங்கின் விதைபல நாறி”³²³ நற். 194: 4-5.

³²⁰ . குறுந்தொகை, பா. 155.

³²¹ . அகநானூறு பாடல் எண். பா. 216.

³²² . நற்றிணை, பாடல் எண். 209: 2-3.

என்று அகநானூறு விவரிக்கிறது. நற்றிணையும் அகநானூறும் புழுதியில் விதை விதைத்த செயலைக் குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளலாம். சேற்றில் விதை விதைத்த செய்தியைப் பின்வரும் புறநானூற்று வரிகளில் காணமுடிகிறது.

“கயத்து இட்ட வித்து வறத்தின் சாவாது

கழைக் கரும்பின் ஒலிக்குந்து”³²⁴ புறம். 137: 5-6.

அதாவது, நீர் நிறைந்த பள்ளத்தில் விதைத்த, வித்து, நீரின்மையால் சாவாது கரும்பு போலத் தழைக்குமாம். இங்ஙனம் புழுதியிலும் சேற்றிலும் விதைத்த விதைகள் கடும் மழை, கூளம் போன்றவற்றால் பாதிக்கப்படும். இது போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சி பரிபாடலில் காணப்படுகிறது. உழவர்கள் விதைத்த விதைகளை உடைய நாற்றங்கால், அடித்து வரப்பட்ட வண்டல் மண்முடி மேடாகிப் போயிற்று என்ற செய்தியை, “வித்து இடுபுலம் மேடு ஆயிற்றென”³²⁵ என்று பரிபாடல் சுட்டுகிறது.

நன்செய்ப் பயிர்கள்

நீராதாரம் உள்ள நல்ல நிலத்தை ‘நன்செய்’ அல்லது ‘நஞ்செய்’ என்றனர். இதில்தான் நெல்லும் கரும்பும் விளைவித்தனர். தரமான நெல்லை விளைவிக்க வேண்டுமெனில், நிலம் நன்கு பண்படுத்தப் பட்டிருக்கவேண்டும். அக்காலத்தில் நிலத்தை எவ்வாறு பண்படுத்தினர் என்பதனைப் பெரும்பாணாற்றுப்படையின்,

“குடிநிலை வல்சிச் செஞ்சால் உழவர்

நடைநவில் பெரும்பகடு புதவில் பூடி,

பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

உடுப்பு முகமுழுக் கொழுமுழக ஊன்றி

தொடுப்பு எறிந்து உழுத துளர்படு துடவை”³²⁶ பெரும். 198-201.

நெல் வயலுக்கு அருகில் உணவுப் பொருள்களால் நிறைந்த குடியிருப்புகளை உடைய உழவர்கள் நிலத்தைப் பல முறை உழுதனர். பல முறை உழுதல் என்பது மண் கட்டியாக இல்லாமல் புற்கள் அதாவது

³²³ . நற்றிணை, பாடல் எண். 194: 4-5.

³²⁴ . புறநானூறு, பாடல் எண். 137: 5-6.

³²⁵ . பரிபாடல். பாடல் எண். 7:35.

³²⁶ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 198.

களைகள் அதிகம் வராமல் தடுப்பதாகும். அத்தோடு ஆழ உழுவதனையும் குறிக்கும். உழவு நன்றாக அமைய வேண்டுமெனில் இரு எருதுகளும் சரியாக நடக்க வேண்டும். இதனை, “நடை நவில் பெரும் பகடு புதவில் பூட்டி”³²⁷ எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகளில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இன்றைய காலத்திலும் ஒரு சால் உழவு, இருசால் உழவு என்பதுடன் அதிகாலையில் உழுதால் பகற்பூட்டு என்றும், சாயங்காலம் உழுதுதால் அந்திப்பூட்டு என்றும் குறித்து வருகின்றனர்.

அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை நாம் கலப்பையின் அமைப்பினையும் கொழுவின் அமைப்பினையும் மாற்றவில்லை. அகலமாக உழ வேண்டும் என்பதற்காக வடிவினைத்தான் மாற்றி இருக்கின்றனர். பெரிய நிலத்தைப் பல ஏர்களைக் கொண்டு உழும்போது ஒவ்வொரு ஏரும் ஒரு வளையமாகப் போட்டு நிலம் முழுவதும் உழுது முடிப்பது வழக்கம் ஆகும். அக்காலத்திலும் இருந்துள்ளது என்பதனை “வளா கோலுதல்” அல்லது “தொடுப்பெறிந்து உழுதல்” என்ற சொற்களால் அறிய முடிகின்றது. “தொடுப்பெறிந்து உழுதல்” என்பது, கலப்பையால் வளைய உழுதல் என்று பொருள்படும். அக்காலத் தமிழர் உழவுக்கு எருதினை மட்டுமல்ல எருமையினையும் பயன்படுத்தினர் என்பதனை நற்றிணை உணர்த்தியுள்ளது. இதனை,

“மலை கண்டன்ன நிலை புணர் நிவப்பின்

பெரு நெற் பல் கூட்டு எருமை உழவ!”³²⁸ நற். 60.

இப்பாடல் குறிப்பிடுவது போன்று தற்காலத்தில் எருமையினைப் பயன்படுத்தவில்லை. இன்றைய காலத்தில் காளை மாட்டினை மட்டுமே பயன்படுத்துகின்றனர். உழவு செய்யும் கருவியாலும் உழுது வருகின்றனர். அடிக்கடி உழுது வந்தால் மண் கட்டியாக இல்லாமல் விவசாயம் செய்வதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். இதனை அறிந்த தமிழன் மழை பெய்கின்ற பொழுதெல்லாம் மாட்டினைக் கலப்பையில் பூட்டி உழுது வந்தான். இன்றும் கோடையில் அதாவது சித்திரை, வைகாசி மாதங்களில் மழை பெய்தால் உழுது வருகின்றனர். இதனைக் கோடை உழவு என்கின்றனர்.

³²⁷ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 196.

³²⁸ . நற்றிணை, பாடல் எண். 60.

உழவுத் தொழில் என்பது உணவிற்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். இதனால் இத்தொழிலினை விட்டுவிடாமல் இன்றளவும் பின்பற்றி வருகின்றனர். இதனால்தான் வள்ளுவரும்,

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்

தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்”³²⁹ குறள். 1033.

என உழவுத்தொழிலின் முக்கியத்துவம் குறித்து விளக்கியுள்ளார். தற்கால மக்கள் நெல் விதையில் பல வகைகளை வைத்திருப்பது போல அக்காலத்திலும் இருந்துள்ளன. தற்காலத்தில் மக்கள் தேர்ந்தெடுத்த விதை நெல்லினைக் கொண்டு நாற்றினை உண்டாக்கி வருகின்றனர். எல்லா நெல்லினையும் விதையாகப் பயன்படுத்துவது கிடையாது. அனைத்தும் முளைத்து வராது என்பதால் நல்லனவற்றினை மட்டும் எடுத்து வைப்பார்கள். விதைக்கான நெல்லினை நன்கு காய வைத்த பின்பே அதனைப் பயன்படுத்துவர். பின்னர் அந்த நாற்றுகள் உரிய அளவு விளைந்தவுடன் நாற்றுப் பாவிய அல்லது வளர்த்த இடத்தில் இருந்து எடுத்துச் சென்று வயலில் மக்கள் இணைந்து நடுகின்றனர். இதே வழக்கம் சங்க இலக்கியத்திலும் இருந்துள்ளதனை,

“நீர் உறு செறுவின் நாறு முடி அழுத்த, நின்

நடுநரொடு செறிஆயின், அவண்”³³⁰ நற். 60.

இப்பாடலின் வழி அறிய முடிகிறது. இதே பாடலில், நிலத்தில் சிறிது நீரினைத் தேக்கி வைத்து நாற்று நடும் செயல் நடைபெற்றதாகத் தெரிவிக்கப் பெற்றுள்ளது. அதே வழக்க முறையைத்தான் இன்றும் நம் உழவர்கள் பின்பற்றிவருகின்றனர்.

நாற்று வளர்த்தல்

உழுத வயலில் உழவர்கள் அதிகாலையிலேயே நடுகை ஆட்கள் நாற்று நட்டதைச் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. நாற்றாங்காலில் வளர்க்கப்பட்ட பயிர், பறிக்கப்பட்டுப் பின்னர், வயல்களில் நடப்படும் பழக்கம் மருத நிலத்து வேளாண்மை பண்பாட்டைப் பதிவு செய்கிறது. மேலும் நெல்லை அப்படியே விதைத்து வளர்க்கும் வழக்கம் மருத மக்களிடையே இல்லையென்பதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இதை,

³²⁹ . திருக்குறள். 1033.

³³⁰ . நற்றிணை, பாடல் எண். 60.

“.....

பெரு நெற் பல் கூட்டு எருமை உழவ!
கண்படை பெறாஅது, தண் புலர் விடியல்

.....

நீர் உறு செறுவின் நாறு முடி அழுத்த நின்
நடுநரொடு சேறியின்.....”³³¹ நற்.60:2-8

“.....

முடிநாறு அழுத்திய நெடுநீர்ச் செறுவில்,
.....”³³² பெரும். 212

சேற்று நிலத்தில் நாற்றுக்களைப் பரவலாக ஊன்றும் செயலை நடுதல் ஆகும். நடவு செய்வோரை நடுநர் என்று நற்றிணைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் நாற்றினைச் சேற்றில் அழுத்தி நடுவதை விளக்குகிறது. நடவு செய்தல் குறித்த செய்தி பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் “முடிநாறு அழுத்திய நெடுநீர்ச் செறுவில்”³³³ என்று சுட்டப்படுகிறது.

நடுதல் களையெடுத்தல்

உழவர் விதைக்காமல் நாற்று வளர்த்துப் பக்குமடைந்ததும் நடுதல் வழக்கமாகும். விதைப்பதை விட நடுதல் சிறந்ததாகும். உழவர் நுண்ணிய சேற்றிப் கடியாக வீசியநாற்றை நடுவர். நீர் நிரம்பிய வயலில் சண் நுற்றுகளை முடி அவிழ்த்து நடுவரோடு செல்வர். இதனை,

“..... தண்புலர் விடியல்

கடுங்கண் வராஅற் பெருந்தடி மிளத்வையொரு
புகர்வை அரிகிப் பொம்மற் கருஞ்சோறு
கவர்படு கையை கழும மாற்றி
நீருறு செறுவின் நாறுஇடி அடுத்தநின்
நடுநரொடு செறி”³³⁴ நற். 60.

³³¹ . நற்றிணை, பாடல் எண். 60.

³³² . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 212.

³³³ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 212.

³³⁴ . நற்றிணை, பாடல் எண். பா .60.

என்பர் திங்கல் சூரியர். நாற்று நட்ட வயலில் பயிர் செழித்து வளரும் பொழுது களையாகிய உயிரும் அக்கதிர்களைக் கையால் பறிப்பர். நீரையுடைய வயலில் உள்ள களையாகிய நெய்தலைப் பறித்து நீக்குதல் பயிர் விளையும் பிற ஒதுக்கிக் களைகளைப் பறிப்பர் எனச் சுட்டுகிறது.

நீர்ப்பாசனம்

வயல்களுக்குத் தேவையான நீர் ஆறுகளிலிருந்தும் குளங்களிலிருந்தும் பெறப்பட்டன. பெரியக் குளங்களிலிருந்து நீரை மடைமூலம் வெளியேற்றி கால்வாய் வழியாக ஓடச் செய்து வயல்வரப்புகளை வெட்டி நீரைப் பாய்ச்சி வேளாண்மை செய்ததார்கள். வேளாண்மைக்குப் பயனபடும் குளத்தைக் காவல் காக்க காவலர்கள் இருந்தார்கள் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் தெளிவுப்படுத்துன்றன. நீரின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தும் வகையில் நீர் நிர்வாகம் பற்றிய புரிதல் உழவர்களுக்கு ஊட்டப்படுகிறது. பயிர் விளைவதற்கு நீர் இன்றியமையாதது என்பதை, அன்னையின் கடுஞ்சொல்லை நீராகக் கொண்டு காம நோய் என்ற பயிர் வளர்ந்தது என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். பாசனத்துக்குத் தேவையான ஆற்று நீர் வாய்க்கால் வழியாக ஓடி வயல்களில் பாய்ச்சப்படுகின்ற அறிவுத் திறம் தமிழர்களுக்குப் பழைமையானது என்பதை, ‘நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழி ஓடி’ என்ற ஓளவையாரின் வாக்குப் புலப்படுத்துகிறது. இங்ஙனம் வாய்க்கால் வழியாக ஓடுகின்ற நீரைத் தேவைப்படும் இடங்களில் வாய்க்கால்களின் குறுக்கே சிறு தடுப்புகளை ஏற்படுத்தி நீர்ப் பாய்ச்சுகின்றப் போக்கை அகநானூறு சித்திரிக்கிறது.

உழவர்கள் நெற்பயிரை உடைய தம் வயல்களில் காஞ்சி மரத்தின் சிறு துண்டுகளை நட்டு, இனிய சுவைமிக்க கரும்பின் சிறந்த பல கழிகளைக் குறுக்கே நெருக்கமாக வைத்து அடைத்து அணையாகக் கோலி, அப்பள்ளங்களில் நீரைத் தேக்கிப் பாய்ச்சுவர். இக்காட்சி,

“.....கலிமகிழ் உழவர்

காஞ்சிஅம் குறுந்தறி குத்தி, தீம்சுவை

மென்கழைக் கரும்பின் நன்பல மிடைந்து

பெருஞ்செய் நெல்லின் பாசவல் பொத்தி

வருத்திக்கொண்ட வல்வாய்க் கொடுஞ்சிறை

மீதுஅழி கடுநீர் நோக்கி.....”³³⁵ அகம். 346: 5-10.

என்று அகநானூற்றில் அழகுறக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நீர் நிர்வாகம் பற்றிய புரிதல் பழந்தமிழர்களிடையே இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

தொழு உரமும் தழை உரமும்

பண்டைத் தமிழர்கள் கால்நடைகளின் கழிவுப் பொருள்களாலான தொழு உரத்தையும் இலை, தழைகளாகிய பசுந்தாள் உரத்தையும் பயன்படுத்தினர். இவற்றை உரமாகப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் இன்றும் காணப்படுகிறது. ஆடு, மாடு, கோழி முதலானவற்றின் கழிவுப் பொருள்கள் மற்றும் குப்பைக் கூளங்கள் ஆகியவற்றைக் குப்பைக் குழிகளில் இட்டு மக்கச் செய்து அவற்றை வயல்களுக்கு உரமாகப் பயன்படுத்துவர். இந்நடைமுறையை இன்றும் சில உழவர்களிடையே காண முடிகிறது. இதில் கால்நடைகளின் கழிவுகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சில வேளைகளில் ஆடு, மாடுகளை இரவு நேரத்தில் வயல்களில் மந்தையாகத் தங்கச் செய்வர். இவ்வாறு செய்வதைக் கிடை கட்டுதல் என்பர்.

கிடைகட்டுகின்ற இச்செயலைப் பதிற்றுப்பத்து, “தொறுத்த வயல் ஆரல் பிறழ்நவும்”³³⁶ என்று குறிப்பிடுகிறது. தொறுத்த வயல் என்பதற்கு ஆட்டுக்கிடை கட்டப்பட்ட வயல் என்பர். குப்பைக் கூளங்கள் உரமாகப் பயன்படுத்தப் பட்டமையைச் சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் காண முடிகிறது.

“தாது எரு மறுகின்ன”³³⁷ நற். 343: 3.

“தாது எரு மறுகின் மூதூர்”³³⁸ அகம். 165: 4.

“தாது எரு மறுத்த கலி அழிமன்றத்து”³³⁹ பதி. 13: 17.

“தாது எருத் ததைந்த”³⁴⁰ மலைபடு. 531.

“இடுமுள் வேலி எருப்படு வரைப்பின்ன”³⁴¹ பெரும். 154.

³³⁵ . அகநானூறு பாடல் எண். 346: 5-10.

³³⁶ . பதிற்றுப்பத்து. பாடல் எண். 13.

³³⁷ . நற்றிணை, பாடல் எண். 343: 3.

³³⁸ . அகநானூறு பாடல் எண். அகநானூறு பாடல் எண். 165: 4.

³³⁹ . பதிற்றுப்பத்து பாடல் எண். 13: 17.

³⁴⁰ . மலைபடுகடாம், பாடல் எண். 531

³⁴¹ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 154

போன்ற இடங்களில் பூக்கள் எருவாகிக் கிடந்தன என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. தெருக்களில் பூக்கள் எல்லாம் உதிர்ந்து எருவாகின. உதிர்ந்த இலைகளும் தழைகளும் மலர்களும் குப்பை எருவாதல் என்பது இன்றும் உள்ளது. எனவே வேளாண் தொழிலுக்குத் தேவையான இயற்கை உரங்களைப் பழந்தமிழர் பயன்படுத்தி உள்ளமை தெளிவாகிறது. மேலும், இயற்கை உரங்களின் பயன்பாடே சுற்றுச் சூழலுக்குக் கேடு விளைவிக்காதது என்பதால் அதை அறிவியலார் இன்று வற்புறுத்துவதும் சிந்தனை வளத்தை மருதத்திணை வெளிப்படுத்துகிறது.

களையெடுத்தல்:

வேளாண் தொழிலில் பயிர் செய்யும் விளைபொருள்களுக்குத் தீங்குச் செய்யும் தாவரங்களும் அப்பயிர்களினூடே வளர்வதுண்டு. அவை விளை பயிர்களுக்குக் கிடைக்கும் நீர், உரம் போன்றவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வளர்கின்றன. இவற்றைக் களைகள் என்பர். இதை ஒளவையார்,

“நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழி ஓடி

புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம்”³⁴²

என்று குறிப்பிடுகிறார். இக்களைகளை நீக்குவது மிகவும் அவசியமானதாகும். இல்லையெனில் விளைச்சல் குறையும். பழந்தமிழர்கள் களைகளை நீக்கியமைக்குச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. “களைகால் கழீஇய பெரும்புன வரகின்”³⁴³ என்ற அகநானூற்று வரி, தினைப்புனத்தில் வளர்ந்த களைகளைக் களைக் கொட்டினால் பறித்து தினைப் புனத்தைத் தூய்மை செய்த செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே, விளை பொருள்களுடன் உண்டாகும் களைகளைப் பழந்தமிழர்கள் நீக்கியமைப் புலனாகிறது.

அறுவடை

நெல்லுக்கும் உழவர் கூரிய வாயையுடைய அரிவாளாக் நெல்லினை அரிவர். அறுவடை செய்யத் தொடங்கும் போது அக்கழலைகளில் விழும் பறவை முதலிய சிற்றுயர்கள் கூடி உயதலட பொருட்டு பறையை முழக்குவர். தனிமை எனும் கருவியைக் கொட்டுவர். இதனை,

³⁴² . ஒளவையார், மூதுரை, ப. 19.

³⁴³ . அகநானூறு பாடல் எண். பா. 194:9.

“வெண்மணல் அரிதர் தண்ணுமை வெரிஇ”³⁴⁴ (மலைப:4)

என்பர். நெல் அறுவடை செய்த செயல் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. பழங்கால உழவர்கள் நெல்லை அறுத்து வந்து போராகக் களத்தில் குவித்து வைத்தனர். அதன் பிறகு கடாக்களை விட்டு நெல்லைப் பிரித்து எடுத்தனர் என்ற செய்தி,

“..... போரின் முழுமுதல் தொலைச்சி

பகடுஊர்பு இழிந்த பின்றை”³⁴⁵ பெரும். 237-238.

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையில் சுட்டப்படுகிறது. இச்செய்தியை,

“நீர்கூழ் வியன்களம் பொலிய போர்பு அழித்து

கள்ஆர் களமர் பகடுதலை மாற்றி”³⁴⁶ அகம். 366: 2-3.

என்று அகநானூறு சுட்டுகிறது. மருத நில மக்களின் தொழில்களான நெல்லரிதல், கடாவிடுதல் ஆகிய செயல்கள் அறுவடைத் தொழிலைச் செய்தனர். உழவர்கள் அறுவடை செய்த நெற்கதிர்களைக் கட்டாகக் கட்டிக் களத்திற்குக் கொண்டு செல்வர். இவ்வாறு கட்டாகக் கட்டும்பொழுது அரிந்த தண்டுப் பகுதிகளைத் தலைப்பு மாற்றி வைத்துக் கட்டுவதை இன்றும் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம் தலைப்பு மாற்றிக் கட்டுகள் கட்டுவதை,

“எரிபுரை பல்மலர் பிறழ வாங்கி

அரிஞர் யாத்த அலங்கு தலைப்பெருஞ்சூடு

கள்ஆர் வினைஞர் களம்தொறும் மறுகும்”³⁴⁷ அகம். 84: 11-13.

என்று அகநானூறு காட்டுகிறது.

நெற்கட்டு களமும்

உழவர் நெல்லினை அறுத்த பிறகு நெற்கட்டுகளைக் களங்களுக்குக் கொண்டு வருவர். கரைக்கு வெற்றிடம் அற நெற்கட்டுகளைக் கொண்டு போய்ப் போடுவர். நெல் அறுத்து கிளமர் அசையும் பக்கங்களையுடைய பெரிய நெற்கட்டுகளைக் காய்களுக்குத் தூக்கிச் செல்வர். இதனை,

³⁴⁴. மலைபடுகடாம், பாடல் எண். 471.

³⁴⁵. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 237-238

³⁴⁶. அகநானூறு பாடல் எண். 366: 2-3.

³⁴⁷. அகநானூறு பாடல் எண். 84: 11-13.

“அரிஓர் யாத்த அலங்குதலைப் பெருஞ்சூடு

கள்ளார் வினைஞர் காலந்தொறும் மறுகும்”³⁴⁸

அகம்..84:12-13

என்பர். உழவர் நெற்கதிர்களைத் தரையில் அடித்து நெல்மணிகளை உதிரச்செய்வர். அதில் முழுவதும் உதிராது மீதம் இருக்கக்கூடிய நெல்மணிகளை உதிரச் செய்வதற்கு நான்கைந்து மாடுகளை ஒன்றாகப் பிணைத்துக் கதிர் அடித்து தாள்களின் மேல் சுற்றி வரச் செய்வர். இதற்கு கடாவடுதல் என்று பெயர். இதனை,

“நாட்கா வழித்த நனற்தலைக் குப்பை”³⁴⁹ புற:353: 9.

என்பர். காவிரி பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார். ஒரு கிளத்தல் உழவர்கள் நெல்தூற்றிய போது பறந்து சென்ற துடும்புகள் அருகேயுள்ள உப்பளத்தில் பாத்திகளில் படிந்ததால் உப்பளப்பாத்திகளில் உள்ள வெள்ளுப்பு கெட்டது. இதனால் ஆத்திரமுற்ற பரதவர்கள் உழவர்களோடு சண்டையிட்டு இரு தரப்பாரும் சேறுகளை வாரியடித்துக் கொண்டனர். உடனே மருத நிலத்தைச் சேர்ந்த நரை மூதாளர் சண்டையை விலக்கிப் பரதவர்களுக்குக் கள் கொடுத்து சமாதானம் செய்த காட்சி அகப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“தாம்சினை மருதம் தகைபெறக் கவினிய

நீர்தும் வியன்களம் பொலியப் போர்அழித்து

இல்ஆர் இளமர் பகடுதலை மாற்றி

கடுங்காற்று எறியப் போஇய துரும்புடன்

காயல் சிறுதடிக் கண்கெடப் பாய்தலின்

இருநீர்ப் பரப்பின் பனிந்துரைப் பரதவர்

தீப்பொழி வெள்ளுப்பு சிதைதலின் சினைஇ

இழனி உழவரொடு மாறு எதிர்ந்து மயங்கி

இருஞ்சேற்று அள்ளல் அறிசெருக் கண்டு

நரைதோர் கைபிலை விடுத்து

நனைமுதிர் தேறல் நுழையர்க்கு ஈயும்”³⁵⁰

அகம்.: 66.

³⁴⁸ . அகநானூறு பாடல் எண். பா. 84.

³⁴⁹ . புறநானூறு, பாடல் எண். 353.

³⁵⁰ . அகநானூறு பாடல் எண். பா. 66.

எனும் பாடலில் வழி நெல் தூற்றப்பட்டதை உணரமுடிகிறது. மேலும் உழுத்தியர் மரக்காபிலில் களத்தில் எருமைகளை கொண்டு கடாவிட்டு உதிர்த்த நெற்குவையில் அளப்பதற்காது மரக்கால்களைக் செருகி வைத்திருப்பர். மருத நிலத்தில் உள்ள குடும்பங்கள் உழுவுத்தொழிலை அடித்தளமாகக் கொண்டிருந்தன. உழு தொழிலே அவர்களது நிலையான தொழிலாகும். கழனிகளில் விளைந்து காணப்பட்ட கதிர்கள் முற்றிச் செந்நிறமானவுடன் அநநெற்கதிர்களை உழவர்கள் அறுவடை செய்து களத்து மேடுகளில் அடுக்கிய பின்னர் பெருங்களத்தில் கதிர்களைக் களைத்துப் பரப்பி அவற்றின் மேல் கடா விட்டு நெல்லை வேறாகப் பிரிப்பார்கள். பின்னர் திரட்டிய நெற்குவியல் தூசியோடு காணப்படுவதால் அவற்றை முறங்களில் அள்ளி மேல்காற்றில் தூற்றுவார்கள் இதனை,

“.....

குன்றுஎனக் குவைஇய குன்றாக் குப்பை

கடுந்தெற்று மூடையின் இடம்கெடக் கிடைக்கும்,

சாலி நெல்லின்இ சிறைகொள்....."³⁵¹ பொரு. 244-246.

இவ்வாறான தூற்றிய நெற்குவியலை உழவர்கள் தங்களின் இல்லங்களில் குதிர்களில் சேர்த்து வைப்பார்கள். மேலும், களத்தில் வரும் இரவலர்களுக்கு நெல்லை வாரி வழங்கும் இப்பண்பு வேளாண் பண்போடு கொடைப் பண்பும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. இதனை,

“.....

பெருங்களம் தொகுத்த உழவர் போல,

இரந்தோர் வறுங் கலம் மல்கவீசி,

....."³⁵² அகம்-36:8-9.

இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

கதிர் அடிக்கும் முறை

சங்க இலக்கிய மக்கள் இயற்கை சார்ந்தும் தற்சார்பு பொருள் கொண்டும் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

³⁵¹ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 244-246.

³⁵² . அகநானூறு பாடல் எண். பா. 36.

தற்சார்பு என்பது தாங்களே விளைவித்து உண்டாக்கிய பொருளினைக் குறிப்பதாகும். அக்காலத்தில் நெல் முற்றி கதிர் அடித்ததனை,

“பகடு ஊர்பு இழிந்த பின்றை துகள்ப

வையும் துரும்பும் நீக்கிப் பைது அற

குடகாற்று எறிந்த குப்பை வடபால்

செம்பொன் மலையின் சிறப்பத் தோன்றும்”³⁵³ பெரும். 238-241.

எனும் சங்கப் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. இதே நிலை இன்று கிராமப் புற மக்களிடம் இருந்து வருகின்றது. நவீன காலமாகக் கருதப்படும் இன்றைய சமூகத்தில் கருவிகள் பல வந்தாலும் நெல் அடிப்பதும், காற்று அடிக்கும் திசைக்கு ஏற்ப நெல் தூற்றுவதும் வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. இதன் மூலம் நல்ல மணிகள் ஒரே இடத்தில் குவிந்து வரும் பதர்கள் அதனை விட்டு நீங்கிக் காற்றில் பறந்து விடும்.

விளைநிலங்களை விலங்குகள் நாசம் செய்து விடாமல் இருப்பதற்காக காவலர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். இதனை,

“மாரி கடி கொள காவலர் கடு”³⁵⁴ ஐங். 29: 1.

எனும் பாடலடி விளை நிலத்திற்காக காவலர் நியமித்த செய்தியினை விளக்குகிறது. விவசாயம் செய்கின்ற மக்கள் தங்களது நிலத்தில் விளைந்த பொருட்களை கூடைகளில் எடுத்துச் செல்லுகின்றதனை,

“அகன் பெருவட்டி நிறைய மனையோள்

அரிகாற் பெரும் பயறு நிறைக்கும் ஊர்”³⁵⁵ ஐங். 47: 2-3.

பெரிய பாத்திரத்தில் நெல்லினை வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்தனர் என்ற விளக்கத்தினைத் தருகிறது. பனை மட்டையின் நாரால் செய்யப்பட்ட பொட்டியில் நெல்லினைக் கொண்டு வந்து வீட்டில் சேமித்து வைக்கின்றனர். பண்டைக்காலத்து இயற்கை சார்ந்த பொருள்கள் இருந்து வருகின்றன. பயிர்களைத் திண்ண வருகின்ற மயில் முதலான பறவைகளை விரட்டிக் கொண்டே இருக்க முடியாது என்ற காரணத்தினால் மனிதன்

³⁵³ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 238-241.

³⁵⁴ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். பா.29.

³⁵⁵ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். பா.47.

தன்னைப் போன்றே ஒரு பொம்மையினை வடிவமைத்து தங்களது நிலத்தில் வைத்தான். இதனைப் பார்க்கும் உயிரினங்கள் ஆள் காவலுக்கு நிற்கின்றனர் என்று எண்ணி விவசாய நிலத்திற்குள் வருவதில்லை. இதனைச் சோளக்காட்டுப் பொம்மை என அழைத்து வருகின்றனர். இதனை,

“கல்முகை வயப்புலி கழங்கு மெய்ப்படுஉ

புன்புலம் வித்திய புனவர் புணர்த்த

மெய்ம்மை அன்ன பெண்பாற் புணர்ந்து”³⁵⁶ ஐங். 246: 2-4.

என்னும் சங்கப் பாடல் கதிர்களைத் திண்ண அல்லது நாசம் செய்ய வருகின்ற பறவைகளை விரட்ட அக்கால மக்கள் செய்த உத்தி முறையினை வெளிப்படுத்துகிறது. இதே போன்றுவினை நிலங்களுக்கு வரும் பறவைகளை ஒலி எழுப்பியும்விரட்டி இருக்கின்றனர். இதனை,

“சாரற் புறத்த பெருங்குரற் சிறுதினைப்

பேர் அமர் மழைக்கண் கொடிச்சீஇ கடியவும்

சோலைச் சிறுகிளி உன்னும் நாட”³⁵⁷ ஐங். 282: 1-3.

என விளக்கம் தருகிறது சங்கப் பாடல். வினை நிலங்களை வீணடிக்கும் பறவை மற்றும் பிற உயிரினங்களைத் துன்புறுத்தாமல் விரட்டிவதற்காக இவ்வகை ஒலி எழுப்புதல் முறையினைப் பின்பற்றுகின்றனர். இது சங்க இலக்கியத்தில் இருந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளில் ஒன்றாக இருந்தாலும் அதன் தொடர்ச்சி இன்றும் இருந்து வருகின்றது. ஒலி எழுப்புதல் என்பது பறவைகளுக்குத் தீங்கு வராமல் விரட்ட வேண்டும் என்பதனை நோக்கமாக வைத்துச் செய்து வருகின்றனர். சங்க காலத்திலும் இதே கருத்தினை முன் வைத்துத்தான் ஒலி எழுப்பி விரட்டி இருக்க வேண்டும். உயிரினங்கள் வருகின்ற இடம் ஒவ்வொன்றிற்கும் சென்று அதனை விரட்ட முடியாது என்பதால் இவ்வகை ஒலி எழுப்பி வினை நிலத்தில் வரவிடாமல் தடுத்து இருக்கின்றனர். தட்டு, கவணைக் கொண்டு ஒலி எழுப்பி பறவையினை விரட்டி இருக்கின்றனர். இதனை,

³⁵⁶ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். பா.246.

³⁵⁷ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். பா.282.

“செவ்வாய்ப் பாசினம் கடிஇயர், ‘கொடிச்சி’

அவ்வாய்த் தட்டையொடு அவணை ஆக! என”³⁵⁸ நற். 134. 4-5.

“தட்டையும் புடைத்தனை, கவணையும் தொடுக்க என

எந்தை வந்து உரைத்தன்னாக, அன்னையும்”³⁵⁹ நற். 206: 5-6.

எனும் சங்கப் பாடல்கள் விளக்கம் தருகின்றன. தட்டு, கவண் என்பவை மக்களின் புலங்கு பொருள்களாகும். கவண் என்பது கம்பினாலான ஒரு வகை மரக்கிளையாகும். வளர்ச்சி அடைந்த இன்றைய காலத்திலும் மக்கள் இந்தப் பொருள்களினை வைத்தே பறவைகளினை விரட்டி வருகின்றனர்.

வயலில் அறுவடை செய்த கதிரினை எடுத்து வந்து அடித்த பின்பு நடுப்பகுதியில் சில நெல் மணிகள் உதிராமல் இருக்கும். வைக்கோலில் நெல் ஒட்டி இருந்தால் அதனைக் கீழே விழச் செய்வதற்காக காளை மாட்டினை ஒன்றாக இணைத்து கதிர் அடித்துப் போடப்பட்ட இடத்தினை வளம் வரச் செய்வர். இதனைச் செய்கின்ற போது நெல் மணிகள் உதிர்ந்து விடும். இதன் பின்பு வைக்கோலினைத் தனியாக உதறி எடுத்து அதனைச் சேகரித்து வைப்பர். இப்பண்பாடு சங்க இலக்கியம் தொடங்கி இன்று வரை இருந்து வருகிறது என்பதனைக் காண முடிகிறது. இவ்வழக்கத்தினை,

“வேங்கைக் கண்ணியர் எருது எறி கலிமர்

நிலம் கண்டன்ன அகன் கண் பாசறை,

மென் தினை நெடும் போர் புரிமார்”³⁶⁰ நற். 125: 8-10.

“பகடு ஊர்பு இழிந்த பின்றை துகள்ப

வையும் துரும்பும் நீக்கிப் பைது அற

குடகாற்று எறிந்த குப்பை வடபால்

செம்பொன் மலையின் சிறப்பத் தோன்றும்”³⁶¹

பெரும்பா. 238-241.

³⁵⁸ . நற்றிணை, பாடல் எண். 134. 4-5.

³⁵⁹ . நற்றிணை, பாடல் எண். 206: 5-6.

³⁶⁰ . நற்றிணை, பாடல் எண். 125: 8-10.

³⁶¹ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 238-241.

எனும் சங்கப் பாடல்கள் கதிர் மற்றும் போர் அடிக்கும் முறையினை எவ்வாறு செய்து வந்தனர் என்பதனை விளக்குகிறது. பண்டைத் தமிழனின் பண்பாடு இன்றும் மாறாமல் இருக்கின்றது.

வைக்கோள்போர்

கதிரினை அறுத்து முடித்த பின்பு அடித்து நெல் தனியாகவும் வைக்கோள் தனியாகவும் பிரித்து வைப்பர். சேமித்து வைக்கப்படும் வைக்கோள் கோடை காலத்தில் மாடுகளுக்கு உணவாகப் பயன்படுகிறது. இதனை ஒழுங்கு முறையில் அடுக்கி வைப்பர். மழைக் காலத்திலும் பிற நேரங்களிலும் சேதம் ஏற்படாமல் பாதுகாப்பாக வைப்பதற்காக ஒரு சீரான முறையில் வரிசைப்படுத்தி வைத்திருப்பர். சிலர் பரன் போன்று அமைத்து அதன் மேல் சேமித்து வைக்கின்றனர். இதனை,

“நலத்தகைப் புலத்தி பசைதோய்த்து எடுத்துத்
தலைப்புடைப் போக்கித் தண் கயத்து இட்ட
நீரின் பிரியாப் பருஉத் திரி கடுக்கும்”³⁶² குறு. 330: 1-3.

எனும் சங்கப் பாடல் உணர்த்துகிறது. தற்காலத்திலும் கிராமப் புறங்களில் உள்ள விவசாயம் சார்ந்த மக்கள் மாடு வைத்திருந்தால் வைக்கோள் சேமித்து வைக்கும் வழக்கத்தினைப் பின்பற்றி வருகின்றனர்.

பயிர் காப்பு

எலி, நண்டு, பறவைகள், விலங்குகள், பாம்பு முதலிய ஊர்வனவற்றில் இருந்தும் விளைந்த பயிர்களை காவல் காத்து இருக்கிறார்கள். நிலங்களைச் சுற்றி உயிர் வேலி அமைக்கும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்திருக்கிறது. பரணமைத்து அதன் மேல் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு பறவைகளை விரட்டி இருக்கிறார்கள். புலி உருவம் செய்து அறுவடையாகும் முன் விளை நிலத்தில் வைத்து மிருகங்களை மிரட்சியடையச் செய்திருக்கிறார்கள். கூர்மையான அறிவால் கொண்டு நெற்கதிர்களை அறுத்திருக்கிறார்கள். அடித்து நெல்மணிகளை எடுத்து இருக்கிறார்கள். அப்படியும் விழாத நெல்மணிகளைக் காளைகளை கொண்டும் போரடித்து பிரித்தெடுத்து

³⁶² . குறுந்தொகை பாடல் எண். 330: 1-3.

இருக்கிறார்கள். நெல் அறுவடை செய்யும்போது விதை நெல்லுக்காக அறுவடை செய்து இருக்கிறார்கள். நெல் அறுவடைக்கு செல்லும் முன்பு சங்க கால புலவர்கள் பறை போன்ற இசைக் கருவி மூலம் பேரோசை எழுப்பி விளைந்த நெற்பயிரில் ஒனே கூடு கட்டி வாழும் பறவை இனங்களை விரட்டி இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி நற்றிணைப் பாடல்கள் வாயிலாக,

"வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ

பழனப் புல் புள் இரிய"³⁶³ நற். 350.

எனச் சங்கப் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

நன்செய் புன்செய் பாகுபாடு

நன்செய் நிலத்தில் நெல்லை இருவருமாக பயிரிடலாம். ஒன்று நெல் விதைப்பு மற்றது நாற்றங்காலில் நாற்று பாவி செய்தலாகும். அது வளர்ந்தபின் வயலில் நடவு செய்வர். இந்த இரு விதமான வேளாண்மை மரபுகளும் சங்க காலத்திலிருந்து இருக்கின்றன. பயிர் நிலத்தை நன்செய், புன்செய் என்றும் பிரித்துக் கொண்டு சங்ககால மக்கள் வேளாண்மை செய்து இருக்கிறார்கள். நன்செய் நிலத்தில் நெல் அறுவடை செய்யும் முன் உளுந்து அல்லது பயிறு விதைக்கும் மரபும் அன்றே இருந்திருக்கிறது. "அரிகால் பெரும்பயறு நிறைக்கும்"³⁶⁴ என்ற ஐந்நூற்று பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது.

இசைத் தமிழ் வளர்த்த வேளாண்மை

வேளாண்மை காலத்தில் மருதநில மக்கள் உறங்கும் பொழுது ஏர் மங்கலம் பாடும் மரபு பலன் தமிழர்களிடம் இருந்திருக்கிறது. உழவுத் தொழிலின் ஒவ்வொரு படிநிலையிலும் உழைப்பாளர்கள் பற்பல பாடல்களைப் பாடி மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் காட்டுபாடு பாடல்களும் சங்க காலம் தொடரே உலகத்தோடு ஒட்டி உறவாடி வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. விளைந்த நெல்லை நெடுங்கோடு என்ற கூட்டிற்குள் போட்டுப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இச்செய்தியினை நற்றிணை, "விண்டுப் புரையும் புணர் நிலை நெடும் கூடு"³⁶⁵ என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரியை சுட்டுவதன் மூலம்

³⁶³ . நற்றிணை, பாடல் எண். . 350.

³⁶⁴ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். 47-3.

³⁶⁵ . நற்றிணை, பாடல் எண். 26-3.

நெல்மணிகளை பாதுகாக்கும் உத்திகளையும் மருதத்திணை மக்கள் அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். இக்கூற்றின் வாயிலாக பருவ நிலை மாற்றங்கள் ஏற்படும் பொழுது அவை சேதம் அடையாமல் இருப்பதற்கான அறிவியல் உள்ளடக்கிய கூறுகளை வெளிப்படுத்தி இருக்கிறது.

கால்நடை வளர்ப்பு

சங்ககால உழவர்கள் கால்நடைகளையும் வளர்த்திருக்கிறார்கள். கால்நடை வளர்ப்பை விவசாய பணியோடு ஒரு உப தொழிலாகும் செய்திருக்கிறார்கள். உழவுத் தொழிலின் மூலம் கிடைக்கும் வைக்கோல் மாடுகளுக்கு தீவனமாக பயன்படுகிறது. அவற்றோடு மாட்டுச்சாணம் வயலுக்கு உரமாகவும் பயன்படுத்தப் படுகிறது. “வலம்பட நடக்கும் வலி பூண் எருது”³⁶⁶ என்ற சங்க இலக்கிய வரிகள் சிறுபாணாற்றுப்படை வழியாக புலப்படுத்துகிறது.

“கடுஞ்சுரை நல் ஆன்”³⁶⁷ குறுந்.132 - 4.

என குறுந்தொகையும்,

“தட மருப்பு எருமை மட்டைக் குழவி

தூண் தொலும் யாத்த காண்தகு நல் இல்,”³⁶⁸ நற்.120. 1 - 2.

என நற்றிணைப் பாடலும்,

“நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நால் செவிக்

கிடாய்”³⁶⁹ அகம். 156.

என அகநானூறு பேசுவதன் வாயிலாகவும் சங்ககாலப் புலவர் பெருமக்கள் சாலைகளையும் எருதுகளையும் பசுக்களையும் ஆடுகளையும் வளர்த்து இருக்கிறார்கள் என தெளிவான சான்றுகளையும் உறுதி செய்கிறது.

வேளாண் கருவிகள்

குளத்திலிருந்து கிணற்றில் இருந்து நீர் இரைப்போர் ஏற்றம் போன்ற கருவிகளை சங்ககாலத்தில் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். இக்கருவிகள்

³⁶⁶ . சிறுபாணாற்றுப்படை 189-90.

³⁶⁷ . குறுந்தொகை, பாடல் எண். 132 - 4

³⁶⁸ . நற்றிணை, பாடல் எண். 120. 1 - 2.

³⁶⁹ . அகநானூறு, பாடல் எண். 156.

கமலை, பல்லவட்டி போன்ற பித்தநீர் இறக்கும் கருவிகளை ஒத்தவை ஆகும். இக்கருவியில் உருளையின் தத்துவமும் புவியீர்ப்பு விசையை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. காற்றின் அழுத்தம் மாற்றம் போன்ற அறிவியல் தத்துவங்களும் கருவிகளில் உள்ளது. இதன் அடிப்படையிலேயே சங்க காலம் தொடங்கி மருதநில மக்கள் கையாளப் பெற்று வந்துள்ளனர். உழவுக் கருவிகளை சங்ககால உள்ளவர்கள் அறிவியல்பூர்வமாக தயாரித்து பயன்படுத்தி இருக்கிறார்கள். புஞ்சை நிலத்தில் உள்ள பயன்படுத்திய கலப்பையை நாஞ்சில் என்று அழைத்திருக்கிறார்கள்.

கலப்பை

நிலத்தை உழுவதற்குக் கலப்பை என்ற உழவு கருவியைப் பழந்தமிழர் பயன்படுத்தினர்; இன்றும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இது உழவர் நிலத்தைப் பண்படுத்த உபயோகிக்கும் கருவி. இது நிலத்திலுள்ள உறுதியாகிய மண்ணினைக் கீழ் மேலாகக் கலப்பது என்று விளக்குகிறது. இக்கலப்பையின் அடிப்பகுதி – நிலத்தைக் கிளரும் பகுதி கொழு எனப்படும். இச்சொல்,

“..... நாஞ்சில்

உடுப்பு முகமுழுக்கொழு மூழ்க ஊன்றி”³⁷⁰

பெரும்பாண். 199-200.

“கொழுவல்சி”³⁷¹ மதுரைக்காஞ்சி 141.

“நாஞ்சில் ஆடிய கொழுவழி மருங்கின்”³⁷² பதிற்றுப்பத்து 58: 17. என்று பயின்று வந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. இக்கலப்பையினால் மிகக் கடினமாக உள்ள நிலப்பகுதியை உழுவதில் இடையூறு ஏற்பட்டது. எனவே, கொழுவுடன் கூடிய ஏர்க்கலப்பையைப் பழந்தமிழர் பயன்படுத்தியுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

³⁷⁰ . பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 199-200.

³⁷¹ . மதுரைக்காஞ்சி, பாடல் எண். 141.

³⁷² . பதிற்றுப்பத்து, பாடல் எண். 58: 17.

மரக்கால்

ஐங்குறு இலக்கியத்தில் ஓரம்போகியார் இயற்றிய மருதத்திணை பற்றிய நூறு பாடல்களில் புலவிப் பத்து செய்யுளில் மரக்கால் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றது.

"அம்பணத்து அண்ண யாமே ஏறி,
செம்பின் அண்ண பார்ப்புப் பல துஞ்சம்
யாணர் ஊர நின்னினும்

பாணன் பொய்யன் பல சூளினனே"³⁷³ ஐங்குறு நூறு. 43.

மரக்காலை ஒத்த ஆமையின் முதுகில் செம்பினை போன்ற செந்நிறம் வாய்ந்த அதன் புகழ்வதற்கு இடமான நாளும் புது வருவாய் உடைய ஊரின் தலைவனே இங்கே பொய்யன் எனின் உனக்கும் துணைபோகும் எனினும் பொய்ச் சூள் செய்வதில் வல்லவன் ஆவான். நெல் முதலிய கூளங்களை அளக்க உதவும் வடிவினை ஒத்தது ஆகும். இப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ள நெல் போன்ற தானியங்களை அளக்க உதவும் மரக்கால் என்ற முகத்தல் அளவை கருவி என்றும் அவர்களிடையே சில பகுதிகளில் புழக்கத்தில் உள்ளது. அக்காலத்தில் மரத்தால் செய்யப்பட்டு இருக்கலாம். அதனால் அது மரக்கால் என்று அழைக்கப்பட்டு இருக்கலாம். ஆனால் இன்று உலகத்தில் மக்கள் பெரும்பாலும் உலகத்தில் செய்யப்பட்டதாக உள்ளது. அக்காலத்தில் ஒரு மரக்கால் என்பது எட்டுப்படி தானியம் கொண்ட அளவு ஆகும். ஆனால் இன்றைய காலகட்டத்தில் மக்களின் அளவு ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் வேறுபடுகிறது. அதாவது ஒரு சில பகுதிகளில் அதே எட்டுப் படியாகவும் வேறு சில பகுதிகளில் நான்கு படியாகவும் இரண்டு படியாகவும் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. படி என்பது அக்கால அளவிடுமுறை ஆகும்.

தமிழர்கள் தம் வீடுகளில் சமையலுக்குத் தேவையான தானியங்களை அளக்கப்படி பயன்படுத்தப்படுகிறது. நிறுத்தல் அளவை விட இவ்வகை முகத்தல் அளவைகள் மக்களுக்கு குறிப்பாக பெண்களுக்கு பயன்படுத்த எளிதாக இருப்பதனால் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வழக்கத்தில் உள்ளவை என்றும் தொடர்ந்து வருகின்றது.

³⁷³ . ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். 43.

கரும்புத்தொழில்

கரும்புச்சாகுபடி உலகமெங்கும் செய்ய நாடுகளில் நடைபெற்று வருகிறது. சங்க காலத்திலேயே கரும்பு பயிரிடப்பட்டு வந்துள்ளது. கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவரான அதியமான்நெடுமான்அஞ்சியின் முன்னோர்களால் ஒருவன் கடல் கடந்த நாடு ஒன்றில் இருந்து கரும்பைக் கொண்டு வந்த தமிழ்நாட்டில் பயிரிடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தான் என்று புறநானூறு கூறுகிறது.

“அமரர்ப் பேணியும், ஆவுதி அருத்தியும்,

அரும்பெறல் மரபின் கரும்பு இவண் தந்தும்,

நீர்அக இருக்கை ஆழி சூட்டிய

தொன்னிலை மரபின் நின் முன்னோர் போல,”³⁷⁴ புறநா.பா. 99.

வழிபடும் வேள்வி வளர்ப்போர்க்கு வேள்வியில் உணவு அளித்தனர். கரும்புப் பயிரை இந்த நிலத்துக்குக் கொண்டுவந்தனர். நீர் சூழ்ந்த நில உலகில் ஆட்சிச் சக்கரத்தை உருட்டினர். நீ அவர்களைப் போல அரசுத் தாயத்தைப் பெற்றிருக்கிறாய் என்றும்,

"அந்தரத்து

அரும்பெறல் அமிழ்த மன்ன

கரும்புஇவண் தந்தோன் பெரும்பிறங் கடையே.”³⁷⁵(பு:392)

கடலுக்கப்பால் உள்ள நாட்டினின்றும் அமிர்தம் போன்ற கரும்பல சிற்றலாட்டுக்குக் கொண்டு வந்த தனது வழிதோற்றல் என்றும் புறநானூறு கூறுகிறது. கரும்பை அரைத்துச் சங்க காலத்தில் செய்யப்பட்டுள்ளன. கரும்புச்சாற்றில் இருந்து வெல்லக் கட்டி சர்க்கரை, கற்கண்டு முதலியனவும் செய்யப்பட்டுள்ளன.

“மழை விளையாடும் கழை வளரடுக்கத்து

அணங்குடை யாளி தாக்கலிற் பலவுடன்

கணஞ்சால் வேழம் கதழ் அற்றா அங்கு

எந்திரஞ் சிலைக்கும் துஞ்சாக் கம்பலை

விசயம் அடுஉம் புகைசூழ் ஆலை தொறும்

கரும்பின் தீஞ்சாறு விரும்பினர் மிசைமின்”³⁷⁶(பெரும்:257-262)

³⁷⁴ . புறநானூறு, பாடல் எண். 99.

³⁷⁵ . புறநானூறு, பாடல் எண். 392.

யாளி தாக்கியதால் யானைக் கூட்டம் அச்சமுற்றுப் பெறுவது போலக் கரும்பு அரைக்கும் இயந்திரங்கள் இரைச்சலாய் இருக்கின்றன. இயந்திரங்களால் பிழியப்பட்ட கரும்புச்சாற்றை மிகுதியாகக் குடித்து, பின் ஆலைகளில் காய்ச்சிக் கட்டியிருகச் செய்த வெல்லக்கட்டியை மிகுதியாகத் திண்பீர்களாக என்றும், தொண்டைமான் இளந்திரையாரிடம் பரிசில் பெற்று மீண்டு வந்த பாணன் ஒருவனிடம் பரிசில் பெறச் செல்லும் மற்றொரு பாணனிடம் கூறினான் என்று பெரும்பாணற்றுப்படை கூறுகிறது. பட்டினப்பாலை,

“வான்பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா

மலைத்தலையை கடற்காவிரி

புனல்பரந்து பொன் கொழிக்கும்

விளைவாறா வயன் கழனிக்

கார்க்கரும்பின் கமழாலைத்

தீத் தெருவிற்கவின் வாடி

நீர்ச் செறுவான் நீலர் நெய்தல்

பூச்சாம்பும்”³⁷⁷

(பட்டின:1-8)

காவிரியாறு நீர்பரந்து கரையிலே பொன்னை தேடுகின்ற சோழநாட்டில் விளைதல் தொழில் மாறாத அகற்சியையுடைய கழனியிடத்தில் பசிய கரும்பின் னமமும் புகை அழுகின்ற தொட்டிலில் நெருப்பிற்புகை சுடுகையினாலே நீரையுடத்தாயே செயின் கண் நின்ற நீண்ட செகிழத்த்ரு அழகு கெட்டு வாழும் என்று பட்டினப்பாலை கூறுகிறது.

“கரும்புன் எந்திரட்சிலைப்பின் அயலது

இருஞ்சுவல் வாளை பிறமும் ஆங்கினை

தண்பணை”³⁷⁸

(புற:322)

கரும்பு சூட்டும் ஆலை ஒலிக்குமாயின் அயர்த்தாகிய நீர்நிலையில் உள்ள பெரிய பிடரியையுடைய வாளை மீன்கள் துள்ளிப் பாயும் அழகிய இடத்தையுடைய குறியற்ற மருத நிலத்து ஊர் என்று நீர்வளம் மிக்க மருத நிலத்தில் கரும்பு விளைவிக்கப்பட்டதுடன் ஆலைகளில் கரும்பு அரைக்கப்பட்ட செய்தியையும் புறம் கூறுகிறது.

³⁷⁶ .பெரும்பாணற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 257-262.

³⁷⁷ . பட்டினப்பாலை, பாடல் வரிகள். 1-8.

³⁷⁸ . புறநானூறு, பாடல் எண். 322.

“கரும்பின் எந்திரம் களிற்றொரு பளிறும்”³⁷⁹ ஐங்.பா.55

என்று கரும்பு ஆலையில் இட்டு அறைக்கப்பட்டமைப் பற்றியும் அரைக்கும் இயந்திரங்கள் களிற்றின் பிளிறல் போல ஒலியேழுப்பின் என்றும் ஐங்குறுநாறு கூறுகிறது.

மருதத் திணையில் நீர்வளம், நிலவளம், இயற்கைவளம், வேளாண்மைவளம், செல்வவளம் ஆகியவை மிகுந்து இருந்து உள்ளன. இதன் காரணமாக மருதநிலம் பொருளாதார வளர்ச்சியில் மிக உன்னதமான நிலையை எட்டி இருந்தன. ஆகையால்தான் அக்காலத்தில் உழவுத் தொழில் பிரதானமாக காணப்பட்டு இருந்தாலும் உழவுத் தொழிலோடு தொடர்புடைய சார்பு தொழில்களான கரும்பிலிருந்து சர்க்கரை எடுத்தல், தென்னையிலிருந்து நாரெடுத்து கயிறு திரித்தல் ஆகியவை மருத நிலத்தில் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

³⁷⁹ . ஐங்குறுநாறு, பாடல் எண். 55.

தொகுப்புரை

வேளாண்மையில் பயிர் செய்யும் முறைகள், பயிர் செய்யும் முன் நிலத்தை உழுது பயன்படுத்தும் முறையும், உழுத நிலத்தில் பயிர்செய்து நீர் பாய்ச்சி முறையும், முளைத்த பயிரின் இடையே காணப்படும் களைகளை அகற்ற முறையும், வளரும் பயிர்களுக்கு உரமிடும் முறையும், விளைந்த நெல்லுக்கு வசூலுக்காக வேலி அமைத்து காவல் காக்கும் முறையும், அறுவடை செய்த மக்களை பாதுகாக்கும் முறையும் ஏழை எளியவர்களுக்கு வழங்குகின்ற தன்மையும் மருதத்தினை மக்களின் வேளாண்மை முறையின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

மண்ணின் வகை தெரிந்து அதற்கு ஏற்றவாறு அம் மண்ணில் பயிர் செய்திருக்கிறார்கள். கோடைக்காலத்தில் நீர் நிலைகளின் மூலம் நீர் தேக்கத்தில் இருந்து. அதைப் பயன்படுத்தி மகசூல் செய்திருக்கிறார்கள். வேளாண்மையின் மேன்மையை உணர்ந்து அதை அறிவியல் பூர்வமாக செய்திருக்கிறார்கள் வேளாண் கருவிகளை உருவாக்கி அதை தேவைக்கு ஏற்ப பயன்படுத்தி இருக்கிறார்கள்.

நீர் மேலாண்மை குறித்த தொழில்நுட்ப அறிவு சங்க காலத்தில் அவர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது. மருத நிலத்தில் நெல் வேளாண்மை மட்டுமில்லாது ஏனைய வேளாண்மைகளும் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன. ஆனால் வேளாண்மையே பெருமளவில் பயிரிடப்பட்டு இருந்திருக்கின்றது. உழவர்களின் தோற்றமும் நெல் வேளாண்மையிலிருந்து தொடங்கியிருக்கின்றன. ஆகையால்தான் உழவர் குடிமக்களின் குலத்தொழிலாக நெல் வேளாண்மை இருந்து வருகிறது.

வேளாண்மையை அடிப்படையாய் கொண்டிருந்த மருத நிலச் சமூகம் வேளாண்மை வளர்ச்சியால் அரசு நிறுவனமாயதாலுக்கு தூண்டுகொளாய் அமைந்தன. இவ்வாறான வேளாண்மை பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது. மருதத் திணைப் பாடல்களில் பாடுபொருள் உழவுத் தொழிலை மையமிட்டு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. நெல் வேளாண்மை குறித்த அனைத்து செய்திகளும் பதிவாகியிருக்கின்றன. மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த பழந்தமிழர்கள் உழவுத் தொழிலை திட்டமிட்டு நெல் வேளாண்மையை சிறப்பாக செய்திருக்கின்றனர்.

வேளாண் தொழிலில் ஈடுபட்ட மருதத்திணை மக்களின் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்த அவர்களின் வேளாண்மைச் செய்முறைகள் என்பது முக்கிய உருவாக்கம் வருகிறது. உலகப் பொதுமறை தந்த வான்புகழ் வள்ளுவர், 'சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது உலகம்' என உழவுத் தொழிலை முன்மொழிந்துள்ளார். இன்றைக்கு வேளாண் தொழில்நுட்பம் என்பது ரசாயனக் கலவைகளின் அடிப்படையில் வளர்ந்து இருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வேளாண்மை முறையையே பயன்படுத்தினார்கள். அதற்கு மருதத்திணை மக்களின் வேளாண்மை சான்று பகர்கின்றது. தங்கள் கிராமங்களில் கிடைக்கின்ற அந்த மண்ணிற்கு ஏற்ற விதைகளையே உளுந்து சாகுபடியில் பயிர்களாக விளைவித்தார்கள். அதுவே அவர்களுக்கு செல்வச் செழிப்பை உருவாக்கியது. மாறாக அந்த மண்ணிற்கு வளர்ச்சியடையாத விதைகளை தொழில்நுட்பம் என்ற பெயரில் மண் வளத்தை சிதைக்கின்ற விவசாயத்தை அவர்கள் செய்யவில்லை. அவர்கள் மரபுவழி வேளாண்மை முறையை செய்தனர். சங்ககால இலக்கியங்கள் குறிப்பாக ஐந்திணைகள் பற்றி பேசுகின்ற ஐங்குறுநாறு முதன்மை பெறுகின்றது சங்க இலக்கியத்தில் மரபுவழி வேளாண்மை செய்யும் முறைகள் இன்று வரை காணப்படுகின்றன.

இவ்வியலின் வாயிலாகத் தமிழர்களின் மரபுசார் உழவுத் தொழிலை நன்கு விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது. பழந்தமிழரின் வேளாண்மைச் சிந்தனைகள் இன்றைய அறிவியல் சிந்தனைக்குப் படிக்கற்களாக இருந்துள்ளமை விளங்குகிறது. மேலும், பழந்தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த திணை சார்ந்த உழவுத் தொழிலையே செய்து வந்தனர் என்பது புலப்படுத்துகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

263. Goodenough P.167.
264. ஓ. முத்தையா, தமிழரின் மரபு அறிவு, ப. 41.
265. சிவசுப்பிரமணியன் ஆ., அடிமை முறையும் தமிழகமும், ப. 28.
266. தொல்காப்பியம். செ.1009:7-8
267. புறநானூறு, பாடல் எண். 169:3-5.
268. புறநானூறு, பாடல் எண். 7.
269. புறநானூறு, பாடல் எண். 18:18 - 30.
270. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 272-274.
271. தொல்காப்பியம். மரபு. செ.84.
272. மறைமலை அடிகள், வேளாண் நாகரிகம், ப. 3.
273. திருக்குறள், 1032.
274. திருக்குறள், 1033.
275. அகநானூறு பாடல் எண். 276.
276. புறநானூறு, பாடல் எண். 18 - 21.
277. புறநானூறு, பாடல் எண். 18 : 21-23.
278. நற்றிணை, பாடல் எண். 44, :9-11.
279. வி. பெருமாள் சாமி, சங்க காலத் தமிழகத்தின் சமூக நிலை, ப. 88.
280. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். வேட்: 3.
281. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். வேட்: 4.
282. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். கள : 27.
283. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். கள. 30.
284. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். புல:48.
285. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். புல:49.
286. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். தோ.கூ.ப.58.
287. அகநானூறு பாடல் எண். பா. 6.
288. அகநானூறு பாடல் எண். பா. 106.

289. அகநானூறு பாடல் எண். பா. 176.
290. அகநானூறு பாடல் எண். . பா. 286.
291. முனைவர் ஒ.முத்தையா, தமிழரின் மரபு அறிவு, ப. 49.
292. முனைவர் ஒ.முத்தையா, தமிழரின் மரபு அறிவு, ப. 49.
293. ஞா.தேவநேயப்பாவாணர், பழந்தமிழாட்சி, ப.130.
294. ஞா.தேவநேயப்பாவாணர், பழந்தமிழாட்சி, பக்.98.99.
295. ஞா.தேவநேயப்பாவாணர், பழந்தமிழாட்சி, ப. 100.
296. வானமாமலை நா, தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், ப. 33.
297. சி,சேதுராமன், பழமொழிகளில் வேளாண்மைச் செய்திகள், ப. 26.
298. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 198-200.
299. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 193.-194.
300. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 223.
301. புறநானூறு, பாடல் எண். 42:18.
302. அகநானூறு பாடல் எண். 84:12-13.
303. அகநானூறு பாடல் எண். 91:14.
304. அகநானூறு பாடல் எண். 91:14.
305. நெடுநல்வாடை பாடல் வரிகள். 3-5.
306. திருக்குறள். 1037.
307. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 196.
308. அகநானூறு பாடல் எண். 26:23-25.
309. நற்றிணை, பாடல் எண். 40:6-7.
310. நற்றிணை, பாடல் எண். 210:1-2.
311. குறுந்தொகை 131:4-5.
312. பொருநராற்றுப்படை. 117.
313. அகநானூறு பாடல் எண். 194:4-5.
314. அகநானூறு பாடல் எண். 41.

315. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 210-211.
316. நற்றிணை, பாடல் எண். பா. 210.
317. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். பா.3.
318. நற்றிணை, பாடல் எண். பா. 210.
319. பதிற்றுப்பத்து, பா.76.
320. குறுந்தொகை, பா. 155.
321. அகநானூறு பாடல் எண். பா. 216.
322. நற்றிணை, பாடல் எண். 209: 2-3.
323. நற்றிணை, பாடல் எண். 194: 4-5.
324. புறநானூறு, பாடல் எண். 137: 5-6.
325. பரிபாடல். பாடல் எண். 7:35.
326. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 198.
327. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 196.
328. நற்றிணை, பாடல் எண். 60.
329. திருக்குறள். 1033.
330. நற்றிணை, பாடல் எண். 60.
331. நற்றிணை, பாடல் எண். 60.
332. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 212.
333. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 212.
334. நற்றிணை, பாடல் எண். பா. 60.
335. அகநானூறு பாடல் எண். 346: 5-10.
336. பதிற்றுப்பத்து. பாடல் எண். 13.
337. நற்றிணை, பாடல் எண். 343: 3.
338. அகநானூறு பாடல் எண். அகநானூறு பாடல் எண். 165: 4.
339. பதிற்றுப்பத்து பாடல் எண். 13: 17.
340. மலைபடுகடாம், பாடல் எண். 531

341. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 154
342. ஓளவையார், மூதுரை, ப. 19.
343. அகநானூறு பாடல் எண். பா. 194:9.
344. மலைபடுகடாம், பாடல் எண். 471.
345. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 237-238
346. அகநானூறு பாடல் எண். 366: 2-3.
347. அகநானூறு பாடல் எண். 84: 11-13.
348. அகநானூறு பாடல் எண். பா. 84.
349. புறநானூறு, பாடல் எண். 353.
350. அகநானூறு பாடல் எண். பா. 66.
351. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 244-246.
352. அகநானூறு பாடல் எண். பா. 36.
353. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 238-241.
354. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். பா.29.
355. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். பா.47.
356. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். பா.246.
357. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். பா.282.
358. நற்றிணை, பாடல் எண். 134. 4-5.
359. நற்றிணை, பாடல் எண். 206: 5-6.
360. நற்றிணை, பாடல் எண். 125: 8-10.
361. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 238-241.
362. குறுந்தொகை பாடல் எண். 330: 1-3.
363. நற்றிணை, பாடல் எண். . 350.
364. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். 47-3.
365. நற்றிணை, பாடல் எண். 26-3.
366. சிறுபாணாற்றுப்படை 189-90.

367. குறுந்தொகை, பாடல் எண். 132 - 4
368. நற்றிணை, பாடல் எண். 120. 1 - 2.
369. அகநானூறு, பாடல் எண். 156.
370. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 199-200.
371. மதுரைக்காஞ்சி, பாடல் எண். 141.
372. பதிற்றுப்பத்து, பாடல் எண். 58: 17.
373. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். 43.
374. புறநானூறு, பாடல் எண். 99.
375. புறநானூறு, பாடல் எண். 392.
376. பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள். 257-262.
377. பட்டினப்பாலை, பாடல் வரிகள். 1-8.
378. புறநானூறு, பாடல் எண். 322.
379. ஐங்குறுநூறு, பாடல் எண். 55.

முடிவுரை

முடிவுரை

சங்க இலக்கியம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து திணைகளாக வகைப் படுத்தப்பட்டவை ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் 'திணை' என்பதற்கு ஒழுக்கம் என்ற பொருண்மையில் பொருள் ஆக்கம் பெறுகிறது. மருத நிலம் மக்களால் பண்பட்ட வயலும், வயல் சார்ந்த இயற்கை பெருவளம் நிறைந்தது ஆகும்.

மருத நில மக்கள் சங்ககாலம் முதற்கொண்டு தங்களுடைய தேவைகளை பூர்த்தி செய்து கொண்டனர். மீதமுள்ளவற்றை அருகில் வாழும் பிற நிலமக்களுக்குப் பண்டமாற்றாகவும், தானமாகவும் கொடுத்தார்கள். மருத நில மக்களின் இச்செயலால் பிற நிலத்து மக்களுக்களின் மதிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். மருத நில மக்கள் பருவத்தின் காரணமாக நெல் மட்டும் அல்லாது வேறு பயிர்களையும் வேளாண்மை செய்திருக்கிறார்கள்.

நிலத்தை வன்புலம், மென்புலம் என்று கட்டமைத்தனர். முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை ஆகியவற்றை வன்புலம் என்றும், மருதம், நெய்தல் ஆகியவற்றை மென்புலம் என்றும் அழைத்தனர். இந்நிலங்கள் பரந்துபட்ட உலகிப் பகுதியாகும். உணர்வுகளும் வன இயல்புகளும் நிலத்தை ஒட்டியே அமைவதை உணர்வுக்கும் பின்புலச் சூழலுக்கும் பரம இயைபு அமைவதால் உணர்வை நிலப் பெயரால் சுட்டும் மரபு இணைகின்றது. இவ்வாறு பல செயல்பாடுகளின் களமாக இருப்பதால் நிலமானது முதல் பொருளில் முதலாவதாக இருக்கின்றது.

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற மலர்களின் பெயர்களால் வழங்கப்படுவன என்றும், நாளடைவில் அவற்றில் வழங்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் அப்பெயர்கள் வழங்களாயின என்றும் கருதுவர், இளம்பூரணர். ஆனால் நச்சினார்கினியர் முதலில் ஒழுக்கத்திற்கே அப்பெயர்கள் அமைந்தன என்று கூறுவர் எனும் கருத்தும் உள்ளது.

திணைக்கோட்பாடு இலக்கியங்கள் என்று சுத்தப்படும் சங்கப் பாக்கள் நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடப்பட்டவை. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து நிலைகளும் தனித்தனியான ஒழுக்கம் வரையறை செய்யப்பட்டன. உணர்தல், இருத்தல், ஊடல்,

இரங்கல், பிரிதல் என்னும் ஐந்து அடிப்படையில் பிற பொருள்கள் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தன. மருதத்திணைக்காண வரையறையைத் தொல்காப்பியம், நம்பி அகப்பொருள், மாறன் அகப்பொருள், தொன்னூல் விளக்கம், பிரபந்த தீபிகை, முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போன்ற இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன. இலக்கண நூல்களும் மருதத்திணையின் முழுக் கட்டமைப்பைக் கூறுகின்றன. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் முதல், கரு, உரி என்ற பொருள்களையும் பல்வேறு கூறுகளையும் கொண்டு அமைந்து இருக்கின்றன. மருதத் திணையில் முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருளும் அப்பொருளுக்கு உள்ளடக்கிய பல கூறுகளைக் கொண்டுள்ளவை ஆகும்.

வயலும் வயல் சார்ந்தவை மருதமாகும். இவ்வயல் பகுதி நாட்டின் நலவாழ்வைக் நிலவும் பகுதியாகும். இங்கும் பல பொருள்களைக் கொண்ட நிலக்கூறுகள் இடம் பெறுகின்றன. இம்மருதத்தின் வயல் எனச் சொல்லப்படாமல் இவ்வயற்பகுதிற்சூரிய மருத்திற்கு மேல் நிலமாக விளங்கப்பெற்ற முல்லைச்சார்பும், கீழ் நிலமாக விளங்கப்பெற்ற நெய்தல் சார்பும் சார்பிடங்களாக அமைந்து மூவிடக் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் மருதத் திணைக்கு மொத்தம் 254 பாடல்கள் உள்ளன. மருதத் திணைப் பாடல்களில் முக்கிய பாடுபொருள் உழவுத் தொழிலும் ஒழுக்கமும் ஆகும். பண்டைய தமிழ் மக்களின் உணவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதில் மருத நில மக்களுக்கு பெரும் பங்கு உண்டு. மருத நிலத்தில் காணப்படும் வளங்கள் உழவர்களின் வாழ்வியல், உழவுத்தொழில், உழவுத் தொழிலில் மேற்கொண்டு நுட்பங்கள், உழவர்கள் விளைவிக்கப்பட்ட பயிர்கள் போன்றவை மருதத் திணைப் பாடல்களில் பாடுபொருளின் வழியாகப் பருவங்களை உணர்த்தும் செய்தியை அறிய முடிகிறது.

ஐந்து நிலத்திற்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றை தனித்தனியே நூற்பாவில் கூறியது போல் மருதத் திணைக்கு உரிய முதல், கரு, உரி ஆகிய மூன்றையும் ஒப்பீடு செய்ய ஒப்பீட்டுமுறை அணுகுமுறையின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஐந்நிலங்களில் வாழும் மக்கள் தனி நிலை ஆதாரங்கள் கொண்டு வாழ்க்கை நிலையை கொண்டுள்ளதால் அவர்களது பண்பாடானது பாகுபடுத்தப்பட்டது. அந்த வகையில் வேளாண்மைத் தொழிலைக் கொண்டுள்ள மருத நிலத்தவர்களுக்கென தனி பண்பாடானது இருந்து வருகிறது. இந்தப் பண்பாடானது மண்ணிற்கு ஏற்பவும் பருவ நிலைக்கு ஏற்பவும் அமைந்துள்ளது. சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் செம்மார்ந்த பண்பாட்டையும் அறிவியல் சார்ந்த நாகரிகத்தையும் உடையவர்களாக விளங்கினார்கள்.

உலக மொழிகளில் இலக்கணச் செறிவு, இலக்கியச் செழுமையும் வாய்ந்த மொழி நம் தாய் மொழி ஆகும். தாய்மொழியில் பண்பட்ட சிந்தனைகளும் செம்மார்ந்த பண்புகளையும் கொண்டு தமிழ் மொழியில் தமிழரின் பண்பாட்டுக் கூறுகள் மிகவும் பொதிந்துள்ளன. மனிதனை விலங்கிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது பண்பாடு ஆகும். இப்பண்பாடு தனது காலத்திற்குக் காலம் நாட்டுக்கு நாடு, இனத்துக்கு இனம் வேறுபட்டு நிற்கிறது. ஒரு நாட்டினது பெருமையை உணர்த்துகின்ற வகையில் மூல காரணியாக இருப்பது அங்கு வாழும் மக்களின் பண்பாடு ஆகும்.

மக்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கைப் பின்புலத்தில் இல்லங்களும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என வாழ்ந்த மக்களின் இல்ல சிறப்புகளும் சில அமைப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பம்சம் கொண்டதாகும். மருதம் நீரும் பசுமையான வயல்களும் தோட்டங்களும் தோப்புகளும் சோலைகளும் நிறைந்துள்ள அழகிய அமைப்புகளை கொண்டவை மருதம் ஆகும். பழந்தமிழரின் வழிபாட்டு முறையில் வாழ்வியல் சார் பல்வேறு முறைகளையும் பின்பற்றியுள்ளனர். மருதநிலம் நாகரிகத்தின் அடிப்படைத் தொடக்கம் ஆகும். மனித வாழ்வியலில் மருதநில மக்களே உழைக்கிற நேரம் போல ஓய்வுக்கான நேரத்தையும் உள்ளடக்கிய வாழ்வியலை கொண்டவர்கள்.

மனித வாழ்வியலில் மருதநில மக்கள் பண்பாட்டின் உட்கூறுகள், ஐவகை நிலங்களின் இல்ல சிறப்புகள், உணவு, ஆடை, அணிகலன், இருப்பிடங்கள், விளையாட்டுகள், விழாக்கள் காட்டும் பண்பாடு, வழிபாடு காட்டும் பண்பாடு, பழக்க வழக்கம், திருமணம், நம்பிக்கைகள், புழங்கு பொருள் பண்பாடு என மருதத்திணைப் பாடல்களை விளக்க விளக்கமுறை

அணுகுமுறையும், உரிய இடங்களில் ஒப்பீடு செய்ய ஒப்பீட்டுமுறை அணுகுமுறையும், சமூகவியல் அணுகுமுறையும் வழியாகப் பண்பாட்டு மரபுகள் வெளிப்படுத்தியதை உறுதி செய்யமுடிகிறது.

சங்க காலச் சமூகம் நிலத்தையும் நிலம் இசைந்த தொழிலையும் மேற்கொண்டது. சங்க காலத்து மக்கள் கூட்டங்கூட்டமாக வாழ்ந்தனர். அவர்களிடம் சமகோட்டுப் பிரிவில் வேறுபாடிருந்தது. இவர்களுள் வேற்றுநிலப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள் மேய்த்தல் தொழிலை முக்கியமாகவும் கடற்கரையில் வாழ்ந்தவர்கள் மீன் பிடிப்பதை முக்கியமாகவும் நம்பி வாழ்ந்தனர். ஆற்றுப்படுகையில் நெற்பயிர் முதலிடம் பெற்றது. கூட்டத்தின் தலைவன் கோ எனப்பட்டனர். அவர்கள் கூட்டத்தினரைப் பேணிக் காத்தனர்.

கல்வியிலும் அறிவிலும் அறத்திலும் நாட்டம் காட்டியவர்களிடம் செம்மையைக் கண்டனர். ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் அரசர்களையும் அறிஞர்களையும் உயர்வானவர்களாக வைத்திருந்தனர். ஏனையோரை உழைக்கும் சாமானியர்களைக் கொண்டனர். இந்தப் பிரிவில் பலர் இருந்தாலும் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உழவர்களும், வணிகர்களும் முக்கியமானவர்களைக் விளங்கினர். இந்த முறை தமிழகத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கு பகுதிகளிலும் ஒரே விதமாக இருந்ததில்லை. இம்முறையை நால்வருக்கும் உரித்து என்றனர். மலைநாட்டுக் குறவர்களில் வேத்தனும், அறிவர்களும் உழைக்கும் சாமானியர்களும் இருந்தனர். நெய்தல் நிலத்திலும் இந்த அமைப்பிருந்தது. மேன்மை செய்வதற்கென ஒரு வகுப்பினர் இல்லை. அனைவரும் போர்க் காலங்களில் ஆயுதமேந்தி போரிட்டனர். சமயப்பணிக்கென இனம் தனியாக இல்லை.

மருத நிலப் பகுதி உற்பத்தியுடன் நில்லாது சமூகச் செயல்பாட்டிற்கு மூலமாகச் செயல்பட்டது. மேலும், உபரி உற்பத்திப் பெருகியபோது ஏற்பட்ட பண்டமாற்று முறையில் பெரும்பாலானவை மருத நிலப்பகுதியை மையமாகக் கொண்டு நிகழ்ந்தமைக்கு ஏராளமான சங்கப் பாடல்களும் சான்றாகின்றன. அவற்றுள் முல்லை நிலத்திருந்து வந்தவர்கள் தயிரையும் மோரையும் கொடுத்து அதற்கீடாகத் தானியம் பெற்றமை (புறம்.153-163) வேடர்கள் மான் இறைச்சியை உழவனிடம் கொடுத்து அதற்கிடாக

நெல்லற்றமை (புறம்.33:1-8). நெய்தல் நிலத்திலிருந்து பரத மகளீர் மீனைக்கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றமை முதலான பல்வேறு குறிப்புகள் சங்க இலக்கியம் முழுவதும் காணப்படுகின்றது. இக்கூறுகளைக் கொண்டு மருத நிலப் பகுதியானது, பிற நிலப்பகுதிகளைக் காட்டிலும் மேன்மை பெற்ற சமூக அமைப்பைக் கொண்டு விளங்கியமையை உறுதி செய்ய முடிகின்றது.

மருத நிலத்து மக்கள் பெரும்பாலும் உழவுத் தொழிலையே சார்ந்திருந்த காரணத்தால் இவர்களின் உழைப்பு என்பது உழவு உற்பத்தி தொடர்பான உழைப்பாகவே இருந்தது. இயற்கையைத் தமது ஆற்றலுடன் பயன்படுத்திக் கொள்ள தெரிந்த மருத நிலமக்கள் காட்டை திருத்தி கழனியாக்கினர். ஆற்றைத் திருப்பி நீரை நோக்கி வேளாண்மையில் ஈடுபட்டனர். மக்களின் விளை நிலங்களுக்கு அருகிலேயே சற்று மேடான பகுதிகளில் ஊர்களை உருவாக்கிக் கொண்டு குடும்பம் குடும்பமாக வாழத் தலைப்பட்டனர். உணவைத் தேடி வாழ்ந்த குறிஞ்சி, முல்லை, நில மக்களை போல் அல்லாமல் இவர்கள் உணவு உற்பத்தி செய்தனர்.

விலங்குகளுடன் போராடி வாழ்ந்த குறிஞ்சிநில வாழ்க்கை ஆடுமாடுகளை வளர்த்துப் பயன்படுத்திய முல்லை நில வாழ்க்கை இவற்றை விடவும் வளம் மிக்க நிலத்தை உழுதும் விதைத்தும் மருத நில வாழ்க்கையே குடும்ப உருவாக்கத்திற்குப் பொருத்தமாக அமைந்தது. இதில் மனித முயற்சியினது இவ்வளங்களைப் பயன்படுத்துவது மட்டுமே என்கிற இத்தொழில்களைக் கொண்ட சமூக வாழ்விடம் பெயரலுக்கு உட்பட்டதாகும்.

ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்குரிய நிலையினைச் சமூகத்திற்கு அறிவிப்பதே திருமணம் ஆகும். உடலாலும் உள்ளத்தாலும் இணைந்து குடும்பத்தை உருவாக்கும் பணியைத் திருமணம் ஆக்குகின்றது. பண்டையத் தமிழகத்தில் திருமணம் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டது என்பதை அறிய ஏனைய திருமணப்பாடல்களில் சான்றெதுவும் இல்லாத நிலையில் மருத்திணை பாடல்களில் மட்டும் முழுமையான ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றது.

மருத நிலத்தில் நிலம் உடையோர், நிலம் அற்றோர் என வகைமை கொள்ளலாயினர். காரணம் நில உரிமை உடையோர் எனவும், நில உரிமை

அற்றோர் உழைக்கும் விவசாய பிரிவினர் எனவும் வேறுபாடுகள் இடம் பெறலாயின. நில உரிமை அற்ற விவசாய உழைப்பாளர்கள் செந்நெல் வினைஞர், நோன் ஞான் வினைஞர், கலி மகிழ் உழவர், வெண்நெல் அறிஞர், கழனி உழவர் என அகநானூற்றுப் மருதப்பா களிலும் சுட்டப் பெற்றன. இவை போல் கைவினை மாக்கள், பகடு புறந் தருநர், மனை களர் என குறுந்தொகை மற்றும் புறநானூற்றுப் பாடலிலும் குறிப்பிடப் பெற்றன.

சங்க காலத் தமிழர் அகவாழ்வில் களவு, கற்பு, என்னும் இருநிலைகளைக் காணலாம். சங்க காலச் சமுதாயத்தில் நால்வகை மாந்தரும் தத்தம் மனைவியரே அன்றி காமக்கிழத்தியரையும் சார்ந்து மனைவி போல் உரிமை தந்து விழும் வழக்கம் இருந்ததை “பரத்தை வாயில் நால்வருக்கும் உரித்தே” எனத் தொல்காப்பியம் காட்டுகிறது. மருதப்பாடலின் உரிப்பொருள் ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும், தலைவனின் பரத்தமை காரணமாகவென்றி வேறு எவற்றின் காரணமாகவும் ஊடல் நிகழ்த்தாக ஏக இலக்கியங்களில் சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் மருதப்பாடல்களில் பரந்தமை ஒழுக்கத்தைக் கூறும் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. வேளாண் பெருக்கம் ஒரு புறம் இருக்க வேளாண் வாழ்வு ஒரு புறம் உயர்ந்து காணப்பட்டது. மருத நிலவளம், மருத வேளாரின் இல்ல வளத்தைச் சங்கப்பாக்கள் சுட்டியுள்ளன.

மருத நிலப் பெருக்கம் என்பது முக்கிய பொருளாதார மையமாய்க் கருதப்பட்ட சூழலில் மருத ஊர்களுக்குத் தலைவர்களாய் வாழ்ந்த முதுகுடி மன்னரிடம் மகட்கொடை வேண்டிய வேந்தர்களின் நோக்கம் மருதவிளை வயல்களைக் கைப்பற்றுதலும் ஆகும். மகட் கொடை கொடுத்தால் அடுத்த உறவு மூலம் மருத நிலங்களைப் பெறலாம் என கருதியிருக்கலாம். ஆனால் மகட் கொடை மறுத்தல் முதுகுடி மன்னர் இயல்பு தோற்றம் அவர்கள் மேல் படையெடுத்த வேந்தர்களின் நோக்கம் மருதநிலத்தின் கையறுத்தலே ஆகும். வான் வேந்தர்களின் நோக்கம் மகட்கொடை வேண்டல் அல்லதொரு கைப்பற்றலே என்பது தெளிவாகிறது. இதைப் போல் மகளிர் பாடலும், வேந்தர் எனம் குன்றுங் கொண்டன் என்று குறிப்பிடுகிறது. வேந்தரின் நோக்கம் மகட்கொடை வேண்டல், அல்லல் என்பது இவற்றால் உறுதிப்படுகிறது. இதைப்போல் முதுகுடி மன்னரிடம் மகட்கொடை

வேண்டிய வேந்தரின் அடிப்படை நோக்கம் மருதநிலமே ஆகும். பிறரிடம் மகட்கொடை வேண்டாத வேந்தர்கள் இவர்களிடம் இவ்வாறு மகட்கொடை வேண்டியமை மருதநிலமே முக்கிய காரணமாகும்.

சங்க காலச் சமுதாயம், மருதத்திணை சமூக அமைப்பு, மக்கள் பிரிவினர், தொழில், திணைப் பாகுபாடும் தொழிலும், மருத நிலத் தொழிகள், குடும்பம், மருதநிலை வாழ்வும் குடும்ப உருவாக்கமும், மருத நிலத்தில் தோன்றிய நிலவுடைமைச் சமுதாயம், விவசாயக் கூலிகள், பரத்தமை, அரசு உருவாக்கம், மருதநிலசமுதாயம், ஊர் மன்றம், தலை மக்கள் என மருதத்திணைப் பாடல்களை விளக்க விளக்கமுறை அணுகுமுறையும், உரிய இடங்களில் ஒப்பீடு செய்ய ஒப்பீட்டுமுறை அணுகுமுறையும், சமூகவியல் அணுகுமுறையும் வழியாகப் மருத நிலமும் சமுதாயமும் வெளிப்படுத்தியதை உறுதி செய்யமுடிகிறது.

சங்ககாலத்தில் உழவுத்தொழில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று இருக்கிறது. அவர்களின் வேளாண் மரபுகள் வியக்கத்தக்க திகழ்ந்து இருப்பதுடன் வேளாண்மை குறித்த அனைத்து விதமான அறிவியல் தொழில்நுட்பத்திலும் அவர்கள் சிறப்பாக விளங்கி இருக்கிறார்கள். மருத நில மக்களின் திணை சார்ந்த வாழ்வியலில் வேளாண் மரபுகள் என்பன காலநிலை சார்ந்த அறிவாகவும் எதிர்கால சிந்தனையுடைய அடிப்படையாகவும் அவர்களின் உழவுத் தொழிலும் அதனுடைய கருவிகளும் அவற்றின் செயல்பாடு முறைகளும் அமைந்து இருந்தன. குறிப்பாக அவர்கள் பயிரிடப்பட்ட உணவு முறைகள் பயிர்கள் அனைத்துமே எதிர்கால வாழ்வியலை அடிப்படையாக வைத்தே திணை வாழ்க்கை முறைமை அமையப் பெற்று இருந்தன.

வேளாண் பெருக்கம் ஒரு புறம் இருக்க வேளாண் வாழ்வு ஒரு புறம் உயர்ந்து காணப்பட்டது. மருத நிலவளம், மருத வேளாரின் இல்ல வளத்தைச் சங்கப்பாக்கள் சுட்டியுள்ளன. மனிதன் அறிதல் சார் உலகம் அல்லது அமைப்பானது மொழி மற்றும் பண்பாட்டு முறைமைகளை மட்டுமே தன்னுள் கொண்டு இருப்பது அல்ல. மொழிக்கும் பண்பாட்டிற்கும் அப்பாற்பட்டு மொழி பேசும் ஒவ்வொரு தனி நபர்களும் தங்களுக்கே உரிய தனித்துவம் வாய்ந்த அறிதல் சாரா அமைப்புகள் தங்களிடம் வைத்திருந்தனர். மருத நில மக்கள் அதில் சார்ந்த வாழ்வியல் அமைப்புகளை

கடைப்பிடித்தனர். இதுவே மருத நில மக்களின் ஆன்மா ஆளுமையை தீர்மானிக்கிறது.

நீர்வளப் பயன்பாடும் மிகுதியும் மருதத்தினை நிலையே பாடப்பட்டுள்ளன. வயலும் வயல் சார்ந்த நிலம் ஆகையால் நீர் வளம் பல வகையிலும் பயன்படுத்தப்பட்டது. மழைக்காலத்தில் வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தும் முறை தொன்மைக் காலத்திலேயே பின்பற்றப்பட்டது. வேளாண்மை என்ற சொல்லுக்கு உதவி என்ற பொருளும், கொடை, ஈகை, மெய் என்ற பொருள்களும் உள்ளன. மறைமலை அடிகள், "வேளாளர் நாகரிகம்" தனது நூலில், "இசைக்குப் பெயரான வேளாண்மை என்னும் சொல் கருவியான பயிர் தொழிலுக்கு பெயராயிற்று." என்று கூறுகின்றார். வேளாண்மை என்பது ஆதி தொழில் ஆகும். இவ் வேளாண்மைத் தொழில் பல கிளை தொழில்களை உள்ளடக்கியது ஆகும். இவற்றுள் வேளாண்மை, கால்நடை வளர்ப்பு, கோழி வளர்ப்பு, ஆடு வளர்ப்பு, மீன் வளர்ப்பு போன்ற தொழில்களும் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவை ஆகும்.

குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களும் மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களும் அடிப்படையில் பெரிய வேறுபாடு கொண்டிருந்தனர். குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டையாடியும், முல்லை நில மக்கள் கால்நடைகளை வளர்க்கும் நாடோடி வாழ்க்கையாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்ட இடத்தில் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு நிலையாகத் தங்கி இருக்க அவர்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போனது. ஆகையால் சிறுசிறு குடும்பமாகவே அவர்கள் வாழ்ந்தனர். குடும்பம் என்கிற மிகப்பெரிய கட்டமைப்பை கொண்டிருக்கவில்லை. உணவு தேடும் வாழ்க்கையிலிருந்து அவர்கள் கிடைத்த உணவை எல்லோருக்கும் ஆக பங்கிட்டுக் கொண்டனர். தமக்கென்று மட்டுமல்லாது தமது வழித்தோன்றல் என்றும் சேர்த்து வைக்கும் எண்ணம் மருதநில உயர்ந்த குணமும் அம்மக்களிடம் இருந்தது.

பண்டை நாளில் மக்கள் மழையின் இயக்கத்தை நன்கு அறிந்து அதன் அடிப்படையில் தன் வாழ்வியல் சேவைகளை அமைத்துக்கொண்டனர். பருவம் தொடங்கும் முன் மழைபெய்யும் வாய்ப்பினை மேகத்தின் இயக்கத்தைக் கொண்டு கணித்து அதற்கு ஏற்றார் போல வேளாண் தொழிலின் தொடக்க கூறுகளை அமைத்துக் கொண்டனர். அவை போல மழை வராது என்பதனை இரவு நேரத்தில் பலா மரத்திலுள்ள மின்மினிப்

பூச்சியின் ஒளி கொண்டு மேக மண்டலத்தில் தன்மையை அறிந்து மழை வராது என கணித்த திணை மக்கள் மருதநில மக்கள் ஆவர்.

மண்ணிற்கு ஏற்ப பயிரிடும் முறை மண்ணின் மாண்பு அதில் பெய்யும் மழையின் அளவு முதலியவற்றை கணித்து அதற்கு ஏற்றவாறு வேளாண் தொழிலின் காலத்தையும் அந்த காலத்திற்கு ஏற்ற பயிர்களின் வகைகளையும் அமைத்து பயிர் செய்த மக்கள் மருதநில மக்கள் ஆவார்கள். மருத நிலத்துத் தலைமகனை 'மகிழ்நன்', 'ஊரன்' என்று அழைப்பர். மருத நிலத்தில் வாழும் வேளாண் மக்களைக் களமர், தொழுவர், உழவர், தொழுவர், அரிநர், வினைஞர், அரிஞர், அரிவணர், கடைசியர், ஏராளர் என்று புலவர்கள் கூறுவதைச் சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் காணப் படுகிறது.

மருதத் திணையில் நீர்வளம், நிலவளம், இயற்கைவளம், வேளாண்மைவளம், செல்வவளம் ஆகியவை மிகுந்து இருந்து உள்ளன. இதன் காரணமாக மருதநிலம் பொருளாதார வளர்ச்சியில் மிக உன்னதமான நிலையை எட்டி இருந்தன. ஆகையால்தான் அக்காலத்தில் உழவுத் தொழில் பிரதானமாக காணப்பட்டு இருந்தாலும் உழவுத் தொழிலோடு தொடர்புடைய சார்பு தொழில்களான கரும்பிலிருந்து சர்க்கரை எடுத்தல், தென்னையிலிருந்து நாரெடுத்து கயிறு திரித்தல் ஆகியவை மருத நிலத்தில் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள மருதத்திணைப் பாடல்களை விளக்க விளக்கமுறை அணுகுமுறையும், உரிய இடங்களில் ஒப்பீடு செய்ய ஒப்பீட்டுமுறை அணுகுமுறையும், சமூகவியல் அணுகுமுறையும், மருதநில மக்களின் ஆளுமைப் பண்புகளைக்கூற உளவியல் அணுகுமுறையும் கொண்டு மருதக்குடிகளும் வேளாண்மையும் எனும் நான்காம் இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

பருவங்களில் மருத நிலம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர்(பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சு.இராமமூர்த்தி

பதிவு எண்-1504

நெறியாளர்

முனைவர். கரு.முருகன்,

தமிழ் உயராய்வு மையம், தமிழ்த்துறை,

ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரி.

தேவகோட்டை.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

தேசிய தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்றுத் தர
மதிப்பீட்டில் A+(CGPA:3.64) தகுதி பெற்றது.

காரைக்குடி - 630 003

செப்டம்பர் - 2021.

முடிவுரை

முடிவுரை

சங்க இலக்கியம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து திணைகளாக வகைப் படுத்தப்பட்டவை ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் 'திணை' என்பதற்கு ஒழுக்கம் என்ற பொருண்மையில் பொருள் ஆக்கம் பெறுகிறது. மருத நிலம் மக்களால் பண்பட்ட வயலும், வயல் சார்ந்த இயற்கை பெருவளம் நிறைந்தது ஆகும்.

மருத நில மக்கள் சங்ககாலம் முதற்கொண்டு தங்களுடைய தேவைகளை பூர்த்தி செய்து கொண்டனர். மீதமுள்ளவற்றை அருகில் வாழும் பிற நிலமக்களுக்குப் பண்டமாற்றாகவும், தானமாகவும் கொடுத்தார்கள். மருத நில மக்களின் இச்செயலால் பிற நிலத்து மக்களுக்களின் மதிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். மருத நில மக்கள் பருவத்தின் காரணமாக நெல் மட்டும் அல்லாது வேறு பயிர்களையும் வேளாண்மை செய்திருக்கிறார்கள்.

நிலத்தை வன்புலம், மென்புலம் என்று கட்டமைத்தனர். முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை ஆகியவற்றை வன்புலம் என்றும், மருதம், நெய்தல் ஆகியவற்றை மென்புலம் என்றும் அழைத்தனர். இந்நிலங்கள் பரந்துபட்ட உலகிப் பகுதியாகும். உணர்வுகளும் வன இயல்புகளும் நிலத்தை ஒட்டியே அமைவதை உணர்வுக்கும் பின்புலச் சூழலுக்கும் பரம இயைபு அமைவதால் உணர்வை நிலப் பெயரால் சுட்டும் மரபு இணைகின்றது. இவ்வாறு பல செயல்பாடுகளின் களமாக இருப்பதால் நிலமானது முதல் பொருளில் முதலாவதாக இருக்கின்றது.

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற மலர்களின் பெயர்களால் வழங்கப்படுவன என்றும், நாளடைவில் அவற்றில் வழங்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் அப்பெயர்கள் வழங்களாயின என்றும் கருதுவர், இளம்பூரணர். ஆனால் நச்சினார்கினியர் முதலில் ஒழுக்கத்திற்கே அப்பெயர்கள் அமைந்தன என்று கூறுவர் எனும் கருத்தும் உள்ளது.

திணைக்கோட்பாடு இலக்கியங்கள் என்று சுத்தப்படும் சங்கப் பாக்கள் நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடப்பட்டவை. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து நிலைகளும் தனித்தனியான ஒழுக்கம் வரையறை செய்யப்பட்டன. உணர்தல், இருத்தல், ஊடல்,

இரங்கல், பிரிதல் என்னும் ஐந்து அடிப்படையில் பிற பொருள்கள் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தன. மருதத்திணைக்காண வரையறையைத் தொல்காப்பியம், நம்பி அகப்பொருள், மாறன் அகப்பொருள், தொன்னூல் விளக்கம், பிரபந்த தீபிகை, முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம் போன்ற இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன. இலக்கண நூல்களும் மருதத்திணையின் முழுக் கட்டமைப்பைக் கூறுகின்றன. சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் முதல், கரு, உரி என்ற பொருள்களையும் பல்வேறு கூறுகளையும் கொண்டு அமைந்து இருக்கின்றன. மருதத் திணையில் முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருளும் அப்பொருளுக்கு உள்ளடக்கிய பல கூறுகளைக் கொண்டுள்ளவை ஆகும்.

வயலும் வயல் சார்ந்தவை மருதமாகும். இவ்வயல் பகுதி நாட்டின் நலவாழ்வைக் நிலவும் பகுதியாகும். இங்கும் பல பொருள்களைக் கொண்ட நிலக்கூறுகள் இடம் பெறுகின்றன. இம்மருதத்தின் வயல் எனச் சொல்லப்படாமல் இவ்வயற்பகுதிற்சூரிய மருத்திற்கு மேல் நிலமாக விளங்கப்பெற்ற முல்லைச்சார்பும், கீழ் நிலமாக விளங்கப்பெற்ற நெய்தல் சார்பும் சார்பிடங்களாக அமைந்து மூவிடக் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் மருதத் திணைக்கு மொத்தம் 254 பாடல்கள் உள்ளன. மருதத் திணைப் பாடல்களில் முக்கிய பாடுபொருள் உழவுத் தொழிலும் ஒழுக்கமும் ஆகும். பண்டைய தமிழ் மக்களின் உணவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதில் மருத நில மக்களுக்கு பெரும் பங்கு உண்டு. மருத நிலத்தில் காணப்படும் வளங்கள் உழவர்களின் வாழ்வியல், உழவுத்தொழில், உழவுத் தொழிலில் மேற்கொண்டு நுட்பங்கள், உழவர்கள் விளைவிக்கப்பட்ட பயிர்கள் போன்றவை மருதத் திணைப் பாடல்களில் பாடுபொருளின் வழியாகப் பருவங்களை உணர்த்தும் செய்தியை அறிய முடிகிறது.

ஐந்து நிலத்திற்கூரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகியவற்றை தனித்தனியே நூற்பாவில் கூறியது போல் மருதத் திணைக்கு உரிய முதல், கரு, உரி ஆகிய மூன்றையும் ஒப்பீடு செய்ய ஒப்பீட்டுமுறை அணுகுமுறையின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஐந்நிலங்களில் வாழும் மக்கள் தனி நிலை ஆதாரங்கள் கொண்டு வாழ்க்கை நிலையை கொண்டுள்ளதால் அவர்களது பண்பாடானது பாகுபடுத்தப்பட்டது. அந்த வகையில் வேளாண்மைத் தொழிலைக் கொண்டுள்ள மருத நிலத்தவர்களுக்கென தனி பண்பாடானது இருந்து வருகிறது. இந்தப் பண்பாடானது மண்ணிற்கு ஏற்பவும் பருவ நிலைக்கு ஏற்பவும் அமைந்துள்ளது. சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் செம்மார்ந்த பண்பாட்டையும் அறிவியல் சார்ந்த நாகரிகத்தையும் உடையவர்களாக விளங்கினார்கள்.

உலக மொழிகளில் இலக்கணச் செறிவு, இலக்கியச் செழுமையும் வாய்ந்த மொழி நம் தாய் மொழி ஆகும். தாய்மொழியில் பண்பட்ட சிந்தனைகளும் செம்மார்ந்த பண்புகளையும் கொண்டு தமிழ் மொழியில் தமிழரின் பண்பாட்டுக் கூறுகள் மிகவும் பொதிந்துள்ளன. மனிதனை விலங்கிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது பண்பாடு ஆகும். இப்பண்பாடு தனது காலத்திற்குக் காலம் நாட்டுக்கு நாடு, இனத்துக்கு இனம் வேறுபட்டு நிற்கிறது. ஒரு நாட்டினது பெருமையை உணர்த்துகின்ற வகையில் மூல காரணியாக இருப்பது அங்கு வாழும் மக்களின் பண்பாடு ஆகும்.

மக்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கைப் பின்புலத்தில் இல்லங்களும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என வாழ்ந்த மக்களின் இல்ல சிறப்புகளும் சில அமைப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பம்சம் கொண்டதாகும். மருதம் நீரும் பசுமையான வயல்களும் தோட்டங்களும் தோப்புகளும் சோலைகளும் நிறைந்துள்ள அழகிய அமைப்புகளை கொண்டவை மருதம் ஆகும். பழந்தமிழரின் வழிபாட்டு முறையில் வாழ்வியல் சார் பல்வேறு முறைகளையும் பின்பற்றியுள்ளனர். மருதநிலம் நாகரிகத்தின் அடிப்படைத் தொடக்கம் ஆகும். மனித வாழ்வியலில் மருதநில மக்களே உழைக்கிற நேரம் போல ஓய்வுக்கான நேரத்தையும் உள்ளடக்கிய வாழ்வியலை கொண்டவர்கள்.

மனித வாழ்வியலில் மருதநில மக்கள் பண்பாட்டின் உட்கூறுகள், ஐவகை நிலங்களின் இல்ல சிறப்புகள், உணவு, ஆடை, அணிகலன், இருப்பிடங்கள், விளையாட்டுகள், விழாக்கள் காட்டும் பண்பாடு, வழிபாடு காட்டும் பண்பாடு, பழக்க வழக்கம், திருமணம், நம்பிக்கைகள், புழங்கு பொருள் பண்பாடு என மருதத்திணைப் பாடல்களை விளக்க விளக்கமுறை

அணுகுமுறையும், உரிய இடங்களில் ஒப்பீடு செய்ய ஒப்பீட்டுமுறை அணுகுமுறையும், சமூகவியல் அணுகுமுறையும் வழியாகப் பண்பாட்டு மரபுகள் வெளிப்படுத்தியதை உறுதி செய்யமுடிகிறது.

சங்க காலச் சமூகம் நிலத்தையும் நிலம் இசைந்த தொழிலையும் மேற்கொண்டது. சங்க காலத்து மக்கள் கூட்டங்கூட்டமாக வாழ்ந்தனர். அவர்களிடம் சமகோட்டுப் பிரிவில் வேறுபாடிருந்தது. இவர்களுள் வேற்றுநிலப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள் மேய்த்தல் தொழிலை முக்கியமாகவும் கடற்கரையில் வாழ்ந்தவர்கள் மீன் பிடிப்பதை முக்கியமாகவும் நம்பி வாழ்ந்தனர். ஆற்றுப்படுகையில் நெற்பயிர் முதலிடம் பெற்றது. கூட்டத்தின் தலைவன் கோ எனப்பட்டனர். அவர்கள் கூட்டத்தினரைப் பேணிக் காத்தனர்.

கல்வியிலும் அறிவிலும் அறத்திலும் நாட்டம் காட்டியவர்களிடம் செம்மையைக் கண்டனர். ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் அரசர்களையும் அறிஞர்களையும் உயர்வானவர்களாக வைத்திருந்தனர். ஏனையோரை உழைக்கும் சாமானியர்களைக் கொண்டனர். இந்தப் பிரிவில் பலர் இருந்தாலும் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உழவர்களும், வணிகர்களும் முக்கியமானவர்களைக் விளங்கினர். இந்த முறை தமிழகத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கு பகுதிகளிலும் ஒரே விதமாக இருந்ததில்லை. இம்முறையை நால்வருக்கும் உரித்து என்றனர். மலைநாட்டுக் குறவர்களில் வேத்தனும், அறிவர்களும் உழைக்கும் சாமானியர்களும் இருந்தனர். நெய்தல் நிலத்திலும் இந்த அமைப்பிருந்தது. மேன்மை செய்வதற்கென ஒரு வகுப்பினர் இல்லை. அனைவரும் போர்க் காலங்களில் ஆயுதமேந்தி போரிட்டனர். சமயப்பணிக்கென இனம் தனியாக இல்லை.

மருத நிலப் பகுதி உற்பத்தியுடன் நில்லாது சமூகச் செயல்பாட்டிற்கு மூலமாகச் செயல்பட்டது. மேலும், உபரி உற்பத்திப் பெருகியபோது ஏற்பட்ட பண்டமாற்று முறையில் பெரும்பாலானவை மருத நிலப்பகுதியை மையமாகக் கொண்டு நிகழ்ந்தமைக்கு ஏராளமான சங்கப் பாடல்களும் சான்றாகின்றன. அவற்றுள் முல்லை நிலத்திருந்து வந்தவர்கள் தயிரையும் மோரையும் கொடுத்து அதற்கீடாகத் தானியம் பெற்றமை (புறம்.153-163) வேடர்கள் மான் இறைச்சியை உழவனிடம் கொடுத்து அதற்கிடாக

நெல்லற்றமை (புறம்.33:1-8). நெய்தல் நிலத்திலிருந்து பரத மகளிர் மீனைக்கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றமை முதலான பல்வேறு குறிப்புகள் சங்க இலக்கியம் முழுவதும் காணப்படுகின்றது. இக்கூறுகளைக் கொண்டு மருத நிலப் பகுதியானது, பிற நிலப்பகுதிகளைக் காட்டிலும் மேன்மை பெற்ற சமூக அமைப்பைக் கொண்டு விளங்கியமையை உறுதி செய்ய முடிகின்றது.

மருத நிலத்து மக்கள் பெரும்பாலும் உழவுத் தொழிலையே சார்ந்திருந்த காரணத்தால் இவர்களின் உழைப்பு என்பது உழவு உற்பத்தி தொடர்பான உழைப்பாகவே இருந்தது. இயற்கையைத் தமது ஆற்றலுடன் பயன்படுத்திக் கொள்ள தெரிந்த மருத நிலமக்கள் காட்டை திருத்தி கழனியாக்கினர். ஆற்றைத் திருப்பி நீரை நோக்கி வேளாண்மையில் ஈடுபட்டனர். மக்களின் விளை நிலங்களுக்கு அருகிலேயே சற்று மேடான பகுதிகளில் ஊர்களை உருவாக்கிக் கொண்டு குடும்பம் குடும்பமாக வாழத் தலைப்பட்டனர். உணவைத் தேடி வாழ்ந்த குறிஞ்சி, முல்லை, நில மக்களை போல் அல்லாமல் இவர்கள் உணவு உற்பத்தி செய்தனர்.

விலங்குகளுடன் போராடி வாழ்ந்த குறிஞ்சிநில வாழ்க்கை ஆடுமாடுகளை வளர்த்துப் பயன்படுத்திய முல்லை நில வாழ்க்கை இவற்றை விடவும் வளம் மிக்க நிலத்தை உழுதும் விதைத்தும் மருத நில வாழ்க்கையே குடும்ப உருவாக்கத்திற்குப் பொருத்தமாக அமைந்தது. இதில் மனித முயற்சியினது இவ்வளங்களைப் பயன்படுத்துவது மட்டுமே என்கிற இத்தொழில்களைக் கொண்ட சமூக வாழ்விடம் பெயரலுக்கு உட்பட்டதாகும்.

ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்குரிய நிலையினைச் சமூகத்திற்கு அறிவிப்பதே திருமணம் ஆகும். உடலாலும் உள்ளத்தாலும் இணைந்து குடும்பத்தை உருவாக்கும் பணியைத் திருமணம் ஆக்குகின்றது. பண்டையத் தமிழகத்தில் திருமணம் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டது என்பதை அறிய ஏனைய திருமணப்பாடல்களில் சான்றெதுவும் இல்லாத நிலையில் மருத்திணை பாடல்களில் மட்டும் முழுமையான ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றது.

மருத நிலத்தில் நிலம் உடையோர், நிலம் அற்றோர் என வகைமை கொள்ளலாயினர். காரணம் நில உரிமை உடையோர் எனவும், நில உரிமை

அற்றோர் உழைக்கும் விவசாய பிரிவினர் எனவும் வேறுபாடுகள் இடம் பெறலாயின. நில உரிமை அற்ற விவசாய உழைப்பாளர்கள் செந்நெல் வினைஞர், நோன் ஞான் வினைஞர், கலி மகிழ் உழவர், வெண்நெல் அறிஞர், கழனி உழவர் என அகநானூற்றுப் மருதப்பா களிலும் சுட்டப் பெற்றன. இவை போல் கைவினை மாக்கள், பகடு புறந் தருநர், மனை களர் என குறுந்தொகை மற்றும் புறநானூற்றுப் பாடலிலும் குறிப்பிடப் பெற்றன.

சங்க காலத் தமிழர் அகவாழ்வில் களவு, கற்பு, என்னும் இருநிலைகளைக் காணலாம். சங்க காலச் சமுதாயத்தில் நால்வகை மாந்தரும் தத்தம் மனைவியரே அன்றி காமக்கிழத்தியரையும் சார்ந்து மனைவி போல் உரிமை தந்து விழும் வழக்கம் இருந்ததை “பரத்தை வாயில் நால்வருக்கும் உரித்தே” எனத் தொல்காப்பியம் காட்டுகிறது. மருதப்பாடலின் உரிப்பொருள் ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும், தலைவனின் பரத்தமை காரணமாகவென்றி வேறு எவற்றின் காரணமாகவும் ஊடல் நிகழ்த்தாக ஏக இலக்கியங்களில் சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் மருதப்பாடல்களில் பரந்தமை ஒழுக்கத்தைக் கூறும் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. வேளாண் பெருக்கம் ஒரு புறம் இருக்க வேளாண் வாழ்வு ஒரு புறம் உயர்ந்து காணப்பட்டது. மருத நிலவளம், மருத வேளாரின் இல்ல வளத்தைச் சங்கப்பாக்கள் சுட்டியுள்ளன.

மருத நிலப் பெருக்கம் என்பது முக்கிய பொருளாதார மையமாய்க் கருதப்பட்ட சூழலில் மருத ஊர்களுக்குத் தலைவர்களாய் வாழ்ந்த முதுகுடி மன்னரிடம் மகட்கொடை வேண்டிய வேந்தர்களின் நோக்கம் மருதவிளை வயல்களைக் கைப்பற்றுதலும் ஆகும். மகட் கொடை கொடுத்தால் அடுத்த உறவு மூலம் மருத நிலங்களைப் பெறலாம் என கருதியிருக்கலாம். ஆனால் மகட் கொடை மறுத்தல் முதுகுடி மன்னர் இயல்பு தோற்றம் அவர்கள் மேல் படையெடுத்த வேந்தர்களின் நோக்கம் மருதநிலத்தின் கையறுத்தலே ஆகும். வான் வேந்தர்களின் நோக்கம் மகட்கொடை வேண்டல் அல்லதொரு கைப்பற்றலே என்பது தெளிவாகிறது. இதைப் போல் மகளிர் பாடலும், வேந்தர் எனம் குன்றுங் கொண்டன் என்று குறிப்பிடுகிறது. வேந்தரின் நோக்கம் மகட்கொடை வேண்டல், அல்லல் என்பது இவற்றால் உறுதிப்படுகிறது. இதைப்போல் முதுகுடி மன்னரிடம் மகட்கொடை

வேண்டிய வேந்தரின் அடிப்படை நோக்கம் மருதநிலமே ஆகும். பிறரிடம் மகட்கொடை வேண்டாத வேந்தர்கள் இவர்களிடம் இவ்வாறு மகட்கொடை வேண்டியமை மருதநிலமே முக்கிய காரணமாகும்.

சங்க காலச் சமுதாயம், மருதத்திணை சமூக அமைப்பு, மக்கள் பிரிவினர், தொழில், திணைப் பாகுபாடும் தொழிலும், மருத நிலத் தொழிகள், குடும்பம், மருதநிலை வாழ்வும் குடும்ப உருவாக்கமும், மருத நிலத்தில் தோன்றிய நிலவுடைமைச் சமுதாயம், விவசாயக் கூலிகள், பரத்தமை, அரசு உருவாக்கம், மருதநிலசமுதாயம், ஊர் மன்றம், தலை மக்கள் என மருதத்திணைப் பாடல்களை விளக்க விளக்கமுறை அணுகுமுறையும், உரிய இடங்களில் ஒப்பீடு செய்ய ஒப்பீட்டுமுறை அணுகுமுறையும், சமூகவியல் அணுகுமுறையும் வழியாகப் மருத நிலமும் சமுதாயமும் வெளிப்படுத்தியதை உறுதி செய்யமுடிகிறது.

சங்ககாலத்தில் உழவுத்தொழில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்று இருக்கிறது. அவர்களின் வேளாண் மரபுகள் வியக்கத்தக்க திகழ்ந்து இருப்பதுடன் வேளாண்மை குறித்த அனைத்து விதமான அறிவியல் தொழில்நுட்பத்திலும் அவர்கள் சிறப்பாக விளங்கி இருக்கிறார்கள். மருத நில மக்களின் திணை சார்ந்த வாழ்வியலில் வேளாண் மரபுகள் என்பன காலநிலை சார்ந்த அறிவாகவும் எதிர்கால சிந்தனையுடைய அடிப்படையாகவும் அவர்களின் உழவுத் தொழிலும் அதனுடைய கருவிகளும் அவற்றின் செயல்பாடு முறைகளும் அமைந்து இருந்தன. குறிப்பாக அவர்கள் பயிரிடப்பட்ட உணவு முறைகள் பயிர்கள் அனைத்துமே எதிர்கால வாழ்வியலை அடிப்படையாக வைத்தே திணை வாழ்க்கை முறைமை அமையப் பெற்று இருந்தன.

வேளாண் பெருக்கம் ஒரு புறம் இருக்க வேளாண் வாழ்வு ஒரு புறம் உயர்ந்து காணப்பட்டது. மருத நிலவளம், மருத வேளாரின் இல்ல வளத்தைச் சங்கப்பாக்கள் சுட்டியுள்ளன. மனிதன் அறிதல் சார் உலகம் அல்லது அமைப்பானது மொழி மற்றும் பண்பாட்டு முறைமைகளை மட்டுமே தன்னுள் கொண்டு இருப்பது அல்ல. மொழிக்கும் பண்பாட்டிற்கும் அப்பாற்பட்டு மொழி பேசும் ஒவ்வொரு தனி நபர்களும் தங்களுக்கே உரிய தனித்துவம் வாய்ந்த அறிதல் சாரா அமைப்புகள் தங்களிடம் வைத்திருந்தனர். மருத நில மக்கள் அதில் சார்ந்த வாழ்வியல் அமைப்புகளை

கடைப்பிடித்தனர். இதுவே மருத நில மக்களின் ஆன்மா ஆளுமையை தீர்மானிக்கிறது.

நீர்வளப் பயன்பாடும் மிகுதியும் மருதத்தினை நிலையே பாடப்பட்டுள்ளன. வயலும் வயல் சார்ந்த நிலம் ஆகையால் நீர் வளம் பல வகையிலும் பயன்படுத்தப்பட்டது. மழைக்காலத்தில் வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தும் முறை தொன்மைக் காலத்திலேயே பின்பற்றப்பட்டது. வேளாண்மை என்ற சொல்லுக்கு உதவி என்ற பொருளும், கொடை, ஈகை, மெய் என்ற பொருள்களும் உள்ளன. மறைமலை அடிகள், "வேளாளர் நாகரிகம்" தனது நூலில், "இசைக்குப் பெயரான வேளாண்மை என்னும் சொல் கருவியான பயிர் தொழிலுக்கு பெயராயிற்று." என்று கூறுகின்றார். வேளாண்மை என்பது ஆதி தொழில் ஆகும். இவ் வேளாண்மைத் தொழில் பல கிளை தொழில்களை உள்ளடக்கியது ஆகும். இவற்றுள் வேளாண்மை, கால்நடை வளர்ப்பு, கோழி வளர்ப்பு, ஆடு வளர்ப்பு, மீன் வளர்ப்பு போன்ற தொழில்களும் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவை ஆகும்.

குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களும் மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களும் அடிப்படையில் பெரிய வேறுபாடு கொண்டிருந்தனர். குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டையாடியும், முல்லை நில மக்கள் கால்நடைகளை வளர்க்கும் நாடோடி வாழ்க்கையாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்ட இடத்தில் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு நிலையாகத் தங்கி இருக்க அவர்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போனது. ஆகையால் சிறுசிறு குடும்பமாகவே அவர்கள் வாழ்ந்தனர். குடும்பம் என்கிற மிகப்பெரிய கட்டமைப்பை கொண்டிருக்கவில்லை. உணவு தேடும் வாழ்க்கையிலிருந்து அவர்கள் கிடைத்த உணவை எல்லோருக்கும் ஆக பங்கிட்டுக் கொண்டனர். தமக்கென்று மட்டுமல்லாது தமது வழித்தோன்றல் என்றும் சேர்த்து வைக்கும் எண்ணம் மருதநில உயர்ந்த குணமும் அம்மக்களிடம் இருந்தது.

பண்டை நாளில் மக்கள் மழையின் இயக்கத்தை நன்கு அறிந்து அதன் அடிப்படையில் தன் வாழ்வியல் சேவைகளை அமைத்துக்கொண்டனர். பருவம் தொடங்கும் முன் மழைபெய்யும் வாய்ப்பினை மேகத்தின் இயக்கத்தைக் கொண்டு கணித்து அதற்கு ஏற்றார் போல வேளாண் தொழிலின் தொடக்க கூறுகளை அமைத்துக் கொண்டனர். அவை போல மழை வராது என்பதனை இரவு நேரத்தில் பலா மரத்திலுள்ள மின்மினிப்

பூச்சியின் ஒளி கொண்டு மேக மண்டலத்தில் தன்மையை அறிந்து மழை வராது என கணித்த திணை மக்கள் மருதநில மக்கள் ஆவர்.

மண்ணிற்கு ஏற்ப பயிரிடும் முறை மண்ணின் மாண்பு அதில் பெய்யும் மழையின் அளவு முதலியவற்றை கணித்து அதற்கு ஏற்றவாறு வேளாண் தொழிலின் காலத்தையும் அந்த காலத்திற்கு ஏற்ற பயிர்களின் வகைகளையும் அமைத்து பயிர் செய்த மக்கள் மருதநில மக்கள் ஆவார்கள். மருத நிலத்துத் தலைமகனை 'மகிழ்நன்', 'ஊரன்' என்று அழைப்பர். மருத நிலத்தில் வாழும் வேளாண் மக்களைக் களமர், தொழுவர், உழவர், தொழுவர், அரிநர், வினைஞர், அரிஞர், அரிவணர், கடைசியர், ஏராளர் என்று புலவர்கள் கூறுவதைச் சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் காணப் படுகிறது.

மருதத் திணையில் நீர்வளம், நிலவளம், இயற்கைவளம், வேளாண்மைவளம், செல்வவளம் ஆகியவை மிகுந்து இருந்து உள்ளன. இதன் காரணமாக மருதநிலம் பொருளாதார வளர்ச்சியில் மிக உன்னதமான நிலையை எட்டி இருந்தன. ஆகையால்தான் அக்காலத்தில் உழவுத் தொழில் பிரதானமாக காணப்பட்டு இருந்தாலும் உழவுத் தொழிலோடு தொடர்புடைய சார்பு தொழில்களான கரும்பிலிருந்து சர்க்கரை எடுத்தல், தென்னையிலிருந்து நாரெடுத்து கயிறு திரித்தல் ஆகியவை மருத நிலத்தில் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள மருதத்திணைப் பாடல்களை விளக்க விளக்கமுறை அணுகுமுறையும், உரிய இடங்களில் ஒப்பீடு செய்ய ஒப்பீட்டுமுறை அணுகுமுறையும், சமூகவியல் அணுகுமுறையும், மருதநில மக்களின் ஆளுமைப் பண்புகளைக்கூற உளவியல் அணுகுமுறையும் கொண்டு மருதக்குடிகளும் வேளாண்மையும் எனும் நான்காம் இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

துணைநூற் பட்டியல்